Evert A Duyckinck,

B

[illegible]

ENTA,

ASIUM,
I.

BRUNCK.

NII:

MTU N. BLISS.

1810.

Evert A Duyckinck,

B

ARISTOPHANIS
COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ:

CUM

VERSIONE LATINA,

VARIIS LECTIONIBUS, NOTIS,

ET

EMENDATIONIBUS.

ACCEDUNT

DEPERDITARUM COMŒDIARUM FRAGMENTA,

ET

INDEX

VERBORUM, NOMINUM PROPRIORUM, PHRASIUM, ET PRÆCIPUARUM PARTICULARUM.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. III.

OXONII:

TYPIS ET SUMTU N. BLISS.

1810.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΙΠΠΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΝΙΚΙΑΣ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, οὗ ὄνομα ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ΚΛΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΙΠΠΕΩΝ.

ΔΗΜΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΤΟ δρᾶμα τῶν Ἱππέων, ποιεῖται εἰς Κλέωνα, τὸν τῶν Ἀθηναίων δημαγωγόν. ὑπόκειται δὲ ὡς Παφλαγὼν νεώνητος, δουλεύων τῷ δήμῳ, καὶ προαγόμενος παρ' αὐτῷ περιττότερον. ἐπιτιθεμένων δὲ αὐτῷ δυοῖν τοῖν ὁμοδούλοιν, καὶ κατά τινα λόγια πονηρίᾳ διάσημον ἀλλαντοπώλην Ἀγοράκριτον ἐπαγόντοιν, ὡς ἐπιτροπεύσῃ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, αὐτοὶ οἱ Ἀθηναίων Ἱππεῖς συλλαβόντες, ἐν χοροῦ σχήματι παραφαίνονται· ὑφ' ὧν προπηλακιζόμενος ὁ Κλέων ἀγανακτεῖ, καὶ διενεχθεὶς ἱκανῶς περὶ τοῦ ἀνώτερος εἶναι τῶν ἐναντιουμένων, σφᾶς ὡς συνομωμοκότας κατὰ τῆς πόλεως πρὸς τὴν Βουλὴν ἵεται· διώξαντος δὲ καὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου κατὰ πόδας, οἱ Ἱππεῖς περί τε τοῦ ποιητοῦ τινὰ καὶ τῶν προγόνων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συγκινδυνευόντων σφίσιν ἐπὶ ταῖς μάχαις ἵππων, πρὸς τοὺς πολίτας ἀδροτέρως διαλέγονται. ὁ δὲ ἀλλαντοπώλης περιγεγενημένος ἐν Βουλῇ μάλα γελοίως τοῦ Κλέωνος, καὶ λοιδορούμενος αὖθις αὐτῷ προσέρχεται· ἐκκαλεσαμένου δὲ τοῦ Κλέωνος τὸν δῆμον, προσελθὼν οὗτος διαφερομένων ἀκροᾶται. λόγων δὲ πολλῶν γενομένων κατὰ τοῦ Κλέωνος, τοῦ Ἀγορακρίτου μάλ' ἐντέχνως τοῖς ἐπινοήμασι καὶ ταῖς θωπείαις, καὶ προσέτι ταῖς ἐκ τῶν λογίων ὑπερβολαῖς κρατοῦντος, κατὰ μικρὸν τοῖς λόγοις ὁ δῆμος συνεφέλκεται. δείσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος, κἀπὶ τὸ ψωμίζειν τὸν δῆμον ὁρμή-

ARGUMENTUM ad fidem membranarum emendavi, quibus accepta refertur optima lectio lin. 14. *τῶν συγκινδυνευόντων σφίσιν ἐπὶ ταῖς μάχαις ἵππων*, quod ad parabasis ultimam partem spectat. Vulgo vox præcipua *ἵππων* omissa, et simplex est *κινδυνευόντων*.

σαντος, ἀντιψωμίζειν ἅτερος ἐγχειρεῖ. καὶ τέλος, τοῦ δήμου τὴν ἑκατέρου σίτησιν συνέντος, εἶτα τῆς μὲν κενῆς, τῆς δὲ τοῦ Κλέωνος μεστῆς εὑρεθείσης, ἐλεγχθεὶς αὐτὸς, ὡς περιφανῶς τὰ τοῦ δήμου κλέπτων, εἴκει θατέρῳ τῆς ἐπιτροπείας. μετὰ ταῦτα δὲ τοῦ ἀλλαντοπώλου τὸν δῆμον ἀφεψήσαντος, εἶτα νεώτερον ἐξαυτῆς ἐς τοὐμφανὲς γεγονότα προάγοντος, Κλέων περικείμενος τὴν Ἀγορακρίτου σκευὴν ἐπὶ παραδειγματισμῷ διὰ μέσης πόλεως ἀλλαντοπωλῶν ἀνὰ μέρος, καὶ τῇ τέχνῃ χρησάμενος, πέμπεται, καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῷ ἀλλαντοπώλῃ παραδίδοται. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἄγαν καλῶς πεποιημένων.

4. εἴκει θατέρῳ τῆς. Vulgo ἐκβάλλεται τῆς—

Α Λ Λ Ω Σ.

Ο ΣΚΟΠΟΣ αὐτῷ πρὸς τὸ καθελεῖν Κλέωνα. οὗτος γὰρ βυρσοπώλης ὢν ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως τοιαύτης. Ἀθηναῖοι πόλιν Πύλον, λεγομένην Σφακτηρίαν, ἐπολιόρκουν διὰ Δημοσθένους στρατηγοῦ καὶ Νικίου· ὧν στρατηγῶν χρονισάντων, ἐδυσχέραινον οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ εἰς ἐκκλησίαν συνελθόντων αὐτῶν, καὶ ἀδημονούντων, Κλέων τις βυρσοπώλης ἀναστὰς, ὑπέσχετο δεσμίους φέρειν τοὺς ἐναντίους εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν, εἰ στρατηγὸς αἱρεθείη· ὅπερ καὶ γέγονε. κατὰ τὰς ὑποσχέσεις οὖν ἐστρατήγει, κυκῶν τὴν πόλιν. ἐφ' οἷς μὴ ἐνεγκὼν Ἀριστοφάνης, καθίησι τὸ τῶν Ἱππέων δρᾶμα δι' αὐτοῦ· ἐπεὶ τῶν σκευοποιῶν οὐδεὶς ἐπλάσατο τὸ τοῦ Κλέωνος πρόσωπον διὰ φόβον. καὶ τὰ μὲν πρῶτα κύπτει φοβούμενος· εἶτα προφανεὶς αὐτὸς ἀνεδίδαξε τὸ δρᾶμα. ἔοικεν ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένης, ὃς ἐκεκμήκει περὶ τὴν Πύλου πολιορκίαν· ἀφῃρέθη δὲ τὴν στρατηγίαν ὑπὸ Κλέωνος, ὑποσχομένου τότε τοῖς Ἀθηναίοις παραστήσασθαι τὴν Πύλον εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν· ὃ καὶ κατώρθωσε, διὰ τὸ πλεῖστα τῆς ἁλώσεως προπεπονῆσθαι Δημοσθένει. ἔοικε δὲ ὡς ἐπὶ οἰκίας δεσποτικῆς ποιεῖσθαι τὸν λόγον. εἴη δ' ἂν δεσπότης ὁ δῆμος· οἰκία ἡ πόλις. οἰκέται δὲ δύο τοῦ δήμου προλογίζουσι, κακῶς πάσχοντες ὑπὸ Κλέωνος. ὁ δὲ Χορὸς ἐκ τῶν Ἱππέων ἐστὶν, οἳ καὶ ἐζημίωσαν τὸν Κλέωνα πέντε

14. κύπτει φοβούμενος. In membr. κρύπτει. Mox ex eis adscivi προφανεὶς αὐτὸς, pro vulgato προφανῶς αὐτό.

15. ἔοικεν. Reliqua pars argumenti ab hac voce in membr. non exstat.

ταλάντοις, ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἁλόντα. λέγουσι δὲ τῶν οἰκετῶν τὸν μὲν εἶναι Δημοσθένην, τὸν δὲ, Νικίαν· ἵνα ὦσι δημηγόροι οἱ δύο.

ΕΔΙΔΑΧΘΗ τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους Ἄρχοντος δημοσίᾳ εἰς Λήναια, δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους. πρῶτος ἐνίκα· δεύτερος, Κρατῖνος Σατύροις· τρίτος, Ἀριστομένης Ὀλοφυρμοῖς. Ἰστέον ὅτι εἰς τέτταρα μέρη διῄρητο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, εἰς Πεντακοσιομεδίμνους, εἰς Ἱππέας, εἰς Ζευγίτας, καὶ εἰς Θῆτας.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΠΑΡΑΓΕΙ τινὰ Κλέωνα, τὸν καλούμενον
Παφλαγόνα, κᾆτι βυρσοπώλην, πικρότατα
κατεσθίοντά πως τὰ κοινὰ χρήματα·
κἂν παραλογισμοῖς διαφέροντ' ἐῤῥωμένως
ἀλλαντοπώλην, εὐθέως τε σκατοφάγον,
πεισθέντα τ' ἐπιθέσθαι σὺν ἱππεῦσίν τισι,
τοῖς ἐν χορῷ παροῦσι, τῇ τῶν πραγμάτων
ἀρχῇ· Κλέωνός τ' ἐν μέσῳ κατηγορεῖ.
ἐγένετο τοῦτ'· ἐξέπεσεν ὁ Κλέων παγκακῶς·
ὁ δὲ σκατοφάγος ἔτυχε προεδρίας καλῆς.

In Argumento metrico minus bene vulgo legitur v. 4. 'διαφορεῦντ'. V. seq. copulam addidi, quam metri lex omnino requirit. Quippe in *σκατοφάγον* prima corripitur.

Titulus dramatis Attico more scribi debuit ΙΠΠΗΣ, non, ut vulgo, ΙΠΠΕΙΣ. Sic sequentis fabulæ titulum recte vulgati etiam libri exhibent ΑΧΑΡΝΗΣ, non ΑΧΑΡΝΕΙΣ. Vide Hemsterhusium ad Plutum p. 274.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ι Π Π Η Σ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ΝΙΚΙΑΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Δη. ΙΑΤΤΑΤΑΙΑΞ τῶν κακῶν, ἰατταταί.
κακῶς Παφλαγόνα, τὸν νεώνητον κακὸν
αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν,
πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.
Νι. κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων,
αὐταῖς διαβολαῖς.
Δη. ὦ κακόδαιμον, πῶς ἔχεις;
Νι. κακῶς, καθάπερ σύ.
Δη. δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα
ξυναυλίαν πενθήσομεν, Ὀλύμπου νόμον.

2. Παφλαγόνα. Huc respicit Eustathius ad Iliad. p. 360. Παφλαγόνες μὲν οὖν, ἀπὸ Παφλαγόνος ἐνδόξου ἀρχηγοῦ καλοῦνται. ἡ δὲ κωμῳδία τὴν λέξιν παρέσυρεν εἰς ἀναιδῆ ῥήτορα, ὃν Παφλαγόνα ἔσκωψε, παρὰ τὸ οἷον παφλάζειν ἐν δημηγορίαις.

9. ξυναυλίαν πενθήσομεν, Ὀλύμπου νόμον. Sic certissime versum hunc Toupius e Suida emendavit, apud quem, metro reclamante, exstat:

ξυναυλίαν πενθήσωμεν Ὀλύμπου νόμῳ.

Glossa verbo πενθήσομεν adposita, κλαύσωμεν, genuinæ vocis locum invasit: quapropter, quum syllaba ad versus integritatem deficeret, primam nominis Ὀλύμπου produxerunt, scribendo Οὐλύμπου, cujus Ionicæ formæ voces quasdam tragicus quidem admittit sermo, comicus vero prorsus respuit. ἵνα cum futuro indicativi passim ab Atticis construitur eleganter. Glossator usitatiorem sua ætate constructionem indicavit in interpretatione κλαύσωμεν. Non heri nec nudius tertius transvectio illa glossæ in textum facta. Nam præterquam quod vetustissimæ nostræ membr. κλαύσωμεν exhibent, non aliam lectionem cognovit Eustathius, qui hunc versum laudat ad Iliad. p. 1175. extrema. Ὄλυμπος καὶ κύριον ὄνομα ἦν αὐλητοῦ τινος, οὗ νόμος ὀδυρτικὸς περιῄδετο, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ, ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμῳ. Ubi observes non magis illum quam Suidam Ionicam formam Οὐλύμπου agnoscere. Videndus Tou-

Νι. μῦ μῦ, μῦ μῦ, μῦ μῦ, μῦ μῦ, μῦ μῦ, μῦ μῦ.
Δη. τί κινυρόμεθ' ἄλλως; οὐκ ἐχρῆν ζητεῖν τινὰ
σωτηρίαν νῷν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι;
Νι. τίς οὖν γένοιτ' ἄν; λέγε σύ.
Δη. σὺ μὲν οὖν μοι λέγε,
ἵνα μὴ μάχωμαι.
Νι. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.
ἀλλ' εἰπὲ θαῤῥῶν, εἶτα κἀγώ σοι φράσω.
Δη. ΠΩΣ ΑΝ ΣΥ ΜΟΙ ΛΕΞΕΙΑΣ Α ΜΕ ΧΡΗ ΛΕΓΕΙΝ;
Νι. ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ ΘΡΕΤΤΕ. πῶς ἂν οὖν ποτε
εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς;
Δη. μή μοι γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς·
ἀλλ' εὑρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου.
Νι. λέγε δὴ ΜΟΛΩΜΕΝ ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβών.
Δη. καὶ δὴ λέγω· ΜΟΛΩΜΕΝ.
Νι. ἐξόπισθε νῦν

pius ad Suidam T. iii. p. 155. et in Curis nov. p. 101. Olympus Marsyæ fuit amasius et discipulus, quem idcirco *carum* magistro dixit Ovidius Metam. vi. 392. ubi cum Heinsio lego:

Illum ruricolæ, silvarum numina, Fauni,
et Satyri fratres, et tu quoque carus, Olympe,
et Nymphæ flerunt.

Apollodorus Olympum Marsyæ patrem facit: alii, quorum potior auctoritas, Marsyam Hyagnidis filium fuisse perhibent, quos sequitur Antipater Thess. Epigr. xxix. ubi Hyagnis filii mortem flevisse innuitur.

10. Hic versus perperam vulgo Demostheni continuatur. In tribus codd. præfixam habet personam Niciæ.

11. τί κινυρόμεθ' ἄλλως; Gl. in C. θρηνοῦμεν ματαίως.

14. Membr. et C. ἵνα σοι μὴ μάχωμαι. Istud σοι e glossemate est. In fine versus vulgo legitur 'γὼ μὲν οὔ. In C. μὲν οὖν. Oportuit οὔκ, ob vocalem initio sequentis versus.

16. πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἅ'μὲ χρὴ λέγειν; Versus est Euripidis in Hippolyto 346.

17. ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε. Juxta Scholiastam ΘΡΕΤΤΕ vox est barbara θαῤῥεῖν significans. Videtur potius. ἐπιφώνημα esse, seu adverbium incitandi, ut ἀρὺ, σίττι vel σίττα, aliaque, quorum nonnulla recenset Eustathius ad Iliad. p. 855. l. 19. Hac voce θρέττε utebantur forte agasones, muliones, iique qui jumenta sarcinaria et plaustra ducebant, ut hodie ejusdem conditionis homines gallice jumentis clamare solent *hardi!*

18. κομψευριπικῶς. Sic bene tres codd. Vulgo, syllaba extra numerum excurrente, κομψευριπιδικῶς. Nominis Εὐριπίδης secunda syllaba semper producitur, quod librariis vel editoribus ignoratum corrumpendis versibus sæpius occasionem dedit. Vide ad Ran. 771. Nub. 1371.

19. μὴ διασκανδικίσῃς. *Ne mihi futilia loquere, insulsa, et tam nullius pretii, quam sunt scandices.* Scandix quoque in olere silvestri a Græcis ponitur. Hæc est, quam Aristophanes Euripidi poëtæ objicit jocalariter, matrem ejus ne olus quidem legitimum venditasse, sed scandicem. Verba sunt Plinii T. ii. pag. 278. respicit ad Acharn. v. 478.

σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος. Ubicunque se offert occasio, Euripidi Comicus noster humiles natales exprobrat, oleraque agrestia, quibus vendendis mater illius victum quærebat. Vide Thesm. 456. 910. Ran. 840.

20. ἀπόκινον, id est φυγὴν, ἀποχώρησιν. Peculiariter sic appellatur saltatio quædam lasciva, de qua vide Meursii Orchestram in ἀπόκινος.

ΑΥΤΟ φάθι τοῦ ΜΟΛΩΜΕΝ.
Δη. ΑΥΤΟ.
Νι. πάνυ καλῶς.
ὥσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε
τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ, εἶτα δ' ΑΥΤΟ, κᾆτ' ἐπάγων πυκνόν.
Δη. ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟ ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟΜΟΛΩΜΕΝ.
Νι. ἦν,
οὐχ ἡδύ;
Δη. νὴ Δία· πλήν γε περὶ τῷ δέρματι
δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν.
Νι. τί δαί;
Δη. τὸ δέρμ' ὁτιὴ τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.
Νι. κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν,
θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν του πρὸς βρέτας.
Δη. βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;
Νι. ἔγωγε.
Δη. ποίῳ χρώμενος τεκμηρίῳ;
Νι. ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ' οὐκ εἰκότως.
Δη. εὖ προσβιβάζεις μ'.
Νι. ἀλλ' ἑτέρᾳ του σκεπτέον.
Δη. βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;
Νι. οὐ χεῖρον· ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα,

26. ἦν, οὐχ ἡδύ; Sic bene scriptum et distinctum in B. Vulgo non interposita distinctione, ἦν οὐχ ἡδύ. ἦν hic valet ἰδοὺ, ut bene exponit Scholiastes. ἦν, ἠνί. Posterius occurrit Pl. 75. Sæpe aggregantur ἦν ἰδού: hocque modo scribendum esse existimo, potius quam ἦν' ἰδοὺ, ut excudi passus sum Ran. 1390. et Pace 327.

29. Vulgo sic legitur numeris prorsus corruptis hic versus:

ὁτιὴ τὸ δέρμα τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

Conjeceram primum:

ὁτιὴ τὸ δέρμα τὸ δεφόμενον ἀπέρχεται.

Postmodo in B. lectionem reperi, quam exhibui:

τὸ δέρμ' ὁτιὴ τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

Menda hujus versus interpretes latuisse videtur, quorum a nemine quicquam observatum reperio.

32. Sic vulgo legitur hic versus:

ποῖον βρετέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;

Lectio est ineptissima. Istud βρετέτας ne græca quidem vox est, nec audiendus est fatuus Græculus, qui eam tuetur. In membr. et in C. scriptum, ut edidit Bern. Junta, ποῖον βρέτας; ἐτεὸν—Quum sic toto pede defectus esset versus, medelam huic malo excogitavit sciolus aliquis, vocemque auxit syllaba. At veram lectionem, eamque venustissimam, quam forte nemo conjectura adsecutus fuisset, servavit B.

βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ
θεούς;

Jam sæpe observavimus solemnem librariorum culpam, quum vocem bis in uno versu positam semel tantum scriberent. Loca indicata sunt plurima in nota ad Conc. 998.

35. προσβιβάζεις, id est πείθεις, παραινεῖς. Vide ad Av. 425.

36. θεαταῖσιν. Male vulgo omissum ν paragogicum. Vide not. ad Thesm. 450.

ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν,
ἣν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασι.
Δη. λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῷν γάρ ἐστι δεσπότης
ἄγροικος ὀργὴν, κυαμοτρὼξ, ἀκράχολος,
Δῆμος Πνυκίτης, δύσκολον γερόντιον,
ὑπόκωφον. οὗτος τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ
ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα,
πανουργότατον, καὶ διαβολώτατόν τινα.
οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,
ὁ βυρσοπαφλαγὼν, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην,
ἤκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα
κοσκυλματίοις ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων·
῏Ω Δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν,
ἔνθου, ῥόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον.
βούλει παραθῶ σοι δόρπον; — εἶτ' ἀναρπάσας
ὅ τι ἄν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότῃ
Παφλαγὼν κεχάρισται τοῦτο. καὶ πρώην γ' ἐμοῦ
μάζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν,
πανουργότατά πως περιδραμὼν, ὑφαρπάσας,
αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει, κοὐκ ἐᾷ τὸν δεσπότην

41. ἀκράχολος. Sic bene C. ut est in Aldina. In membr. ἀκρόχολος, metro reclamante, ut edidit Bern. Junta. In B. ἀκρήχολος. Attica forma est ἀκράχολος, secunda producta, ut in Θηβαγενὴς, νοθαγενὴς, ἰθαγενής. Eustathius ad Iliad. p. 1243. l. 21. κοινότερον δὲ τοῦ κυνάμυια, τὸ κυνόμυια. καὶ ἐξ ἐκείνου δοκεῖ γενέσθαι τοῦτο· καθὰ καὶ ἐκ τοῦ μεσοπόλιος, ὁ μεσαπόλιος, καὶ ἐκ τοῦ τιθοβώσσειν, τὸ τιθαβώσσειν· ἐξ ὧν τὸ τιθαιβώσσειν, καὶ ὁ μεσαιπόλιος. ἔτι δὲ καὶ καθὰ ἀκρόχολος, ἀκράχολος παρ' Ἀττικοῖς. Male etiam apud Suidam in ἄγροικος, ubi hic versus profertur, est ἀκρόχολος, et pro κυαμοτρὼξ, glossema φιλόδικος.

42. Πνυκίτης. Sic recte scriptum in B. C. ut Bern. Junta edidit. Perperam in membr. ut in Aldina Πυκνίτης. Vide not. ad Thesm. 658. Δῆμος hic accipitur pro nomine proprio viri, et Πνυκίτης pro gentili, tanquam si Πνὺξ pagus esset: *Demus Pnycensis.*

46. καταγνοὺς, id est καταμαθών. Vel abundat præpositio, vel simplicis significationem intendit. Sic Æschylus Eumen. 576.

σιγᾷν ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμοὺς
πόλιν γ' ἅπασαν ἐς τὸν αἰανῆ χρόνον,
καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη.

et ut horum accurate probeque cognoscatur causa. Ad quem locum vide quæ Abreschius observavit L. iii. p. 85.

49. Suidas: κοσκυλμάτια, τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα. Dixit autem Comicus ἐξηπάτα κοσκυλματίοις ἄκροις ad Cleonis irrisionem, cui perpetuo sordidam artem objicit, quam exercuerat, antequam ad rem publicam accessisset: et hoc præter exspectationem est. Nam consentaneum erat, ut observat Scholiastes, dicere, ἐξηπάτα λογαρίοις αἱμύλοις.

50. ἐκδικάσας μίαν. Supple δίκην, cognatum verbo substantivum: non, ut Scholiastæ placet, ἡμέραν. ἐκδικάσας autem nihil hic magis notat, quam simplex δικάσας. Vesp. 594.

κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ
εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας.

ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων,
δειπνοῦντος, ἑστὼς ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας.
ᾄδει δὲ χρησμούς· εἶθ' ὁ γέρων σιβυλλιᾷ.
ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα,
τέχνην πεποίηται. τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς
ψευδῆ διαβάλλει· κᾆτα μαστιγούμεθα
ἡμεῖς· Παφλαγὼν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας
αἰτεῖ, ταράττει, δωροδοκεῖ, λέγων ταδί·
'Ορᾶτε τὸν Ὕλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον;
εἰ μή μ' ἀναπείσετ', ἀποθανεῖσθε τήμερον.—
ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μὴ, πατούμενοι
ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσιον χέζομεν.
νῦν οὖν ἀνύσαντες φροντίσωμεν, ὦ 'γαθὲ,
ποίαν ὁδὸν νῷν τρεπτέον, καὶ πρὸς τίνα.
Νι. κράτιστ' ἐκείνην, τὴν ΜΟΛΩΜΕΝ, ὦ 'γαθέ.
Δη. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν·
ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος,
ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσι·
τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς· ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν.

59. *βυρσίνην*. Salsus jocus· *μυρσίνην*, *myrti ramum* exspectasses: sed de coriario loquens, *βυρσίνην*, vocem a *βύρσα* fictam, dixit. In conviviis famuli frondosis ramis muscas a mensa abigebant. Ad hunc morem respiciens Comicus scutica Cleonem armatum rhetoras ait abigere, innuens eum ægre pati, si quis alius rhetor ad populum verba facere velit.

61. *σιβυλλιᾷ*. *χρησμῶν ἐρᾷ. χρησμοὺς φαντάζεται. μαντικῶς ἔχει.* Plures vide apud Suidam expositiones, e quibus illæ potiores sunt.

62. *μεμακκοακότα*. Suidas: *τὰ τῆς Μακκοῦς φρονοῦντα. Μακκὼ γὰρ καὶ Λαιμὼ ἐγένοντο ἐνεαὶ, τουτέστι βαρέως νοοῦσαι.* Hesych. *μακκοᾷν* (male vulgo *μακοᾷν*) *παραφρονεῖν*. Ad quam glossam vide interpretes. Infra 396.

καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον.

ubi exponitur *ἀνοηταίνει, ἐνεόν ἐστιν.* Vide infra ad v. 198.

66. *λέγων ταδί*. Vulgo *τάδε*. Illud magis Atticum est, et hiatum lenit.

68. *εἰ μή μ' ἀναπείσετ'*—Solœce vulgo *ἀναπείσητ'*. Invitis codd. mendam illam sustuleram: postea in C. sinceram reperi, quam reposueram, lectionem, *ἀναπείσετ'*. Vide not. ad Vesp. 190. 437. *τήμερον* adfirmant membr. Vulgo, contra Comici usum, *σήμερον*. Vide Piersonum ad Mœrin p. 364.

72. *ποίαν ὁδὸν νῷν τρεπτέον*. Vulgo *νὼ*, manifesta menda. *νῷν* reposueram, quod postmodum reperi in C. ubi tamen minus accurate scriptum *νών*. Emendationem a Piersono ad Mœrin p. 265. præceptam fuisse nunc primum comperio. In membr. hic et sequens versus in textus serie omissi fuere librarii oscitantia, qui eos in margine reposuit, scripsitque *νῦν* pro *νῷν*.

78. *ἐν Χαόσι*. Allusio ad verbum *χαίνω*, quia sic divaricatis cruribus podex hiat. In Vesp. 1493.

πλήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ,
σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων.
πρωκτὸς χάσκει.

Forte etiam his verbis Cleonem ut impudicum traducere voluit Comicus.

79. *τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς*. Allusio ad verbum *αἰτεῖν*. Similis jocus est in Marci Argentarii Epigrammate:

Νι. κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ σκόπει,
ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα.
Δη. πῶς δῆτα; πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικώτατα;
Νι. βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν.
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος.
Δη. μὰ Δί', ἀλλ' ἄκρατον οἶνον Ἀγαθοῦ Δαίμονος.
ἴσως γὰρ ἂν χρηστόν τι βουλευσαίμεθα.
Νι. ἰδού γ' ἄκρατον. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι;
πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ;
Δη. ἄληθες, οὗτος; κρουνοχυτρολήραιον εἶ.
οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν.
οἴνου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικώτερον;
ὁρᾷς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.
ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χοᾶ,
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.
Νι. οἴμοι τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῷ ποτῷ;
Δη. ἀγάθ'· ἀλλ' ἔνεγκ'· ἐγὼ δὲ κατακλινήσομαι.
ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω

Ἀντιγόνη, Σικελὴ πάρος ἦσθά μοι· ὡς δ' ἐγενήθης
Αἰτωλὴ, κἀγὼ Μῆδος ἰδοὺ γέγονα.

ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν. Vulgo minus concinne ὁ νοῦς δ' ἐν—Subauditur δήμῳ. Pagus erat Atticæ Κρωπία dictus: gentile Κρωπίδης, cujus ad imitationem Comicus finxit nomen Κλωπίδαι, tanquam a. Κλωπία. Alludit autem ad κλὼψ, κλέπτης, innuitque Cleonis furacitatem. E fictis pagorum nominibus sæpe jocum petit. Vide not. ad Av. 1126. Hujus loci meminit Eustathius ad Odyss. p. 1764. l. 30. μήποτε δὲ καὶ εὐφυῶς καὶ ἀστείως τὸ τοιοῦτον ἐθνικὸν, ὁ Αἰτωλὸς, ἐπελέγη ἐκ τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῷ ποιητῇ, ἵνα τὸν ἐπαίτην δηλώσῃ. κἀντεῦθεν καὶ ὁ Κωμικὸς, εἴτε καὶ ἄλλως ἡ παροιμία, ὠφέληται εἰπεῖν· Τὼ μὴν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κρωπιδῶν. ἵνα σκωπτικῶς δηλώσῃ τὸν ταῖς χερσὶ μὲν αἰτοῦντα, καὶ οἱονεὶ καὶ αὐτὸν λαλοῦντα, Ἔμβαλε κυλλῇ· (1083.) τῷ δὲ νῷ κλέπτοντα. ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ κατὰ παραγραμματισμὸν τραυλισμοῦ ἐκωμῴδουν, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ Κλωπιδῶν. Κρωπιδῶν γὰρ ὤφειλεν εἶναι ὡς ἀπὸ γένους ἢ τόπου. δηλοῖ δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ Κωμικῷ καὶ τὸ, Ὁ λᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Vesparum versus est 45. in quo mirum acumen captat Eustathius, ὀλᾷς positum pro ὁρᾷς interpretando per ὁ λίθος.

81. ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν. Sic optime membr. ut edidit etiam Bern. Junta, ἂν hic potentiale est, et cum optativo construi debet. Perperam vulgo ἀποθάνωμεν. *Sed vide, quonam modo mori possimus quam maxime viriliter.*

89. κρουνοχυτρολήραιον. Schol. ἀντὶ τοῦ φλύαρος. κρουνὸς, τὸ χύδην καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως ῥέον· λῆρον δὲ, τὸ μάταιον. συνέθηκεν οὖν ἐκ τοῦ κρουνοῦ, καὶ ληρεῖν, καὶ τῆς χύτρας ἀναισθήτου οὔσης. ἵνα τὸ ὅλον δηλώσῃ τὸ ἀναίσθητον καὶ ἀνόητον καὶ περιττολόγον.

90. εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν. Verbum hoc de vitiis solet adhiberi rebusque probrosis, non vero de iis quæ laudi vertuntur. εἰς ἐπίνοιαν ἐγκωμιάζειν, εἰς ἀπονοίαν λοιδορεῖν. Inde est, quod vir quidam doctus hic ἀπόνοιαν, *amentiam, dementiam*, legendum esse censuerit. Sed nihil mutandum. Sensus perspicuus est, nec interpretes latuit. λοιδορεῖν οἶνον εἰς ἐπίνοιαν est *vino convicium dicere circa solertiam*, seu *vino exprobrare quod solertiam non adferat.*

βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων, καὶ νοϊδίων.
Νι. ὡς εὐτυχῶς, ὅτι οὐκ ἐλήφθην, ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον.
Δη. εἶπ' ἐμοὶ, Παφλαγὼν τί δρᾶ;
Νι. ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος
ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος.
Δη. ἴθι νυν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.
Νι. σπονδὴν λαβὲ δὴ, καὶ σπεῖσον, Ἀγαθοῦ Δαίμονος·
ἕλχ', ἕλκε τὴν τοῦ Δαίμονος τοῦ Πραμνίου.
Δη. ὦ Δαῖμον Ἀγαθὲ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν.
Νι. εἶπ', ἀντιβολῶ, τί ἐστι;
Δη. τοὺς χρησμοὺς ταχὺ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν,
ἕως καθεύδει.
Νι. ταῦτ' ἀτὰρ τοῦ δαίμονος
δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.
Δη. φέρε νυν ἐγὼ 'μαυτῷ προσαγάγω τὸν χοᾶ,
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.
Νι. ὡς μεγάλ' ὁ Παφλαγὼν ῥέγκεται καὶ πέρδεται,
ὥστ' ἔλαθον αὐτὸν, τὸν ἱερὸν χρησμὸν λαβὼν,
ὅνπερ μάλιστ' ἐφύλαττεν.
Δη. ὦ σοφώτατε,
φέρ' αὐτὸν, ἵν' ἀναγνῶ· σὺ δ' ἔγχεον πιεῖν
ἀνύσας τι. φέρ' ἴδω, τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι.
ὦ λόγια. δός σύ μοι τὸ ποτήριον ταχύ.
Νι. ἰδού· τί φησιν ὁ χρησμός;
Δη. ἑτέραν ἔγχεον.
Νι. ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν ΕΤΕΡΑΝ ΕΓΧΕΟΝ;
Δη. ὦ Βάκι.
Νι. τί ἐστι;

100. Notanda constructio καταπάσω ταῦτα βουλευματίων, pro βουλευματίοις. Quo exemplo adstrui potest similis phrasis apud Galenum, H. Stephano suspecta, Thes. T. iii. col. 57. προσπάττειν λουτρὰ ἁλῶν.

101. ὅτι οὐκ ἐλήφθην. Sic recte membr. et C. Vulgo ὅτ' οὐκ. Vide ad Lys. 611.

105. Hesych. ἐγκάναξον, ἔγχει. Ad quam glossam vide interpp. Etymol. M. ἐγκανάξαι, τὸ ἐγχέαι μετὰ ψόφου· ὅ ἐστι πολὺ, ὥστε ἠχεῖν.

111. ταῦτ' ἀτὰρ—Hic locus vulgo male interpunctus, et ab interpretibus male acceptus. Ordo est: ἀτὰρ δέδοικα ὅπως μὴ ταῦτα τὰ βουλεύματα τεύξομαι τοῦ κακοδαίμονος δαίμονος. Verbum τυγχάνω cum quarto casu construitur. Exempla vide in notis nostris ad Eurip. Or. 686. Med. 759. Vel, subaudita præpositione κατὰ, δέδοικα ὅπως μὴ κατὰ ταῦτα τεύξομαι τοῦ δαίμονος κακοδαίμονος.

115. ῥέγκεται καὶ πέρδεται. Hic verborum ordo est in membr. Vulgo πέρδεται καὶ ῥέγκεται.

Δη. δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.
Νι. πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ.
Δη. ὦ μιαρὲ Παφλαγὼν, ταῦτ' ἄρ' ἐφυλάττου πάλαι,
τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀῤῥωδῶν;
Νι. τιή;
Δη. ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται.
Νι. καὶ πῶς;
Δη. ὅπως; ὁ χρησμὸς ἄντικρυς λέγει,
ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται,
ὃς πρῶτος ἕξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
Νι. εἷς οὑτοσὶ πώλης. τί τοὐντεῦθεν; λέγε.
Δη. μετὰ τοῦτον αὖθις προβατοπώλης δεύτερος.
Νι. δύο τώδε πώλα. καὶ τί τοῦτον χρὴ παθεῖν;
Δη. κρατεῖν, ἕως ἂν ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος
αὐτοῦ γένηται· μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται.
ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγὼν,
ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.
Νι. τὸν προβατοπώλην ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρεὼν
ὑπὸ βυρσοπώλου;
Δη. νὴ Δί'.
Νι. οἴμοι δείλαιος.
πόθεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἷς μόνος;
Δη. ἔτ' ἐστὶν εἷς, ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων.
Νι. εἴπ', ἀντιβολῶ, τίς ἐστιν;
Δη. εἴπω;
Νι. νὴ Δία.

123. Bacis antiquissimus fuit vates Bœotius, κατάσχετος ἐκ Νυμφῶν, ut ait Pausanias pag. 828. qui ejus vaticinia legisse se testatur. Præterea duo alii fuere cognomines vates, de quibus videndus Ælianus V. H. xii. 35. et ejus interpretes.

129. στυππειοπώλης. Etymol. M. ὁ τὰ στυππεῖα πωλῶν, τουτέστι καννάβινα λίνα. δηλοῖ δὲ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν Εὐκράτη, ὃς Στύππαξ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι.

132. προβατοπώλης. Hesych. οὕτω κωμῳδεῖται Λυσικλῆς προβατοκάπηλος, γήμας Ἀσπασίαν τὴν πόρνην. Ad quam glossam vide Interpp.

133. δύο τώδε πώλα. Etiamsi Atticis usitatum esset δύω, quod pernegavimus in nota ad Ran. 1405. hic tamen per metri legem stare non posset. δύο est in primariis editt. Imperite Ant. Fracinus prætulit δύω, quod e subsequentibus editt. prima adscivit Frobeniana, unde in alias transiit, nemine reclamante. Mendose in membr. ut in Fracini cod. scriptum est δύω.

135. γένηται. Sic C. Vulgo γένοιτο. Illud magis ad loquendi normam exactum arbitror.

136. ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγών. Sic optime membr. In C. etiam ὁ Παφλαγών. Vulgo ἐπιγίνεται, et omissus articulus cum versus labe. Nam nominis Παφλαγὼν primam semper corripit Comicus.

Δη. ἀλλαντοπώλης ἐσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν.
Νι. ἀλλαντοπώλης; ὦ Πόσειδον, τῆς τέχνης.
φέρε, ποῦ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν;
Δη. ζητῶμεν αὐτόν.
Νι. ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται,
ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγοράν.
Δη. ὦ μακάριε
ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο, δεῦρ', ὦ φίλτατε,
ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.
Αλ. τί ἐστι; τί με καλεῖτε;
Δη. δεῦρ' ἐλθ', ἵνα πύθῃ,
ὡς εὐτυχὴς εἶ, καὶ μεγαλῶς εὐδαιμονεῖς.
Νι. ἴθι δή, κάθελ' αὐτοῦ τοὔλεον, καὶ τοῦ θεοῦ
τὸν χρησμὸν αὐτὸν ἀναδίδαξον ὡς ἔχει·
ἐγὼ δ' ἰὼν προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα.
Δη. ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί·
ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυσον, καὶ τοὺς θεούς.
Αλ. ἰδού· τί ἐστιν;
Δη. ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε·
ὦ νῦν μὲν οὐδείς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας·
ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων.
Αλ. τί μ', ὦ 'γάθ', οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας,
πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελᾷς;
Δη. ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε.
τὰς στίχας ὁρᾷς γε τῶνδε τῶν λαῶν.
Αλ. ὁρῶ.
Δη. τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει,
καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς Πυυκός.

153. αὐτὸν ἀναδίδαξον. Is est vocum in membr. ordo, vulgato concinnior ἀναδίδαξον αὐτόν.

157. τί ἐστιν; Sic tres codd. Perperam vulgo ἐστι.

159. ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων. Sic optime Dawesius. Vulgo Ἀθηναίων pessundato versu. Nam in ταγὸς prima semper producitur, quod exemplis multis ostendit catus Britannus. Alibi Ἀθηναίων male a librariis positum pro Ἀθηνῶν occurrit, ut Nub. 401. Mirum autem videri poterit ταγὸς, ταγεύω prima producta efferri, quæ corripitur in ταγὴ, ταγοῦχος, ut observatum fuit nobis ad Lys. 105. Si præter usum ratio aliqua diversitatis petatur, in derivatione quærenda est: dixerimque ταγὸς ortum ducere a præterito medio τέταγα: ταγὴ, ab aoristo secundo ἔταγον.

162. δευρὶ βλέπε. Sic membr. Vulgo δεῦρο, quod ad metrum æque bonum est. Illud magis Atticum.

164. ἀρχέλας. In membr. metro reclamante ἀρχέλαος.

165. τῆς Πυυκός. Sic A. B. Perperam vulgo Πυκνός.

Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις,
δήσεις, φυλάξεις, ἐν Πρυτανείῳ λαικάσεις.
Αλ. ἐγώ;
Δη. σὺ μέντοι· κοὐδέπω γε πάνθ' ὁρᾷς.
ἀλλ' ἐπανάβηθι κἀπὶ τοὐλεὸν τοδὶ,
καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ.
Αλ. καθορῶ.
Δη. τί δαί; τἀμπόρια, καὶ τὰς ὁλκάδας;
Αλ. ἔγωγε.
Δη. πῶς οὖν οὐ μεγάλως εὐδαιμονεῖς;
ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν
τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Χαλκηδόνα.
Αλ. εὐδαιμονήσω γ', εἰ διαστραφήσομαι;
Δη. οὔκ· ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται.
γίγνει γὰρ, ὡς ὁ χρησμὸς οὑτοσὶ λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος.
Αλ. εἰπ' ἐμοὶ, καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπώλης ὢν, ἀνὴρ γενήσομαι;
Δη. δι' αὐτὸ γάρτοι τοῦτο καὶ γίγνει μέγας,
ὁτιὴ πόνηρος, κἀξ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς.
Αλ. οὐκ ἀξιῶ 'γὼ 'μαυτὸν ἰσχύσαι μέγα.
Δη. οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ', ὅτι σαυτὸν οὐ φῂς ἄξιον;
ξυνειδέναι τι μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν.
μῶν ἐκ καλῶν εἶ κἀγαθῶν;
Αλ. μὰ τοὺς θεοὺς,
εἰμ' ἐκ πονηρῶν γ'.
Δη. ὦ μακάριε τῆς τύχης,
οἷον πέπονθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα.
Αλ. ἀλλ', ὦ 'γάθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι,
πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς.

166. κλαστάσεις, a themate κλαστάζω, quod ideo monendum duxi, quia in hoc verbo gravis est error Henr. Stephani, Thes. T. ii. col. 223. B. Suidas: κλαστάσεις, κλάσεις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τιμνομένων κλημάτων ἐν ταῖς ἀμπέλοις. Male in membr. κλαστήσεις, ut memoriæ falsus Stephanus citavit: haud enim arbitror illam lectionem in ulla editione eum reperisse.

167. λαικάσεις. παρ' ὑπόνοιαν. Exspectabas σιτήσεις.

174. εἰς Χαλκηδόνα. Certissimam Palmerii emendationem hic et v. 1303. recepi. Libros qui nunc exstant invasit menda Καρχηδόνα librariorum stupore, quorum omnis turba rationi cedere debet.

175. In Av. 177. ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ διαστραφήσομαι;

182. ἰσχύσαι. Sic B. C. Vulgo ἰσχύσειν.

Δη. τουτί σε μόνον ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς.
ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρῇς
ἅ σοι διδόασ' ἐν τοῖς λογίοισιν οἱ θεοί.

Αλ. πῶς δῆτά φησιν ὁ χρησμός;

Δη. εὖ, νὴ τοὺς θεοὺς,
καὶ ποικίλως πως, καὶ σοφῶς ᾐνιγμένος.
Ἀλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης
γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπώτην,
δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη·
κοιλιοπώλῃσιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει,
αἴ κεν μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἕλωνται.

Αλ. πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ' ἐστίν; ἀναδίδασκέ με.

Δη. βυρσαίετος μὲν, ὁ Παφλαγὼν ἔσθ' οὑτοσί.

Αλ. τί δ' ἀγκυλοχείλης ἐστίν;

Δη. αὐτό που λέγει,
ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει.

Αλ. ὁ δράκων δὲ πρὸς τί;

Δη. τοῦτο περιφανέστατον.
ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν·

190. ὅτι καὶ κακὰ κακῶς. Sic tres codd. et primariæ editiones omnes. In Frobeniana primum operarum errore καὶ omissum fuit; exinde claudicavit versus in sequentibus editt. nemine mendam animadvertente. Farreanum oraculum consulere dedignatus est Berglerus.

195. πῶς δῆτά φησιν ὁ χρησμός; Vulgo minus concinne φήσ'.

196. σοφῶς ᾐνιγμένος. Sic recte Suidas in ᾐνιγμένος. Vulgo σαφῶς. Vide Toupium Cur. nov. p. 57. σοφῶς et σαφῶς facile a librariis permutari potuerunt. Idem contigit Acharn. 401.

198. κοάλεμον. Suidas: κοάλεμος, ματαιόφρων· κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. καὶ ὁ ἠλίθιος καὶ ὁ ἀνόητος κοάλεμος. ἔγκειται τῇ λέξει τὸ ἠλίματον, ἤγουν τὸ μάταιον, καὶ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν· ὁ οὖν ἀνόητος καὶ μάτην νοῶν, κοάλεμος λέγεται. κοάλεμοι παρ' Ἀριστοφάνει οἱ ἠλίματα κοοῦντες καὶ νοοῦντες. Eustath. ad Il. p. 636. l. 54. ἐκ τοῦ ἀλῶ ὁ ἠλεὸς γίνεται, ὅπερ ἐστὶ μάταιος, καὶ ὁ ἠλίματος· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοάλεμος, ἤγουν ἐν τῷ κοεῖν, ἤτοι νοεῖν, ἀλώμενος. ὁποίου σημαινομένου ἐστὶ καὶ ἡ Ἀκκὼ, τὸ παροιμιῶδες κύριον, καὶ τὸ κωμικῶς εἰπεῖν μακκοᾷν, ἴσον ὂν τῷ μὴ νοεῖν. ἐκ δὲ τοῦ εἰρημένου κοαλέμου, ὃς τὸν εὐήθη δηλοῖ, καὶ Κοάλεμός, φασιν, ὁ τοῦ Κίμωνος πρόπαππος, δι' εὐήθειαν. Ionicum est κοῶ pro νοῶ. Vide Bentleium ad Callimachi fragm. liii.

207. Vulgo sic legitur hic versus:

ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ἀλλᾶς τ' αὖ μακρόν.

ubi admodum invenuste vox μακρὸν bis posita, variata prioris syllabæ quantitate, idque contra prosodiæ legem: nam semper et ubique apud Comicum corripitur illa syllaba. Præterea, ut recte observavit Dawesius, postulat sermonis ratio, ut nomini ἀλλᾶς articulus, non secus atque antecedenti δράκων, comes adjungatur. Certissima est acutissimi viri emendatio:

ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν.

εἶθ᾽ αἱματοπώτης ἐστὶν ὅ τ᾽ ἀλλᾶς, χῷ δράκων.
τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον
ἤδη κρατήσειν, αἴκε μὴ θαλφθῇ λόγοις.

Αλ. τὰ μὲν λόγια καλεῖ με. θαυμάζω δ᾽ ὅπως
τὸν δῆμον οἷός τ᾽ εἶμ᾽ ἐπιτροπεύειν ἐγώ.

Δη. φαυλότατον ἔργον· ταῦθ᾽ ἅπερ ποιεῖς, ποίει·
τάραττε, καὶ χόρδευ᾽ ὁμοῦ τὰ πράγματα
ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιοῦ,
ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.
τὰ δ᾽ ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικά,
φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακὸς, ἀγοραῖος εἶ·
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ·
χρησμοί τε συμβαίνουσι, καὶ τὸ Πυθικόν.
ἀλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμῳ·
χὤπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα.

Αλ. καὶ τίς ξύμμαχος
γενήσεταί μοι; καὶ γάρ οἵ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν, ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.

Δη. ἀλλ᾽ εἰσὶν Ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι,
μισοῦντες αὐτὸν, οἳ βοηθήσουσί σοι,
καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοί τε κἀγαθοὶ,
καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιὸς,
κἀγὼ μετ᾽ αὐτῶν, χῷ θεὸς ξυλλήψεται.
καὶ μὴ δέδιθ᾽. οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος.
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελε

210. *αἴκε μὴ*—Sunt ipsa oraculi verba, idcirco non sollicitanda, licet alias *αἴκε* in comico sermone locum non habeat. Proclive esset reponere *ἤν γε μὴ*—

211. *τὰ μὲν λόγια καλεῖ με.* Sic perspicue et distincte A. B. In C. *λογίακαλεῖ.* Vulgo *λόγι᾽ αἰκάλλει με*, quæ lectio non prorsus spernenda. Nostra tamen verior est, quam exhibet etiam Cod. Vat. Kustero adhibitus.

219. Sic legitur hic versus in primariis editt. integro saltem metro:

ἔχεις ἅπαντα τὰ πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Kusterus, non inspectis veteribus illis editionibus, quarum ad fidem ipse suam se recensuisse professus est, Genevensis mendam recoxit, in qua sic depravatus fuerat versus:

ἔχεις ἅπαντα τὰ πρὸς τὴν πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Sicque in notis commentatur: *In versu hoc quædam redundant. Quare sic eum numeris suis restitues:*

ἔχεις τὰ πάντα πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Et sic postea in cod. Vat. Palat. scriptum reperi. At nos in tribus nostris codd. sine ulla varietate scriptum reperimus:

ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Quæ procul dubio vera lectio est. Melius enim in hac phrasi articulus omittitur.

220. *τὸ Πυθικὸν*, subauditur *μαντεῖον*.

221. *τῷ Κοαλέμῳ*, tanquam stultitiæ Deo.

230. *ἐξῃκασμένος.* Sic bene tres codd. Vulgo *ἐξεικασμένος.* Vide Piersonum ad Mœrin p. 182. et Valckenarium ab eo laudatum ad Phœnissas p. 54.

τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν
γνωσθήσεται. τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν.
Νι. οἴμοι κακοδαίμων, ὁ Παφλαγὼν ἐξέρχεται.
Κλ. οὔ τοι, μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς, χαιρήσετον,
ὁτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνώμνυτον πάλαι.
τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.
ἀπολεῖσθον, ἀποθανεῖσθον, ὦ μιαρωτάτω.
Δη. οὗτος, τί φεύγεις; οὐ μενεῖς, ὦ γεννάδα
ἀλλαντοπῶλα; μὴ προδῷς τὰ πράγματα.
ἄνδρες Ἱππῆς, παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρός. ὦ Σίμων,
ὦ Παναίτι', οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας;
ἄνδρες ἐγγύς· ἀλλ' ἀμύνου, κἀπαναστρέφου πάλιν.
ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.
ἀλλ' ἀμύνου, καὶ δίωκε, καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.
Χο. παῖε, παῖε τὸν πανοῦργον, καὶ ταραξιππόστρατον,
καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ Χάρυβδιν ἁρπαγῆς,
καὶ πανοῦργον, καὶ πανοῦργον. πολλάκις γὰρ αὔτ' ἐρῶ.
καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας.
ἀλλὰ παῖε, καὶ δίωκε, καὶ τάραττε, καὶ κύκα,
καὶ βδελύττου, καὶ γὰρ ἡμεῖς, κἀπικείμενος βόα·
εὐλαβοῦ δὲ, μὴ 'κφύγῃ σε· καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς,
ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων.
Κλ. ὦ γέροντες Ἡλιασταὶ, φράτορες τριωβόλου,
οὓς ἐγὼ βόσκω, κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα,
παραβοηθεῖθ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ξυνωμοτῶν.
Χο. ἐν δίκῃ γ'· ἐπεὶ τὰ κοινὰ, πρὶν λαχεῖν, κατεσθίεις,
κἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν,
ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων,
καὶ σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
πλούσιος, καὶ μὴ πόνηρος, καὶ τρέμων τὰ πράγματα·

242. παραγένεσθε. Sic scribi debuit, flagitante metro, cujus ad legem non adtenderunt, qui turpiter mendosum παραγίγνεσθε hic remanere passi sunt.

254. Εὐκράτης ille est, qui innuitur supra v. 129. Stupas ille, aut stupea texta primum vendebat: postea ditior factus moletrinam habuisse videtur, unde etiam κυρηβιοπώλης Comico nostro dicitur in versu quem ex deperdita fabula profert Scholiastes:

καὶ σύ γε κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες στύπαξ.

261. ἀμνοκῶν. Suidas: προβατώδης, μωρὸς, εὐήθης. Vel, ut Eustathius exponit ad Iliad. p. 962. l. 19. νοῶν ὡς ἀμνός.

κἤν τιν᾽ αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον᾽ ὄντα καὶ κεχηνότα,
καταγαγὼν ἐκ Χεῤῥονήσου, διαλαβὼν ἠγκύρισας,
εἶτ᾽, ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολήβασας.
Κλ. ξυνεπίκεισθ᾽ ὑμεῖς· ἐγὼ δ᾽, ὦνδρες, δι᾽ ὑμᾶς τύπτομαι,
ὅτι λέγειν γνώμην ἔμελλον, ὡς δίκαιον ἐν πόλει
ἑστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστιν ἀνδρίας χάριν.
Χο. ὡς δ᾽ ἀλαζών, ὡς δὲ μάσθλης· εἶδες, οἷ᾽ ὑπέρχεται
ὡσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς, κἀκκοβαλικεύεται.
ἀλλ᾽ ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ, ταυτηὶ πεπλήξεται·
ἢν δ᾽ ὑπεκκλίνῃ γε δευρί, πρὸς σκέλος κυρηβάσει.
Κλ. ὦ πόλις καὶ δῆμ᾽, ὑφ᾽ οἵων θηρίων γαστρίζομαι.
Χο. καὶ κέκραγας, ὥσπερ αἰεὶ τὴν πόλιν καταστρέφεις;
Αλ. ἀλλ᾽ ἐγώ σε τῇ βοῇ ταύτῃ γε πρῶτον τρέψομαι.
Χο. ἀλλ᾽ ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ·
ἢν δ᾽ ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.
Κλ. τουτονὶ τὸν ἄνδρ᾽ ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φήμ᾽ ἐξάγειν
ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα.
Αλ. ναὶ μὰ Δία, κἄγωγε τοῦτον, ὅτι κενῇ τῇ κοιλίᾳ
ἐσδραμὼν ἐς τὸ Πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέα.
Δη. νὴ Δί᾽, ἐξαγαγών γε τἀπόῤῥηθ᾽, ἅμ᾽ ἄρτον καὶ κρέας,

264. διαλαβὼν ἠγκύρισας. Sic flagitante sensu et sermonis ratione legendum. Male vulgo διαβαλὼν, ἀγκυρίσας. διαλαμβάνειν est *medium prehendere*, quod luctatores facere solent, ut Casaubonus observavit. In διαβαλὼν manifestus est error ex frequentissima in hoc verbo literarum transpositione. ἠγκύρισας est secunda persona aoristi ab ἀγκυρίζω, quod verbum etiam palæstricum est.

265. αὐτὸν ἐνεκολήβασας. Mendosissime vulgo ἐνεκολάβησας, barbare et pessundato metro. Lapsi sunt in hoc verbo librarii omnes. In membr. scriptum ἀνεκολάβησας. In C. ἐνεκολώβησας. Nos veram lectionem restituimus. Hesychius: κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει. Bona quidem verbi scriptura est: sed prava interpretatio. κοληβάζει significat περαίνει, βινεῖ, *pædicat*, *præcidit*, a κόλον et βαίνω: vel καταπατεῖ, ut exponit Suidas, παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν. κόλα δὲ ἡ γαστήρ. Sed prior significatio commodior. Non unius assis sunt Casauboni et Kusteri interpretationes. Eadem forma mox occurrit κυρηβάσει. κοληβάζω, κυρηβάζω.

268. ἀνδρίας. Sic B. C. Vulgo ἀνδρείας.

269. μάσθλης. Suidas: ἰδίως ὁ μεμαλαγμένος λῶρος καὶ ἔκλυτος. μάσθλης ἄνθρωπος, ὁ μεμαλαγμένος καὶ ἐντριβὴς ταῖς πονηρίαις. τὸ αὐτὸ δηλοῖ καὶ τὸ γλοιός. Respicit ad Nub. 449. μάσθλη, μάσθλημα, *alutam* significat, *pellem confectam et subactam*. — ὑπέρχεται ὡσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς. Male vulgo post ὑπέρχεται distinguitur, et versu seq. ἐκκοβαλικεύεται legitur, quo cum verbo, intransitive significante, γέροντας ἡμᾶς construunt: hi vero accusativi ad ὑπέρχεται pertinent. Proinde copulam quæ librarii errore exciderat, bene reponit Toup. ad Suidam iii. 258.

270. κἀκκοβαλικεύεται. In omnibus vocibus ex καὶ ἐκ crasis fit in κἀκ. Sic Ran. 201. κἀκτείνεις. 426. κἄκλαε, κἀκκεχέ-γει. Conc. 603. κἀκτήσατο. Av. 1108. κἀκλέψουσι. Vesp. 444. κἀξωμίδων.

277. Thesm. 94. σοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

καὶ τέμαχος, οὗ Περικλέης οὐκ ἠξιώθη πώποτε.
Κλ. ἀποθανεῖσθον αὐτίκα μάλα.
Αλ. τριπλάσιον κεκράξομαί σου.
Κλ. καταβοήσομαι βοῶν σε.
Αλ. κατακεκράξομαί σε κράζων.
Κλ. διαβαλῶ σ', ἐὰν στρατηγῇς.
Αλ. κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.
Κλ. περιελῶ σ' ἀλαζονείας.
Αλ. ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς σου.
Κλ. βλέψον εἴς μ' ἀσκαρδάμυκτος.
Αλ. ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι.
Κλ. διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις.
Αλ. κοπροφορήσω σ', εἰ λαλήσεις.
Κλ. ὁμολογῶ κλέπτειν· σὺ δ' οὐχί.
Αλ. νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀγοραῖον,
κἀπιορκῶ γε βλεπόντων.
Κλ. ἀλλότρια τοίνυν σοφίζει,
καί σε φαίνω τοῖς Πρυτάνεσιν,
ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱε-
ρὰς ἔχοντα κοιλίας.
Χο. ὦ μιαρὲ, καὶ βδελυρὲ,
καὶ κεκράκτα, τοῦ σοῦ θράσους
πᾶσα μὲν γῆ πλέα
πᾶσα δ' ἐκκλησία,
καὶ τέλη, καὶ γραφαὶ,
καὶ δικαστήρι', ὦ
βορβοροτάραξι, καὶ
τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-
μῶν ἀνατετυρβακὼς,

287. κατακεκράξομαί σε κράζων. Perperam vulgo σου pessundato metro. Ut superiori versu καταβοήσομαι cum accusativo construitur, ita hic κατακεκράξομαι cum eodem casu, non aliter ferente trochaico versu. In Acharn. 711.

καταβόησει δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους.

κατὰ cum verbis compositum tres casus promiscue adsciscit. Non aliter Comicum scripsisse sola evincit metri ratio, cui accedit Prisciani auctoritas, Kustero laudati. Locus est in Aldina editione, qua utor, fol. 234. verso.

292. βλέψον εἴς μ' ἀσκαρδάμυκτος. Sic omnino legendum. In vulgata lectione versus claudicat syllaba redundante, βλέψον εἰς ἔμ' ἀσκαρδάμυκτος. In A. βλέψον μ' ἀσκαρδάμυκτος, numeris itidem corruptis, qui facile restituuntur reposita præpositione εἰς.

294. εἴ τι γρύξεις. Sic recte B. ut edidit Bern. Junta. Perperam Aldus γρύζεις. Facillime permutantur literæ ξ et ζ. quod et in hoc verbo acciderat Pl. 598.

ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν,
κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς φόρους θυννοσκοπῶν.
Κλ. οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅθεν πάλαι καττύεται.
Αλ. εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα,
ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς
τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχύ,
καὶ πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν.
Δη. κἀμὲ, νὴ Δία, τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε κατάγελων
πάμπολυν τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις παρασχέθειν.
πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν.
Χο. ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρ-
χῆς ἐδήλους ἀναί-
δειαν, ἥπερ μόνη
προστατεῖ τῶν ῥητόρων,
ᾗ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους,
πρῶτος ὤν; ὁ δ' Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος.
ἀλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος πολὺ
σοῦ μιαρώτερος, ὥστ' ἐμὲ χαίρειν,
ὅς σε παύσει, καὶ πάρεισι, δῆλός ἐστιν αὐτόθεν,
πανουργίᾳ τε, καὶ θράσει,

312. ἐκκεκώφηκας. Sic tres codd. Suidas, si huc respexit, memoriæ falsus ἀνακεκώφηκας citavit, quod compositum græcæ linguæ genio adversari censet summus Hemsterhusius ad Luciani Timon. pag. 104.

318. πρὶν ἡμέραν φορῆσαι. Id est πρὶν τινὰ αὐτὸ φορῆσαι ἡμέραν.

319. Vulgo legitur fœde corruptis numeris:

καὶ νὴ Δία, κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν,
ὥστε κατάγελων.

Versus est tetrameter iambicus acatal. quo metri genere siquis unquam e Græcis alius usus est, Comicus sane noster nuspiam; neque sic medios inter trochaicos ejusmodi versum immisisset. Certissime emendat Kusterus:

κἀμὲ, νὴ Δία, τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε
κατάγελων.

320. τοῖς δημόταις. Perperam vulgo, metro jugulato, δημόταισι. Versus labem animadvertit Kusterus, sed pravam adhibuit medelam, articulum τοῖς ante φίλοις delendo.

321. Pagus Atticæ Περγασή. Vide Meursium in hac voce.

327. ὁ δ' Ἱπποδάμου. Sic codd. Subaudiendum videtur υἱὸς, quæ frequentissima est ellipsis. Illone autem modo legas, an Ἱππόδαμος, ad leporem hujus loci perinde est.

330. καὶ πάρεισι. Sic optime membr. et C. Inepte vulgo πάρεστι. *Vincet te nequitia.* πάρεισί σε πανουργίᾳ. Pro αὐτόθεν perperam in membr. et in margine codicis B. pro varia lectione, est ἐνταῦθα.

331. Hic et sequens versus in unum conjuncti sic vulgo leguntur:

ἐν πανουργίᾳ τε, καὶ θράσει, καὶ κοβαλικεύμασιν.

Quodnam sit illius versus metrum, exspecto qui me doceat. Præpositionem ἐν membr. non agnoscunt, nec C. versusque in hoc distincti, ut eos exhibui.

πανουργίᾳ τε, καὶ θράσει,
καὶ κοβαλικεύμασιν.

Prior dimeter est iambicus: alter trochaicus catalect. Alibi monui in κόβαλος α longum esse, quam prosodiam servant derivata. Vide et dimetire versum supra 270.

Numerorum depravationem in vul-

καὶ κοβαλικεύμασιν.
ἀλλ', ὦ τραφεὶς, ὅθεν πάρεισιν ἄνδρες, οἵπερ εἰσὶ,
νῦν δεῖξον, ὡς οὐδὲν λέγει τὸ ΣΩΦΡΟΝΩΣ ΤΡΑ-
ΦΗΝΑΙ.
Αλ. καὶ μὴν ἀκούσαθ' οἷός ἐστιν οὑτοσὶ πολίτης.
Κλ. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;
Αλ. μὰ Δί', ἐπεὶ κἀγὼ πονηρός εἰμι.
ἀλλ' αὐτὸ, περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν, πρῶτα διαμαχοῦμαι.
Χο. ἐὰν δὲ μὴ ταύτῃ γ' ὑπείκῃ, λέγ', ὅτι κἀκ πονηρῶν.
Κλ. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;
Αλ. οὐ μὰ Δία.
Κλ. ναὶ μὰ Δία.
Αλ. μὰ τὸν Ποσειδῶ.
Κλ. οἴμοι διαῤῥαγήσομαι.
Αλ. καὶ μήν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω.
Χο. πάρες, πάρες, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτῷ διαῤῥαγῆναι.
Κλ. τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς λέγειν ἐναντίον ἐμοῦ;
Αλ. ὁτιὴ λέγειν οἷός τε κἀγὼ, καὶ καρυκοποιεῖν.
Κλ. ἰδοὺ λέγειν. καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι
ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν, μεταχειρίσαιο χρηστῶς.
ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι πεπονθέναι δοκεῖς; ὅπερ τὸ πλῆθος.
εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου,

gata hujus versus scriptura Kusterum fugisse arbitrabar. Postea vero deprehendi, nescio quo illius vel operarum errore in notas ad *Acharnenses* translatam fuisse notam, quam ad hunc *Equitum* versum scripserat, ubi conjicit legendum esse:

ἐν πανουργίᾳ, θράσει τι, καὶ κοβαλικεύμασιν.

Et sic quidem profecto constant numeri: sed venustior est nostra lectio, quam præterea codices adfirmant.

333. ὅθεν πάρεισιν ἄνδρες. Vulgo ὅθεν περ εἰσιν, invenuste repetita in eodem versu particula περ. Similis erat menda in Vesp. 1050.

340. καὶ μήν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω. Sic scriptum oportuit. Vulgo corruptis numeris καὶ μὴν ἐγώ σ' οὐ παρήσω. Disyllabum est ἐγὼ οὐ. Vide Ran. 508. Non recte collineaverat Kusterus, infelix plerumque conjector, suadendo κἀγὼ μήν σ' οὐ παρήσω.

341. πάρες, πάρες, πρὸς τῶν θεῶν. Sic tres codd. sicque jamdudum ediderat Bern. Junta. In Aldina, e qua ceteræ omnes editt. derivatæ, imperativus πάρες a poëta geminatus, semel tantum positus erat. Facilis erat medela, ea ratione quam tetigi supra ad v. 32. Diversam tamen quæsivit Kusterus, meliora postmodum edoctus a Vat. cod. qui nostris concinit. Vide quanti erat optimam illam Juntinam editionem consuluisse.

342. Vulgo sic legitur hic versus:

τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἐναντία;

Tetrameter est acatalecticus, quo metri genere Comicum nuspiam usum fuisse modo dixi. Certissime emendo λέγειν ἐναντίον ἐμοῦ.

343. καρυκοποιεῖν. Sic in membr. scriptum, unico κ, ut et apud Suidam, aliosque scriptores. In καρύκῃ per se longum est υ.

τὴν νύκτα θρυλλῶν, καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῷ,
ὕδωρ τε πίνων, κἀπιδεικνὺς, τοὺς φίλους τ' ἀνιῶν,
ᾤου δυνατὸς εἶναι λέγειν. ὦ μῶρε τῆς ἀνοίας.
Αλ. τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας, ὥστε νυνὶ
ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν;
Κλ. ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τιν'; ὅστις εὐθὺς
θυννεῖα θερμὰ καταφαγὼν, κᾆτ' ἐπιπιὼν ἄκρατον
οἴνου χοᾶ, κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.
Αλ. ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν
καταβροχθίσας, κᾆτ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν, ἀναπόνιπτος,
λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταράξω.
Χο. τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων· ἓν δ' οὐ προσίεταί με
τῶν πραγμάτων, ὁτιὴ μόνος τὸν ζωμὸν ἐκροφήσεις.
Κλ. ἀλλ' οὐ, λάβρακας καταφαγὼν, Μιλησίους κλονήσεις.
Αλ. ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκὼς, ὠνήσομαι μέταλλα.
Κλ. ἐγὼ δ' ἐπεισπηδῶν γε τὴν Βουλὴν βίᾳ κυκήσω.
Αλ. ἐγὼ δὲ κινήσω γε σοι τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης.
Κλ. ἐγὼ δέ γ' ἐξέλξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα.
Χο. νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἀμέ γ' ἄρ', ἤνπερ γε τοῦτον ἕλκῃς.
Κλ. οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ.
Αλ. διώξομαί σε δειλίας.
Κλ. ἡ βύρσα σου θρανεύσεται.
Αλ. δερῶ σε θύλακον κλοπῆς.
Κλ. διαπατταλευθήσει χαμαί.

352. Participium κατεγλωττισμένος occurrit Thesm. 131. sed diversa ac in hoc loco significatione, cognata scilicet nomini καταγλώττισμα, quo utitur Noster Nub. 51. Hic καταγλωττίζειν valet *obtundere, loquacitate attonitum reddere.*

355. κασαλβάσω. Schol. λοιδορήσω.

356. Hunc versum citat Plutarchus in Nicia p. 210. edit. Bryani. λαρυγγιῶ, καταβοήσομαι τῶν ἄλλων ῥητόρων, ἢ τὴν φάρυγγα αὐτῶν ἐκτεμῶ. Ἀναπόνιπτος cum λαρυγγιῶ construitur, non cum ἐκπιών.

362. σχιλίδας. Attice pro σκελίδας. Vide Piersonum ad Mœrin in σχινδαλμός. Hesychius utramque formam enotavit. σκελὶς, τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως τοῦ ὑπογαστρίου. σκελίδες, τὰ περιμήκη τμήματα. σχιλίδες, κρέα ἐπιμήκη τετμημένα· οἱ δὲ, πλευρίδες.

365. τῆς πυγῆς. Vulgo τῇ πυγῇ. Genitivum adfirmant membr. in quibus scriptum τῆς πυγμῆς. Non suismet ipsius natibus impulsum isiciarium se ejecturum minatur, qua ratione dativus τῇ πυγῇ locum haberet: sed ait se prehensis isiciarii natibus eum extracturum foras, vel se isiciarii nates impellendo eum ejecturum. Proinde hoc nomen in genitivo poni debuit ex linguæ indole. Sic infra 772.

καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην
ἐς Κεραμεικόν.

366. κἀμέ γ' ἄρ'. Male vulgo κἀμὲ γάρ. Quod alibi dixi, γὰρ sæpe in γ' ἄρ' vel γ' ἆρ' mutandum esse, id palam ostendit metri in hoc versu lex, quæ librorum γὰρ prorsus respuit.

369. θρανεύσεται. Suidas: ἐκταθήσεται. θρᾶνον γὰρ τὸ ὑποπόδιον, ὅπου τὰ δέρματα ἐκτείνεται.

Αλ. περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω.
Κλ. τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλῶ.
Αλ. τὸν πρηγορεῶνά σου 'κτεμῶ.
Δη. καὶ νὴ Δί' ἐμβαλόντες αὐ-
τῷ πάτταλον μαγειρικῶς
εἰς τὸ στόμ', εἶτά γ' ἔνδοθεν
τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ, σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν πρωκτὸν, εἰ χαλαζᾷ.
Χο. ἦ ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα·
καὶ λόγων ἐν πόλει
τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι·
καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλον ὧδ'.
ἀλλ' ἔπιθι καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποίει.
νῦν γὰρ ἔχεται μέσος·
ὡς ἐὰν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ,
δειλὸν εὑρήσεις. ἐγὼ γὰρ τοὺς τρόπους ἐπίσταμαι.
Αλ. ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον,
κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος.
νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.
Κλ. οὐ δέδοιχ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῇ τὸ βουλευτήριον,
καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον.
Χο. ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται,
κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος
τοῦ παρεστηκότος.
Κλ. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον,

385. οὐκ ἄρ' ἦν. Mediam voculam, in impressis omissam, exhibent tres codices, omninoque recipi debuit, quum absque ea versus stare non possit. Trimeter est, ut præcedens, constans e tribus creticis.

389. ὡς ἐὰν νυνί. Perperam vulgo, versu ruente, ὡς ἂν νυνί.

400. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον. *Nisi te odi*, FIAM *una de pelliceis stragulis Cratini*. ΓΕΝΟΙΜΗΝ optativus est, eam significationem habens, a qua denominatur, qua quum pollet, particulam ἂν nunquam adsciscit, quæ optativum potentialem semper comitatur. Ajax apud Sophoclem filio suo dicit:

ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος.

Optat. Si diceret γένοι' ἄν, longe diversus esset sensus, neque is sic absolutus; *Fieres patre fortunatior*, si tale quid, vel tale, contingeret. Hoc norunt tirones, qui primoribus labris græcam eruditionem adtigerunt. Quis igitur Kusterum non miretur, tam diversas modi illius significationes confundentem? Sic ille ad hunc versum: *Ceterum miror illud ἐν non solum in omnibus editt. vulgatis, sed etiam apud Pindari Scholiastem ad Pyth.* iv. 410.

καὶ διδασκοίμην προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίαν.
Χο. ὦ περὶ πάντ', ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι,
δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων,
εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.
ᾄσαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον·
Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.—
τὸν Ἰουλίου τ' ἂν οἴομαι, γέροντα πυῤῥοπίπην,
ἡσθέντ' ἰηπαιωνίσαι, καὶ Βακχέβακχον ᾆσαι.
Κλ. οὔ τοι μ' ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδείᾳ, μὰ τὸν Ποσειδῶ·
ἢ μή ποτ' Ἀγοραίου Διὸς σπλάγχνοισι παραγενοίμην.
Αλ. ἔγωγε, νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς
ἠνεσχόμην ἐκ παιδίων, μαχαιρίδων τε πληγάς,
ὑπερβαλεῖσθαί σ' οἴομαι τουτοισιν, ἢ μάτην γ' ἂν
ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην.
Κλ. ἀπομαγδαλίας, ὥσπερ κύων, ὦ παμπόνηρε; πῶς οὖν
κυνὸς βορὰν σιτούμενος μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ;
Αλ. καὶ, νὴ Δί', ἄλλα γ' ἐστί μου κόβαλα παιδὸς ὄντος.

et Suidam v. κάλλιον *occurrere: cum tamen corruptum sit, et Ms. Vat. Pal. ejus loco recte exhibeat* ἄν. Tres Regii codd. recte habent ἐν: et si centum forent, omnesque haberent ἄν, id nihilo minus rejiciendum esset. Mox v. 412. ἢ μὴ παραγενοίμην, optat, nec ἄν comitem habet. Similis locus est infra 767. Acharn. 151. exemplaque passim obvia. Vide quæ notavi ad Eurip. Phœn. 514.

401. Quam malus poëta Morsimus fuerit facete innuit, quod etiam facit in Ran. v. 151. ubi in stercoream paludem demersos ait Hercules, qui Morsimi orationem aliquam descripserint:

ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.

In eum et fratrem Melanthium acerrime invehit in fine parabasis Pacis. Erat autem par illud fratrum tragico etiam poëta natum, Philocle, cui non magis quam filiis pepercit Comicus noster. Vide Thesm. 168. Vesp. 462.

408. ἡσθέντ' ἰηπαιωνίσαι, καὶ Βακχέβακχον ᾆσαι. Sic optime apud Suidam legitur in ὦ περὶ πάντα. Nec multum abscedit membr. et C. scriptura, ἡσθέντ' ἰὴ παιῶν' ᾆσαι καὶ βακχέβακχον ᾆσαι. Librariorum error manifestus est, et ad metri normam sane quam facile corrigi poterat. Impressorum lectio inficeta est:

ἡσθέντα, καὶ παιῶνα δὴ, καὶ βακχέβακχον ᾆσαι.

412. μαχαιρίδων τε πληγάς. Sic Pollux x. 104. μαγειρικὰ δὲ, καὶ κοπίδες, καὶ δορίδες, καὶ μαχαιρίδες. Ἀριστοφάνους γοῦν ἐν Ἱππεῦσιν ὁ μάγειρος λέγει, Μαχαιρίδων τε πληγάς.

414. ἀπομαγδαλίας σιτούμενος. Sic recte Suidas in ἀπομαγδαλία. Vulgo divisim et mutata constructione ἀπὸ μαγδαλιᾶς. Sed verbum σιτεῖσθαι cum quarto casu jungitur, quod perite observavit Kusterus, in eo reprehendendus, quod sinceram lectionem in textu non reposuerit. Vulgatam agnoscit duobus locis ad Odyss. Eustathius, prava codicis sui scriptura deceptus, pag. 1887. l. 51. τοῦ δὲ ἀπομάσσειν παράγωγον καὶ ἀπομαγδαλία, ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ μαγδαλιά. et p. 1857. l. 17. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου μάσσειν καὶ ἀπομάγματα, καὶ ἀπόμακτρα, τὰ ἀποκαθάρματα. καὶ μαγδαλιὰ παρὰ τῷ Κωμικῷ. παρὰ δὲ ἄλλοις καὶ ἀπομαγδαλία καὶ ἀπομαγδαλὶς, ψωμὸς, εἰς ὃν ἐκματτόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ δεῖπνον, ἐῤῥίπτουν κυσί.

416. μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ. In membr. scriptum μάχει σὺ κεφάλῳ, duabus, seu potius, ut reor, tribus deficientibus syllabis. Non enim video qui in κυνοκεφάλῳ penultima produci possit. Scripserat Comicus: μάχει σύ γε κυνοκεφάλῳ, qua ratione constant versus numeri, siquidem tribrachys loco iambi ante syllabam catalecticam ponitur.

ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους, ἐπιλέγων τοιαυτί·
. Σκέψασθε, παῖδες· οὐχ ὁρᾶθ'; ὥρα νέα, χελιδών.—
οἱ δ' ἔβλεπον, κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον.

Χο. ὦ δεξιώτατον κρέας, ὡς σοφῶς γε προὐνοήσω·
ὥσπερ ἀκαλήφας ἐσθίων, πρὸ χελιδόνων ἔκλεπτες.

Αλ. καὶ ταῦτα δρῶν ἐλάνθανόν γ'· εἰ δ' οὖν ἴδοι τις αὐτῶν,
ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχώνας, τοὺς θεοὺς ἀπώμνυν·
ὥστ' εἶπ' ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδών με τοῦτο δρῶντα·
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὅδ' οὐ τὸν δῆμον ἐπιτροπεύσει.—

Χο. εὖ γε ξυνέβαλεν αὔτ'· ἀτὰρ δῆλόν γ', ἀφ' οὗ ξυνέγνω·
ὁτιὴ 'πιώρκεις θ' ἡρπακώς, καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν.

Κλ. ἐγώ σε παύσω τοῦ θράσους· οἶμαι δὲ μᾶλλον ἄμφω.
ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη, καὶ μέγας καθιείς,
ὁμοῦ ταράττων τήν τε γῆν, καὶ τὴν θάλατταν εἰκῇ.

Αλ. ἐγὼ δὲ συστείλας γε τοὺς ἀλλᾶντας, εἶτ' ἀφήσω
κατὰ κῦμ' ἐμαυτὸν οὔριον, κλάειν σε μακρὰ κελεύων.

Δη. κἀγωγ', ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω.

Κλ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, καταπροίξει, τάλαντα πολλὰ
κλέψας 'Αθηναίων.

Χο. ἄθρει, καὶ τοῦ ποδὸς παρίει·
ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ.

422. Urticas esitabant veteres, quæ ad mensas adhibebantur, dum adhuc teneræ essent, id est ineunte vere. Inde jocus Chori: ait enim isiciarium adventum veris observasse in furtis faciendis, sicut illi observant, qui urticis vescuntur. *E notis Casauboni.*

424. Vulgo legitur sine ulla metri forma:

ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κόχωνα, τοὺς θεοὺς ἀπώμνυον.

Recte in B. scriptum *εἰς τὰς κοχώνας*, ut vulgati etiam libri habent infra v. 484. At male idem cod. ut reliqui, *ἀπώμνυον*, pro quo, flagitante metro, reponi debuit Attica forma *ἀπώμνυν*. Vide ad Aves 520.

ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχώνας, τοὺς θεοὺς ἀπώμνυν.

428. *καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν.* Obscœnus est jocus, quem intelliges, si contuleris notata ad Ran. 1070.

430. *καὶ μέγας καθιείς.* Si Scholiastæ vim hujus participii non adsecuti sunt, in eoque interpretando ridicule lapsi sunt, non ideo sollicitanda est sincera poëtæ manus, quam temere mutatum ivit Dawesius. Cum *καθιεὶς* subaudi *ἐμαυτὸν*, *demittens me*, nempe terram versus et mare. Vento se comparat, qui summo in aëre gignitur, ibique aliquamdiu subsistit, postea deorsum vergit, et in terram ruit. Hanc venti naturam pulcherrimis versibus describit Apollonius Argon. ii. quos, quia nonnihil huc faciunt, adponam.

Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι,
ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν 'Αρκτούροιο.
αὐτὰρ ὅγ' ἠμάτιος μὲν ἐν οὔρεσι φύλλ' ἐτίνασσε
τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσι·
νυκτὶ δ' ἔβη πόντονδε πελώριος.

Quid valent ultima ista? nonne? *νυκτὶ δὲ μέγας καθῆκε ἑαυτὸν πόντονδε.* His scriptis video locum hunc fere ad eundem modum vindicasse doctissimum virum Jo. Toupium ad Suidam ii. 45. cujus miror non meminisse Thomam Burgesium in Appendice novæ Miscellaneorum editionis.

437. *ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ συκο-*

θεύσει γὰρ ἄξας ἐς τὸ βουλευτήριον,
ὥσθ' οὗτος ἐμπεσὼν ἐκεῖσε διαβαλεῖ
ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ κραγὸν κεκράξεται.
Αλ. ἀλλ' εἶμι· πρῶτον δ', ὡς ἔχω, τὰς κοιλίας
καὶ τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι.
Χο. ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτοϊί,
ἵν' ἐξολισθαίνειν δύνῃ τὰς διαβολάς.
Αλ. ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταυταγί.
Χο. ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί.
Αλ. τί δαί;
Χο. ἵν' ἄμεινον, ὦ 'τάν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ.
καὶ σπεῦδε ταχέως.
Αλ. ταῦτα δρῶ.
Χο. μέμνησό νυν
δάκνειν, καταβάλλειν, τοὺς λόφους τατεσθίειν,
χὤπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν.
ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν, καί σε φυλάττοι
Ζεὺς Ἀγοραῖος· καὶ νικήσας
αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος.
ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν
τοῖς ἀναπαίστοις, ὦ παντοίας
ἤδη Μούσης
πειραθέντες καθ' ἑαυτούς.

Εἰ μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδοδιδάσκαλος ἡμᾶς ἠνάγκαζεν ἔπη λέξοντάς γ' ἐς τὸ θέατρον παραβῆναι, οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου· νῦν δ' ἄξιος ἔσθ' ὁ ποιητής, ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ, τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια, καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην.

490. τουτοϊί. In B. τωδεί.

492. ταυταγί. Male vulgo ταῦτά γε. Idiotismus hic Atticismi sæpe a librariis neglectus fuit. Vide Corinthum de Dial. Att. §. lxvi.

496. δάκνειν, καταβάλλειν. Sic recte membr. Ad gallinaceorum commissiones adludit Comicus. Vulgo διαβάλλειν, cui in B. superscripta etiam nostra lectio.

503. ἡμῶν. Vulgo ὑμῖν, manifesta menda. Ordo est: ὑμεῖς δὲ προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀναπαίστοις ἡμῶν. Male etiam vulgo digesti sunt ultimi anapæsti.

510. τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ. Sic legendum esse, non, ut vulgo, ὑμῖν, sententia ipsa ostendit; sicque perspicue sciptum est in membran. et in C.

511. τὴν ἐριώλην. Hesych. ἐριώλαι, ἀνέμων συστροφαί, αὖραι, πνοαί. De hac voce aliquid dicam ad Acharn. 1177.

ὦ γεννικώτατον κρέας, ψυχήν τ' ἄριστε πάντων,
καὶ τῇ πόλει σωτὴρ φανεὶς, ἡμῖν τε τοῖς πολίταις,
ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλως θ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισι.
πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμεν οὕτως, ὥσπερ ἡδόμεσθα;
Κλ. ταυτὶ, μὰ τὴν Δήμητρά, μ' οὐκ ἐλάνθανε
τεκταινόμενα τὰ πράγματ'· ἀλλ' ἠπιστάμην
γομφούμενά γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα.
Χο. οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις;
Αλ. οὔκουν μ', ἐν Ἄργει οἷα πράττει, λανθάνει.
πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ·
ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίγνεται.
καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσιν ἐστὶ συμφυσώμενα,
ἐγῴδ'· ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται.
Χο. εὖγ', εὖγε, χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων.
Αλ. καὶ ξυγκροτοῦσιν ἄνδρες αὔτ' ἐκεῖθεν αὖ.
καὶ ταῦτά μ', οὔτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον
διδοὺς, ἀναπείσεις, οὔτε προσπέμπων φίλους,
ὅπως ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις φράσω.
Κλ. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ' εἰς Βουλὴν ἰὼν,
ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ,
καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει,
καὶ πάνθ', ἃ Μήδοις καὶ Βασιλεῖ ξυνώμνυτε,
καὶ τἀκ Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα.
Αλ. πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;
Κλ. ἐγώ σε, νὴ τὸν Ἡρακλέα, παραστορῶ.
Χο. ἄγε δὴ, σὺ τίνα νοῦν, ἢ τίνα ψυχὴν ἔχεις;
νυνὶ δὲ δείξεις, εἴπερ ἀπεκρύψω τότε
ἐς τὰς κοχώνας τὸ κρέας, ὡς αὐτὸς λέγεις.

sione ad præcedens nomen κόλοις. Futurum κολάσω Attici contrahunt in κολῶ, ut ἐλάσω in ἐλῶ, σκεδάσω in σκεδῶ, aliaque passim in his fabulis obvia. κολᾷς, ut ἐλᾷς. Videat jam eruditus lector, an satius fuisset librarios plorare jubere, illudque in textu reponere.

464. ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις. Nulla in his allusio est ad proverbium ἐξ ἁμάξης λέγειν, quod satis inepte somniatur Berglerus. Usus erat verbis Cleo fabrorum lignariorum propriis, τεκταίνειν, γομφοῦν, κολλᾷν. Idcirco isiciario dicit Chorus: *Tu vero ne unicum quidem verbum a carpentario mutuaberis, quo in hunc invehas?* Postea autem, quum isiciarius verbis usus esset fabrorum ferrariorum propriis, συμφυσᾷν, χαλκεύειν, laudat eum Chorus, εὖ γε, χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων, quia, ut ferrum validius est ligno, ita ille fortius Cleonem aggrediebatur.

465. οἷα πράττει. Vulgo πράττεις manifesto errore.

478. ξυνώμνυτε. Sic membr. Vulgo ξυνόμνυτε.

483. νυνὶ δὲ δείξεις. Vulgo νυνὶ διδάξεις. Illud pro varia lectione adscriptum margini cod. C.—

θεύσει γὰρ ᾄξας ἐς τὸ βουλευτήριον,
ὥσθ' οὗτος ἐμπεσὼν ἐκεῖσε διαβαλεῖ
ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ κραγὸν κεκράξεται.
Αλ. ἀλλ' εἶμι· πρῶτον δ', ὡς ἔχω, τὰς κοιλίας
καὶ τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι.
Χο. ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτουί,
ἵν' ἐξολισθαίνειν δύνῃ τὰς διαβολάς.
Αλ. ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταυταγί.
Χο. ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί.
Αλ. τί δαί;
Χο. ἵν' ἄμεινον, ὦ 'τὰν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ.
καὶ σπεῦδε ταχέως.
Αλ. ταῦτα δρῶ.
Χο. μέμνησό νυν
δάκνειν, καταβάλλειν, τοὺς λόφους τατεσθίειν,
χὤπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν.
ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμὸν, καί σε φυλάττοι
Ζεὺς Ἀγοραῖος· καὶ νικήσας
αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος.
ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν
τοῖς ἀναπαίστοις, ὦ παντοίας
ἤδη Μούσης
πειραθέντες καθ' ἑαυτούς.

Εἰ μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδοδιδάσκαλος ἡμᾶς
ἠνάγκαζεν ἔπη λέξοντάς γ' ἐς τὸ θέατρον παραβῆναι,
οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου· νῦν δ' ἄξιος ἔσθ' ὁ ποιητής,
ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ, τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια,
καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην.

490. τουτουί. In B. τωδί.

492. ταυταγί. Male vulgo ταῦτά γε. Idiotismus hic Atticismi sæpe a librariis neglectus fuit. Vide Corinthum de Dial. Att. §. lxvi.

496. δάκνειν, καταβάλλειν. Sic recte membr. Ad gallinaceorum commissiones adludit Comicus. Vulgo διαβάλλειν, cui in B. superscripta etiam nostra lectio.

503. ἡμῶν. Vulgo ἡμῖν, manifesta menda. Ordo est: ὑμεῖς δὲ προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀναπαίστοις ἡμῶν. Male etiam vulgo digesti sunt ultimi anapæsti.

510. τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ. Sic legendum esse, non, ut vulgo, ὑμῖν, sententia ipsa ostendit; sicque perspicue sciiptum est in membran. et in C.

511. τὴν ἐριώλην. Hesych. ἐριώλαι, ἀνέμων συστροφαὶ, αὖραι, πνοαί. De hac voce aliquid dicam ad Acharn. 1177.

ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησὶν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας,
καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτὸν,
ἡμᾶς ὑμῖν ἐκέλευσε φράσαι περὶ τούτου. φησὶ γὰρ ὡνὴρ
οὐχ ὑπ' ἀνοίας τοῦτο πεπονθὼς διατρίβειν, ἀλλὰ νομίζων
κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων.
πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι.
ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν ὄντας,
καὶ τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρᾳ προδιδόντας.
τοῦτο μὲν εἰδὼς ἅ'παθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις,
ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τρόπαια·
πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς, καὶ ψάλλων, καὶ πτερυγίζων,
καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις,
οὐκ ἐξήρκεσεν· ἀλλὰ τελευτῶν, ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης,
ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὢν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη.
εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων
ἐφόρει τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλατάνους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς, προθελύμνους·
ᾆσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ, πλὴν ΔΩΡΟΙ ΣΥΚΟΠΕΔΙΛΕ,
καὶ ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΕΥΠΑΛΑΜΩΝ ΥΜΝΩΝ· οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.
νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε,
ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος,
τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέρων ὢν περιέρρει,
ὥσπερ Κόννας, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψει δ' ἀπολωλὼς,

514. φησὶ γὰρ ὡνήρ. Minus bene vulgo ἀνήρ.

518. διαγιγνώσκων. Sic bene scriptum in membr.

520. ἅ'παθε, id est ἃ ἔπαθε. Prima syllaba ob crasin literarum α ε longa est. Recte in veteribus editionibus, juxta codd. scripturam omnium, excusum est ἅ'παθε. Kusterus vero imperitissime edidit ἅ'παθεν, quo pacto pro dactylo pes est Creticus, corruptis versus numeris.

534. ὥσπερ Κόννας. Fueritne tibicen hic vel citharœdus idem cum eo, qui proverbio originem dedit Κόννου θρῖον seu ψόφος, de quo vide ad Vesp. 675. an diversus, non plane liquet. Duos fuisse censet Kusterus ad Suidam in Κόννου ψῆφος. Scholiastæ vero ad Vesp. unus fuisse creditur. μήποτε δὲ οὐδέ ἐστι Κόννος, ἀλλὰ Κόννας, ὃν παροξυτονητέον ὡς Μίδας. Et sane huic opinioni favet loci sententia. Nam Κόννας, de quo hic agitur, pauper erat, cui, licet ob præstantiam artis ab omnibus laudaretur, victoriasque publicas reportasset, nemo nihil quicquam dabat. Quapropter Bdelycleo patri in Vesp. ait: *Te quidem non pluris faciunt, quam pauperem Connam, cui nemo nihil dat: in istos vero munera conferunt.*

σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τούτοισι
δὲ δωροδοκοῦσιν.

—δίψει δ' ἀπολωλώς— Notam Cratini bibacitatem perstringit, ut et Pace v. 700. Horatius Epist. i. 19.

Prisco si credis, Mæcenas docte, Cratino,
nulla placere diu, nec vivere carmina possunt,

ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ Πρυτανείῳ,
καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ.
οἵας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελισμούς·
ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν,
ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας·
χ' οὗτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων, τοτὲ δ' οὐχί.
ταῦτ' ὀῤῥωδῶν διέτριβεν ἀεὶ, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν,
ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχείρειν,
κᾆτ' ἐντεῦθεν πρωτατεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι,
κᾆτα κυβερνᾷν αὐτὸν ἑαυτῷ. τούτων γοῦν οὕνεκα πάντων,
ὅτι σωφρονικὸς, κοὐκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυάρει,
αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις
θόρυβον χρηστὸν ληναΐτην,
ἵν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων,
κατὰ νοῦν πράξας,
φαιδρὸς λάμποντι προσώπῳ.

Ημ. Ἵππι' ἄναξ, Πόσειδον, ᾧ
χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
καὶ χρεμετισμὸς ἁνδάνει,
καὶ κυανέμβολοι θοαὶ
μισθοφόροι τριήρεις,

quæ scribuntur aquæ potoribus.—
Vina fere dulces oluerunt mane Camœnæ.

Hanc in rem elegans exstat Nicæneti, vel alius Horatio antiquioris poëtæ epigramma, cujus meminisse videtur Mæcenatis amicus, quum illos versus scriberet.

Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ·
ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν.
ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν, οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδωδὼς πίθου.
τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῷ
μέτωπον, οἷα καὶ σὺ, κεκροκωμένον.

544. τούτων γοῦν οὕνεκα πάντων. Voculam γοῦν inserendam esse vidit Kusterus, quam absorpserat sequens syllaba cum versus labe.

545. σωφρονικὸς—subaudi ἐστί. Vulgo σωφρονικῶς, quod cum ἐφλυάρει inepte connecteretur. Defendi tamen poterat, aliud verbum supplendo, ἐποίει, ἔλεγε, προσῆλθεν, quæ Casauboni est sententia. Sed facile librarius hic labi potuit.

546. Hunc versum profert illustratque Eustathius ad Odyss. p. 1540. l. 42. τὸ δὲ ῥόθιον, ἐπίθετον κύματος ῥοθοῦντος κατὰ ὀνοματοποιΐαν. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, τὸ ῥεῦμα οὕτω καλοῦσιν. οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοὶ τὴν σύντονον εἰρεσίαν οὕτω φασί. καὶ ῥοθιάζειν, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. ἐλέγετο δὲ ῥοθιάζειν καὶ ὅτε οἱ ναῦται ἐπὶ κώπαις δέκα τυχὸν ἢ καὶ πλείοσι παίοντες, εἶτα ἅμα παυσάμενοι, ὡς ἐκ συνθήματος ἅπαξ ἀνεφώνουν, ὡς καὶ νῦν ποτε γίνεται. καὶ ἔστι τοιοῦτον παρ' Ἀριστοφάνει, τὸ,

αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις.

τουτέστιν, εὐφημήσατε τὸν δεῖνα, ῥοθιάζοντες ναυτικῶς. Allegorice theatri plausum innuit; sensus enim est: *Enixe poëtam favore, plausuque secundo prosequimini.* KUSTERUS.

547. θόρυβον ληναΐτην. Quia acta fuit hæc fabula in Lenæis, seu Anthesteriis. Vide eruditam Ruhnkenii disputationem laudatam in not. ad Ran. 216.

μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμ-
πρυνομένων ἐν ἅρμασι,
καὶ βαρυδαιμονούντων·
δεῦρ' ἐλθ' ἐς χορὸν, ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ
δελφίνων μεδέων, Σουνιάρατε,
ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου,
Φορμίωνί τε φίλτατ', ἐκ
τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθη-
ναίοις πρὸς τὸ παρεστώς.

Χο. Εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι
ἄνδρες ἦσαν τῆσδε τῆς γῆς ἄξιοι, καὶ τοῦ πέπλου,
οἵ τινες πεζαῖς μάχαισιν, ἔν τε ναυφράκτῳ στρατῷ
πανταχοῦ νικῶντες αἰεὶ, τήνδ' ἐκόσμησαν πόλιν·
κοὐδεὶς οὐδεπώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν,
ἠρίθμησεν· ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας·
εἰ δέ που πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινὶ,
ταῦτ' ἀπεψήσαντ' ἂν, εἶτ' ἠρνοῦντο μὴ πεπτωκέναι,
ἀλλὰ διεπάλαιον αὖθις. καὶ στρατηγὸς οὐδ' ἂν εἷς
τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ᾔτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον·
νῦν δ' ἐὰν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία,
οὐ μαχεῖσθαί φασιν. ἡμεῖς δ' ἀξιοῦμεν τῇ πόλει
προῖκα γενναίως ἀμύνειν, καὶ θεοῖς ἐγχωρίοις.
καὶ πρὸς, οὐκ αἰτοῦμεν οὐδὲν, πλὴν τοσουτονὶ μόνον·
ἤν ποτ' εἰρήνη γένηται, καὶ πόνων παυσώμεθα,
μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις.

Ημ. Ὦ πολιοῦχε Παλλὰς, ὦ
τῆς ἱερωτάτης ἁπα-
σῶν πολέμῳ τε, καὶ ποιη-
ταῖς, δυνάμει θ' ὑπερφερού-
σης μεδέουσα χώρας,
δεῦρ' ἀφίκου, λαβοῦσα τὴν
ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις

566. ἄξιοι τοῦ πέπλου. Vide Meursii Panathenæa cap. xviii.

578. τοσουτονὶ μόνον. Sic tres codd. Vulgo μόνως.

580. μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις, id est ἀπεξυσμένοις, *strigili detersis*, seu potius, ut id de coma etiam intelligatur, λιπαρὰν καὶ διακεκριμένην τὴν κόμην ἔχουσι, ut fere loquitur Plutarchus in Lycurgo, laudatus Sam. Petito ad Leg. Att. pag. 662. Possit etiam accipi pro ἐστεφανωμένοις, siquidem στλεγγὶς coronamenti genus quiddam, seu capitis ornamentum appellatur, de quo vide Casaubonum ad Athenæum p. 952.

ἡμετέραν ξυνεργὸν
Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα,
τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει.
νῦν οὖν δεῦρο φάνηθι· δεῖ
γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά-
σῃ τέχνῃ πορίσαι σε νί-
κην, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν.

Χο. Ἃ ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις, βουλόμεσθ' ἐπαινέσαι.
ἄξιοι δ' εἴσ' εὐλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα
ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, ἐσβολάς τε καὶ μάχας.
ἀλλὰ τἀν τῇ γῇ μὲν αὐτῶν οὐκ ἄγαν θαυμάζομεν,
ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς,
πριάμενοι κώθωνας, οἱ δὲ καὶ σκόροδα, καὶ κρόμμυα·
εἶτα τὰς κώπας λαβόντες, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ,
ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν· Ἱππαπαὶ, τίς ἐμβαλεῖ;
Ἀνθεκτέον μᾶλλον. Τί δρῶμεν; Οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα;—
ἐξεπήδων τ' εἰς Κόρινθον· εἶτά γ' οἱ νεώτεροι
ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς, καὶ μετῇσαν στρώματα·
ἤσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς,
εἴ τις ἐξέρποι θύραζε, κἀκ βυθοῦ θηρώμενοι·
ὥστ' ἔφη Θέωρος εἰπεῖν καρκίνον Κορίνθιον·
Δεινά γ', ὦ Πόσειδον, εἰ μηδ' ἐν βυθῷ δυνήσομαι,
μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας.

602. ἱππαπαί. Nauticâ est acclamatio, seu celeusma, quo se remiges invicem adhortabantur, ῥυππαπαί. Ran. 1073.

οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ', ἢ μάζαν καλέσαι,
καὶ Ῥυππαπαὶ εἰπεῖν.

Inde in Vesp. 909. tota navalium sociorum multitudo hoc nomine appellatur:

δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαί.

Hic autem, quia ipsos equos remigasse ait, celeusma eis tribuit ab illorum nomine fictum, ἱππαπαί.

603. οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα. Iisdem his verbis, sed diverso sensu, usus est rursus in Nub. 1298.

605. καὶ μετῇσαν στρώματα. Sic recte membr. pro μετῄϊσαν. Perperam vulgo, redundante syllaba, μετῄεσαν.

606. ποίας. Sic bene tres codd. Mendose in impressis πόας.

608. ὥστ' ἔφη Θέωρος εἰπεῖν. Sic bene membr. ut etiam Bern. Junta edidit, non aliter ferente nec sensu nec metro. Inepta est Aldina lectio ὥστ' ἔφθη. Illud in novissima Batava reponi debuit ex Bergleri sententia, quod non animadvertit ille qui editionem curavit.

610. μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ. Sic ad metri legem scribi debuit. Perperam vulgo, claudicante metro, μήτ' ἐν γῇ. Sic Acharn. 533.

ὡς χρὴ Μεγαρέας ΜΗΤΕ ΓΗ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.

Ubi eodem librariorum errore, corruptis versus numeris, vulgo legitur μήτ' ἐν γῇ. Superiore versu male vulgo legitur μήτ' ἐν βυθῷ, ubi sermonis indoles μηδ' flagitat. Sic Av. 987.

καὶ φείδου μηδὲν, μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
μήτ' ἢν Λάμπων ᾖ, μήτ' ἢν ὁ μέγας Διοπείθης.

ΧΟΡΟΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΚΛΕΩΝ, ΔΗΜΟΣ.

Χο. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ νεανικώτατε,
ὅσην ἀπὼν παρέσχες ἡμῖν φροντίδα·
καὶ νῦν, ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν,
ἄγγειλον ἡμῖν, πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγωνίσω.
Αλ. τί δ' ἄλλο γ', εἰ μὴ νικόβουλος ἐγενόμην;
Χο. νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσιν ἐστὶν ἐπολολύξαι.
ὦ καλὰ λέγων, πολὺ δ' ἄμεινον ἔτι τῶν λόγων
εἰργασμέν', εἴθ' ἐπέλ-
θοις ἅπαντά μοι σαφῶς·
ὡς ἐγώ μοι δοκῶ
κἂν μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν, ὥστ' ἀκοῦσαι.
πρὸς τάδ', ὦ βέλτιστε, θαῤῥήσας λέγ', ὡς ἅ-
παντες ἡδόμεσθά σοι.
Αλ. καὶ μὴν ἀκοῦσαί γ' ἄξιον τῶν πραγμάτων.
εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην·
ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη,
τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων,
κρημνοὺς ἐρείπων, καὶ ξυνωμότας λέγων.
πιθανώταθ' ἡ Βουλὴ δ' ἅπασ' ἀκροωμένη,
ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατραφάξυος πλέα,

618. *εἰργασμέν'*— Sic bene membr. Perperam vulgo sine elisione *εἰργασμένη*.

622. *θαῤῥήσας*. Sic recte membr. Vulgo *θαρσήσας*, qua forma Comicus uti non solet.

628. *κρημνοὺς ἐρείπων*. Male *κρημνοὺς ἐρείδων*. Kusterus conjicit eum scripsisse: *τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν Ἱππέων κρημνοὺς, ἐρίζων*. Quod nescio an alii se probaverit; mihi sane haud magis quam vulgatum placet. Vide Homeri Ἰλ. ό. 355.

προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
ἐς μέσσον κατέβαλλε.

Scholiastes Comici: *κρημνοὶ δέ εἰσι τὰ μέρη τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀποσπώμενα. καὶ τὴν ὄχθην δὲ κρημνὸν λέγουσιν, ἐπειδὴ πάντα τὰ ὑψηλὰ κρημνοί.* Cleo rupes avellit, dejicit, et in Equites jaculatur.

629. *πιθανώταθ' ἡ Βουλὴ δ' ἅπασ'*— Hæc est membr. scriptura. Vulgo *πιθανώτατα δ' ἡ Βουλή γ' ἅπασ'*. Sic etiam C. nisi quod particulam *γε* omittit.

630. *ψευδατραφάξυος*. Sic membr. ut apud Suidam et Scholiastem in Aldina edit. legitur. *ψευδατραφάξυος πλέα. ἀντὶ τοῦ πλήρης ψευσμάτων. ἀτράφαξυς δὲ εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὔξεται. ἐπεὶ οὖν ὁ Κλέων ψευδῆ κατὰ τῶν Ἱππέων κατηγόρησε, καὶ ἡ Βουλὴ πείθεσθαι ἐδόκει, ψευδατραφάξυος πλέαν εἶπε τὴν Βουλὴν γεγονέναι, διαβάλλων μὲν ὡς ψεύστην τὸν Κλέωνα· τῆς δὲ Βουλῆς καθαπτόμενος, ὡς τοῖς ψευδομένοις καὶ διαβάλλουσι πειθομένης εὐχερῶς καὶ ῥᾳδίως, ὥσπερ τὸ λάχανον αὔξεται.* Sic etiam Eustathius ad Iliad. p. 539. *φασὶ δὲ καὶ τὸ ἀδράφαξυς δασύνεσθαι. ἔστι δὲ εἶδος λαχάνου, τὸ κοινῶς χρυσολάχανον, ὅπερ ἡ πλείων χρῆσις διὰ τοῦ τ ἀτράφαξυν λέγει, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν τῷ, ψευδατραφάξυος πλέα.* Vulgo per ι legitur *ψευδατραφάξιος*.

κἄβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε.
κᾆγωγ', ὅτε δὴ 'γνων ἐνδεχομένην τοὺς λόγους,
καὶ τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην,
"Αγε δή, Σκίταλοι, καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγώ,
Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων,
ἀγορά τ', ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγώ,
νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε,
φωνήν τ' ἀναιδῆ.—ταῦτα φροντίζοντί μοι
ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνήρ.
κᾀγὼ προσέκυσα· κᾆτα τῷ πρωκτῷ θένων
τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα, κἀναχανὼν μέγα
ἀνέκραγον· Ὦ Βουλή, λόγους ἀγαθοὺς φέρων,
εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι·
ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος κατεῤῥάγη,
οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.—
τῶν δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισεν·
εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια· κᾀγὼ 'φρασα
αὐτοῖς ἀπόῤῥητον, ποιησάμενος ταχύ,
ἵνα τὰς ἀφύας ὤνοιντο πολλὰς τοῦ 'βολοῦ,
τῶν δημιουργῶν ξυλλαβεῖν τὰ τρύβλια.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν, καὶ πρὸς ἔμ' ἐκεχήνεσαν.
ὁ δ' ὑπονοήσας, ὁ Παφλαγών, εἰδὼς ἄρα
οἷς ἥδεθ' ἡ Βουλὴ μάλιστα ῥήμασι,
γνώμην ἔλεξεν· Ἄνδρες, ἤδη μοι δοκεῖ,
ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις,
εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ.—
ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ Βουλὴ πάλιν.
κᾆγωγ', ὅτε δὴ 'γνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος,
διηκοσίῃσι βουσὶν ὑπερηκόντισα·

633. τοῖσι φενακισμοῖσιν. In A. C. τοῖς.

635. Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων. Vulgo καὶ Μόθωνες, quod librariorum stupiditati debetur, qui quum præcedentia nomina pluralia viderent, nefas esse duxerunt, si eis singulare subjungeretur. In B. sic scriptus est hic versus:

β · α καὶ ·
Βερέσχεθοί τε καὶ Μόθωνές τε Κόβαλοι,

Superscriptæ literæ α β commatum transpositionem indicant: καὶ superscriptum varia, seu potius vetus est lectio ab inepto emendatore mutata. Unice vera est lectio quam reposuimus, quamque adfirmat Scholiastes, ut acute animadvertit Kusterus, in cujus sententiam demum concessit Toupius Cur. nov. in Suidam p. 121.

637. γλῶτταν. Sic bene membr. Vulgo γλῶσσαν, quod a Comici consuetudine alienum est.

641. ἐξήραξα. Male vulgo augmento omisso ἐξάραξα.

659. διηκοσίῃσι. Sic membr. Vulgo διηκοσίαισι. In C. διακοσίαισι.

τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρῄνεσα
εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, ἐσαύριον
αἱ τριχίδες εἰ γενοίαθ' ἑκατὸν τοῦ 'βολοῦ.
ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ Βουλὴ πάλιν.
ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας, ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα.
κᾆθ' εἷλκον αὐτὸν οἱ Πρυτάνεις, χ' οἱ τοξόται.
οἱ δ' ἐθορύβουν περὶ τῶν ἀφύων ἑστηκότες·
ὁ δ' ἠντιβόλει γ' αὐτούς, Ὀλίγον μεῖναι χρόνον,
ἵν', ἅτθ' ὁ κήρυξ οὐκ Λακεδαίμονος λέγει,
πύθησθ'· ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων.—
οἱ δ' ἐξ ἑνὸς στόματος ἅπαντες ἀνέκραγον·
Νυνὶ περὶ σπονδῶν; ἐπειδή γ', ὦ μέλε,
ᾔσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας;
οὐ δεόμεθα σπονδῶν· ὁ πόλεμος ἑρπέτω.—
ἐνεκράγεσάν τε τοὺς Πρυτάνεις ἀφιέναι·
εἶθ' ὑπερεπήδων τοὺς δρυφάκτους πανταχοῦ.
ἐγὼ δὲ τὰ κορίανν' ἐπριάμην ὑποδραμὼν
ἅπαντα, τά τε γήτει', ὅσ' ἦν ἐν τῇ 'γορᾷ·
ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα
ἀποροῦσιν αὐτοῖς προῖκα, κἀχαριζόμην.
οἱ δ' ὑπερεπῄνουν, ὑπερεπύππαζόν τ' ἐμὲ
ἅπαντες οὕτως, ὥστε τὴν Βουλὴν ὅλην
ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβὼν ἐλήλυθα.

660. Notandus est elegans usus præpositionis κατὰ in phrasi illa κατὰ χιλίων εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, quod simpliciter significat, *mille hircos vovere*. Sic enim optimi quique scriptores loqui solent. Pollux i. 27. inter reliquas voces et phrases ad sacra pertinentes etiam hanc habet, εὔχεσθαι κατὰ βοὸς, *bovem vovere*. Eustathius quoque ad Odyss. p. 1454. l. 29. modum hunc loquendi veteribus usitatum fuisse monet. Ait enim: ὅτι δὲ τὸ χίλια ζῶα ὑπισχέσθαι, κατὰ χιλίων εὔξασθαι ἐφράζετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί. Proverbium est μὴ ἀεὶ κατὰ βοὸς εὔξῃ. *Noli semper vota concipere.* Plutarchus in Quæst. Græc. p. 294. B. καὶ διέφυγεν εὐξάμενος τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἑκατόμβης. *Et effugit, postquam Apolloni hecatombam vovisset.* Schol. Eurip. ad Phœniss. 1416. καθ' ἑκατόμβης ἀνδρῶν ηὔξατο. *E notis Kusteri.* Confer Valckenarium ad superiorem Scholiastæ Euripidis locum pag. 769.

661. ἐσαύριον pertinet ad γενοίατο, non autem ad ποιήσασθαι. Male vulgo distinctus est hic locus.

664. ἐφληνάφα. Sic bene A. C. ut impressi. In B. ἐφληνάφει. Vide ad Nub. 1475.

673. In Lys. 129. οὐκ ἂν ποιήσαιμ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

674. ἐνεκράγεσάν τε τοὺς Πρυτάνεις ἀφιέναι. Scilicet τὴν Βουλήν. *Senatum dimittere.* Inepte libri omnes ἀπιέναι, quod fideliter vertit Berglerus, *et cum clamore jubebant Prytanes abire.* Interpretes non fugisset menda, si prosodiæ paulo peritiores fuissent. ἀπιέναι metrum aversatur, quum secundam syllabam corripiat, ut ex hoc Avium versu liquet, qui est 188.

εἶθ', ὥσπερ ἡμεῖς, ἢν ἰέναι βουλώμεθα.

At ἀφιέναι, *dimittere*, secundam producit. Vide ad Lys. 157. et ad Av. 946.

Χο. πάντα δὴ πέπραγας, οἷα χρὴ τὸν εὐτυχοῦντα·
εὗρε δ' ὁ πανοῦργος ἕτερον, πολὺ πανουργίαις
μείζοσι κεκασμένον,
καὶ δόλοισι ποικίλοις,
ῥήμασίν θ' αἱμύλοις.
ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόντιζε τἀπί-
λοιπ' ἄριστα· ξυμμάχους δ' ἡμᾶς ἔχων εὔ-
νους ἐπίστασαι πάλαι.
Αλ. καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν οὑτοσὶ προσέρχεται,
ὠθῶν κολόκυμα, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν,
ὡς δὴ καταπιόμενός με. μορμὼ τοῦ θράσους.
Κλ. εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ
ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῇ.
Αλ. ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις,
ἀπεπυδάρισα μόθωνα, περιεκόκκυσα.
Κλ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐὰν μή σ' ἐκφάγω
ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι.
Αλ. ἢν μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δέ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω,
κἀπεκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ.
Κλ. ἀπολῶ σε, νὴ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου.
Αλ. ἰδοὺ προεδρίαν· οἷον ὄψομαί σ' ἐγὼ
ἐκ τῆς προεδρίας ἔσχατον θεώμενον.
Κλ. ἐν τῷ ξύλῳ δήσω σε, νὴ τὸν οὐρανόν.
Αλ. ὡς ὀξύθυμος. φέρε, τί σοι δῶ καταφαγεῖν;
ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλαντίῳ;

683. πέπραγας. Sic bene tres codd. ut edidit etiam Bern. Junta. Ceteri πέπραχας. Mœris: πεπραγὼς ἐν τῷ γ, Ἀττικῶς. πεπραχὼς, Ἑλληνικῶς.

687. ῥήμασίν θ' αἱμύλοις. Sic emendate scriptum in B. Dimeter est pæonicus constans e duobus creticis, ut strophicus versus, qui est 620. Perperam vulgo ῥήμασι. Male etiam in A. C. αἱμυλίοις, quod in B. quoque a secunda manu repositum.

695. πανταχῇ. Glossa in C. ὅλως.

696. ψολοκομπίαις. Suidas: ψολοκομπία, ἀλαζονεία. Scripturam per diphthongum, quæ proba etiam per se est, metrum hujus versus non admittit. Verbum γελᾷν cum dativo hic construitur, ut ab Euripide in Bac. 830.

πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ γελᾷν Βάκχας ἐμοί.

et Iphig. Taur. 277.

ἄλλος δέ τις μάταιος, ἀνομίᾳ θρασὺς,
ἐγέλασεν εὐχαῖς.

697. ἀπεπυδάρισα. Etymol. M. πυδαρίζειν, ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι, ἤτοι ποδαρίζειν, ὡς ὄνομα ὄνυμα Αἰολικῶς· ἢ πυγαρίζειν, παρὰ τὴν πυγήν. δηλοῖ δὲ τὸ λακτίζειν. Suidas et Eustathius exponunt etiam per ἀπέπαρδον.

707. ἐπὶ βαλαντίῳ. Sic A. B. Vulgo βαλλαντίῳ. Vim præpositionis ἐπὶ non satis bene reddidit Berglerus vertens: *Super quanam re ederes libentissime? an super crumena?* ἐπὶ hic significat *cum* et jungitur ei rei quæ præter obsonium, aut obsonii loco, ad vescendum datur, ut Pace 128.

ἕξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον
ἐπ' αὐτῇ.

et Acharn. 835.

Κλ. ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τἄντερα.
Αλ. ἀπονυχιῶ σου τἀν Πρυτανείῳ σιτία.
Κλ. ἕλξω σε πρὸς τὸν δῆμον, ἵνα δῷς μοι δίκην.
Αλ. κἀγὼ δέ σ' ἕλξω, καὶ διαβαλῶ πλείονα.
Κλ. ἀλλ', ὦ πονηρὲ, σοὶ μὲν οὐδὲν πείθεται·
ἐγὼ δ' ἐκείνου καταγελῶ γ', ὅσον θέλω.
Αλ. ὡς σφόδρα σὺ τὸν δῆμον σεαυτοῦ νενόμικας.
Κλ. ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν, οἷς ψωμίζεται.
Αλ. κᾆθ', ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς.
μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς·
αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας.
Κλ. καὶ, νὴ Δί', ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς,
δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν.
Αλ. χὠ πρωκτὸς οὑμὸς τουτοὶ σοφίζεται.
Κλ. οὐκ, ὦ 'γάθ', ἐν Βουλῇ με δόξεις καθυβρίσαι.
ἴωμεν εἰς τὸν δῆμον.
Αλ. οὐδὲν κωλύει.
ἰδοὺ, βάδιζε, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
Κλ. ὦ Δῆμε, δεῦρ' ἔξελθε, νὴ Δί', ὦ πάτερ.
Αλ. ἔξελθε δῆτα, Δημίδιον ὦ φίλτατον.
Δη. τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ' ἀπὸ τῆς θύρας;
τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε.
Κλ. ἔξελθ', ἵν' εἰδῇς οἷά περ γ' ὑβρίζομαι.
Δη. τίς, ὦ Παφλαγὼν, ἀδικεῖ σε;
Κλ. διὰ σὲ τύπτομαι
ὑπὸ τουτουῒ, καὶ τῶν νεανίσκων.
Δη. τιή;
Κλ. ὁτιή φιλῶ σ', ὦ Δῆμ', ἐραστής τ' εἰμὶ σός.
Δη. σὺ δ' εἶ τίς ἐτεόν;
Αλ. ἀντεραστὴς τουτουῒ,

παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ.

Qui versus nescio qua mea vel typothetæ oscitantia perperam in hac editione excusus fuit.

716. *κᾆθ', ὥσπερ.* Perperam vulgo *καθάπερ*. Dawesii emendationem, quam jam antea receperam, postmodo confirmavit cod. C. in quo eodem, quo edidimus, modo scriptum est.

717. *ἐντιθεῖς.* Membr. *ἐντίθης.* Vide ad Lys. 895.

726. Vulgo legitur claudicante versu:

ἔξελθε δῆτ', ὦ δημίδιον φίλτατον.

Una transposita vocula numeros restitui:

ἔξελθε δῆτα, δημίδιον ὦ φίλτατον.

Orvillius ad Charit. p. 238. minore mutatione, sed nescio an melius, emendabat:

ἔξελθε δῆτ', ὦ δημίδιον φιλτάτιον.

733. *ἐτεόν.* Est *ἰδίωμα* phrasis Atticæ, continens ironiam venustissimam. Ad verbum sonat *vere*. Sed latine non sic loquimur. CASAUBONUS. Invenuste itaque Berglerus: *Tu vero quis es?*

ἐρῶν πάλαι σου, βουλόμενός τέ σ' εὖ ποιεῖν,
ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ καλοί τε κἀγαθοί.
ἀλλ' οὐχ οἷοί τ' ἐσμὲν διὰ τουτονί. σὺ γὰρ
ὅμοιος εἶ τοῖς παισὶ τοῖς ἐρωμένοις·
τοὺς μὲν καλούς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυχνοπώλῃσι, καὶ νευρορράφοις,
καὶ σκυτοτόμοις, καὶ βυρσοπώλῃσιν δίδως.

Κλ. εὖ γὰρ ποιῶ τὸν δῆμον.

Αλ. εἰπέ νυν, τί δρῶν;

Κλ. ὅτι τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ,
πλεύσας ἐκεῖσε, τοὺς Λάκωνας ἤγαγον.

Αλ. ἐγὼ δὲ περιπατῶν γ' ἀπ' ἐργαστηρίου,
ἕψοντος ἑτέρου, τὴν χύτραν ὑφειλόμην.

Κλ. καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν,
ὦ Δῆμ', ἵν' εἰδῇς, ὁπότερος νῷν ἐστί σοι
εὐνούστερος, διάκρινον, ἵν' ἐκεῖνον φιλῇς.

Αλ. ναὶ ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ Πνυκί.

Δη. οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ·
ἀλλ', ὡς τὸ πρόσθε, χρὴ παρεῖναι 'ς τὴν Πνύκα.

Αλ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ὁ γὰρ γέρων
οἴκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστι δεξιώτατος·
ὅταν δ' ἐπὶ ταυτησὶ κάθηται τῆς πέτρας,
κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας.

dic verum. Melius Frischlinus: *Tu vero quis es obsecro?*

739. λυχνοπώλῃσι. Hoc propter Hyperbolum, quem sæpissime exagitat Comicus. Vide modo Nub. 1065. et Pac. 690.

742. Vulgo legitur: ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑπεκδραμὼν τὸν ἐκ Πύλου. In A. C. scriptum: ὅτι τῶν στρατηγῶν ὑπεκδραμὼν τῶν—Glossa participio superscripta in C. πάνυ δραμών. In B. ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑποδραμὼν τὸν—Neutra lectio ex omni parte bona est: sed ex utraque optima et sincera elicitur:

ὅτι τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν
Πύλῳ.

ἐν Πύλῳ, ut 55. 76. et alibi. Verum est omnino ὑποδραμών. Sic infra 1161. ὑπαθεῖν οὐκ ἐῶ. Ubi Scholiastes exponit ὑποτρέχειν, ὑποσκελίζειν, καὶ ἐμποδὼν ἵστασθαι. Hesychius huc forte respiciens: ὑποδραμὼν, ὑφαρπάσας.

751. Vulgo legitur: ἀλλ' εἰς τὸ πρόσθε χρῆν παρεῖν' εἰς τὴν Πνύκα. FRISCHLINUS: *Nam et antehac oportebat adesse in Pnyce.* Sed sequi potius debebat interpretationem Scholiastæ veteris, secundum quem εἰς τὸ πρόσθε significat εἰς τὴν αὔριον, *crastino die.* KUSTERI hæc observatio est: sed fallitur, transversumque egit Berglerum, qui vertit: *Sed in Pnycem oportet quamprimum adesse.* Scholiastæ interpretatio falsa et inepta est. εἰς τὸ πρόσθε neutiquam significare potest εἰς τὴν αὔριον. Et revera non in insequentem, sed in hunc ipsum diem indicitur concio, quæ statim habetur. Corrupta est lectio, quæ sic emendanda erat:

ἀλλ', ὡς τὸ πρόσθε, χρὴ παρεῖναι 's τὴν
Πνύκα.

Sed, ut antea, in Pnycem adesse oportet. χρὴ est in membr.

755. κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας. Quæ ad hunc versum in scholiis leguntur, sunt sane quam absurda, ut vere judicavit Casaubonus, qui locum bene exponit, ita ut mirer Bergleri judicium, qui unius e Scholiastis explica-

Χο. νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ,
καὶ λῆμα θούριον φορεῖν, καὶ λόγους ἀφύκτους,
ὅτοισι τόνδ' ὑπερβαλεῖ. ποικίλος γὰρ ἀνὴρ,
κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμήχανος πορίζειν.
πρὸς ταῦθ' ὅπως ἕξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐς τὸν ἄνδρα.
ἀλλὰ φυλάττε, καὶ πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι, πρότερος σὺ
τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου.

Κλέων.

τῇ μὲν δεσποίνῃ 'Αθηναίῃ, τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ,
εὔχομαι, εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν 'Αθηναίων γεγένημαι
βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα, καὶ Κύνναν, καὶ Σαλαβάκχαν,
ὥσπερ νυνὶ, μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ Πρυτανείῳ.
εἰ δέ σε μισῶ, καὶ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκὼς,

tionem prætulit, eamque longe ineptissimam. Magni Animadversoris verba lectoris in gratiam describere non pigebit. "Sciendum est magnum Athenis proventum fuisse ficuum: has soli expositas siccabant, et vocabant ἰσχάδας. Ut siccarent, pede sive petiolo alligabant, seu filo, seu subtili vimine: sed nimis maturis ficubus accidebat sæpe, ut petiolus frangeretur: tum erat magna difficultas alligandi ficus. Festive igitur comparat populum anxium, et ex imprudentia consilii inopem, cum eo qui ficus alligans petiolis fractis hæret. Petitum e re rustica Athenis notissimum proverbium." πόδιον est *petiolus*, sive *pediculus*, ut est in glossis, nempe pomorum, a ποῦς ποδός: unde ποδίζειν et ἐμποδίζειν *pedem implicare laqueo*: ἐμποδίζοντες ἰσχάδας, *laqueum pediculo*, sive *petiolo ficuum aptantes*. Schol. περιτιθέντες τοῖς σύκοις βρόχον. Nam ita legendum ibi pro παρατιθέντες. Hucusque bene Berglerus vim verbi declarans, sed quod ad rem ipsam opinionis falsus.

759. κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνος πορίζειν. Minus elegantio libri εὐμηχάνους πορίζων. Sic Æschylus de Prometheo:

δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους.

Ut ille δεινὸς εὑρεῖν, sic Noster εὐμήχανος πορίζειν.

760. ὅπως ἕξει. Sic Scholiastam legisse, manifestum est ex illius interpretatione, ὅπως ἐξελεύσῃ. Et sic perspicue scriptum est in A. C. In B. ἕξεις ex librarii imperitia, qui futurum esse credidit verbi ἔχω, quum sit secunda persona verbi ἔξειμι, quod apud Atticos plerumque futuri significationem habet. Supra 430.

ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας
καθιείς.

Perperam hic in impressis ἔσει.

762. τὴν ἄκατον παραβάλλου. Hoc loco παραβάλλεσθαι non significat *ad litus appellere*, ut Ran. 180. et 269. Sed *navem impellere in navem hostilem*, quod qui facturi erant, delphinos prius attollebant, ut eos in hostilem navem dejicerent. Perperam Scholiastes interpretatur ἑτοίμην ποιεῖν. δελφῖνες autem quid sint, his verbis declarat Schol. σιδηροῦν κατασκεύασμα, ἢ μολίβδινον, εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ αἱ ναυμαχοῦσαι ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων, καὶ κατεδύοντο. δηλοῦται δὲ ὑπὸ Φερεκράτους ἐν τοῖς 'Αγρίοις ὅταν λέγῃ·

ὁ δὲ δὴ δελφὶς ἐστὶ μολυβδοῦς, δελφινοφόρος τε κεροῦχος,
ὃς διακόψει τοὔδαφος αὐτῶν, ἐμπίπτων καὶ καταδύων.

Sic hos versus emendat Salmasius in Plin. Exerc. p. 402. Confer Eustathium ad Iliad. p. 1221. l. 25.

765. De Lyside vide supra ad v. 132. Cynna et Salabaccha, famosa illius ætatis scorta.

767. ἀντιβεβληκώς. Sic libri omnes. Tertia syllaba ante literas βλ corripitur licentia in anapæstis haud infrequenti, cujus exempla multa observavimus. Sic in Vesp. 570.

τὰ δὲ συγ | κύπτονθ'—ἅμα βλη | χᾶ-

ἀπολοίμην, καὶ διαπρισθείην, διατμηθείην τε λέπαδνα.

'Αλλαντοπώλης.

κἄγωγ', ὦ Δῆμ', εἰ μή σε φιλῶ, καὶ μὴ στέργω, κατατμηθεὶς
ἑψοίμην ἐν περικομματίοις· κεὶ μὴ τούτοισι πέποιθας,
ἐπὶ ταυτησὶ κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ,
καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.

Κλέων.

καὶ πῶς ἂν ἐμοῦ μᾶλλον σε φιλῶν, ὦ Δῆμε, γένοιτο πολίτης;
ὃς πρῶτα μὲν ἡνίκ' ἐβούλευόν σοι, χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα
ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν,
οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενός, εἴ σοι χαριζοίμην.

'Αλλαντοπώλης.

τοῦτο μὲν, ὦ Δῆμ', οὐδὲν σεμνόν. κἀγὼ γὰρ τοῦτό σε δράσω·
ἁρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοὶ τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω.
ὡς δ' οὐχὶ φιλεῖ σ', οὐδ' ἔστ' εὔνους, τοῦτ' αὐτό σε πρῶτα διδάξω,
ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτ' αὔθ', ὁτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει.
σὲ γάρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι,
καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας,
ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως·

ται· | κἄπειθ' | ὁ πατὴρ | ὑπὲρ αὖ | τῶν.
Hunc versum in numerato non habuit Dawesius, cujus si meminisset, nescio quo se misero modo torsisset, ut medelam ei faceret, qua nullo pacto indiget. Minime ergo quod ad prosodiam et metrum adtinet, participio ἀντιβεβληκὼς substituendum est ἀμφιβεβηκὼς, quod ille censet Miscell. p. 204. Quod autem ad phrasin spectat, ἀντιβεβληκὼς nude adhibetur, ut millena alia verba, quæ neutralem induunt significationem, vel ellipsi pronominis ἐμαυτόν.

776. εἴ σοι χαριζοίμην. Sic libri omnes, metro reclamante.

781. Vulgo legitur:

σὺ γάρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς
χώρας ἐν Μαραθῶνι.

Hocque modo versus est tetrameter acatalectus, quod metri genus Comico nostro, ut aliis, plane est incognitum. Præpositio ἐν, glossæ loco olim superscripta, et ab imperito librario in textum invecta, delenda erat. Similem mendam eluimus supra in v. 610. Promiscue dicitur ἐν Μαραθῶνι et Μαραθῶνι. Exemplis prolatis ad Lys. 1299. adde Thesm. 806.

πρὸς 'Αριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ,
πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι.

Et Critiæ versum apud Athenæum p. 28. C.

ἣ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον.

In Acharn. 755. eadem est ellipsis præpositionis ἐν cum nomine πόλις.

ἄνδρες Πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ
πόλει.

Versus labem perspexit Kusterus: sed pravam medicinam faciebat, articulo τῆς eximendo.

783. ἐπὶ ταῖσι πέτραις. Sic scriptum oportuit, non, ut vulgo, ταῖς πέτραις cum versus labe. Prima enim in πέτραις corripitur. Vide supra 754.— οὐ φροντίζει σε καθήμενον. Subauditur ὁρῶν, cujus ellipsin illustrat Valckenarius ad Hippol. p. 309. ad ista Tragici;

τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
θνήσκοντας οὐ χαίρουσι.

Sic in Suppl. ejusdem poëtæ 328.

ὡς οὔτε ταρβῶ σὺν δίκῃ σ' ὁρμώμενον,
Κάδμου θ' ὁρῶσα λαὸν εὖ πεπραγότα.

Participium ὁρῶσα, quod est in altero versu, in priore etiam supplendum, et

οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ῥαψάμενός σοι τουτὶ φέρω. ἀλλ' ἐπαναίρου,
κᾆτα καθίζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι.

Δῆμος.

ἄνθρωπε, τίς εἶ; μῶν ἔκγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου τις ἐκείνων;
τουτό γε τοὔργον ἀληθῶς ἐστὶν γενναῖον καὶ φιλόδημον.

Κλέων.

ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνους αὐτῷ θωπευματίων γεγένησαι.

Ἀλλαντοπώλης.

καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροτέροις τούτων δελεάσμασιν εἷλες.

Κλέων.

καὶ μὴν εἴ που τις ἀνὴρ ἐφάνη τῷ δήμῳ μᾶλλον ἀμύνων,
ἢ μᾶλλον ἐμοῦ σε φιλῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι.

Ἀλλαντοπώλης.

καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάκναισι,

ταρβῶ ὁρῶσά σε ὁρμώμενον σὺν δίκῃ. Quod ad illum locum confert Sophoclis e Trachin. exemplum Musgravius, ejus plane diversa est ratio.

785. ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι. Facile ex ipsa sententia et præcedente versu suppletur, τετριμμένην πυγήν. *Ne pates atteras, quæ, quum in prælio ad Salaminem remum agebas, satis jam attritæ fuerunt.*

786. ἔκγονος. Sic recte B. C. Vulgo ἔγγονος. Perperam ista sæpe miscentur. In Eurip. Or. 484. ubi vulgatum erat ἔγγονες, e duobus codd. dedi ἔκγονος. In Hippol. 450. bene jam Valckenarius ediderat ἔκγονοι. Homerus unice ἔκγονος agnoscit, quod Eustathius observat p. 611. ad istum versum, qui est in V. Iliadis 813.

Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνεΐδαο.

Addi hæc poterunt observatis ad Hesychii glossam, ἔγγονα, τὰ τέκνα τῶν τέκνων.

791. περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. Vide ad Nub. 644. Sic gallice dicimus, *je parie ma tête*. Acharn. 772. περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν.

792. ἐν ταῖς πιθάκναισι. Sic perspicue membr. ut emendavit Dawesius Miscell. crit. p. 196. In C. ἐν ταῖσι πιθάκναισι. Vulgo ἐν ταῖσι πιθάκναις, minus numerose, et contra artem, cui nulla hic erat causa cur poëta vim faceret, et licentia uteretur. Diversa ratio est exempli, quod vindicavi supra 767.—Haud temere factum esse credo, quod in scholiis ad hunc versum occurrat mentio formæ alius antiquioris: οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. Sic olim in Aristophanis textu scriptum fuisse verba Scholiastæ ostendunt, qui illius formæ non meminisset, nisi eam ob oculos habuisset. Non enim solent veteres illi Grammatici, si quam vocem interpretentur, aliarum ejusdem significationis, sed quæ obsoluerint, mentionem injicere. Res in aperto esset, horum si commentaria integra haberemus. Nam quædam ante illa, quæ protuli verba, excidisse manifestum est. Mœris: φιδάκνη, Ἀττικῶς· πιθάκνη, Ἑλληνικῶς. Atticam nominis formam cum in hoc versu, tum in *Pluti* 546. Comico restituet, quicunque librariorum stoliditati mancipatus non fuerit. De nomine φιδάκνη docte et copiose, ut solet, egit Piersonus, cura nostra eo dignior, qua levem corrigemus errorem, quem non commisisset, si Pollucem, quem laudat, paulo diligentius inspexisset. Piersoni verba sunt: *φιδάκνιδα usum Aristophanem in Δημιοπράτοις auctor est Pollux* x. 74. Quis non credat Pollucem Aristophanis fabulam citasse, cui titulus fuerit Δημιόπρατα? Nihil tale apud Onomasticum, qui ait ὑδρίαν etiam φιδακνίδα appellari, ὡς ἐν τοῖς δημιοπράτοις, subauditur γέγραπται; vel simile quid: *Ut in columnis publicatorum bonorum inscriptum legitur.*

καὶ γυναρίοις, καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον, οὐκ ἐλεαίρεις;
ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις· Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος
τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις
ἐκ τῆς πόλεως, ῥαθαπυγίζων, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται.

Κλέων.

ἵνα γ' Ἑλλήνων ἄρξῃ πάντων. ἔστι γὰρ ἐν τοῖς λογίοισιν,
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντώβολον ἡλιάσασθαι,
ἢν ἀναμείνῃ· πάντως δ' αὐτὸν θρέψω 'γὼ καὶ θεραπεύσω,
ἐξευρίσκων εὖ καὶ μιαρῶς, ὁπόθεν τὸ τριώβολον ἕξει.

Ἀλλαντοπώλης. [μᾶλλον

οὐχ ἵνα γ' ἄρξῃ, μὰ Δί', Ἀρκαδίας προνοούμενος, ἀλλ' ἵνα
σὺ μὲν ἁρπάζῃς καὶ δωροδοκῇς παρὰ τῶν πόλεων· ὁ δὲ δῆμος
ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης, ἃ πανουργεῖς, μὴ καθορᾷ σου,
ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας, καὶ μισθοῦ πρός σε κεχήνῃ.
εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψει,
καὶ χῖδρα φαγὼν ἀναθαρρήσει, καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθοι,

794. Ἀρχιπτολέμου, Laconis, qui Athenas legatus missus fuerat de pace facienda, et liberanda obsidione Sphacteria. Vide Palmerii notam. Nugatur hic Scholiastes, cujus tamen ineptias, ut supra ad v. 755. recoxit Berglerus.

796. ῥαθαπυγίζων. Sic tres codd. Hesych. ῥαθαπυγίζειν, ὅ τινες, σκομβρίζειν, τὸ τῷ σκέλους πλάτει παίειν κατὰ τῶν ἰσχίων, τὸ εἰς τὸν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν. Ad quam glossam videndi interpp.

798. πεντώβολον ἡλιάσασθαι, id est, πεντώβολον ἐκ τῆς Ἡλιαίας λαμβάνειν. In Nub. 863.

ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον Ἡλιαστικόν.

Perinde ac si dixisset, ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἠλιασάμην. Codd. omnes πεντώβολον exhibent. At Kusterus: *Scribendum procul dubio est, πεντωβόλου ἡλιάσασθαι, subintelligendo ἀντὶ, i. e. pro quinque obolis jus dicere in Heliæa.* Miror profecto Kusterum hic impegisse, quem minus quam quemvis alium fugere debebat hujus locutionis ratio. Scripsit enim ille doctum et elegantem libellum DE VERO USU VERBORUM MEDIORUM APUD GRÆCOS. Nempe ἡλιάσασθαι hic valet *judicando acquirere, pro judicii mercede accipere*; ut apud Homerum κάμνεσθαι *laborē acquirere*. Ἰλ. σ'. 341.

ἀμφὶ δέ σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι,
τὰς αὐτοὶ ΚΑΜΟΜΕΣΘΑ.

et ληΐζεσθαι, quod alias *prædari, depopulari* significat, quandoque etiam valet *prædando acquirere*. Ἰλ. σ'. 28.

δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ΛΗΙΣΣΑΤΟ.

802. ἁρπάζῃς. Sic recte B. Vulgo, claudicante versu, ἁρπάσῃς, menda contraria ei quam eluimus in v. 776.

805. εἰ διατρίψει—ἀναθαῤῥήσει—ἔλθοι. Sic scriptum oportuit. Solœce vulgo tria verba in subjunctivo sunt. In membr. perspicue ἔλθοι. Scriptum primo fuerat διατρίψῃ, ἀναθαῤῥήσῃ, sed emendatum fuit scriptura ambigua: nescio utram diphthongum voluerit librarius, ει an οι. In C. διατρίψῃ, ἀναθαῤῥήσει, ἔλθῃ. Nullibi frequentius lapsi sunt librarii, quam in his terminationibus.

806. καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθοι. Vulgo στεμφύλων, violata et constructionis et metri lege. Nam primo quidem græce non dicitur ἐλθεῖν εἰς λόγον τινός: sed ἐλθεῖν εἰς λόγον τινί. Tum στεμφύλων pes est creticus, quem versus respuit. Certissime itaque Kusterus στεμφύλῳ legendum esse pronuntiavit, quod nisi in textum reposuissem, dignus essem qui quovis bardo stolidior haberer. Vitio originem dedit ι olim ad latus adscriptum, στεμφυλωι, quod in ν degeneravit,

γνώσεται οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου·
εἶθ' ἥξει σοι δριμὺς ἄγροικος, κατά σου τὴν ψῆφον ἰχνεύων.
ἃ σὺ γιγνώσκων τόνδ' ἐξαπατᾷς, καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ.

Κλέων.

οὔκουν δεινὸν ταυτί σε λέγειν δῆτ' ἔστ' ἐμὲ, καὶ διαβάλλειν
πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον, πεποιηκότα πλείονα χρηστὰ,
νὴ τὴν Δήμητρα, Θεμιστοκλέους πολλῷ περὶ τὴν πόλιν ἤδη.

Ἀλλαντοπώλης.

ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις;

ut decies millies contigisse notum est. Ista omnia et alia multa, licet ad artem, quam exercet, pertineant, ignorat novus prosodiæ magister, qui e corrupta hujus versus scriptura probatum ivit vocalem corripi ante literas μφ, et στιμφύλων pedem esse anapæstum. Vide not. ad Thesm. 56. Hominem illum, cujus prorsus oblitus fueram, in memoriam mihi redegit hic locus, advertitque me et admonuit, ut indiculum inspicerem, quem vir in primis doctus, amicitia mihi conjunctissimus, in gratiam meam confecit versuum omnium Comici, quos festivus ille Professor in notis ad Sophoclem citavit. Mihi enim cor nondum satis induruit, ut tædium subire queam, quod, ut suum erga me studium mihi probaret, familiaris meus devoravit, non sine magno suo malo. Nam postquam diem totum noctemque consumsit lutulentis istis chartis legendis, febri correptus est. Absque hoc indiculo credo me diu adhuc ignoraturum fuisse CLARISSIMUM PROFESSOREM symbolam etiam suam contulisse ad emendationem versus hujus Fabulæ 430. quem satis, ut opinor, ostendi omni mendæ suspicione vacare. Aliter ille sentit, sicque commentatur in nota ad Trach. 780. *Levissima mutatione scribi velim κατιεὶς, quoniam et λαμπρὸς epithetum venti graviter spirantis; et non solum Plutarchus κατιόντος ἀνέμου ἐν πελάγει,* GRASSANTEM IN MARI VENTUM, *dixit, teste Stephano in voce κάτειμι, sed Thucydides eodem modo, sensu, epitheto, ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου, et idem Aristophanes in eadem fabula v. 517.* (520.) ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις, CANITIE INGRUENTE. Sed, ô bone, quæ ipse advocas exempla submonere te poterant, scrupulum saltem tibi et dubitationem quampiam injicere, an vox illa κατιεὶς proba esset, nec ne. Nec Plutarchus, nec Thucydides dixit ἀνέμου κατιέντος. Non Comicus noster dixit πολίαις κατιείσαις. Nimirum scis IN EMENDANDO PRUDENTER NON AFFERRI VOCEM QUÆ NULLIBI COMPARET. Sunt ipsissima tua verba, quibus subjecta sunt illa, quæ paulo ante proposui. Dic mihi, amabo te, ubinam vidisti formam κατιεὶς pro κατιών? Gratum mihi feceris, si græcum sermonem ea locupletaveris. Commodam forte alicubi sedem nancisci poterit. Nam quod ad nostrum versum adtinet, etiamsi probæ monetæ illa vox esset, eo tamen ne reciperetur, Lex Pedia intercederet. Qui poëtam emendare aggreditur, ni syllabarum quantitates calleat, ni metrorum diversa genera, quotque et qualibus singula constent pedibus, næ ille oleum et operam perdit. Ista, si mihi credis, prius probe disces, quam Aristophani medicam manum admoveas. Versus noster octonarius est iambicus, cujus pes septimus necessario est iambus, raro in tribrachyn solutus. Si κατιεὶς græca vox esset, si participium illud rite formaretur a κάτειμι, syllaba media brevis esset plane ut in κατιὼν, ut prima in ἰέναι. Proinde admisso tuo κατιεὶς, turpiter claudicaret versus, quem in pedes suos divisum oculis tibi subjiciam:

- - ∪ - - - ∪ - -
ἐξει | μι γαρ | σοι λαμ | προς η | δη
- ∪ - ∪ ∪ -
και | μεγας | κατι | εις.

Malis avibus EXSURREXIT OCCASIO, quam tam avide arripuisti, LOCUM ILLUM TENTANDI. Sperabas gloriosum de Dawesio triumphum te acturum. Vide quam ridiculo casu de spe decideris.

809. περὶ σαυτοῦ. Perperam vulgo σεαυτοῦ.

813. ὦ πόλις Ἄργους. Vide ad Plut. 601. Θεμιστοκλεῖ. Vide ad Thesm. 56.

ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ·
καὶ πρὸς τούτοις ἀριστῶσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν,
ἀφελὼν τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκε.
σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι,
διατειχίζων, καὶ χρησμῳδῶν, ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων.
κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν· σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.

Κλέων.

οὔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν, ὦ Δῆμ', ἐστίν μ' ὑπὸ τούτου,
ὁτιή σε φιλῶ;

Δῆμος.

παῦσαί γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.
πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων.

Ἀλλαντοπώλης.

μιαρώτατος, ὦ Δημακίδιον, καὶ πλεῖστα πανοῦργα δεδρακώς,

814. ὃς ἐποίησεν. Sic emendate scriptum in B. ut alii hunc versum laudantes, e metri præscripto legerunt. Vulgo ἐποίησε.— ἐπιχειλῆ. Recte, ni fallor, Pollux pluribus in locis τὸ ἐπιχειλὲς exponit ἐνδεές. Videsis ii. 89. iv. 169. v. 133. Similiter Suidas: ἐπιχειλές. οὕτω λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπολειπόμενον. Ἀριστοφάνης· τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν ἐποίησεν εὑρὼν ἐπιχειλῆ. Hesychius: ἐπιχιλὲς, (L. ἐπιχειλὲς) τὸ ἐλλιπές. ad quam glossam vide interpretes, quorum observatis nollem abusum fuisse Jo. Toupium in Ep. crit. ad Episc. Glocestr. p. 141. Manifestum est ex oppositione inter ἐπιχειλῆ et μεστὴν, priorem vocem Comico notare *non prorsus plenam*, quod et vis verbi ostendit et sententia manifesto flagitat. Quod vero sequioris ævi scriptores Synesius et Themistius discrimen harum vocum non observarint, et ἐπιχειλῆ adhibuerint pro ὑπερχειλῆ vel ἐπίμεστα, id nihil ad Comicum facit. Acumen autem, quod captat Toupius exponendo ἐπιχειλῆ, *quod labra superfluit*, nescio an sit *salsissimum*: est sane παρὰ προσδοκίαν. Id enim a nemine, nedum a viro longe doctissimo, exspectassem.

815. τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν. Plutarchus hunc locum respiciens vel Comici verba mutavit, vel ipse a mala librariorum manu laborat. Sic enim in Themistocle p. 268 legitur: Θεμιστοκλῆς δ' οὐχ, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Κωμικὸς λέγει, τῇ πόλει τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν, ἀλλὰ τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς, καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάττης. Nostram lectionem perite tuetur Kusterus.

819. Proverbium est Ἀχιλλείων ἀπομάττεται, *hordeaceis Achilleis vescitur*, nempe *placentis*. CASAUBONUS. Galenus in Lexico Hippocr. Ἀχιλληϊάδας κριθὰς, τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας.—Ἀχιλληΐδες, κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. Eustathius ad Odyss. pag. 1445. l. 59. Ἀχίλλεια μάζα, ἔχουσά τι, ὡς εἰκὸς, ἐξαίρετον, ἧς Ἀχίλλεια ἐλέγετο τὰ ἄλφιτα, ὧν μνημονεύειν καὶ τὸν Κωμικὸν ἐν Ἱππεῦσι φασί τινες. Dicitur autem Ἀχιλλείων ἀπομάττεσθαι, ut πίνειν οἴνου, ξαίνειν τῶν ἐρίων, κατέαγα τῆς κεφαλῆς, paulo infra μυστιλᾶται τῶν δημοσίων, aliaque hujus generis infinita.

821. Corruptus est hic versus in libris omnibus, qui eum sic exhibent:

ὁτιὴ σε φιλῶ. Παῦ' οὑτοσὶ, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.

Siluerunt interpretes: ego vero certa emendatione numeros restituo:

ὁτιή σε φιλῶ. Παῦσαί γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.

In primariis editt. ut in codd. est παῦ' οὑτοσί. Versum persanatum fore credidit Kusterus, si legeretur οὑτωσὶ, quod ille furtim supposuit: sed quod ad sententiam est hoc ineptum. σκέρβολλε. Suidas: λοιδόρει. μὴ σκέρβολλε πονηρά. τουτέστι, μὴ λοιδόρει πικρὰ, μὴ ποίκιλλε. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ κερτομεῖν.

822. ἐλελήθης. Vulgo ἐλελήθεις. Vide not. ad Nub. 329.

ὁπόταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλοὺς
τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων,
καταβροχθίζει, κἀμφοῖν χειροῖν
μυστιλλᾶται τῶν δημοσίων.

Κλ. οὐ χαιρήσεις, ἀλλά σε κλέπτονθ'
αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας.

Αλ. τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις,
μιαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον
τὸν Ἀθηναίων; καί σ' ἐπιδείξω,
νὴ τὴν Δήμητρ', ἢ μὴ ζῴην,
δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης
πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα.

Χο. ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισι φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα,
ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίσεις,
μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει, καὶ μόνος καθέξεις
τἀν τῇ πόλει, τῶν ξυμμάχων τ' ἄρξεις, ἔχων τρίαιναν,
ᾗ πολλὰ χρήματ' ἐργάσει, σείων τε καὶ ταράττων.
καὶ μὴ μεθῇς τὸν ἄνδρ', ἐπειδή σοι λαβὴν δέδωκε·
κατεργάσει γὰρ ῥᾳδίως, πλευρὰς ἔχων τοιαύτας.

Κλ. οὐκ, ὦ 'γαθοί, ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ, μὰ τὸν Ποσειδῶ.
ἐμοὶ γάρ ἐστ' εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον, ὥστε
ἁπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν,
ἕως ἂν ᾖ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπόν.

Αλ. ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν· λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας.
οὐ γάρ σ' ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν δῆμον, ἐκ προνοίας
ταύτας ἐᾶν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι.
ἀλλ' ἔστι τοῦτ', ὦ Δῆμε, μηχάνημ', ἵν', ἢν σὺ βούλῃ
τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονί, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται.

826. χειροῖν. Sic ad metri legem scriptum oportuit. Perperam vulgo χειρῶν.

827. μυστιλλᾶται. In A. C. μυστιλᾶται unico λ, recte, ut opinor. Vide not. ad Pl. 627. Sic etiam apud Pollucem vi. 87. μυστίλη μὲν οὖν ἐστι ψωμὸς κοῖλος, εἰς ἔτνος ἢ ζωμὸν βαθυνθείς· ἀφ' οὗ καὶ τὸ μυστιλήσασθαι λέγουσιν.

832. τὸν Ἀθηναίων. Sic recte primariæ editt. tres. In Cratandriana primum operarum errore excusum fuit τῶν, quæ menda tantum non per omnes deinceps propagata fuit. In altera Basileensi, quæ primariarum tertiam expressam refert, τὸν repositum fuit.

834. Hic et sequens versus sic bene digesti sunt in A. B. Perperam vulgo coalescunt. Ultimus, ut in anapæsticis observari solet, parœmiacus est.

836. ἀνθρώποισι. Sic membr. Minus numerose vulgo ἀνθρώποις.

838. καὶ μόνος καθέξεις. Sic tres codd. et primariæ editt. omnes. In novissimis καὶ νῦν μόνος, inepte inferta a nescio quo mangone particula νῦν. Hic versus, ut præcedens, asynartetus est e dimetro iambico et trochaico ithyphallico.

851. μὴ 'κγένηται. Sic tres codd. ut impressi. Promiscue dicitur ἐγγίγνεται et ἐκγίγνεται, licet. Priore hic non u-

ὁρᾷς γὰρ αὐτῷ στῖφος οἷόν ἐστι βυρσοπωλῶν
νεανιῶν· τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι
καὶ τυροπῶλαι· τοῦτο δ᾽ εἰς ἕν ἐστι συγκεκυφός.
ὥστ᾽ εἰ σὺ βριμήσαιο, καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα,
νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, θέοντες
τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.
Δη. οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πονηρὲ,
ὅσον με παρεκόπτου χρόνον, τοιαῦτα κρουσιδημῶν.
Κλ. ὦ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι, μηδ᾽ οἰηθῇς
ἐμοῦ ποθ᾽ εὑρήσειν φίλον βελτίον᾽· ὅστις εἷς ὢν
ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας· καί μ᾽ οὐ λέληθεν οὐδὲν
ἐν τῇ πόλει ξυνιστάμενον· ἀλλ᾽ εὐθέως κέκραγα.
Αλ. ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν·
ἐὰν δ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἱροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.
ἓν δ᾽ εἰπέ μοι τοσουτονί. σκύτη τοσαῦτα πωλῶν,
ἔδωκας ἤδη τουτῳὶ κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ
ταῖς ἐμβάσιν, φάσκων φιλεῖν;
Δη. οὐ δῆτα, μὰ τὸν Ἀπόλλω.
Αλ. ἔγνωκας οὖν δῆτ᾽ αὐτὸν οἷός ἐστιν. ἀλλ᾽ ἐγώ σοι
ζεῦγος πριάμενος ἐμβάδων τουτὶ, φορεῖν δίδωμι.
Δη. κρίνω σ᾽, ὅσον γ᾽ ἐγᾦδα, περὶ τὸν δῆμον ὄντ᾽ ἄριστον,
εὐνούστατόν τε τῇ πόλει, καὶ τοῖσι δακτύλοισιν.
Κλ. οὐ δεινὸν οὖν δῆτ᾽ ἐμβάδας τοσουτονὶ δύνασθαι,
ἐμοῦ δὲ μὴ μνείαν ἔχειν ὅσων πέπονθας; ὅς τις
ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύττον ἐξαλείψας.

sus est Comicus, quia aures non ita gratum accideret μὴ 'γγένηται.

855. βριμήσαιο, a verbo βριμάομαι, quod auctoritate caret in H. Stephani Thesauro.

862. ξυνωμότας, et v. seq. ξυνιστάμενον scribi debuit e Comici usu, non, ut vulgo, cum sibilante litera. Posterius illorum est in membr.

864. ἐγχέλεις, ab ἔγχελυς. Vide ad Nub. 559.

867. αἱροῦσι. Sic recte membr. ut scribendum esse monuit Kasterus. Vulgo αἴρουσι.

869. Vulgo sic legitur hic versus ex Aldina editione:

ἔδωκας ἤδη τουτωΐγε κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ.

Mirum est tam putidam mendam tot editores fugisse. Quid, malum, sibi vult hic particula γε? Qui illam infersit librarius ignorabat scilicet iota paragogicum, Atticis tam frequens, semper longum esse, et syllabas ωΐγε pedem tribrachyn esse credebat. In malam crucem abeat et suum γε secum auferat. In membr. ut in edit. Bern. Juntæ legitur τοῦτο κάττυμα. In C. scripserat primum librarius τούτων κάττυμα, postea ν delevit. In B. comparet tandem particula γε sic, τωδῦγε κάττυμα.

870. ταῖς ἐμβάσιν. Sic recte B. Vulgo, claudicante versu, ἐμβάσι.

877. τοὺς βινουμένους. Vulgo κινουμέ-

Αλ. οὔκουν σε δῆτα ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτηρεῖν,
παῦσαί τε τοὺς βινουμένους; κοὐκ ἔσθ' ὅπως ἐκείνους
οὐχὶ φθονῶν ἔπαυσας, ἵνα μὴ ῥήτορες γένωνται.
τονδὶ δ' ὁρῶν ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικοῦτον,
οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας,
χειμῶνος ὄντος· ἀλλ' ἐγώ σοι τουτονὶ δίδωμι.
Δη. τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς οὐπώποτ' ἐπενόησε·
καίτοι σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέντοι
οὐ μεῖζον εἶναι φαίνετ' ἐξεύρημα τοῦ χιτῶνος.
Κλ. οἴμοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.
Αλ. οὔκ· ἀλλ' ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χεσείῃ,
τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν, ὥσπερ βλαυτίοισι, χρῶμαι.
Κλ. ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις· ἐγὼ γὰρ αὐτὸν
προσαμφιῶ τοδί· σὺ δ' οἴμωζ', ὦ πόνηρε.
Δη. αἰβοῖ·
οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ, βύρσης κάκιστον ὄζων;
Αλ. καὶ τοῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ·
καὶ πρότερον ἐπεβούλευσέ σοι. τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκεῖνον,

νους. Non multum interest utro modo legatur. Illud prætuli, quia membran. auctoritate nititur tum in hoc, tum in secundo abhinc versu. In C. a prima manu utrobique scriptum fuerat per κ, quam literam delevit librarius et ei superscripsit β. Nobis etiam consentit Suidas, apud quem bis hic versus citatur, in βινεῖν et in Γρύττος.

880. ἵνα μὴ ῥήτορες γένωνται. Sic libri omnes, absque mendæ suspicione.

882. Hesychius: ἀμφιμάσχαλος. χιτὼν χειριδωτὸς ἐλευθέρων, ὡς Πλάτων, δύο χειρίδας ἔχων, ἃς μασχάλας ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν.

885. σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς. Sic libri omnes optime. Scilicet σοφὸν καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐπινόημα (vel, ut habet glossa in C. τὸ ἔργον) ὁ Πειραιεὺς προσμεμαγμένος τῇ πόλει. Respicit enim Demus ad Isiciarii verba supra 815. Nescio quid Jo. Toupio venerit in mentem reponenti σοφὸς et vertenti, *in hujusmodi artibus excellebat Themistocles*. Nihil falsius. Anne ergo ὁ Πειραιεὺς, si pro gentili, seu δημότου nomine accipiatur, Themistoclem notare potest? Non erat ille *Piræates*, sed *Phrearius*, qui duo diversi pagi ad diversas pertinebant Tribus. Maneat igitur inconcussa illa lectio, temere sollicitata in Emendatt. ad Suidam iii. 250.

887. οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις. *Me exagitas*. Perperam in membran. παρελαύνεις, reclamante et sensu et metro. Significaret id *me superas*. Atqui nondum se victum confitetur Cleo.

889. τοῖσιν τρόποις. Perperam vulgo τοῖσι. Vide not. ad v. 36.

890. οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις. Sic tres codd. ut legendum esse evicit Dawesius. Vide supra 409. 413. 798. Nub. 1035. Neutrum ὑπερβάλλειν occurrit Pl. 109.

ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

Sed significatio activa *superare aliquem* soli formæ mediæ competit.

893. καὶ τοῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ. Sic optime scriptum in B. In C. περιήμπισχεν, ἵν' ἀποπνίξῃ. Vulgo, claudicante versu, περιήμπισχ', ἵνα σ'—Bene hic se habet subjunctivus ἀποπνίξῃ, quia præcedens verbum licet sit in imperfecto, rem tamen præsentem notat. Mox v. 896. ubi de re dudum præterita agitur, recte est ἔσπευδ', ἵν' ἐσθίοιτ'—κᾆπειτ' ἀποκτείνειαν.

τὸν σιλφίου, τὸν ἄξιον γενόμενον;
Δη. οἶδα μέντοι.
Αλ. ἐπίτηδες οὗτος αὐτὸν ἔσπευδ' ἄξιον γενέσθαι,
ἵν' ἐσθίοιτ' ὠνούμενοι, κᾆπειτ', ἐν Ἡλιαίᾳ
βδέοντες, ἀλλήλους ἀποκτείνειαν οἱ δικασταί.
Δη. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπρειος.
Αλ. οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου 'γένεσθε πυῤῥοί;
Δη. καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυῤῥάνδρου τὸ μηχάνημα.
Κλ. οἵοισί μ', ὦ πονηρὲ, βωμολοχεύμασιν ταράττεις;
Αλ. ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικῆσαί σ' ἀλαζονείᾳ.
Κλ. ἀλλ' οὔ με νικήσεις. ἐγὼ γάρ φημί σοι παρέξειν,
ὦ Δῆμε, μηδὲν δρῶντι, μισθοῦ τρύβλιον ῥοφῆσαι.
Αλ. ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν τέ σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι,
τἀν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια περιαλείφειν.
Κλ. ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γέ σου 'κλέγων, νέον ποιήσω.
Αλ. ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγὼ, τὼ 'φθαλμιδίω περιψῆν.
Κλ. ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμ', ἐμῶ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ.
Αλ. ἐμοῦ μὲν οὖν, ἐμοῦ μὲν οὖν.
Κλ. ἐγώ σε ποιήσω τριη-
ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν
σαυτοῦ, παλαιὰν ναῦν ἔχοντ',
εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέ-
ξεις, οὐδὲ ναυπηγούμενος·
διαμηχανήσομαί θ', ὅπως
ἂν ἱστίον σαπρὸν λάβῃς.
Χο. ἀνὴρ παφλάζει· παῦε, παῦ'

899. Sic vulgo legitur hic versus, numeris fœde corruptis:

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τουτί γ' εἶπ' ἀνὴρ κόπριος.

Et sic C. nisi quod τοῦτό γ' habet. In B. τουτί γ' εἶπεν ἀνὴρ κόπριος. In membr. vero τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπριος. Corrige ad metri legem κόπρειος, et sinceram lectionem habebis:

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπρειος.

Legitima est utraque forma κόπριος et κόπρειος, ut ἄγριος et ἄγρειος, aliaque hujus generis bene multa. Vide infra ad v. 1033. In Conc. 317. tertia forma occurrit κοπραῖος.

901. καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο. Vulgo ἦν καὶ τοῦτο. In A. C. ἦν γε καὶ τοῦτο. Alterutra harum particularum ejicienda erat. Versum hunc, Isiciario vulgo continuatum, membr. Demo adscribunt.

903. ἡ γὰρ θεός. Sic recte vett. editt. ut est etiam in codd. Male in recentioribus impressis ἦ γὰρ—

919. παῦ' ὑπερζέονθ'. Vulgo παῦ' ὑπερζέων, quod bene græcum esset, si Chori verba ad Cleonem directa essent. Nam παῦε sæpe pro παύου, seu παῦσαι adhiberi notum est. Sed Chorus hic isiciarium adloquitur, et ut Cleonem compescat, hortatur. Proinde scribendum fuit ὑπερζέονθ'.—ὑφελκτέον τι τῶν ξύλων. In A. C. ὑφελκτέον τῶν δαλῶν ἀπαρυτέον τι. In B. ut vulgo, ὑφελκτέον δὲ τῶν ξύλων: ultimæ voci superscriptum δαλῶν. Est hoc glossema, quod pro so-

ὑπερζέονθ'· ὑφελκτέον
τι τῶν ξύλων· ἀπαρυστέον
τε τῶν ἀπειλῶν ταυτηΐ.

Κλ. δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην,
ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους
σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς.

Αλ. ἐγὼ δ' ἀπειλήσω μὲν οὐ-
δέν· εὔχομαι δέ σοι ταδί.
τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων
ἐφεστάναι σίζον· σὲ δὲ
γνώμην ἐρεῖν μέλλοντα περὶ
Μιλησίων, καὶ κερδανεῖν
τάλαντον, ἢν κατεργάσῃ,
σπεύδειν, ὅπως τῶν τευθίδων
ἐμπλήμενος φθαίης ἔτ' εἰς
ἐκκλησίαν ἐλθεῖν· ἔπει-
τα πρὶν φαγεῖν, ἀνὴρ μεθή-
κοι, καὶ σὺ, τὸ τάλαντον λαβεῖν
βουλόμενος, ἐ-
σθίων ἀποπνιγείης.

Χο. εὖ γε, νὴ τὸν Δία, καὶ τὸν Ἀπόλλω,

lito more in textum intulit alius librarius. Est autem a mala manu particula δὴ, cujus in locum sincerum reposui τι.

924. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Sic recte B. C. ut impressi. At perperam in membr. ἰπτούμενος ταῖς συμφοραῖς. Postremum pro εἰσφοραῖς legitur etiam apud Suidam, Pollucem vii. 41. Auctorem Etymol. M. loco quem protuli ad Pl. 805. e Cratino: sed Comicus noster illius verba sua faciens, ea sensui suo accommodavit, et εἰσφοραῖς posuit pro συμφοραῖς. Quod autem ad ἰπτούμενος adtinet, librarii est error, qualem fere in Æschyli Prometheo corrigere me debuisse confessus sum in nota ad Lys. 291. ἰπτούμενος non magis græcum est, quam ἰπνούμενος. Nam ἴπτω verbum est barytonum, cujus participium est ἰπτόμενος, quod metri lex huc non admittit.

939. Qui hunc et sequentem versiculum ita digessit, ut eos libri impressi et B. exhibent, is procul dubio arbitratus est systema hoc iambicum claudi monometro, cui subjectus esset dimeter catalect. ut anapæstica systemata claudi solent basi, quam sequitur parœmiacus. Hoc si ex Comici sententia est, secundam in ἀποπνιγείης produxit, præterquam facere solet. Satius esset forte duos versus in unum concludere, qui trimeter esset brachycatal.

βουλομε | νοςεσθ | ιων | αποπνι | γειης.

quales versus occurrunt apud Comicum bene multi. Aut eadem manente distinctione, ultimum versiculum dimetrum brachycatalect. esse dicas, nisi Comico licentiam condonare malis. Nihil enim hic librariis imputari potest, quorum in frequentem errorem conferri debuit non absimilis menda in Lys. v. 384. Vide not. ad Pl. 453.

941. εὖ γε, νὴ τὸν Δία. Sic tres codd. et edit. Bern. Juntæ. Vulgo εὖ νή γε τὸν—

καὶ τὴν Δήμητρα.
Δη. κἀμοὶ δοκεῖ καὶ τἄλλα γ' εἶναι καταφανῶς
ἀγαθὸς πολίτης, οἷος οὐδείς πω χρόνου
ἀνὴρ γεγένηται τοῖσι πολλοῖς τοῦ 'βολοῦ.
σὺ δ', ὦ Παφλαγὼν, φάσκων φιλεῖν μ', ἐσκορόδισας.
καὶ νῦν ἀπόδος τὸν δακτύλιον, ὡς οὐκ ἔτι
ἐμοὶ ταμιεύσεις.
Κλ. ἔχε· τοσοῦτον δ' ἴσθ', ὅτι·
εἰ μή μ' ἐάσεις ἐπιτροπεύειν, ἕτερος αὖ
ἐμοῦ πανουργότερός τις ἀναφανήσεται.
Δη. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιος ἔσθ' οὑτοσὶ
οὑμός· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται,
ἀλλ' ἢ οὐ καθορῶ.
Αλ. φέρ' ἴδω, τί σοι σημεῖον ἦν;
Δη. δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.
Αλ. οὐ τοῦτό γ' ἔστιν.
Δη. 'οὐ τὸ θρῖον; ἀλλὰ τί;
Αλ λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.
Δη. αἰβοῖ τάλας.
Αλ. τί ἐστιν;
Δη. ἀπόφερ' ἐκποδών.
οὐ τὸν ἐμὸν εἶχεν, ἀλλὰ τὸν Κλεωνύμου.
παρ' ἐμοῦ δὲ τουτονὶ λαβὼν, ταμίευέ μοι.
Κλ. μὴ δῆτά πω γ', ὦ δέσποτ', ἀντιβολῶ σ' ἐγὼ,
πρὶν ἄν γε τῶν χρησμῶν ἀκούσῃς τῶν ἐμῶν.
Αλ. καὶ τῶν ἐμῶν νυν.
Κλ. ἀλλ', ἐὰν τούτῳ πιθῇ,
μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε.
Αλ. κἂν γε τουτῳί,
ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυῤῥίνου.

943. κἀμοὶ—Sic B. C. Vulgo καί μοι. Illud magis ex Atticorum more.

946. ἐσκορόδισας. Suidas: κλαῦσαι ἐποίησας, ἀπὸ τῶν τὰ σκόροδα τριβόντων. ἢ ἀήδισας, ἐπίκρανας, ἢ ἐδριμυξας.

955. οὐ τὸ θρῖον; ἀλλὰ τί; Recte in membr. hæc verba Demo tribuuntur, ut in utraque Juntina, et in Frobeniana. In aliis incongrue verba οὐ τὸ θρῖον isiciario continuantur.

963. μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε. Locus obscurus, ab antiquis enarratoribus minime intellectus. Quæ enim explicandæ voci μολγὸς comminiscuntur, sunt omnia perinde absurdissima. Quod primum se offerebat in versione secutus sum, de ratione seu analogia non satis sollicitus, qua ex μέλγειν, unde μολγὸς, derivari posset cæcitatis significatio. Quod suspicabatur Kusterus, verum est, *obscœnitatem hic latere*: id ostendit antagonistæ responsio. μολγὸς *fellatorem* notat. Sensus est: *huic si creduas, ita in te illudet, ut ei ore etiam morigerari cogaris.*

964. ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ

Κλ. ἀλλ' οἵ γ' ἐμοὶ λέγουσιν, ὡς ἄρξαι σε δεῖ
χώρας ἁπάσης, ἐστεφανωμένον ῥόδοις.
Αλ. οἱ 'μοὶ δέ γ' αὖ λέγουσιν, ὡς ἁλουργίδα
ἔχων κατάπαστον, καὶ στεφάνην, ἐφ' ἅρματος
χρυσοῦ διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον.
Κλ. καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἐσιὼν, ἵν' οὑτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ.
Αλ. πάνυ γε.
Δη. καὶ σύ νυν φέρε.
Κλ. ἰδού.
Αλ. ἰδοὺ, νὴ τὸν Δί'· οὐδὲν κωλύει.
Χο. ἥδιστον φάος ἡμέρας
ἔσται τοῖσι παροῦσι, καὶ
τοῖσιν ἀφικνουμένοισιν,
ἢν Κλέων ἀπόληται.
καίτοι πρεσβυτέρων τινῶν,
οἵων ἀργαλεωτάτων,
ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν

μυῤῥίνου. *Nudandum tibi est veretrum usque ad myrtum*, sive *pilos*: id est, *a summo usque ad imum.* Nam μύῤῥινος hic accipitur pro pilis, quibus inferior pars nervi obsita est. Sic bene KUSTERUS verba interpretatur. His autem significat isiciarius Demum, si Cleoni fidem habeat, coactum iri eum pædicare, idque *sine fraude*, sed, ut ait ille, *usque*

ad pubem, capulumque coleorum.

Ista si pudor explicare vetabat, ne vel græce legenda erant.

969. Σμικύθην καὶ κύριον. Smicythes fuit Thracum Rex. Quia nominis terminatio feminina est, tanquam si femina esset, præter exspectationem addit καὶ κύριον, *et maritum*. Atticis enim κύριος, si ad mulierem referatur, maritum notat. Librariorum errore apud Suidam scriptum est Σμηκίθην, apud Eustathium Σμικίθην. Recte in B. C. Σμικύθην. In membr. vero μικύθην, quia præcedens σ id quod sequi debebat absorpsit.

971. καὶ σύ νυν φέρε. In B. καὶ σὺ δὴ φέρε. In C. καὶ σὺ φέρε. At in membr. καὶ σὺ νῦν φέρε· et sic scribi debuit. Quod alter cod. juxta impressos habet δὴ, glossema est. Sic distinctæ sunt personæ in optimo cod. hujus fidem sequi præstabat:

Κλέων.
καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἐσιὼν, ἵν' οὑτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ.
Ἀλλαντοπώλης.
πάνυ γε· καὶ σύ νυν φέρε.
Κλέων.
ἰδού.
Ἀλλαντοπώλης.
ἰδοὺ, νὴ τὸν Δί'. οὐδὲν κωλύει.

Postrema illa verba νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει Demo vulgo tribuuntur. In C. Cleoni adsignatur ἰδοὺ ἰδού. et Isiciario νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει. In B. vero eadem est plane personarum distinctio, quæ in edit. Bern. Juntæ.

Δῆμος.
καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἰὼν, ἵν' οὑτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ.
Κλέων.
πάνυ γε καὶ σὺ δὴ φέρε.
Ἀλλαντοπώλης.
ἰδού.
Κλέων.
ἰδοὺ νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.

Hinc vides Aldinæ editioni codicem nullum adstipulari. In v. 970. membr. et C. habent αὐτοὺς εἰσιών. In B. est ἰὼν et superscriptum εἰς. In Bern. Juntæ editione ἐσιών.

ἤκουσ' ἀντιλεγόντων,
ὡς εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν
τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-
στην σκεύη δύο χρησίμω,
δοίδυξ, οὐδὲ τορύνη.
ἀλλὰ καὶ τόδ' ἔγωγε θαυ-
μάζω τῆς ὑομουσίας
αὐτοῦ· φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ
παῖδες, οἳ ξυνεφοίτων,
τὴν Δωριστὶ μόνην ἁρ-
μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν,
ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν·
κᾆτα τὸν κιθαριστὴν
ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύ-
ειν, ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς
οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν,
ἢν μὴ Δωροδοκηστί.

ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κλ. ΙΔΟΥ, θέασαι, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.
Αλ. οἴμ', ὡς χεσείω, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.
Δη. ταυτὶ τί ἐστι;
Κλ. λόγια.
Δη. πάντ';
Κλ. ἐθαύμασας;
καὶ, νὴ Δί', ἔτι γ' ἐμοί 'στι κιβωτὸς πλέα.
Αλ. ἐμοὶ δ' ὑπερῷον, καὶ ξυνοικία δύο.

983. *δύο.* Sic recte membr. ut et metri ratio flagitat. Perperam vulgo *δύω.* Versus constat ex epitrito quarto et diiambo, ut tertius superioris periodi.

ἐν τῷ δείγμα | *τι τῶν δικῶν.*
στην σκεύη δύ | *ο χρησίμω.*

989. *μόνην ἁρμόττεσθαι.* Vulgo inseritur particula *ἂν*, quam, quia eam nesciunt codd. A. C. expunxi. Factum nollem. Requiritur enim ad metri integritatem; nec in phrasi otiosa est: vim ejus in versione expressi: *aptare consuevisse.* Constat hic Chorus sex periodis: singularum tres primi versus dimetri sunt acatalect. quibus subjicitur dimeter catalect. Dimeter hic quoque versus esse debet, et est revera acatalect. ut illi, quorum dimensionem supra repræsentavi, iisdem constans pedibus:

τὴν Δωριστὶ | *μόνην ἂν ἁρ—*

996. *Δωροδοκηστί.* Sic tres codd. et primariæ editt. In recentioribus *δωροδοκιστί.*

1000. *ἐμοί 'στι.* Vulgo *ἐμοῦ 'στι.*

1001. *ξυνοικία δύο.* Sic bene edidit Bern. Junta. Perperam vulgo *δύω.* Ammonius: *οἰκία, ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δυ-*

Δη. φέρ' ἴδω, τίνος γάρ εἰσιν οἱ χρησμοί ποτε;
Κλ. οἱ 'μοὶ μὲν εἰσι Βάκιδος.
Δη. οἱ δὲ σοὶ, τίνος;
Αλ. Γλάνιδος, ἀδελφοῦ τοῦ Βάκιδος γεραιτέρου.
Δη. εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ;
Κλ. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πύλου,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ ἁπάντων πραγμάτων.
Δη. οἱ σοὶ δὲ, περὶ τοῦ;
Αλ. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ φακῆς,
περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων,
περὶ τῶν μετρούντων τἄλφιτ' ἐν ἀγορᾷ κακῶς,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ. τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι.
Δη. ἄγε νυν, ὅπως αὐτοὺς ἀναγνώσεσθέ μοι,
καὶ τὸν περὶ ἐμοῦ 'κεῖνον, ᾧπερ ἥδομαι,
ὡς ἐν νεφέλῃσιν αἰετὸς γενήσομαι.
Κλ. ἄκουε δὴ νῦν, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί.
Φράζευ, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδὸν, ἥν σοι Ἀπόλλων
ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
σώζεσθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα,

τέρου κατοικουμένη· συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μισθουμένη. Scholiastes Æschinis Valckenario laudatus: ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν· ὅπου δ' εἷς ἐνοικεῖ, οἰκίαν. Unde intelligitur pauperiorum hominum συνοικίαν esse.

1003. οἱ 'μοί. Perperam vulgo οὑμοί. Vide ad Ran. 461.

1005. εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ; Male vulgo εἰσὶ—

1006. περὶ ἁπάντων πραγμάτων. Nescio quid cogitarit Kusterus, cui *metri fulciendi gratia scribendum esse* videbatur περί γ' ἁπάντων. Fulcro non indiget versus, qui rectis integrisque pedibus incedit. Ultima in περὶ nunquam eliditur, nec sequente quavis alia vocali ingratum facit hiatum, cui vitando inseri debeat, vel soleat particula γε. Exempla suppeditant singulæ paginæ.

1007. οἱ σοὶ δὲ, περὶ τοῦ; Sic veteres editt. omnes. In recentioribus abest particula δὲ versui omnino necessaria. Eam typothetæ incuria in nescio qua officina omissam, nec Kusterus, nec Berglerus reposuit, qui veteres editt. non ea, qua par erat, curiositate consuluerunt.

1010. περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ. τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι. Sic optime scriptus est hic versus in membr. In aliis minus sinceris codd. v. 1006. librarii errore hic integer repetitus est: huicque subjectus est in C. hic, si Dis placet, versus, τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι. In B. vero, ut in impressis, τὸ πέος ἂν οὑτωσὶ δάκοι. Inepte inserta fuit particula ἂν a sciolo, qui verba illa per se versum constituere ratus, ad formam iambici metri eum redigere voluit. Verba autem illa ne Berglerus quidem intellexit, ut ex ejus versione liquet: *istud penem facile momorderit.* οὑτοσὶ non valet *istud*. Quin sinceram poëtæ manum restituisse censeamur non obstare debet metrici Scholiastæ auctoritas, qui versum, prout in impressis fertur, pro *dimetro iambico* agnoscit. Nugatur enim hic, ut fere solet, græculus ille, nec cuiquam paulo adtentiori fucum fecisset. Non solet Comicus noster medios inter senarios sic dimetros inserere. Præterea in melioribus codd. versiculus ille nec *dimeter*, nec *iambicus* est. Particula ἂν, quam mala manus infersit, sententiæ prorsus repugnat. Imprecatur isiciarius Cleoni: proinde modus *optativus*, non *potentialis* adhiberi debet: *penem iste sibi mordeat.* Ista addere necessarium duxi, ne quem transversum ageret Kusteri nota.

ὅς πρόσθεν λάσκων, καὶ ὑπὲρ σέο δεινὰ κεκραγὼς,
σοὶ μισθὸν πορίει· κἂν μὴ δρᾷ ταῦτ', ἀπολεῖται.
πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρώζουσι κολοιοί.

Δη. ταυτὶ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐγὼ οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγει.
τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ, καὶ κολοιοῖς, καὶ κυνί;

Κλ. ἐγὼ μέν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω·
σοὶ δ' εἶπε σώζεσθαί μ' ὁ Φοῖβος τὸν κύνα.

Αλ. οὐ τοῦτο φήσ' ὁ χρησμός· ἀλλ' ὁ κύων ὁδὶ,
ὥσπερ θύρας σου, τῶν λογίων παρεσθίει.
ἐμοὶ γάρ ἐστ' ὀρθῶς περὶ τούτου τοῦ κυνός.

Δη. λέγε δῆτ'· ἐγὼ δὲ πρῶτα λήψομαι λίθον,
ἵνα μή μ' ὁ χρησμὸς ὁ περὶ τοῦ κυνὸς δάκῃ.

Αλ. Φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστὴν,
ὅς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν,
ἐξέδεταί σου τοὔψον, ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς·
ἐσφοιτῶν δ' ἐς τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδὸν
νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων.

Δη. νὴ τὸν Ποσειδῶ, πολύ γ' ἄμεινον, ὦ Γλάνι.

Κλ. ὦ 'τὰν, ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε.
Ἔστι γυνὴ, τέξει δὲ λέονθ' ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις,
ὃς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται,
ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκώς· ὃν σὺ φύλασσε,
τεῖχος ποιήσας ξύλινον, πύργους τε σιδηροῦς.

Δη. ταῦτ' οἶσθ' ὅ τι λέγει;

Αλ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.

Κλ. ἔφραζεν ὁ θεός σοι σαφῶς σώζειν ἐμέ.

1018. λάσκων. In membran. ut in edit. Bern. Juntæ, δάκνων, quod in C. pro glossa superscriptum est. Melius in hoc cod. sine ν paragogico, quod in cæsura nesciunt antiqua oracula heroicis versibus conclusa, ὅς πρόσθε λάσκων. Hesych. λάσκουσι κύνες, ὑλάκτουσιν.—ὑπὲρ σέο. Vulgo minus bene ὑπὲρ σοῦ.

1020. κατακρώζουσι. Sic tres codd. Vulgo κατακράζουσι. Recte in impressis mox v. 1051. ἐπικρώζουσι.

1031. σαίνων σ', ὁπόταν. Sic recte membr. In B. pronomen, quod in textu omissum fuerat, librarius superne reposuit. Male abest in impressis.

1033. ἐς τοὐπτάνιον. Male in membr. τοὐπτανεῖον. Vide Valckenarium ad Eurip. Phœn. p. 252. et 497.

1039. ὃν σὺ φύλασσε. Sic perbene membr. Vulgo φύλαξαι, reclamante sententia, quam Cleo mox declarat, verbum illud interpretatus per σώζειν. Valent itaque ista ὃν σὺ φύλασσε, *quem tu custodi, observa, ne quid mali ei fiat.*

1040. τεῖχος ποιήσας ξύλινον. Alludit ad oraculum Atheniensibus tempore Persici belli datum, quod refert Herodotus l. vii. p. 568.

1042. ἔφραζεν ὁ θεός. Liquido patet sic legendum esse, quod ipse adfirmat Comicus v. 1048. πῶς δῆτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός; Hic in duobus codd. ut in impressis, est ἔφρασεν, claudicante versu. In B. e prava librarii emendatione ἔφρασσεν. Emendaveram primum paulo liberius:

σαφέστατ' ὁ θεὸς ἔφρασέ σοι σώζειν ἐμέ.

Sed genuinum est id quod reposui, ἔφραζεν.

ἐγὼ γάρ ἀντὶ τοῦ λέοντος εἰμί σοι.
Δη. καὶ πῶς μ' ἐλελήθης Ἀντιλέων γεγενημένος;
Αλ. ἓν οὐκ ἀναδιδάσκει σε τῶν λογίων ἑκών,
ὃ μόνον σιδηροῦν τεῖχός ἐστι καὶ ξύλον,
ἐν ᾧ σε σώζειν τόνδ' ἐκέλευσ' ὁ Λοξίας.
Δη. πῶς δῆτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός;
Αλ. τουτονὶ
δῆσαί σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ.
Δη. ταυτὶ τελεῖσθαι τὰ λόγι' ἤδη μοι δοκεῖ.
Κλ. μὴ πείθου· φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι.
ἀλλ' ἱέρακα φίλει, μεμνημένος ἐν φρεσίν, ὅς σοι
ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους.
Αλ. τοῦτό γέ τοι Παφλαγὼν παρεκινδύνευσε μεθυσθείς.
Κεκροπίδη κακόβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὔργον;
καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη·
ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γάρ, εἰ μαχέσαιτο.
Κλ. ἀλλὰ τόδε φράζευ, πρὸ Πύλου Πύλον ἥν σοι ἔφραζεν.
Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο—
Δη. τί τοῦτο λέγει ΠΡΟ ΠΥΛΟΙΟ;
Αλ. τὰς πυέλους φησὶν καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ.
Δη. ἐγὼ δ' ἄλουτος τήμερον γενήσομαι.
Αλ. αὐτὸς γὰρ ἡμῶν τὰς πυέλους ἀφήρπασεν.
ἀλλ' οὑτοσὶ γάρ ἐστι περὶ τοῦ ναυτικοῦ
ὁ χρησμός, ᾧ σε δεῖ προσέχειν τὸν νοῦν πάνυ.
Δη. προσέχω· σὺ δ' ἀναγίγνωσκε, τοῖς ναύταισί μου
ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται.
Αλ. Αἰγείδη, φράσσαι κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ,
λαίθαργον, ταχύπουν, δολίαν κερδώ, πολύϊδριν.
οἶσθ' ὅ τι γ' ἔστιν τοῦτο;

1044. ἐλελήθης. Vulgo ἐλελήθεις. Vide supra ad 822.

1046. καὶ ξύλον. In membran. ξύλων. Sic etiam in C. a prima manu, emendatum postea in ξύλινον. In B. ξύλον, et superscriptum ξύλινον. Librarios turbavit recordatio lectionis in v. 1040. τεῖχος ποιήσας ξύλινον.

1056. καί κε γυνὴ φέροι. Sic recte B. ut impressi: solœce in A. C. φέρει.

1067. φράσσαι. Perperam in codd. scriptum φράσαι. In B. alterum σ superscriptum, recte. φράσσαι heroicis poëtis frequens. Quod impressi exhibent φρᾶσαι, nauci non est.

1069. οἶσθ' ὅ τι γ' ἐστὶν τοῦτο; Perperam vulgo οἶσθ' ὅτι τοῦτο τί ἐστί; In membr. ut in edit. Bern. Juntæ οἶσθ' ὅ τι τοῦτο; —Φιλ—toto deficiente pede. In C. οἶσθ' ὅτι τί ἐστι τοῦτο;—Φιλόστρατος, ὁ κυναλώπηξ. Quia monitus fuerat in oraculo sibi cavere a Cleone, quem κυναλώπεκα appellatum audiverat, quum quærat Isiciarius, num perceperit, quid hoc nomine significetur, respondet Demus Philostratum esse; quia famoso illi lenoni cognomen fuerat impositum κυναλώπηξ, quo indigetatur in Lys. v. 957.

Δη. Φιλόστρατος, ἡ κυναλώπηξ.
Αλ. οὐ τοῦτό φησιν· ἀλλὰ ναῦς ἑκάστοτε
αἰτεῖ ταχείας ἀργυρολόγους οὑτοσί·
ταύτας ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι σ' ὁ Λοξίας.
Δη. πῶς δὴ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ;
Αλ. ὅπως;
ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χῷ κύων, ταχύ.
Δη. πῶς οὖν ἀλώπηξ προσετέθη πρὸς τῷ κυνί;
Αλ. ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ἤκασεν,
ὁτιὴ βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις.
Δη. εἶεν.
τούτοις ὁ μισθὸς τοῖς ἀλωπεκίοισι ποῦ;
Αλ. ἐγὼ ποριῶ καὶ τοῦτον ἡμερῶν τριῶν.
ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον, ὃν εἶπέ σοι, ἐξαλέασθαι,
χρησμὸν Λητοΐδης, Κυλλήνην, μή σε δολώσῃ.
Δη. ποίαν Κυλλήνην;
Αλ. τὴν τούτου χεῖρ' ἐποίησε
Κυλλήνην ὀρθῶς, ὁτιὴ φήσ', Ἔμβαλε κυλλῇ.
Κλ. οὐκ ὀρθῶς φράζεις. τὴν Κυλλήνην γὰρ ὁ Φοῖβος
ἐς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ἠνίξατο τὴν Διοπείθους.
ἀλλὰ γάρ ἐστιν ἐμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός·
αἰετὸς ὡς γίγνει, καὶ πάσης γῆς βασιλεύσεις.
Αλ. καὶ γὰρ ἐμοὶ, καὶ γῆς, καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς γε θαλάσσης,
χὤτι γ' ἐν Ἐκβατάνοις δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα.
Κλ. ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καί μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν.
Αλ. νὴ Δία καὶ γὰρ ἐγώ· καί μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
ἐκ πόλεως ἐλθεῖν, καὶ γλαὺξ αὐτῇ 'πικαθῆσθαι·
εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ

Nihil hic commune habuit cum aliis, quibus cognomen inditum fuit χηναλώπηξ.

1074. ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χῷ κύων, ταχύ. Sic recte membran. Perperam in aliis libris ὁτιὴ τριήρης, manifesta menda. Postulat enim sermonis indoles, ut nomini τριήρης perinde ac sequenti κύων articulus adjungatur, non secus ac in v. 207. quem similis invaserat corruptela:

ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν.

Reformandus est ad codd. fidem locus in Ran. 455. ubi pravam retinui lectionem, περί τε ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας, quum ad Atticismi normam itidem scripserit Comicus, περί τε τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας. Sed de hoc alibi.

1076. ἤκασεν. Sic C. ut impressi. Perperam in A. B. εἴκασεν. Vide supra ad v. 230.

1086. ἐστιν ἐμοί. Vulgo ἐστιν μοι. In A. C. ἐστι μοι.

1088. Ἐρυθρᾶς γε. In B. ἐρυθρῆς γε. In A. C. ἐρυθρᾶς τε.

1093. ἐκ πόλεως. *Ex arce.* Vide not. ad Lys. 245.

1094. ἀρύβαλλος, ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συ-

ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ· κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.
Δη. ἰοὺ, ἰού·
οὐκ ἦν ἄρ᾽ οὐδεὶς τοῦ Γλάνιδος σοφώτερος.
καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γεροντανωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.
Κλ. μήπω γ᾽, ἱκετεύω σ᾽, ἀλλ᾽ ἀνάμεινον, ὡς ἐγὼ
κριθὰς ποριῶ σοι καὶ βίον καθ᾽ ἡμέραν.
Δη. οὐκ ἀνέχομαι κριθῶν ἀκούων· πολλάκις
ἐξηπατήθην ὑπό τε σοῦ καὶ Θουφάνους.
Κλ. ἀλλ᾽ ἄλφιτ᾽ ἤδη σοι ποριῶ ᾽σκευασμένα.
Αλ. ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένας,
καὶ τοὔψον ὀπτόν· μηδὲν ἄλλ᾽, εἰ μὴ ᾽σθιε.
Δη. ἀνύσατε νῦν, ὅ τι περ ποιήσεθ᾽· ὡς ἐγὼ,
ὁπότερος ἂν σφῷν εὖ με μᾶλλον ἂν ποιῇ,
τούτῳ παραδώσω τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας.
Κλ. τρέχοιμ᾽ ἂν ἤδη πρότερος.
Αλ. οὐ δῆτ᾽, ἀλλ᾽ ἐγώ.
Χρ. ὦ Δῆμε, καλήν γ᾽ ἔχεις
ἀρχὴν, ὅτε πάντες ἄν-
θρωποι δεδίασί σ᾽, ὥσ-
περ ἄνδρα τύραννον.
ἀλλ᾽ εὐπαράγωγος εἶ,
θωπευόμενός τε χαί-
ρεις, κἀξαπατώμενος,
πρὸς τόν τε λέγοντ᾽ ἀεὶ
κέχηνας· ὁ νοῦς δέ σου
παρὼν ἀποδημεῖ.
Δη. νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις
ὑμῶν, ὅτι μ᾽ οὐ φρονεῖν
νομίζετ᾽· ἐγὼ δ᾽ ἑκὼν
ταῦτ᾽ ἠλιθιάζω.
αὐτός τε γὰρ ἥδομαι
βρύλλων τὸ καθ᾽ ἡμέραν·

παρὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους τινὲς καλοῦσιν. Athenæus in Fragm. a Casaubono edito Animadvers. p. 783. Ad balneorum instrumentum pertinent ἀρύβαλλος et ἀρύταινα, quod testatur Pollux vii. 166. hicque pro vasis accipi debent, quibus balneatores aquam in lavantium corpus infundebant, quorum ἀρύβαλλος altero capacius fuisse videtur.

1099. κἀναπαιδεύειν πάλιν. Quia scilicet, ut est in Nub. 1417. δὶς παῖδες οἱ γέροντες.

1110. Pars versus prior Isiciario vulgo tribuitur, posterior Cleoni. Personas in ordinem reposuimus, ut sunt in A. B.

κλέπτοντά τε βούλομαι
τρέφειν ἕνα προστάτην·
τοῦτον δ', ὅταν ᾖ πλέως,
ἄρας ἐπάταξα.

Χο. οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς,
εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ'
ἐν τῷ τρόπῳ, ὡς λέγεις,
τούτῳ πάνυ πολλή.
εἰ τούσδ' ἐπίτηδες, ὥσ-
περ δημοσίους, τρέφεις
ἐν τῇ Πνυκί· κᾆθ', ὅταν
μή σοι τύχῃ ὄψον ὄν,
τούτων ὃς ἂν ᾖ παχύς,
θύσας ἐπιδειπνεῖς.

Δη. σκέψασθε δ' ἔμ', εἰ σοφῶς
αὐτοὺς περιέρχομαι,
τοὺς οἰομένους φρονεῖν,
καί μ' ἐξαπατύλλειν.
τηρῶ γὰρ ἑκάστοτ' αὐ-
τούς, οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν,
κλέπτοντας· ἔπειτ' ἀναγ-
κάζω πάλιν ἐξεμεῖν,
ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου,
κημὸν καταμηλῶν.

ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κλ. ΑΠΑΓ' ἐς μακαρίαν ἐκποδών.
Αλ. σύ γ', ὦ φθόρε.
Κλ. ὦ Δῆμ', ἐγὼ μέντοι παρεσκευασμένος
τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενός σ' εὐεργετεῖν.
Αλ. ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι,
καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.
Δη. ἐγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριόπαλαι

1131. *οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς.* Sic bene C. Vulgo *ποιῇς.* Cum indicativo particulam *ἂν* construi ostendimus ad Pl. 885. Nub. 465.

1136. *δημοσίους*, quos Ran. 733. *φαρμακοὺς* appellat, quo nomine utitur etiam in fine hujus fabulæ v. 1405.

1146. *οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν.* *Videre me dissimulans.* Vide not. ad Pl. 837.

βδελύττομαί σφω, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.
Αλ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον;
Δη. εἴ γε μὴ, φράσεις γε σύ.
Αλ. ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονὶ,
ἵνα σ' εὖ ποιῶμεν ἐξίσου.
Δη. δρᾶν ταῦτα χρή.
ἄπιτον.
Αλ. ἰδού.
Δη. θέοιτ' ἄν.
Κλ. ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ.
Δη. ἀλλ' ἦ μεγάλως εὐδαιμονήσω τήμερον
ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, νὴ Δί', ἢ 'γὼ θρύψομαι.
Κλ. ὁρᾷς; ἐγώ σοι πρότερος ἐκφέρω δίφρον.
Αλ. ἀλλ' οὐ τράπεζαν· ἀλλ' ἐγὼ προτεραίτερος.
Κλ. ἰδοὺ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγὼ,
ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην.
Αλ. ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας
ὑπὸ τῆς θεοῦ, τῇ χειρὶ τῇ 'λεφαντίνῃ.
Δη. ὡς μέγαν ἄρ' εἶχες, ὦ πότνια, τὸν δάκτυλον.
Κλ. ἐγὼ δ' ἔτνος γε πίσινον, εὔχρων καὶ καλόν·
ἐτόρυνε δ' αὔθ' ἡ Παλλὰς, ἡ Πυλαιμάχος.
Αλ. ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ,
καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν.
Δη. οἴει γὰρ οἰκεῖσθ' ἂν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν,
εἰ μὴ φανερῶς ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν;
Κλ. τουτὶ τέμαχός σοι 'δωκεν ἡ Φοβεσιστράτη.
Αλ. ἡ δ' Ὀβριμοπάτρα γ', ἑφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας,

1158. εἴ γε μὴ, nempe οἶδα, φράσεις γε σύ. Sic in Pace 1061. quærenti Trygæo, ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; respondet Hierocles, ἢν φράσῃς. De formula οἶσθ' ὃ δρᾶσον vide ad Av. 54.

1161. In membr. et in C. personæ notatæ sunt, ut in impressis, quos inconsiderate et male secutus sum. Loquendi vices in B. aliter et prout personis convenit, divisæ sunt. Prior, ut par est, Cleo Demi consilium probat, eique exsequendo se accingit, dicens ἰδού. Postea isiciarius e scena erumpens ait, ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. His in verbis, Cleoni si tribuantur, parum est acuminis; sin isiciario, plurimum. Gloriatus fuerat Cleo v. 742. se duces exercitus ad Pylum *supplantavisse*: τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ. Idcirco isiciarius ei nunc dicit: *haud sane me in hoc cursu, ut alios facere soles, supplantabis*. ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. *Supplantari me non sino*. Eadem est significatio verborum ὑποδραμεῖν et ὑποθεῖν: estque istuc eo facetius, quod simul adludit ad Demi verba θέοιτ' ἄν.

1163. ἢ 'γὼ θρύψομαι. *Nisi delitias faciam*. Gallice: *ou il faudra que je sois bien difficile*. Vel *ou je ferai bien le rencheri*. Vim verbi non reddiderat Berglerus vertens, *aut profecto obtundar*.

1178. Ὀβριμοπάτρα. Sic bene membran. et edit. Bern. Juntæ. Vulgo ὀμ-

καὶ χόλικος, ἠνύστρου τε, καὶ γαστρὸς τόμον.
Δη. καλῶς γ' ἐποίησε, τοῦ πέπλου μεμνημένη.
Κλ. ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουῒ φαγεῖν
ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς.
Αλ. λαβὲ καὶ ταδὶ νῦν.
Δη. καὶ τί τούτοις χρήσομαι
τοῖς ἐντέροις;
Αλ. ἐπίτηδες αὔτ' ἔπεμψέ σοι
εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἡ θεός·
ἐπισκοπεῖ γὰρ περιφανῶς τὸ ναυτικόν.
ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.
Δη. ὡς ἡδὺς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.
Αλ. ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισε.
Κλ. λαβὲ νῦν πλακοῦντος πίονος παρ' ἐμοῦ τόμον.
Αλ. παρ' ἐμοῦ δ' ὅλον γε τὸν πλακοῦντα τουτονί.
Κλ. ἀλλ' οὐ λαγῷ' ἕξεις ὁπόθεν δῷς· ἀλλ' ἐγώ.
Αλ. οἴμοι· πόθεν λαγῷά μοι γενήσεται;
ὦ θυμὲ, νυνὶ βωμολόχον ἔξευρέ τι.
Κλ. ὁρᾷς τάδ', ὦ κακόδαιμον;
Αλ. ὀλίγον μοι μέλει·
ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοί γ' ὡς ἔμ' ἔρχονται.
Κλ. τίνες;
Αλ. πρέσβεις, ἔχοντες ἀργυρίου βαλάντια.
Κλ. ποῦ, ποῦ;
Αλ. τί δέ σοι τοῦτ'; οὐκ ἐάσεις τοὺς ξένους;
ὦ Δημίδιον, ὁρᾷς τὰ λαγῷ', ἅ σοι φέρω;

ὀβριμοπάτρα. Insititiam literam μ in ὄβριμος et compositis non agnoscit genuinus sermo græcus. Librariorum vel Grammaticorum sequioris ævi commentum est. Quod autem ad prosodiam adtinet, cujus lex violata videri possit ob productam hujus vocis primam syllabam, eam sequitur Comicus, qua Epici poëtæ, a quibus ridiculi causa illa Palladis epitheta sumsit, eam vocem efferre solent, in qua licentiæ est locus, quia extra communis et comici sermonis usum est. Apud Athenæum etiam pag. 94. E. ubi hi versus proferuntur, exstat ὀβριμοπάτρα.

1182. ἐλατὴρ genus est placentæ: Suidas, πλακουντῶδες πέμμα πλατὺ, ὅθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία· παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος. ἢ ἄρτος πλατὺς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεσαν, καὶ προσῆγον τοῖς βωμοῖς. Posterioris generis est placenta illa in Dionysiaco sacro offerenda, Acharn. 245.

ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,
ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦ λατῆρος τουτουΐ.

Ludit autem Comicus in adfinibus vocibus ἐλατὴρ, ἐλαύνειν.

1185. ἐντερονείαν. Suidas: τὰ ἐγκοίλια, τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀρχόμενα ξύλα, ἐντερόνεια καλεῖται, οἱ δὲ, τὸ τῶν νεῶν ἔδαφος· οἱ δὲ τὰ ἐγκοίλια. βέλτιον δὲ τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. *Costæ*, seu *statumina*. Similis est præcedenti jocus: neuter latine exprimi potuit. Eum qui sequitur leviter adumbravimus.

Κλ. οἴμοι τάλας, ἀδίκως γε τἄμ' ὑφήρπασας.
Αλ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου.
Δη. εἴπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι;
Αλ. τὸ μὲν νόημα τῆς θεοῦ· τὸ δὲ κλέμμ' ἐμόν.
Κλ. ἐγὼ δ' ἐκινδύνευσ'·
Αλ. ἐγὼ δ' ὤπτησά γε.
Δη. ἄπιθ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις.
Κλ. οἴμοι κακοδαίμων, ὑπεραναιδεσθήσομαι.
Αλ. τί οὐ διακρίνεις, Δῆμ', ὁπότερός ἐστι νῷν
ἀνὴρ ἀμείνων περὶ σὲ, καὶ τὴν γαστέρα;
Δη. τῷ δῆτ' ἂν ὑμᾶς χρησάμενος τεκμηρίῳ
δόξαιμι κρίνειν τοῖς θεαταῖσιν σοφῶς;
Αλ. ἐγὼ φράσω σοι. τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν
ξύλλαβε σιωπῇ, καὶ βασάνισον ἅττ' ἔνι,
καὶ τὴν Παφλαγόνος· κἀμέλει κρινεῖς καλῶς.
Δη. φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν;
Αλ. ἀλλ' ὁρᾷς κενὴν,
ὦ παππίδιον. ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρουν.
Δη. αὕτη μὲν ἡ κίστη τὰ τοῦ δήμου φρονεῖ.
Αλ. βάδιζε γοῦν καὶ δεῦρο πρὸς τὴν Παφλαγόνος.
ὁρᾷς νυν;
Δη. οἴμοι τῶν ἀγαθῶν, ὅσων πλέα.
ὅσον τὸ χρῆμα τοῦ πλακοῦντος ἀπέθετο·
ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀποτεμὼν τυννουτονί.
Αλ. τοιαῦτα μέντοι καὶ πρότερον εἰργάζετο.
σοὶ μὲν προσεδίδου σμικρὸν, ὧν ἐλάμβανεν·
αὐτὸς δ' ἑαυτῷ παρετίθει τὰ μείζονα.
Δη. ὦ μιαρὲ, κλέπτων δή με ταῦτ' ἐξηπάτας;
ἐγὼ δέ τυ ἐστεφάνιξα, κἀδωρησάμαν.
Κλ. ἐγὼ δ' ἔκλεπτον ἐπ' ἀγαθῷ γε τῇ πόλει.

1214. Vulgo sic legitur:

φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔσ';—ἀλλά γ' οὐχ ὁρᾷς κενήν;

At membr. exhibent: φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν;—ἀλλ' οὐχ ὁρᾷς κενήν. Optima lectio, modo negatio eliminetur, ita ut phrasis affirmativa sit, non interrogativa:

φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν;—ἀλλ' ὁρᾷς κενήν.

Aptius est verbum ἔνεστιν, et versus est longe modulatior. In C. scriptum;

φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔστιν;—ἀλλ' οὐχ ὁρᾷς κενήν.

1218. ὅσων πλέα. Sic tres codd. Vulgo ὅσον. Genitivus τῶν ἀγαθῶν pendet ab admirandi adverbio οἴμοι.

1220. τυννουτονί. Sic emendate scriptum in codd. Vulgo τυνουτονί.

1222. σμικρόν. Vulgo μικρόν.

1225. Objicit Cleoni δωροδοκίαν, et quoniam adfines sunt voces δῶρον et δωριστὶ, e quibus jocum supra jam arcessivit v. 987. hic δωρίζει Comicus, ut eandem rem innuat. Vel, quod probabilius videtur, sumptus est hic versus e poëta aliquo Dorico.

Δη. κατάθου ταχέως τὸν στέφανον, ἵν' ἐγὼ τουτῳὶ
αὐτὸν περιθῶ.
Αλ. κατάθου ταχέως, μαστιγία.
Κλ. οὐ δῆτ', ἐπεί μοι χρησμός ἐστι Πυθικὸς
φράζων, ὑφ' οὗ με δεῖ ποθ' ἡττᾶσθαι μόνου.
Αλ. τοὐμόν γε φράζων ὄνομα, καὶ λίαν σαφῶς.
Κλ. καὶ μήν σ' ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ,
εἴ τι ξυνοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις.
καί σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι.
παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου;
Αλ. ἐν ταῖσιν εὕστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην.
Κλ. πῶς εἶπας; ὥς μου χρησμὸς ἅπτεται φρενῶν.
εἶεν.
ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλην ἐμάνθανες;
Αλ. κλέπτων ἐπιορκεῖν, καὶ βλέπειν ἐναντίον.
Κλ. Ω ΦΟΙΒ' ΑΠΟΛΛΟΝ ΛΥΚΙΕ, ΤΙ ΠΟΤ' ΕΜ' ΕΡ-
ΓΑΣΕΙ;
τέχνην δὲ τίνα ποτ' εἶχες ἐξανδρούμενος;
Αλ. ἠλλαντοπώλουν.
Κλ. καὶ τί;
Αλ. κᾀβινεσκόμην.
Κλ. οἴμοι κακοδαίμων· οὐκέτ' οὐδέν εἰμ' ἐγώ.
λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.
καί μοι τοσοῦτον εἰπέ· πότερον ἐν ἀγορᾷ
ἠλλαντοπώλεις ἐτεόν, ἢ 'πὶ ταῖς πύλαις;
Αλ. ἐπὶ ταῖς πύλαισιν, οὗ τὸ τάριχος ὤνιον.
Κλ. οἴμοι· πέπρακται τοῦ θεοῦ τὸ θέσφατον.
κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα.
ὦ στέφανε, χαίρων ἄπιθι· καί σ' ἄκων ἐγὼ
λείπω· σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται,

1230. Vulgo legitur metro pessundato:

φράζων, ὑφ' οὗ διήσει μ' ἡττᾶσθαι μόνου.

Nihil variant codd. nisi quod in membr. non melius scriptum est διήσειν ἡττᾶσθαι, omisso pronomine. Numeros, quorum depravationem non animadverterant interpretes, facile restitui:

φράζων, ὑφ' οὗ με δεῖ ποθ' ἡττᾶσθαι μόνου.

1235. ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου; Absolute etiam intelligi possit: *an, puer quum esses, frequentasti ludum aliquem?* Sicque scribendum esset ἐς τινος, ut est in B. sensu haud deteriori.

1239. κλέπτων ἐπιορκεῖν. Sic B. C. Vulgo κλέπτειν, ἐπιορκεῖν—Supra 428. ὀτιὴ 'πιώρκεις θ' ἡρπακώς.

1240. Versus est ex Euripidis Telepho, teste Scholiaste.

1242. κᾀβινεσκόμην. Sic scriptum oportuit. Vulgo καὶ βινεσκόμην. Berglerus apostrophum, elisi augmenti indicem, interposuit. Vide not. ad v. 270.

1249. Versus est ex Euripidis Bellerophonte, teste Scholiaste.

1251. Parodia versuum Euripidis in

κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.
Αλ. Ἑλλάνιε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον.
Χο. ὦ χαῖρε, καλλίνικε, καὶ μέμνησ', ὅτι
ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ· καί σ' αἰτῶ βραχὺ,
ὅπως γένωμαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.
Δη. ἐμοὶ δέ γ', ὅ τι σοι τοὔνομ', εἰπ'.
Αλ. Ἀγοράκριτος.
ἐν τῇ 'γορᾷ γὰρ κρινόμενος ἐβοσκόμην.
Δη. Ἀγορακρίτῳ τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω,
καὶ τὸν Παφλαγόνα παραδίδωμι τουτονί.
Αγ. καὶ μὴν ἐγώ σ', ὦ Δῆμε, θεραπεύσω καλῶς,
ὥσθ' ὁμολογεῖν σε, μηδέν' ἀνθρώπων ἐμοῦ
ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίων πόλει.
Ημ. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν,
ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν,
μηδὲν ἐς Λυσίστρατον,
μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ,
λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ;
καὶ γὰρ οὗτοσὶ, φίλ' Ἄπολλον,
πεινῇ, θαλεροῖσι δακρύοισιν
σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας
Πυθῶνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.
Χο. Λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς, οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον,
ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογίζεται.

θνήσκει· σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται,
σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.

1256. *Φανὸς* proprium viri nomen est, quod occurrit etiam in Vesp. 1220. quo ex loco conjicere possis scribam illum fuisse Cleonis familiarem. Si nomen fictum non est, nulla hic esse possit adlusio ad verbum *φαίνειν*, delatorum et sycophantarum proprium, cujus significationis in exemplum hunc locum citat Eustathius ad Odyss. p. 1607. l. 16. *ὅτι δὲ οἱ ὕστερον Ἀττικοὶ οὐκ ἀγαθὴν λέξιν εἶχον τὸ φαίνειν, δηλοῖ καὶ ὁ συκοφάντης, καὶ ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.*

1258. *ἐν τῇ 'γορᾷ.* Istone modo, an *ἐν τῇ ἀγορᾷ* sine elisione scribatur, nihil interest. Sed prava est codd. scriptura *ἐν τἀγορᾷ.*

1259. *τοίνυν ἐμαυτόν.* Sic tres codd. Vulgo particula *γε* inseritur.

1263. *Κεχηναίων.* Salse et irrisorie pro *Ἀθηναίων*, formato nomine a *κέχηνα* quod de stultis et imprudentibus sæpe usurpat Comicus.

1264. Sumta sunt hæc e Pindaro, teste Scholiasta, qui Lyrici verba profert:

τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ
καὶ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀεῖσαι;

1271. *θαλεροῖσι δακρύοισιν.* Vulgo *δακρύοις*, deficiente ad metri integritatem syllaba, ut e comparatione antitheticorum versuum liquido patet.

πεινῇ θαλε | ροῖσι δακρύ | οισιν.
τοὺς δ' ἀντιβο | λεῖν ἐᾶν ὁ | μοίως.

In A. C. etiam sine paragoge *θαλεροῖς.*

1275. *ὅστις εὖ λογίζεται.* Sic tres

εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ κακὰ,
οὗτος ἦν ἔνδηλος, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου.
νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται,
ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν, ἢ τὸν ὄρθιον νόμον.
ἔςιν οὖν ἀδελφὸς αὐτῷ, τοὺς τρόπȣς οὐ ξυγγενὴς,
Ἀριφράδης πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται·
ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην,
οὐδὲ παμπόνηρος· ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι.
τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται,
ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον,
καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην, καὶ κυκῶν τὰς ἐσχάρας,
καὶ Πολυμνήστεια ποιῶν, καὶ ξυνὼν Οἰωνίχῳ.
ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύττεται,
οὔ ποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

Ημ. Ἦ πολλάκις ἐννυχίαισι
φροντίσι συγγεγένημαι,
καὶ διεζήτηχ', ὁπόθεν ποτὲ φαύλως
ἐσθίει Κλεώνυμος.
φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον
τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων,
οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ σιπύης·
τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἐᾶν ὁμοίως·
Ἴθ', ὦ ἄνα, πρὸς γονάτων,
ἔξελθε, καὶ σύγγνωθι τῇ τραπέζῃ.

codd. Nec sollicitanda videtur illa lectio, quæ sic resolvitur: ἀλλὰ τιμὴν τοῖς χρηστοῖς εἶναι λογίζεται, ὅστις λογίζεται εὖ. *Quicunque recte judicat.* Dawesio Misc. crit. p. 280. legendum videbatur εἴ τις, quod bonum, forte etiam usitatius, nec tamen ideo contra codd. fidem reponi debuit.

1285. Hesychius: κασαύρα, κασωρὶς, πόρνη. κασαυρείοις, οἴκοις, ἐφ' ὧν αἱ ἑταῖραι ἐκαθίζοντο· ὅθεν καὶ τὴν πόρνην, κασαυράδα ἔλεγον. Licet in posteriore glossa ad hunc Comici locum respexisse videatur Grammaticus, non tamen necesse erat, ut scriberet κασαυρείοις. Utraque enim forma legitima est κασαυρεῖον et κασαύριον, ut ὀπτανεῖον et ὀπτάνιον, de quibus supra.

1286. Nomen ἐσχάρα hic τὸ γυναικεῖον μόριον significat, ut Eustathius declarat ad Odyss. p. 1323. l. 29. δῆλον δ', ὅτι ἐσχάραν καὶ τὸ γυναικεῖον ἐκάλουν μόριον. Hancque præstabat expositionem sequi, præ illa Scholiastæ, τὰ χείλη τῶν γυναικείων αἰδοίων.

1289. οὔ ποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν— Sic legi debere metri lex ostendit. Vulgo οὔτι ποτ' ἐκ ταυτοῦ. Melius quod ad phrasin in B. οὐδέποτ'. Sed utrumque perinde versus abnuit.

1290. Vide ad Ran. 931.

1297. τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἐᾶν ὁμοίως. *At illos eum orare, ut sibi æque edendi veniam det.* Tum sequitur divitum oratio, quæ una est et unius modi. Vulgo legitur τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἀνομοίως. Berglerus vertit: *At illos eum orare variis modis.* Ubinam vero sunt illi varii modi? lectio depravata est. In membran. pro ἀνομοίως scriptum est ἀλλ' ὅμως. In C. contextus vulgatum exhibet: margo autem, γρ. ἐὰν ὁμοίως. Peccavit in accentu librarius: id quod reposuimus debebat scribere, ἐᾶν ὁμοίως.

Χο. Φασὶν ἀλλήλαις ξυνελθεῖν τὰς τριήρεις ἐς λόγον,
καὶ μίαν λέξαι τιν' αὐτῶν, ἥ τις ἦν γεραιτέρα.
Οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τἀν τῇ πόλει;
φασὶν αἰτεῖσθαί τιν' ἡμῶν ἑκατὸν εἰς Χαλκηδόνα
ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρβολον.—
ταῖς δὲ δόξαι δεινὸν εἶναι τοῦτο, κοὐκ ἀνασχετὸν,
καί τιν' εἰπεῖν, ἥ τις ἀνδρῶν ἆσσον οὐκ ἐληλύθει.
Ἀπολρόπαι', οὐ δῆτ' ἐμοῦ γ' ἄρξει ποτ'· ἀλλ' ἐάν με χρῇ,
ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι·
οὐδὲ Ναυφάντης γε, τῆς Ναύσωνος, οὐ δῆτ', ὦ θεοὶ,
εἴπερ ἐκ πεύκης γε κἀγὼ καὶ ξύλων ἐπηγνύμην.
ἢν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις, καθῆσθαί μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσας, ἢ 'πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.
οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει·
ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται,
τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους, καθελκύσας.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΔΗΜΟΣ.

Ἀγοράκριτος.

Εὐφημεῖν χρὴ καὶ στόμα κλείειν, καὶ μαρτυριῶν ἀπέχεσθαι,

1303. εἰς Χαλκηδόνα. Vulgo inepte Καρχηδόνα, eodem librarii errore, qui correctus fuit supra v. 174. Genuinæ scripturæ indicium exstat in scholio ad hunc versum, ubi nunc legitur, Καρχηδὼν δὲ, πόλις Θρᾴκης περὶ τὸ Βυζάντιον. Manifestum est autem veterem enarratorem scripsisse, ut et apud Comicum legebat, Χαλκηδὼν πόλις Θρᾴκης.

1311. ἢν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις. Vulgo εἰ δ' ἀρέσκοι ταῦτ' Ἀθηναίοισι, redundante syllaba. In membr. est ἂν δ' ἀρέσκῃ: in C. εἰ δ' ἀρέσκει. Postea solœce vulgo legitur, καθῆσθαί μοι δοκῶ εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσαις. Syntaxeos ratio flagitabat πλεούσῃ, vel potius πλεοῦσα. Sed locum hunc corruperunt librarii. Quid Comicus scripserit, ipsemet secum collatus liquido ostendet. In Vesp. v. 270. Chorus senum ait:

ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὦνδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν.

Ad eundem modum Triremis hic dicit: καθῆσθαι μοι δοκεῖ εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσας. Pronomen μοι ad unam refertur, quæ sententiam suam effatur, πλεούσας ad ceteras omnes quibus consilium datur. Perspicua est in versione sententia: *Videtur mihi optimum nobis esse, si in Thesei aut Eumenidum fanum navigemus, ibique supplices sedeamus.* At Berglerus qui græca intellexerit, ex ejus versione haud facile est divinare; sic enim vertit insulsissime: *Constitui sedere supplex in Theseum aut in templum Eumenidum pro navigantibus.* Hunc locum tentaverat Sam. Petitus ad Leg. Att. p. 79. vir quidem eruditus, sed in sanandis librorum corruptelis industriæ parum felicis, et post eum Dawesius, qui et ipse operam lusit, acuminis tamen laude non fraudandus, ob perceptam lectionis mendam, quæ priorum interpretum, Casauboni et Kusteri, stomachum non moverat. Sic autem ille rescribendum esse censuit:

εἰ δ' ἀρέσκοι ταῦτ' Ἀθηναίοις, καθῆσθ' ἂν μοι δοκῶ
εἰς τὸ Θησεῖον πλεοῦσ' ἂν, ἢ 'ς τὸ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.

Vulgatam lectionem, quam codices omnes adfirmant, ἢ 'πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν perite vindicavit Th. Burgessius, cujus notam eo minus describere mihi convenit, quo digniorem censeo illum librum, qui omnium has literas colentium manibus teratur.

καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν
ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ θέατρον.

Χορός.

ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις, καὶ φέγγος Ἀθήναις,
τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνίσσωμεν ἀγυιάς;

Ἀγοράκριτος.

τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα.

Χορός.

καὶ ποῦ 'στιν νῦν, ὦ θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπινοίας;

Ἀγοράκριτος.

ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ, ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις.

Χορός.

πῶς ἂν ἴδοιμεν; τίν' ἔχει σκευήν; καὶ ποῖός τις γεγένηται;

Ἀγοράκριτος.

οἷός περ Ἀριστείδῃ πρότερον, καὶ Μιλτιάδῃ ξυνεσίτει.
ὄψεσθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη τῶν προπυλαίων.
ἀλλ' ὀλολύξατε φαινομένῃσιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις,
καὶ θαυμασταῖς, καὶ πολυύμνοις, ἵν' ὁ κλεινὸς Δῆμος ἐνοικεῖ.

1319. Vulgo sic legitur hic versus:

ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε καὶ φέγγος ἐν Ἀθήναις.

Numeros innumeros restituere sic periclitatus est Kusterus:

ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρ' ἡμῶν, καὶ φέγγος Ἀθήναις.

Metro quidem tulit opem, sed lutulenta phrasis est. Alteram prætulissem, licet numeris solutam, exemta modo præpositione ἐν, quam non agnoscunt A. C. Bona Comici fortuna, peritam huc admovit manum Valckenarius noster, cujus e felici conjectura, ad Euripidis Hippol. 1122. prolata, quod præcipuum erat, adscivi:

ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις καὶ φέγγος Ἀθήναις.

Exciderat librariorum culpa participium φανείς, quo sic alibi Noster utitur, et hac ipsa in fabula v. 149.

ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.

et 836.

ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισι φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα.

ad quem locum Berglerus opportune citavit Æschyli vers. in Prom. 618.

ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς.

1321. ὑμῖν. Sic recte B. C. Vulgo ἡμῖν.

1322. ποῦ 'στιν νῦν; Male vulgo ποῦ 'στι νῦν;

1324. Vulgo sic legitur hic versus:

πῶς ἂν ἴδωμεν, ποίαν ἔχει σκευήν, καὶ ποῖος γεγένηται;

Corrupti sunt fœde numeri, nec forma tetrametri anapæstici apparet. Præterea solœcum est ἴδωμεν cum πῶς ἄν. Vide not. ad Lys. 912. Pl. 374. 438. Av. 164. Certa, ni fallor, conjectura poëtæ manum restituo:

πῶς ἂν ἴδοιμεν, τίν' ἔχει σκευήν, καὶ ποῖός τις γεγένηται;

Mox v. 1339. ποῖός τις ἦ; In vulgata lectione ποίαν ultimam corripit contra prosodiæ legem, et vox σκευὴν in duo commata dispertita cæsuram post quartum pedem facit, quod nullibi Comicum admisisse fidenter nunc affirmo. Vide not. ad Av. 600. et Acharn. 645.

1327. φαινομένῃσιν. Sic optime membr. Pessime vulgo φαινομέναις. In B. superscriptum minio σιν. In C. φαινομέναισι. Venustior est Ionica forma, Atticis etiam scenicis frequentata.

Χορός.

ὦ ταὶ λιπαραὶ, καὶ ἰοστέφανοι, καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι,
δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μόναρχον.

Ἀγοράκριτος.

ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾷν τεττιγοφόρος, τῷ 'ρχαίῳ σχήματι λαμπρὸς,
οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνῃ κατάλειπτος.

Χορός.

χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων· καί σοι ξυγχαίρομεν ἡμεῖς·
τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις, καὶ τοῦ 'ν Μαραθῶνι τροπαίου.

Δη. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἐλθὲ δεῦρ', Ἀγοράκριτε.
ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας.
Αγ. ἐγώ;
ἀλλ', ὦ μέλ', οὐκ οἶσθ', οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος,
οὐδ' οἷον ἔδρας· ἐμὲ γὰρ νομίζοις ἂν θεόν.
Δη. τί δ' ἔδρων, κάτειπέ μοι, πρὸ τοῦ; ποῖός τις ἦ;
Αγ. πρῶτον μὲν, ὁπότ' εἴποι τις ἐν τῇ 'κκλησίᾳ,
Ὦ Δῆμ', ἐραστής εἰμι σὸς, φιλῶ τε σὲ,
καὶ κήδομαί σου, καὶ προβουλεύω μόνος.—
τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
ἀνωρτάλιζες, κᾀκερουτίας.
Δη. ἐγώ;
Αγ. εἶτ' ἐξαπατήσας σ' ἀντὶ τούτων, ᾤχετο.
Δη. τί φής; τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' οὐκ ᾐσθόμην;
Αγ. τὰ δ' ὦτα γάρ σου, νὴ Δί', ἐξεπετάννυτο,
ὥσπερ σκιάδειον, καὶ πάλιν ξυνήγετο.
Δη. οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμην καὶ γέρων;
Αγ. καὶ, νὴ Δία γ', εἰ δύο σοι λεγοίτην ῥήτορε,

1329. Parodia e Pindaro, cujus verba profert Schol. ad Nubes 298. sic ex hoc loco legenda:

ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι
Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι.

Voces ὦ ταὶ sunt etiam Pindari: alioquin poëtico ταὶ usus non fuisset Noster.

1331. τῷ 'ρχαίῳ. Sic procul dubio scripserat Comicus: perperam libri omnes ἀρχαίῳ sine articulo, et cum versus ruina.

1339. ποῖός τις ἦ; In A. C. ἦν. In B. εἶ, quod ex ἦ depravatum. Vide ad Av. 1363.

1344. Suidas; ἀνορταλίζειν. καὶ ἀνορτάλιζες, κούφως ὠρχοῦ, ἐπήρου καὶ ταχέως ἐπίστευες, πρὶν δοκιμάσαι. ὀρταλίζειν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτεροῦσθαι ὀρνέων. Hesych. ἀνορταλίζειν, ἅλλεσθαι. ἐντεῦθεν καὶ οἱ νεοττοὶ, ὀρτάλιχοι. Idem κερουτιᾷ, γαυριᾷ. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑψαυχενούντων ταύρων.

1348. σκιάδειον. Sic membr. Vulgo σκιάδιον. Priorem nominis formam frequentat Comicus. Vide Av. 1508. 1550. Thesm. 823. 829.

1350. Vulgo legitur:

καὶ, νὴ Δία γ', εἰ δύω λεγοίτην ῥήτορε.

Satis jam inculcavi δύω ultima longa Atticis usitatum non fuisse. Emendate scriptum est hoc vocabulum in A. C.

ὁ μὲν, ποιεῖσθαι ναῦς μακράς. ὁ δ' ἕτερος αὖ
καταμισθοφορῆσαι· τοῦτον ὁ τὸν μισθὸν λέγων,
τὸν τὰς τριήρεις παραδραμὼν ἂν ᾤχετο.
οὗτος, τί κύπτεις; οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς;
Δη. αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις.
Αγ. ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος, μὴ φροντίσῃς·
ἀλλ' οἳ σὲ ταῦτ' ἐξηπάτων. νῦν δὴ φράσον.
ἐάν τις εἴπῃ βωμολόχος ξυνήγορος·
Οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἄλφιτα,
εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην.—
τοῦτον τί δράσεις, εἰπὲ, τὸν ξυνήγορον;
Δη. ἄρας μετέωρον, ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ,
ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον.
Αγ. τουτὶ μὲν ὀρθῶς καὶ φρονίμως ἤδη λέγεις·
τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει, φράσον.
Δη. πρῶτον μὲν, ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακράς,
καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ.
Αγ. πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω.

δύο. Sed versus claudicat deficiente syllaba: nec metro tantum, sed sententiæ etiam aliquid deest. Expressum enim oportuit cuinam ista dicerent, quæ sequuntur, duo oratores. *Populo*, scilicet, cujus personam sustinet *Demus*, cui Agoracritus imprudentiam exprobrat. Reponendum itaque pronomen male omissum σοι.

καὶ, νὴ Δία γ', εἰ δύο σοι λεγοίτην ῥήτορε.

Dixerat paulo ante ὁπότ' εἴποι τις ἐν τῇ 'κκλησίᾳ — εἶτ' ἐξαπατήσας σ' ᾤχετο. Unde liquet, quod et absque eo notissimum est, perinde esse λέγειν τῷ δήμῳ et λέγειν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Emendatio ista, qua nihil certius, jam prolata fuerat in nota ad Ran. 1405.

1351. ὁ μὲν, ποιεῖσθαι ναῦς μακράς. Sic optime membr. Insulsa est vulgata lectio, εἰ δύω λεγοίτην ῥήτορε, ὁ μὲν ποιεῖσθαι ναῦς λέγων. Putida est verbi repetitio λεγοίτην, λέγων. At vero exprimi debuit de quibusnam navibus ageretur. Naves longæ erant illæ, quæ ad bellum parabantur, *naves bellicæ*. Infra 1366.

πρῶτον μὲν, ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακράς.

1352. In membranis scriptum:

ὁ δ' ἕτερος αὖ

καταμισθοφορῆσαι τοῦθ'· ὁ τὸν μισθὸν λέγων—

Duo alii vulgatam exhibent: sed in B. τοῦθ' superscriptum. Nescio an præferri debuerit illa lectio: καταμισθοφορῆσαι τοῦτο, scilicet τὸ δαπάνημα εἰς τὰς ναῦς.

1355. ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις. Sic, ut impressi, B. C. Male in membr. ταῖς προτέραις.

1357. νῦν δὴ φράσον. Perperam vulgo νῦν δὲ—

1362. ἐς τὸ β. Sic tres codd. Vulgo εἰς.

1363. Collo rhetoris in Barathrum dejiciendi Hyperbolum saxi loco appendendum esse ait, ut in Ran. 1437. Cleocrito Cinesiam pro alis applicandum esse:

εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ.

Ridiculum Suidæ errorem in ὑπέρβολον correxit Kusterus.

1368. Remiges ὑπόλισπα πυγίδια appellat, quia in transtris diu sedendo, crebroque inter remigandum succussu, nates eis deterebantur: ob eamque causam, nempe quia maximam vitæ partem in navibus transigebat plebs Attica, depyges erant plerique, cujus vitii originem Mythographi referunt ad Theseum, qui natium partem in saxo reliquit, un-

Δη. ἐπειθ᾽ ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ,
οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται·
ἀλλ᾽, ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγράψεται.
Αγ. τοῦτ᾽ ἔδακε τὸν πόρπακα τοῦ Κλεωνύμου.
Δη. οὐδ᾽ ἀγοράσει γ᾽ ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ.
Αγ. ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων;
Δη. τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω, τἀν τῷ μύρῳ,
ἃ στωμυλεῖται τοιαδὶ καθήμενα·
Δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε.
ξυνερκτικὸς γάρ ἐστι, καὶ περαντικὸς,
καὶ γνωμοτυπικὸς, καὶ σαφὴς, καὶ κρουστικὸς,
καταληπτικός τ᾽ ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ.
Αγ. οὔκουν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ;

de ab Hercule abstractus fuit. Ceterum idiotismum Atticæ dialecti librariorum culpa obliteratum fuisse arbitror. Scripserat Comicus ὑπολίσφοις. Mœris: λίσφους, Ἀττικῶς· ἀπύγους, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam vide Piersonum. Hesychio λίσπη exponitur λεῖα, καὶ ἐκτετριμμένη. καὶ ἄπυγος λίαν. Prior interpretatio pertinet ad Ran. 826. ubi λίσπη γλῶσσα, neglecto Atticismo, bene in chorico cantico adhibetur. Sed in senariis alia res est, in quibus non solet Comicus ab usu suæ dialecti recedere.

1370. οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται. Sic tres nostri codd. ut Vatic. et Suidas in κατάλογος. Perperam vulgo, claudicante versu, μεταγραφήσεται.

1372. τοῦ Κλεωνύμου. Ignavus enim erat, et ῥίψασπις appellabatur. Multis in locis timiditatem ei Comicus exprobrat.

1374. Clisthenes et Strato molles erant et impudici, qui pilos sibi vellebant et barbam radebant. Vide Thesm. 571. Ran. 422. Ach. 117.

1377. Vulgo sic legitur hic versus:

σοφός γ᾽ ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τ᾽ οὐκ ἀπέθανε.

Quæ lectio vitii suspecta est, ne manifestam dicam. Ei, præter Suidam, apud quem etiam aliqua varietas est, nullus antiquus suffragatur liber. In B. scriptum est:

δεξιὸς ὁ Φαίαξ καὶ σοφῶς οὐκ ἀπέθανεν.

In C.

δεξιός γ᾽ ὁ Φαίαξ σοφῶς τ᾽ οὐκ ἀπέθανε.

Importune et insulse in hoc adolescentium sermone, quem Demus refert, injicitur mentio capitalis judicii, quod effugerit Phæax: commentum hoc esse videtur Græculorum, qui, ne nihil ad mendosam lectionem adferrent, historiolam illam excogitaverunt. Nihil tale in membr. quarum longe diversa est lectio:

σοφός γ᾽ ὁ Φαίαξ δεξιῶς ἐμάνθανε.

Unde meliorem, et, ni fallor, veram reconcinnavi:

δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε,

Quæ sequuntur, sunt pleraque ambiguæ significationis, et ad obscenum sensum auditorum mentem deflectebant.

1377. Phæacis, de quo hic agitur, meminit Plutarchus in Alcibiadis vita p. 16. De eo Eupolis Comicus dixerat:

λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

In seq. v. ξυνερκτικὸς exhibent tres codd. quod ni verum est, saltem ad verum proxime accedit. Legendum enim censeo ξυνειρκτικὸς, a ξυνείρω. Quod vero Suidas habet συνερειστικὸς, id nauci non est.

1381. καταδακτυλίζειν verbum est nequam. Hesychius: σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν. διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. σιφνιάσαι οὖν, τὸ σκιμαλίσαι. Idem: σκιμαλίσαι, καταδακτυλίσαι. Suidas: καταδακτυλικὸς, συνουσιαστικὸς κατὰ τὸν δακτύλιον τοῦ πρωκτοῦ. Hic versus perperam vulgo Choro tribuitur, ut et præcedentes omnes a 1375. Agoracrito male continuantur.

Δη. μὰ Δί', ἀλλ' ἀναγκάσω κυνηγετεῖν ἐγὼ
τούτους ἅπαντας, παυσαμένους ψηφισμάτων.
Αγ. ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν,
καὶ παῖδ' ἐνόρχην, ὅσπερ οἴσει τόνδε σοι·
κἂν που δοκῇ σοι, τοῦτον ὀκλαδίαν ποίει.
Δη. μακάριος ἐς τἀρχαῖα δὴ καθίσταμαι.
Αγ. φήσεις γ', ἐπειδὰν τὰς τριακοντούτιδας
σπονδὰς παραδῶ σοι. δεῦρ' ἴθ' αἱ Σπονδαὶ ταχύ.
Δη. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαί· πρὸς τῶν θεῶν,
ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι;
πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν;
Αγ. οὐ γὰρ ὁ Παφλαγὼν
ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ἵνα σὺ μὴ λάβοις;
νῦν οὖν ἐγώ σοι παραδίδωμ' εἰς τοὺς ἀγροὺς
αὐτὰς ἰέναι λαβόντα.
Δη. τὸν δὲ Παφλαγόνα,
ὃς ταῦτ' ἔδρασεν, εἴφ' ὅ τι ποιήσεις κακόν.
Αγ. οὐδὲν μέγ', ἀλλ' ἢ τὴν ἐμὴν ἕξει τέχνην.
ἐπὶ ταῖσι πύλαις ἀλλαντοπωλήσει μόνος,
τὰ κύνεια μιγνὺς τοῖς ὀνείοις πράγμασι,
μεθύων τε ταῖς πόρναισι λοιδορήσεται,
κἀκ τῶν βαλανείων αὖ τὸ λουτρὸν πίεται.
Δη. εὖ γ' ἐπενόησας, οὗπέρ ἐστιν ἄξιος,
πόρναισι καὶ βαλανεῦσι διακεκραγέναι.
καί σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλῶ,
ἐς τὴν ἕδραν θ', ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ φαρμακός.

1385. ἐνόρχην. In membr. ἔνορχιν. Vide ad Av. 569.

1386. τοῦτον ὀκλαδίαν ποίει. *Jube eum flexis innixum genubus procumbere,* ita ut figuram referat, quam Lysistrata his verbis describit:

οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

1391. κατατριακοντουτίσαι. Facete fictum a Comico verbum, cujus sensum facile quivis adsequitur.

1392. πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν; Hanc scripturam flagitat et metrum et sententia. Male in tribus codd. ἔλαβες ταύτας contra metrum; in impressis ἔλαβε ταύτας, contra sententiam.

1393. ἵνα σὺ μὴ λάβοις. Solœce vulgo λάβῃς. In membr. ultima syllaba ambigue scripturæ compendio notata. Mediæ voculæ sic, ut recte scriptum est, collocatæ sunt in B. σὺ μή.

1398. ἐπὶ ταῖσι πύλαις. Vulgo ταῖς. Illud modulatius.

1401. λουτρὸν, seu, ut alii ad significationis differentiam scribunt, λοῦτρον aquam sordidam a lavatione significat, quæ etiam λούτριον appellatur. Vide *Heroum* fragm. xi. Hesych. λούτριον, τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ, καὶ λελουμένον, ἤγουν ἀπόνιμμα. λοῦτρον, τὸ αὐτό. In A. B. scriptum λοῦτρον.

ἔπου δὲ ταυτηνὶ λαβὼν τὴν βατραχίδα·
κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην,
ἵν' ἴδωσιν αὐτὸν, οὓς ἐλωβᾶθ', οἱ ξένοι.
Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

1406. βατραχίδα. Schol. εἶδος ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ὅμοιον τῷ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΕΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Α Χ Α Ρ Ν Η Σ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ὑφέστηκεν Ἀθήνησιν ἐν τῷ φανερῷ, καθ᾽ ἣν πολεμοποιοῦντας τοὺς ῥήτορας, καὶ προφανῶς τὸν δῆμον ἐξαπατῶντας, Δικαιόπολίς τις τῶν αὐτουργῶν ἐξελέγχων παρεισάγεται. τούτου δὲ διά τινος, Ἀμφιθέου καλουμένου, σπεισαμένου κατ᾽ ἰδίαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρνικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα, προσέρχονται διώκοντες ἐν Χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δικαιόπολιν ὁρῶντες, ὡς ἐσπεισμένον τοῖς πολεμιωτάτοις καταλεύσειν ὁρμῶσιν. ὁ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιξήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσεσθαι, ἐφ᾽ ᾧτε, ἐὰν μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσεσθαι, ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην, πτωχικὴν στολὴν αἰτεῖ· καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασι, παρῳδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον, οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους τοῦ τε Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. παροξυνθέντων δέ τινων ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ τῷ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἶτα ἐπιφερομένων, ἐνισταμένων δὲ ἑτέρων, ὡς τὰ δίκαια εἰρηκότος αὐτοῦ, ἐπιφανεὶς Λάμαχος θορυβεῖν πειρᾶται. εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ, κατενεχθεὶς ὁ Χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιόπολιν, καὶ πρὸς τοὺς δικαστὰς περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν διαλέγεται. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἄγοντος καθ᾽

ARGUMENTUM exstat in A. C. Uterque lin. 1. habet πολεμοποιοῦντας pro vulgato προπολεμοῦντας. In membr. pro ὑφέστηκεν est ἐφέστηκεν.

L. 5. Ἀμφιθέου καλουμένου. Ultimam vocem addunt bini codd.

L. 9. τοῖς πολεμιωτάτοις. Sic membr. In C. πολεμικωτάτοις.

L. 11. τὰ δίκαια λέγων. Hæ voces in binis codd. additæ.

L. 15. Vulgo Περικλέους περὶ τοῦ M. Præpositionem neuter agnoscit cod. Proinde copulam addidi, Περικλέους, τοῦ τε M.

L. 16. Voces ἐξ αὐτῶν in binis codd. additæ.

ἑαυτὸν εἰρήνην, τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικός τις παιδία ἑαυτοῦ, διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια, φέρων ἐν σάκκῳ πράσιμα, παραγίνεται· μετὰ δὲ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος, ἐγχέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν. οἷς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν, συλλαβόμενος τινὰς ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιόπολις, καὶ βάλλων εἰς σάκκον, τοῦτόν τε τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορτον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν παραδίδωσι, καὶ προσαγόντων αὐτῷ πλειόνων, καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παροικοῦντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου, καὶ ἐνεστηκυίας τῆς τῶν Χοῶν ἑορτῆς, τοῦτον ἄγγελος, παρὰ τῶν στρατηγῶν ἥκων, κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὅπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν· τὸν δὲ Δικαιόπολιν παρὰ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου καλῶν τις ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάττων· ὁ δὲ Δικαιόπολις δεδειπνηκὼς καὶ μεθ' ἑταίρας ἀναλύων ἐπανήκει. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ σφόδρα πεποιημένων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προκαλούμενον. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους Ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις.

L. 6. τινὰς pro vulgato τινὰ e binis codd. adscivi, licet revera unus tantum sit sycophanta, quem aufert Bœotus. Iidem l. seq. προσαγόντων dant pro vulgato προσαποστελλόντων. In reliquis ordo etiam vocum ad codd. fidem immutatus fuit.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ οὔσης, παραγίνονταί τινες
παρά τε Βασιλέως, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν·
οἱ μὲν στρατίαν ἄγοντες· οἱ δὲ χρυσίον.
παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων δὲ μετὰ τούτους τινὲς
σπονδὰς φέροντες· οὓς Ἀχαρνεῖς οὐδαμῶς
εἴασαν, ἀλλ' ἐξέβαλον· ὧν καθάπτεται
σκληρῶς ὁ ποιητής. αὐτὸ τὸ ψήφισμά τε
Μεγαρικὸν ἱκανῶς φησὶ, καὶ τὸν Περικλέα
οὐκ τῶν Λακώνων τῶνδε πάντων αἴτιον,
σπονδὰς, λύσιν τε τῶν ἐφεστώτων κακῶν.

Argumenti metrici v. 2 vulgo legitur:

παρὰ Περσῶν, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν.

Sine codicum ope reposui, quod metri lex flagitat:

παρά τε Βασιλέως, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν.

4. δὲ substitui vulgato τε.

8. Μεγαρικὸν ἱκανῶς. Insertam vulgo particulam ὡς deleri jussit metri ratio. Ceterum miseros illos senarios codices mei nesciunt.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΑΜΦΙΘΕΟΣ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ Ἀθηναίων παρὰ Βασιλέως ἥκοντες.
ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.
ΘΕΩΡΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.
ΓΥΝΗ Δικαιοπόλιδος.
ΘΥΓΑΤΗΡ Δικαιοπόλιδος.
ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΛΑΜΑΧΟΣ.
ΜΕΓΑΡΕΥΣ.
ΚΟΡΑΙ θυγατέρες τοῦ Μεγαρέως.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΒΟΙΩΤΟΣ.
ΝΙΚΑΡΧΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου.
ΓΕΩΡΓΟΣ.
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Α Χ Α Ρ Ν Η Σ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΑΜΦΙΘΕΟΣ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ Ἀθηναίων, ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ, ΘΕΩΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Δι. ΟΣΑ δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
ἥσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ τέτταρα·
ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.
φέρ' ἴδω, τί δ' ἥσθην ἄξιον χαιρηδόνος;
ἐγῷδ', ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδὼν,
τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε.
ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς Ἱππέας
διὰ τοῦτο τοὔργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
ἀλλ' ὠδυνήθην ἕτερον αὖ τραγῳδικὸν,
ὅτε δῆτ' ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον·

3. Egregie ad hunc locum Macrobius Saturn. v. 20. " Aristophanes Comicus composito nomine ex arena et Gargaris, innumerabilem, ut ejus lepor est, numerum conatur exprimere. In fabula enim Acharnensium ait :

ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.

Ψαμμοκόσια autem pro *multis* Varro sæpe in Menippeis suis posuit : sed Aristophanes adjecit *Gargara* ad significationem numerositatis innumeræ." Dixerat Eupolis *ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμοκοσίους.*

6. *τοῖς πέντε ταλάντοις.* Schol. *ἐζημιώθη ὁ Κλέων πέντε τάλαντα, διὰ τὸ ὑβρίζειν τοὺς Ἱππέας. παρὰ τῶν νησιωτῶν γὰρ ἔλαβε πέντε τάλαντα, ἵνα κουφίσαι πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς. αἰσθόμενοι δὲ οἱ Ἱππεῖς ἀντέλεγον, καὶ ἀπῄτησαν αὐτόν. μέμνηται Θεόπομπος.—οἷς Κλέων ἐξήμεσε.* In Equit. 1147. *ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν, ἅττ' ἂν κεκλόφασί μου.*

10. *ὅτε δῆτ' ἐκεχήνη.* Male vulgo, omisso augmento, *ὅτε δὴ κεχήνη.* Auctor Etymol. M. hunc versum citans p. 386. l. 32. *ἐκεχήνη* habet. *Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ διαλυθὲν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, συναιροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ποιοῦσιν εἰς η, πεποιήκη λέγοντες. ὅθεν παρὰ Ἀριστοφάνει—ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον.*

ὁ δ' ἀνεῖπεν· Εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν---
πῶς τοῦτο σεῖσαί μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;
ἀλλ' ἕτερον ἥσθην, ἡνίκ' ἐπὶ μόσχῳ ποτὲ
Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον·
τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδὼν,
ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.
ἀλλ' οὐδεπώποτ', ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι,
οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρῦς,
ὡς νῦν, ὁπότ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας
ἑωθινῆς, ἔρημος ἡ Πνὺξ αὑτηΐ·
οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κἄνω καὶ κάτω
τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον·
οὐδ' οἱ Πρυτάνεις ἥκουσιν· ἀλλ' ἀωρίαν
ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται, πῶς δοκεῖς,
ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου,
ἀθρόοι καταῤῥέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
ἔσται, προτιμῶσ' οὐδέν· ὦ πόλις, πόλις.
ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν

12. Libri omnes habent:

πῶς τοῦτ' ἔσεισί μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;

quo modo Comicum scripsisse nemo animum inducet. Optime Valckenarius ad Eurip. Hippol. 446. librarii errorem corrigit:

πῶς τοῦτο σεῖσαί μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;

Elegantius esset *μοι* quam *μου*.

13. *ἐπὶ μόσχῳ*. Recte unus e Scholiastis: *ὅτι ὁ νικήσας ἆθλον ἐλάμβανε μόσχον*. Altera interpretatio, qua pro viri nomine *μόσχος* accipitur, falsa est et inepta. Quemadmodum poëtæ dithyrambici *tauro*, sic qui cithara canebant, *κιθαρῳδοὶ*, *vitulo* certabant. Verba sunt Bentleii in Dissert. Phalar. de Origine Tragœdiæ p. 170.

14. *Βοιώτιον*. Schol. *μέλος οὕτω καλούμενον, ὅπερ εὗρε Τέρπανδρος, ὥσπερ καὶ τὸ Φρύγιον*.

19. *κυρίας ἐκκλησίας*. De statis concionum diebus vide Sam. Petiti Leg. Att. p. 276. De rubricato fune, quo segnis turba in concionem cogebatur, p. 285.

23. *ἀωρίαν*. Sic B. C. In membr. *ὡρίαν*, male omissa privativa litera. Sed in terminatione unanimis est codd. consensus. *ἀωρίαν* elliptice pro *κατ' ἀωρίαν ὥραν* ponitur, hancque lectionem, qua hiatus vitatur, prætulerim illi quam Suidas agnoscit *ἀωρίᾳ*.

26. *ἀθρόοι*. Suidas: *ἄθροι καταῤῥέοντες, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ*. Idem paulo ante: *ἀθρόους καὶ ἄθρους λέγουσι δισυλλάβως*. At codd. nostri cum impressis *ἀθρόοι* unanimiter exhibent, quæ forma Comico usitata est. Altera nescio an apud eum occurrat præterquam in versu ex Eustathio prolato, Fragm. inc. cxxix. Nugatur sane Mœris, aut ejus verba inverterunt librarii, quorum fidem temere, ut mihi videtur, sequutus est Piersonus. Qui Aristophanem fere ubique respiciebat, ex unico Comici loco Atticismi normam statuere non debuit, ad quam longe plures alii se cogi non patiuntur. Adeo falsum est minus Atticam esse formam trisyllabam, ut in plerisque locis, ubi apud Comicum occurrit, altera per metri legem ne locum quidem habere possit. Nam certo certius est, primam in *ἄθροι* corripi, quod tum ex analogia liquet, tum ex unico illo, quod modo dixi, exemplo:

ἱστᾶντας, ὥσπερ τοὺς ὀρειχόμους ἄθρους.

Proinde melior erat priorum Mœridis editionum lectio, cui concinit Thomas M. *ἀθρόος, Ἀττικοί· οὐκ ἄθρους*.

27. *προτιμῶσ' οὐδέν*. Vide ad Ran. 638.

νοστῶν κάθημαι· κᾆτ' ἐπειδὰν ὦ μόνος,
στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,
ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι,
ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν,
στυγῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν ΑΝΘΡΑΚΑΣ ΠΡΙΩ·
οὐκ ΟΞΟΣ, οὐκ ΕΛΑΙΟΝ, οὐδ' ἤδη ΠΡΙΩ·
ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χὠ ΠΡΙΩΝ ἀπῆν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἥκω παρεσκευασμένος
βοᾷν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.
ἀλλ' οἱ Πρυτάνεις γὰρ οὑτοιὶ μεσημβρινοί.
οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὼ 'λεγον·
ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται.

Κη. παριτ' ἐς τὸ πρόσθεν,
παρίθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

Αμ. ἤδη τις εἶπε;

Κη. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

Αμ. ἐγώ.

Κη. τίς ὤν;

Αμ. Ἀμφίθεος.

Κη. οὐκ ἄνθρωπος;

Αμ. οὔκ·
ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν,
καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμὴν,

35. οὐδ' ἤδη ΠΡΙΩ. Atticam formam ἤδη, in aliis codd. obliteratam, retinuit B. Vulgo ἤδει. Pejus apud Suidam ἤδειν, quia ν paragogicum non additur sequente consonante. Vide not. ad Pl. 696. 709. maxime vero ad Nub. 329.

36. χὠ ΠΡΙΩΝ ἀπῆν. Venustatem hujus loci latinus sermo non adsequitur. Jocus est in vocum similitudine, πρίω *eme*, et πρίων *serra*.

44. ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος. Pertinet hoc ad ritus concionum. Vide not. ad Conc. 128. et Harpocrationem in καθάρσιον.

49. τήθην ἐμήν. Atticis τήθη vocatur *avia*, patris vel matris mater. Hoc nomen imperiti librarii sæpe per ι scripserunt, τίθην, ut est apud Thomam M. Quin etiam permutarunt cum τίτθη, quod nutricem significat. Menander apud Stobæum Floril. Grotii p. 303.

καὶ ταῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει
ἅπαντας, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ὡς ὠνήμεθα·
οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μηδὲν χρήσιμα,
τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς·
τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς τῆς γαμουμένης,
μεθ' ἧς
βιώσεται, μήτ' ἐξετάζειν, μήτ' ἰδεῖν.

Vulgo legitur v. 4. τίτθη δὲ τίς. In Reg. cod. propius ad verum accedit scriptura, τιθή. Scribendum τήθη. Grotius bene verterat:

Quis avus, quis avia fuerit nupturæ in domum.

At stolidus Menandri fragmentorum editor vertit: *quis fuerit avus, quæ vero*

ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ᾽· ἐκ τούτου δ᾽ ἐγὼ
ἀθάνατός εἰμ᾽· ἐμοὶ δ᾽ ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιεῖσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ.
ἀλλ᾽ ὢν ἀθάνατος, ὦ᾽νδρες, ἐφόδι᾽ οὐκ ἔχω·
οὐ γὰρ διδόασιν οἱ Πρυτάνεις.
Κη. do ye not mark me. οἱ τοξόται—
Αμ. ὦ Τριπτόλεμε, καὶ Κελεὲ, περιόψεσθέ με;
Δι. ὦ᾽νδρες Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
τὸν ἄνδρ᾽ ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.
Κη. κάθησο σῖγα.
Δι. μὰ τὸν Ἀπόλλω ᾽γὼ μὲν οὐκ·
ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι.
Κη. οἱ παρὰ Βασιλέως πρέσβεις—
Δι. ποίου βασιλέως; ἄχθομαι γὰρ πρέσβεσι,
καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ᾽ ἀλαζονεύμασι.
Κη. σῖγα.
Δι. βαβαιὰξ, ὦ ᾽κβάτανα, τοῦ σχήματος.
Πρ. ἐπέμψαθ᾽ ἡμᾶς ὡς Βασιλέα τὸν Μέγαν,

nutrix, addita inepta observatione, *voce* τίτθη *intelligi, non quæ ubera præbuerit, quæ sæpe servula erat, sed quæ educaverit, quum præsertim conjungatur cum avo.* Sed ex eo maxime, quod *cum avo conjungitur,* subodorari poterat *aviam* intelligi, nec ignorare debebat, quid inter τίτθην et τροφὸν intersit. In Lys. 549.

ἀλλ᾽ ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν.

quo ex versu adseritur vera hujus nominis scriptura, de qua satis aliunde constat. Nam τιθῶν prima brevi metri lex ibi non admitteret.

53. *ἀλλ᾽ ὢν ἀθάνατος.* Libri quidem ἀλλ᾽ ἀθάνατος ὢν, sed male. Eadem est menda, quam Ran. 629. et Av. 1224. corrigendam esse monui.

54. *οἱ τοξόται.* Scholiastæ mos gerendus erat, vere et ad decori rationem monenti, hæc verba ab uno e Prytanibus dici: *τοῦτό φησιν εἷς τῶν Πρυτανίων, κελεύων ἐκβαλεῖν τὸν Ἀμφίθεον ὡς ὑβριστήν.* In B. personam scripserat primo librarius Κῆρυξ, se ipse postmodo correxit, reposuitque Πρύτανις, quod verum est. Vide Petitum ad Leg. Att. p. 294. Nec hoc solùm loco Præconis persona male posita fuit pro Prytani. Supra v. 46. verba illa τίς ὤν; et οὐκ ἄνθρωπος; et v. 59. κάθησο σῖγα. male Præconi tribuuntur, et in Prytanis partes transferenda sunt. Debet etiam hujus nomen inter dramatis personas reponi.

62. *ἄχθομαι γὰρ πρέσβεσι.* Sic B. In A. C. ἄχθομαι γὰρ ὡς πρέσβεσι. Vulgo ἄχθομαι ᾽γὼ πρέσβεσι.

Nimis quam hebes fui, qui in lectionum hujus versus varietate veram Comici manum non deprehenderim. Quid, malum, sibi vult vel γὰρ, vel ὡς, vel ἐγὼ, otiosæ perinde voculæ, nihil ad sententiam, nihil ad leporem conferentes, et versus solummodo statumen? Scripserat Comicus:

ἄχθομαι τοῖς πρέσβεσι,
καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ᾽ ἀλαζονεύμασι.

Vim addit orationi articuli repetitio, quo præterea non satis bene destituitur prius substantivum, quum eum duo posteriora adjunctum habeant.

63. *τοῖς ταῶσι. Et pavonibus,* qui singulis noviluniis spectandi exhibentur, quorum me jam cepit satietas. Vide Petiti Leg. Att. p. 277. et not. ad Av. 102.

μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας,
ἐπ' Εὐθυμένους Ἄρχοντος—
Δι. οἴμοι τῶν δραχμῶν.
Πρ. καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεσθα διὰ τῶν Καϋστρίων
πεδίων ὁδοιπλανῶντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,
ἀπολλύμενοι.
Δι. σφόδρα γὰρ ἐσωζόμην ἐγὼ,
παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος;
Πρ. ξενιζόμενοι δὲ, πρὸς βίαν ἐπίνομεν
ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
ἄκρατον οἶνον ἡδύν.
Δι. ὦ Κραναὰ πόλις,
ἆρ' αἰσθάνει τὸν κατάγελων τῶν πρέσβεων;
Πρ. οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἡγοῦνται μόνους,
τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.
Δι. ἡμεῖς δὲ, λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.
Πρ. ἔτει τετάρτῳ δ' εἰς τὰ βασίλει' ἤλθομεν·
ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο, στρατιὰν λαβὼν,

67. ἐπ' Εὐθυμένους Ἄρχοντος. Id est anno 2. Olymp. lxxxv. decimo tertio antequam ageretur hæc fabula, quæ commissa fuit anno 3. Olymp. lxxxviii.

68. ἐτρυχόμεσθα. Perperam vulgo ἐτρυχόμεσθα, Prima in τρύχω longa est.

69. ὁδοιπλανῶντες. Sic membr. Vulgo ὁδοιπλανοῦντες, cui lectioni altera in B. superscripta. Nunc vero agnosco formam in impressis receptam retineri debuisse. Ab ὁδοιπλάνος fit neutrum verbum ὁδοιπλανέω. Simplex πλανάω active tantum significat, quod et in compositis observatur. Kusterus in indicem Aristophaneum retulit ὁδοιπλανᾷν ex hoc versu.

70. ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι. Ridiculus est legatus labores memorans, quos in itinere exhausit, molliter cubans in carpento; eumque sic ridicule loquentem de industria inducit Comicus. Hoc si Kusterus animadvertisset, de emendatione non cogitasset loci facetissimi, cujus periret lepor omnis, si legeretur οὐ μαλακῶς κατακείμενοι. Vide Orvillium ad Charit. p. 443.

71. Valet γὰρ *nimirum*, et ironicum est. Sic occurrit sæpissime, ad suppressa quædam referendum, e sententia facillime supplenda, ut hic: *Optima causa est cur queraris; nam longe melior erat mea conditio, quum*—

73. πρὸς βίαν ἐπίνομεν, *coacti bibebamus, cogebamur bibere*. Non, ut vertit Berglerus, *omni vi potavimus*. Vide not. ad Ran. 1457. et Orvillium ad Charit. p. 554.

78. δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν. Est sane hoc longe elegantius. Cod. B. habet καταφαγεῖν καὶ πιεῖν. Vulgo καταφαγεῖν τε καὶ πιεῖν, syllaba in versu redundante.

Male Codd. καταφαγεῖν καὶ πιεῖν. Simplex verbum φαγεῖν melius copulatur cum simplici πιεῖν, quam compositum. Inest in repetitione particularum TE KAI vis et lepos quidam. Legato dicenti φαγεῖν TE KAI πιεῖν, regerit Dicæopolis λαικαστάς TE KAI καταπύγονας. Istud TE agnoscit maxima pars librorum: compositum vero καταφαγεῖν librarii libidini debetur. Vide not. ad Av. 1094. et ad hanc fabulam 1082.

κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.
Δι. πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν;
Πρ. τῇ πανσελήνῳ· κᾆτ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.
εἶτ' ἐξένιζε, παρετίθει δ' ἡμῖν ὅλους
ἐκ κριβάνου βοῦς.
Δι. καὶ τίς εἶδε πώποτε
βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.
Πρ. καὶ, ναὶ μὰ Δί', ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου
παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ ΦΕΝΑΞ.
Δι. ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σὺ, δύο δραχμὰς φέρων.
Πρ. καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν,
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμόν.
Δι. ἐκκόψειέ γε
κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως.
Κη. ὁ Βασιλέως ὀφθαλμὸς---
Δι. ὦ ̓ναξ Ἡράκλεις·
πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις,
ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων, νεώσοικον σκοπεῖς;
ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.
Πρ. ἄγε δὴ σὺ, Βασιλεὺς ἅττα σ' ἀπέπεμψεν, φράσον
λέξοντ' Ἀθηναίοισιν, ὦ Ψευδαρτάβα.
Ψε. ἰαρταμὰν ἔξαρξ' ἀναπισσόναι σάτρα.
Πρ. ξυνήκαθ', ὃ λέγει;
Δι. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.
Πρ. πέμψειν Βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.
λέγε δὴ σὺ μεῖζον, καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.
Ψε. οὐ λῆψι χρῦσο χαυνόπρωκτ' Ἰαοναῦ.
Δι. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς.
Κη. τί δ' αὖ λέγει;

82. ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν. *In aureis montibus.* Male in membr. ὀρῶν, in duobus aliis ὄρων, in impressis ὅρων.

95. Hæc Dicæopolis ad Pseudartabam dicit. Quia autem hic *Regis oculus* appellatur, ridiculi causa larva ornatus erat cum ingenti oculo, quem Dicæopolis comparat cum foramine navis, per quod remus exeritur. Hinc dicit eum prospicere tanquam navigantem, quo dursum flectere debeat et dirigere. E *notis Bergleri.*

98. Hæc et sequentia vulgo Præconi tributa, melius in B. Legato adscribuntur.

100. Haud multum referre arbitror quonam modo barbaræ illæ voces scribantur, modo constent numeri. In A. C. est ἐξάρξαν ἀπίσσονα σάτρα. In B. ἀπίσσομαι σάτρα.

102. ὑμῖν. Sic tres codd. et primariæ editt. Male Fracinus edidit ἡμῖν.

105. Hic et in sequentibus personas distinxi ad fidem cod. B. quæ vulgo sunt admodum perturbatæ. Minime tamen probo verba illa τί δ' αὖ λέγει Præ-

Δι. ὅ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.
Πρ. οὐκ· ἀλλ' ἀχάνας ὁδί γε χρυσίου λέγει.
Δι. ποίας ἀχάνας; σὺ μὴν ἀλαζὼν εἶ μέγας.
ἀλλ' ἄπιθ'· ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος.
ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονὶ,
ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.
Βασιλεὺς ὁ Μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον;
(ἀνανεύει ὁ Ψευδαρτάβας)
ἄλλως ἄρ' ἐξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων;
(ἐπινεύει ὁ Ψευδαρτάβας)
Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὑτοιί.
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.
καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγῷδ', ὅς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.
ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξευρημένε·
τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων,

coni tribui. Contra morem est concionum, in quibus præconem verba facere non decet, nisi si quid proclamandum sit. Ironica est percontatio, quæ in Legati partes transferri debet, scribendumque τί οὖν λέγει; Dicæopolis indignabunde dixerat: *Hei mihi misero! quam clare!* Legatus ægre ferens aliquem sibi obstare quin populum decipiat, eum rogat: *Quid ergo dicit, quandoquidem ejus verba tam probe intelligis?* Et sic quidem, ut nunc exstare vellem, in apographo, quod exprimendum typothetæ dedi, scripseram: postea vero, quum folia corrigerem, nescio quæ superstitio me mei mancipii esse non sivit, librariorumque addixit stupori.

106. ὅ τι; cum interrogatione. *Rogas quid dicat? dicit &c.* Perperam vulgo ὅτι cum λέγει conjunctum, quod tantumdem valet ac λέγει ὅτι λέγει, quod ineptum est. Sic scribendum esse monuerat jam Reiskius.

109. σὺ μὴν ἀλαζών. Perperam vulgo σὺ μὲν—claudicante versu.

111. πρὸς τουτονί. *Huic viro* δεικτικῶς. ἐμοὶ et πρὸς τουτονὶ posita sunt ἐκ παραλλήλου. *Dic mihi, mihi inquam.* Latinis Comicis *hic homo* itidem sæpe nihil aliud valet quam *ego.* Terentius Heaut. ii. 3. 115.

Tibi erunt parata verba: huic homini verbera.

112. βάμμα Σαρδιανικόν. A. B. σαρδανιακόν. C. σανδανιακόν. Primariæ edit. σαρψινιακόν. Aliæ σαρδινιακόν. Mendose omnes, quod perite ostendit post Palmerium Kusterus, qui sinceram lectionem primus Aristophani reddidit. Exstat etiam ea apud Suidam in βάμμα κυζικηνικόν, exhibentque eam vulgati libri in Pace 1174. Valent autem ista, ἵνα μή σε φοινίξω, vel ἐρυθρὸν ποιήσω, vel, ut ipse infra v. 320. loquitur Comicus, ἵνα μή σε καταξανῶ εἰς φοινικίδα. *Ne ita te verberibus cædam, ut totus cruenteris.* Plautus Pseud. i. 2. in fine:

Nisi hodie mihi ex fundis tuorum amicorum omne huc penus affertur,
cras, Phœnicium, Phœnicio corico invises pergulam.

et Rud. iv. 3. 61. fiet tibi puniceum corium.

119. ἐξευρημένε. Sic recte tres codd. ut impressi. Mendose apud Suidam legitur ἐξυρημένε. Est autem juxta Scholiastam parodia versus Euripidei qui olim in Medea legebatur, at hodie, si bene commemini, in hoc dramate non comparet:

ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον ἐξευρημένη.

Sed alia sunt apud Euripidem hujus generis, ut versus hic in Oreste:

ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη.

Præterea ἐξυρημένε per se lectio inepta est. Vide ad Thesm. 215.

εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος;
ὁδὶ δὲ, τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;
Κη. σίγα, κάθιζε.
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμὸν ἡ Βουλὴ καλεῖ
ἐς τὸ Πρυτανεῖον.
Δι. τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κᾆπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι;
τούσδε ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα.
ἀλλ' ἐργάσομαί τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
ἀλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦ 'στιν;
Αμ. οὑτοσὶ πάρα.
Δι. ἐμοὶ σὺ, ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς,
σπονδὰς ποίησαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ,
καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι·
ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε, καὶ κεχήνατε.
Κη. προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.
Θε. ὁδί.
Δι. ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται.
Θε. χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἦμεν ἐν Θρᾴκῃ πολὺν—
Δι. μὰ Δί' οὐκ ἂν, εἰ μισθόν γε μὴ 'φερες πολύν.
Θε. εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην,
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,

121. ἐσκευασμένος. Hic etiam mendosi sunt Suidæ libri, apud quem in Στράτων legitur ἐξυρημένος: at in Κλεισθένης recte ἐσκευασμένος.

125. ἐς τὸ Πρυτανεῖον. Ut nempe ibi hospitio et convivio exciperetur. Solebant enim Athenis legati publici in Prytaneo ξενίζεσθαι. Pollux viii. 138. τὸ δὲ κηρύκειον, φόρημα ἦν τῶν πρέσβεων, καὶ εἰς τὸ Πρυτανεῖον ἐπὶ ξενίᾳ ἐκαλοῦντο. Ubi hoc Comici loco usus est Kühnius. Conferatur Pollux ix. 40. *E notis Kusteri,*

125. τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; formula desperationis. Terentius Phorm. iv. 4, 5.

Ad restim mi quidem res rediit planissume.

Demopho apud Euripidem in Heraclid. 247. καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας. Alia exempla videas in Bergleri notis.

126. ἐνθαδὶ στραγγεύομαι. Pessime libri omnes στρατεύομαι. Illud reponendum esse monuit in notis Kusterus. Vide ad Nub. 131.

127. οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα. Sic optime Suidas in ἴσχειν. τούσδε ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα. ἀντὶ τοῦ κωλύει, ἀποκλείει. ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων. Vulgo οὐδέποτέ γ' ἴσχ' ἡ θύρα. Qua in lectione male οὐδέποτε cum verbo præteriti temporis jungitur ἴσχε. Vide Piersonum nobis jam sæpe laudatum ad Herodiani Fragm. p. 461. In C. scriptum οὐδέποτ' ἴσχ' ἡ θύρα.

132. τῇ πλάτιδι. Schol. τῇ γυναικί· παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. Ejusdem originis est ἐμπελάτειρα, quo usus est Callimachus pro *concubina*:

τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν.

Vide Gatakerum Opp. tom. i. p. 78. et Toupium Epist. crit. p. 99. Euripid. Androm. 24.

ἄρσεν' ἐντέκτω γόνον
πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί.

et Æschyl. Prom. 904.

μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ
τινὶ τῶν ἐξ Οὐρανοῦ.

ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο.
τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον·
καὶ δῆτα φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΛΟΙ.
ὁ δ' υἱὸς, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα,
ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντος ἐξ Ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·
ὁ δ' ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιὰν τοσαύτην, ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν·
Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται.

Δι. κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων πείθομαι,
ὧν εἶπας ἐνταυθοῖ σὺ, πλὴν τῶν παρνόπων.

Θε. καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρᾳκῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν.

Δι. τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφές.

Κη. οἱ Θρᾷκες, ἴτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγε.

Δι. τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

Θε. Ὀδομάντων στρατός.

Δι. ποίων Ὀδομάντων; εἰπ' ἐμοὶ, τουτὶ τί ἦν;
τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακε;

Θε. τίς;
τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

140. In Thesm. 170.
ὁ δ' αὖ Θέογνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ.

144. ἔγραφ'. Sic A. C. In B. a prima manu ἔγραφεν, superscriptis binis lectiouibus ἔγραφ', ἔγραφεν.

146. φαγεῖν ἀλλᾶντος. Sic Membr. Vulgo ἀλλᾶντας.— ἐξ Ἀπατουρίων. Quia primo hujus festi die ad epulas conveniebant curiales et cognati, in quibus ἀλλᾶντας, quos Galli *andouilles* appellant, probabile est apponi solitum fuisse. In Xenophontis Hellenicorum i. p. 43. edit. Lips. male legitur: μετὰ δὲ ταῦτα ἐγένετο Ἀπατούρια, ἐν οἷς οἵ τε ΠΑΤΕΡΕΣ καὶ οἱ ξυγγενεῖς ξύνεισι σφίσιν αὐτοῖς. Legendum ΦΡΑΤΟΡΕΣ.

152. Versum hunc in omnibus impressis omissum, exhibent tres Regii codd. ut et Vat.

153. Θρᾳκῶν ἔθνος. Sic Membr. Vulgo γένος.

154. σαφές. Sic C. ut impressi. In A. B. σαφῶς. At in hoc superscriptum σαφές.

156. Ὀδομάντων στρατός. Theoro recte tributum est hoc in B. vulgo Præconi.

158. τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακε; τίς; Sic scriptum in C. Vulgo τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακεν ἄν; Istud ἂν in fine versus a sciolo inepte additum membr. non agnoscunt, in quibus perspicue etiam scriptum ἀποτέθρακεν. Hunc versum ter citat Suidas et ubique habet,

τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακε;

Quæ lectio, vulgata sane melior, an nostræ præstet, dubito. Probabile est Comicum verbo ἀποτέθρακε usum fuisse per jocum, adludendo ad nomen Θρᾷκες.

158. Optima est, quam dedimus, hujus versus lectio. Istud τίς; cum indignatione proferendum, et tantumdem valet ac *Quid id tu quæris?* Gallice diceremus: *Belle demande!*

Δι. τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
ὑποστένοι μέν τ' ἂν γ' ὁ θρανίτης λεὼς,
ὁ σωσίπολις. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος.
οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ';

Θε. ὦ μόχθηρε σὺ,
οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις.

Δι. ταυτὶ περιείδεθ' οἱ Πρυτάνεις πάσχοντά με
ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων;
ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
τοῖς Θρᾳξὶ περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν, ὅτι
διοσημί' ἐστὶ, καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.

Κη. τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἕνην.
οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.

Δι. οἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Ἀμφίθεος ὁδί.
χαῖρ' Ἀμφίθεε.

Αμ. μήπω, πρὶν ἄν γε στῶ τρέχων.
δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.

Δι. τί δ' ἐστίν;

Αμ. ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων
ἔσπευδον· οἱ δ' ὤσφροντο πρεσβῦταί τινες
Ἀχαρνικοὶ, στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι,
ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνινοι.

162. ἄν γ' ὁ—Sic recte B. Vulgo omissa particula, quæ inseri debuit fulciendo versui.

163. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι. Sic etiam, ut impressi, tres codd. Vide notam ad Av. 1494.

165. Pessime in hoc versu notatæ vulgo personæ, quas ad codd. fidem in ordinem restitui.—οὐ καταβαλεῖτε.—In membr. οὐκ ἀποβαλεῖτε.

166. ἐσκοροδισμένοις. Gustato enim allio acrius pugnaturi erant, gallinaceorum more, quorum ad pugnas hic adluditur. In Eq. 493. Chorus isiciario allium dat, cui percontanti quamobrem id comedere debeat, respondet ille:

ἵν' ἄμεινον, ὦ 'τὰν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ.

171. διοσημί' ἐστί. Schol. διοσημία, ὁ παρὰ καιρὸν χειμών. Congregato in concione populo, si tempestas subita ingrueret, vel omen aliquod inauspicatum se offerret, solvebatur illico concio, et in alium diem indicebatur.

172. παρεῖναι δ' εἰς ἕνην. Hesychius: εἰς ἕνην, εἰς τρίτην. Schol. αὔριον εἰς τρίτην, quam ejus interpretationem alteri, εἰς τριακάδα, præferendam esse ostendit Sam. Petitus Leg Att. p. 277.

174. μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα. *Quantum moretum perdidi.* Quia personati illi Thraces allia, quæ secum adtulerat, abripuerant et comederant. Alliorum autem præcipuus usus in moreti confectione, ut ostendit Virgilii carmen.

176. μήπω, πρὶν ἄν γε στῶ τρέχων. Mendose in omnibus libris, μήπωγε, πρὶν ἂν στῶ τρέχων.

178. Vulgo sic legitur hic versus parum concinnis numeris:

τί δ' ἐστί; σοὶ μὲν δεῦρ' ἐγὼ σπονδὰς φέρων.

In A. C. τί δ' ἐστίν;—ἐγὼ μέν σοι δεῦρο σπονδὰς φέρων. Inde sponte sua emergit venustus versus:

τί δ' ἐστίν;—ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων.

180. στιπτοί. Male in A. B. στυπτοί.

181. Μαραθωνομάχαι. In membr. mi-

ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες· Ὦ μιαρώτατε,
σπονδὰς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων;—
κἀς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων·
ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίωκον, κἀβόων.

Δι. οἱ δ' οὖν βοώντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;

Αμ. ἔγωγε, φημὶ, τρία γε ταυτὶ γεύματα.
αὗται μέν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών.

Δι. αἰβοῖ.

Αμ. τί ἐστιν;

Δι. οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι
ὄζουσι πίττης, καὶ παρασκευῆς νεῶν.

Αμ. σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών.

Δι. ὄζουσι χ' αὗται πρέσβεων ἐς τὰς πόλεις
ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.

Αμ. ἀλλ' αὑταιὶ σπονδαὶ τριακοντούτιδες,
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν.

Δι. ὦ Διονύσια.
αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,
καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν,
κἀν τῷ στόματι λέγουσι, ΒΑΙΝ' ΟΠΟΙ ΘΕΛΕΙΣ.
ταύτας δέχομαι, καὶ σπένδομαι, κἀκπίομαι,
χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας·
ἐγὼ δὲ, πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς,
ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

nus bene Μαραθωνομάχοι. De his formis in ης loco vulgarium in ος, vide Valckenario notata ad Eurip. Phœn. p. 42. et nobis ad Æschyli Pers. 554. Vulgatam adfirmat Juliani locus a Kustero prolatus.

189. ἀρέσκουσιν. Sic emendate scriptum in B. Vacillat in impressis versus ex omissione ν parogogici.

197. καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν. Quia ad bellum profecturi milites edicto jubebantur cibaria sibi parare et efferre in tres dies? Vide Pac. 312. Ad hunc morem lepide adludunt senes in Vesp. 243. mandatum sibi a Cleone dicentes, ut mature in forum veniant Lachetis causam cognituri, ἔχοντες ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν.

198. ὅποι θέλεις. Sic A. C. Vulgo ὅπη.

200. His versus et duo sequentes recte Dicæopolidi continuati sunt in B. Cujusnam essent ipsa sententia ostendebat. In tribus codd. scriptum est κελεύων, non, ut vulgo, κελεύω. In C. hic versus etiam Dicæopolidi continuatus: at duo sequentes Amphitheo tribuuntur, tertius alteri absurde. In membr. personæ literis non sunt notatæ, sed lineolis mutatas vices indicantibus. Juxta hujus codicis librarium versus 201. et duo sequentes Amphitheo essent tribuendi, quod perinde absurdum est.

202. ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια. Non quod ruralia Dionysia eadem fuerint cum Lenæis, ut falso tradit Scholiastes. Namque illa ruri agebantur in singulis pagis mense Posideone: hæc vero, Lenæa scilicet, in urbis parte Λίμναι dicta, mense Anthesterione. Quia vero stato suo tempore Dicæopolis ruralia Bacchanalia celebrare non potue-

Αμ. ἐγὼ δὲ φεύξομαί γε τοὺς Ἀχαρνέας.
Χο. τῇδε πᾶς ἕπου, δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου
τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων· τῇ πόλει γὰρ ἄξιον
ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλά μοι μηνύετε,
εἴ τις οἶδ᾽ ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέρων.
Ημ. ἐκπέφευγ᾽, οἴχεται
φροῦδος.
Ημ. οἴμοι τάλας,
τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.
οὐκ ἂν ἐπ᾽ ἐμῆς γε νεό-
τητος, ὅτ᾽ ἐγὼ φέρων
ἀνθράκων φορτίον
ἠκολούθουν Φαΰλλῳ τρέχων,
ὧδε φαύλως ἂν ὁ
σπονδοφόρος, ὑπ᾽ ἐμοῦ δι-
ωκόμενος, ἐξέφυγεν,
οὐδ᾽ ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο.
νῦν δ᾽ ἐπειδὴ στερρὸν ἤδη τοὐμὸν ἀντικνήμιον,
καὶ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,
οἴχεται.
Ημ. διωκτέος δέ· μὴ γὰρ ἐγχάνοι ποτέ,

rat, quia pago suo profugus, agrum omnem tenentibus hostibus, in urbem confugerat; nunc, postquam sibi inducias pactus est, ait se in pagum quamprimum reversum, Dionysia illa quæ ruris et pagorum propria erant, celebraturum. Quod mox sequitur ἐπεισόδιον fabulæ, Bacchiaci ruralis sacri descriptionem continens, nihil ad temporis notationem confert quo acta fuit fabula; nec proinde ex illis locis, ubi ruralium Bacchanalium mentio fit, colligi debet τὰ κατ᾽ ἀγροὺς Διονύσια et τὰ Λήναια idem festum fuisse. In clara luce id posuit elegantissimi Ruhnkenii diligentia.

209. οἴμοι τάλας. Ante hæc verba, quæ vulgo priori Semichoro continuantur, recte in B. posita persona ημιχ. in C. χορος. In membr. vacuum relictum spatium recipiendæ personæ.

214. De Phayllo vide ad Vesp. 1206.

216. Vulgo legitur: σπονδοφόρος οὗτος ὑπ᾽ ἐμοῦ τότε διωκόμενος. Voces οὗτος et τότε sunt plane otiosæ et invito metro a mala manu huc illatæ. Facessere eas debuisse manifesto liquet ex antitheticorum versuum collatione, qui dimetri pæonici sunt:

σπονδοφόρος | ὑπ᾽ ἐμοῦ δι—
ἄξὺς ἰδυ | νηρὸς ἐπί—

218. οὐδ᾽ ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο. Sic tres codd. venuste repetita particula ἂν, quam posteriore loco omittunt impressi. Versus est trimeter pæonicus. Juxta vulgatam lectionem secunda in ἀπεπλίξατο producenda est, ut pes medius sit creticus: in nostra vero, servato Comici more, corripitur, pesque medius pæon est primus, cui in antistrophico respondet creticus.

οὐδ᾽ ἂν ἐλα | φρῶς ἂν ἀπε | πλίξατο.
πατῶς ἐπι | τὰς ἐμὰς | ἀμπέλους.

ἀπεπλίξατο, ἀπέβη, ἀπέφυγεν. De geminata particula ἂν vide not. ad Thesm. 196. Nub. 1396.

221. διωκτέος. Hæc vulgo eidem Semichoro continuantur. μὴ γὰρ ἐγχάνοι. Perperam vulgo ἐγχάνῃ. Optativum requirit sermonis indoles. Recte vertit Berglerus, *nunquam irrideat.*

μηδέπερ γέροντας ὄντας, ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας,
ὅστις, ὦ Ζεῦ πάτερ
καὶ θεοὶ, τοῖσιν ἐ-
χθροῖσιν ἐσπείσατο,
οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος
ἐχθοδοπὸς αὔξεται
τῶν ἐμῶν χωρίων·
κοὐκ ἀνήσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐ-
τοῖσιν ἀντεμπαγῶ
ὀξὺς, ὀδυνηρὸς, ἐπί-
κωπος, ἵνα μήποτε
πατῶσ' ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.

Χο. ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Βαλλήναδε,
καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε·
ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ, ΘΥΓΑΤΗΡ, ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

Δι. Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

Χο. σῖγα πᾶς. ἠκούσατ' ἄνδρες ἆρα τῆς εὐφημίας;
οὗτος αὐτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς

222. μηδέπερ γέροντας ὄντας. Participium ὄντας hausit præcedens vox in A. C. Est in contextu cod. B. sed linea subducta delendum esse indicat. Falso. Absque enim illo ὄντας non constant versus numeri.

228. τῶν ἐμῶν χωρίων. Subauditur ἕνεκα cujus frequens est ellipsis.

230. τοῖσιν ἀντεμπαγῶ. Sic recte Suidas in σχοῖνος. Perperam in Comici exemplaribus omnibus ἄτ' ἐμπαγῶ, dactylo cretici sedem tenente, et proinde claudicante versu.

233. πατῶσ' ἔτι. Pæon secundus. Male libri omnes πατῶσιν ἔτι, syllaba redundante.

234. βλέπειν Βαλλήναδε. Sic in B. e correctione: nam primo scriptum fuerat Παλλήναδε, ut est in duobus aliis. At nostram lectionem exhibent primariæ editt. unde prudenter e Berglero revocata fuit. Schol. Παλλήνη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. νῦν δὲ διὰ τοῦ β γραπτέον, κατὰ συγγένειαν τοῦ β εἰς τὸ π. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν λίθοις. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ λιθολευστεῖν αὐτόν.

236. οὐκ ἂν ἐμπλήμην. Sic bene Dawesius. Vulgo ἐμπλείμην. Vide ad Lys. 235. et 253.

238. σῖγα πᾶς. ἠκούσατ' ἄνδρες ἆρα τῆς εὐφημίας; Hic versus in impressis duobus mendis inquinatus est, e quibus intelligere est, quam levem curam Comico impenderint editores, utque metri leges susque deque habuerint. Primo σίγα ediderunt, imperativum pro adverbio σῖγα, quo modo primus octonarii pes est spondeus, qui trochæus esse debet; postea ἄρα pro ἆρα, pyrrhichium pro trochæo. Minutias has esse si quis forte dicat, is mea quidem causa poëtis numeros et rythmum adimat. Ceterum in distinguendis personarum vicibus consentiunt impressis codd. Ante verba σῖγα πᾶς posita Chori persona, quæ, meo judicio, ante ἠκούσατ' poni debebat. Priora verba Dicæopolidi continuanda.

ἐκποδών· θύσων γὰρ ὡνὴρ, ὡς ἔοικ', ἐξέρχεται.
Δι. εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
προΐθ' ἐς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἡ κανηφόρος·
ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω.
Γυ. κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἵν' ἀπαρξώμεθα.
Θυ. ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,
ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦ 'λατῆρος τουτουΐ.
Δι. καὶ μὴν καλόν γ' ἔστ'. ὦ Διόνυσε δέσποτα,
κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ
πέμψαντα, καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν,
ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια,
στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δ' ἐμοὶ
καλῶς ξυνενεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.
Γυ. ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς
οἴσεις, βλέπουσα θυμβροφάγον. ὡς μακάριος,
ὅστις σ' ὀπύσει, ἐκποιήσεται γαλᾶς
πολὺ ἧττόν σου βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.
πρόβαινε, κἀν τῷ 'χλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα,
μή τις λαθών σου περιτράγῃ τὰ χρυσία.
Δι. ὦ Ξανθία, σφῷν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἐκτέος
ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου.

240. ὡνήρ. Vulgo minus bene ἀνήρ.

242. ἐς τὸ πρόσθεν, ut supra v. 43. πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν. Hic perperam libri omnes ὡς τὸ—Promiscue non adhibentur εἰς et ὡς, quorum de differentia operæ pretium fuerit legisse eruditam præstantissimi Valckenarii notam ad Eurip. Phœn. p. 474.

244. Hic versus in tribus codd. Dicæopolidi continuatus. ἵν' ἀπαρξώμεθα. in membr. omissa præpositione, ἵν' ἀρξώμεθα.

247. καὶ μὴν καλόν γ' ἔστ'. Hæc verba in membr. puellæ continuata. Patri melius tribuuntur. Sed ab interpretibus male accepta fuere, tanquam si ab his penderet infinitivus ἀγαγεῖν. Post illa verba maxima distinctio poni debuit. Infinitivi autem ἀγαγεῖν et ξυνενεγκεῖν pendent a suppresso verbo εὔχομαι, δὸς, vel quovis simili, quæ precum et votorum formula est usitatissima. Vide initium Supplicum Euripidis et Marklandi notam.

253. καλὴ καλῶς. Vide ad Conc. 730. Plautus Rud. ii. 4. 12.

Non licet te sicce placide bellam belle
tangere?

254. βλέπουσα θυμβροφάγον. Vide ad Av. 1169. 1671.

255. —— ἐκποιήσεται γαλᾶς
πολὺ ἧττόν σου βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.

Sic manifesto flagitat sententia. Non ut male et absurdissime scriptum κἀκποιήσεται γαλῆς σοῦ μηδὲν ἧττον βδεῖν. Scripserat Comicus:

κἀκποιήσεται γαλῆς
σὲ μηδὲν ἧττον βδεῖν—

A sciolo mutata fuit lectio, sine ullo ad sententiam respectu, ob istam, ut opinor, rationem. Rarissime apud Comicum, si modo alicubi, senarii initio occurrit pronomen σε. Illud sic positum semel observare memini in anapæstico tetrametro Equit. 781. Inde mendam hic subesse ratus librarius constructionem mutavit, pessum dato sensu. Initio senariorum σε apud Tragicos satis frequens est, nec ulla est ratio, cur illam positionem refugerint iambi comici.

ἐγὼ δ᾽ ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ Φαλλικόν·
σὺ δ᾽, ὦ γύναι, θεῶ μ᾽ ἀπὸ τοῦ τέγους. πρόβα.
Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου,
ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνη-
τε, μοιχὲ, παιδεραστὰ,
ἕκτω σ᾽ ἔτει προσεῖπον, ἐς
τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος,
σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυ-
τῷ, πραγμάτων τε, καὶ μαχῶν,
καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.
πολλῷ γάρ ἐσθ᾽ ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς,
κλέπτουσαν εὑρόνθ᾽ ὡρικὴν ὑληφόρον,
τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν ἐκ τοῦ Φελλέως,
μέσην λαβόντ᾽, ἄραντα, κατα-
βαλόντα καταγιγαρτίσαι,
Φαλῆς, Φαλῆς.
ἐὰν μεθ᾽ ἡμῶν ξυμπίῃς, ἐκ κραιπάλης
ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσεις τρύβλιον·
ἡ δ᾽ ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

Χο. οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος.
βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε,
παῖε, παῖε τὸν μιαρόν.

262. θεῶ μ᾽ ἀπὸ τοῦ τέγους. Nempe quia pompam non comitabatur mulier. Mos autem erat e superioribus ædium partibus spectare, ne via, qua pompam ducentes procedebant, spectatorum multitudine oppleretur, impediretur que. Vide, si tanti est, uberem animadversorem, Spanhemium, ad initium Callimachei Hymni in Cererem.

263. Totum hoc phallicum canticum dimetris et trimetris iambicis constat. Proinde male vulgo legitur ἑταῖρε Βακχείου.

264. ξύγκωμε. Sic tres codd. et primariæ editt. In novitiis, nescio cujus libidine, σύγκωμε.

271. πολλῷ γὰρ ἔσθ᾽ ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς. Sic in A. C. perspicue scriptum. In B. a prima manu ἐστιν, et superscriptum ἐσθ᾽. In impressis mendosissime:

πολλῶν γάρ ἐστιν ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς.

Media syllaba in ἥδιον semper longa est: proinde ἐστιν versum crurifragio mulcat. πολλῶν ortum est ex antiqua scriptura πολλῶι, ut in Equit. 806. σιμφύλων ex σιμφύλωι, ad quem locum vide quæ notavi. Ut autem ad veterum librorum fidem edidi, ita jamdudum e perspecta linguæ indole et Atticæ prosodiæ peritia scribendum esse monuerat Dawesius, cujus hanc emendationem, ut alias bene multas, lubens confirmo.

275. καταγιγαρτίσαι. Sic scriptum in A. C. et v. seq. ὦ Φ. Metri rationem habuit interpolator in B. ubi, ut in impressis, καταγιγαρτίσ᾽, ὦ. et v. seq. φαλῆς—Sed prava est hæc emendatio. Vocandi adverbium ὦ, e glossa subnatum, prorsus eximendum erat. Est autem καταγιγαρτίσαι verbum a Comico facete fictum. Suidas: καταγιγαρτίσαι, συνουσιάσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν γεωργικῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ καταμηρίσαι.—ἢ καταθλίψαι. γίγαρτα δὲ τὰ τῆς σταφυλῆς ὀστώδη.

οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς;
Δι. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν ξυντρίψετε.
Χο. σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή.
Δι. ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὦ 'χαρνέων γεραίτατοι;
Χο. τοῦτ' ἐρωτᾷς; ἀναί-
σχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς,
ὦ προδότα τῆς πατρίδος,
ὅστις ἡμῶν μόνος
σπεισάμενος, εἶτα δύνα-
σαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.
Δι. ἀντὶ δ' ὧν ἐσπεισάμην, οὐκ ἴστε γ'· ἀλλ' ἀκούσατε.
Χο. σοῦ γ' ἀκούσομ'; ἀπολεῖ.
κἆτά σ' αὖ χώσομεν τοῖς λίθοις.
Δι. μηδαμῶς γε, πρὶν ἂν ἀκούσητ'. ἀλλ' ἀνάσχοισθ', ὦ 'γαθοί.
Χο. οὐκ ἀνασχήσομαι·
μηδὲ λέγε δὴ σὺ λόγον·
ὡς μεμίσηκά σε Κλέ-
ωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἔ-
γωγε κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσιν ποτὲ
ἐς καττύματα.
σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακροὺς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν· ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

283. οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς; Sic A. C. recte. Dimeter est pæonicus constans e duobus creticis. Vulgo οὐ βαλεῖς ἄν; οὐ βαλεῖς;

291. εἶτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν. In A. C. ἔπειτα δύνασαι νῦν πρὸς —In B. εἶτα δύνασαι πρὸς—ut vulgo: sed voci εἶτα superscriptum ἔπειτα. Hoc librariis relinqui poterat: optima sane est vulgata lectio. Dimetri sunt pæonici, et secunda in ἀποβλέπειν producitur juxta prosodiæ canonem.

295. κἆτά σ' αὖ χώσομεν τοῖς λίθοις. Trimeter pæonicus constans e tribus creticis. Sic quidem perspicue et optime scriptum est in B. In membr. vero et in C. κἆτά σε χώσομεν τοῖς λίθοις, claudicante versu in primo pede. At in impressis mendosissime absque ulla metri forma legitur κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις. Sæpe jam observavi κἆτα et κατὰ facile permutari.

296. μηδαμῶς γε, πρὶν ἂν ἀκούσητ'. ἀλλ'—Sic scribi debuit ad metri trochaici legem. Vulgo pessumdatis numeris:

μηδαμῶς, πρὶν ἂν ἀκούσητέ γ'. ἀλλ' ἀνάσχοισθ', ὦ 'γαθοί.

Vides tertium pedem anapæstum esse, qui in eam sedem non recipitur. Particula γε, quæ loco suo mota versum vitiavit, incertæ sedis est, nec codd. consensu nititur. Nullibi agnoscit eam C. In membr. μηδαμῶς, πρίν γ' ἂν ἀκούσητε. ἀλλ'—scribere potuit etiam poëta: μηδαμῶς, μὴ, πρὶν ἂν ἀκούσητ'. Sed præstat quod dedimus.

301. γωγε κατα | τεμῶ τοῖ | σιν ἱππεῦ | σίν ποτὲ ἐς |

Sic hi versus scribi debent, non, ut antea scripti sunt, ποτ' ἐς in eodem versu, quia vox unica καττύματα metrum non implet. ἐς καττύματα conjunctim monometer fit anapæsticus. Vulgo sine metri forma legitur: γὼ κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσί ποτε. In B. ποτὲ καττύματα, omissa præpositione ἐς, quam secunda manus inter lineas minio scripsit: in A. C. ποτ' ἐς καττύματα.

Δι. ὦ 'γαθοί, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν ἐάσατε·
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπεισάμην.
Χο. πῶς δέ γ' ἂν καλῶς λέγοις ἄν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ,
οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει;
Δι. οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.
Χο. οὐχ ἁπάντων, ὦ πανοῦργε; ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ' ἐγώ σου φείσομαι;
Δι. οὐχ ἁπάντων, οὐχ ἁπάντων· ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὁδὶ
πόλλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ κἀδικουμένους.
Χο. τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη, καὶ ταραξικάρδιον,
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.
Δι. κἂν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ,
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέρην ἔχων λέγειν.
Χο. εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται,
μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;
Δι. οἷος αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν.
οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ' ἐτεόν, ὦ 'χαρνηΐδαι;
Χο. οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα.
Δι. δεινά γ' ἄρα πείσομαι.
Χο. ἐξολοίμην, ἢν ἀκούσω.
Δι. μηδαμῶς, ὦ 'χαρνικοί.
Χο. ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.

318. Versum hunc sic exhibent libri omnes:

ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν.

Malam librariorum manum metri depravatio ostendit. Qui ferri potuit dactylus in quinta trochaici sede? Vox κεφαλὴν glossema est: nec falso ariolari mihi videor poëtam scripsisse:

ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέρην ἔχων λέγειν.

Infra 492. ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα. Ad hunc versum siluerant interpretes, credebamque me primum mendam, qua fœdatus erat, animadvertisse: sed fefellit me opinio. Forte enim deprehendi CLARISSIMUM PROFESSOREM REGIUM non latuisse numerorum depravationem, quos in nota ad Sophoclis Trach. 731. ad hunc modum restituit:

ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν ἔχων κεφαλὴν λέγειν.

Mira est profecto illa verborum structura τὴν ἔχων κεφαλὴν, pro τὴν κεφαλὴν ἔχων, vel ἔχων τὴν κεφαλήν. Illius vellem exemplum saltem unicum protulisset. Equidem nullum aliud habeo, quo emendationem istam adstruam, quam hoc e Comico nostrate: *d'amour mourir me font, belle marquise, vos beaux yeux.*

322. οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ'— Sic legendum esse sensus ostendit et metrum, alterumque οὐδ', quod in omnibus impressis abest, etiam sine codice reponi poterat. Nec tamen id auctoritate caret. In tribus codd. scriptum οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐκ ἀκούσεσθ'. Eadem particula vel οὐδ', vel οὐκ geminari debuit.

325. Sic vulgo legitur hic versus, numeris prorsus corruptis:

ὡς τεθνήξων ἴσθι νῦν γε.—δήξομαί γ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.

In membr. est νυνί. In C. νῦν. Iidem codd. pro γ' ἄρ' dant γάρ. Metrum facili opera restituo cum Dawesio:

ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.—δήξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.

Δι. δήξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.
ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους·
ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβών.
Χο. εἰπ' ἐμοὶ, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοὔπος, ἄνδρες δημόται,
τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν; ὑμῶν μῶν ἔχει του παιδίον
τῶν παρόντων ἔνδον εἵρξας; ἢ 'πὶ τῷ θρασύνεται;
Δι. βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθράκων τι κήδεται.
Χο. ὡς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἔστ' ἐμός.
ἀλλὰ μὴ δράσῃς, ὃ μέλλεις· μηδαμῶς, ὢ μηδαμῶς.
Δι. ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.
Χο. ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα.
Δι. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.
Χο. ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακεδαι-
μόνιον αὐτὸν ὅ τι τῷ τρόπῳ τοῦ 'στιν φίλον·
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.
Δι. τοὺς λίθους νῦν μοι χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.
Χο. οὑτοιί σοι χαμαὶ, καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.
Δι. ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι.
Χο. ἐκσέσεισται χαμᾶζ'. οὐχ ὁρᾷς σειόμενον; [
ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται.
Δι. ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀνασείειν μετὰ βοῆς,
ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνάσιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία.

337. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε; Sic optime B. C. Pronomen ὑμεῖς in membr. ut in impressis omnibus omissum, quod reponendum esse Reiskius viderat.

341. Libri omnes τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε, manifesta menda.

342. κατάθου πάλιν τὸ ξίφος. In B. κατάθου τὸ βέλος. Ad clausulam versus 345. deflexit librarii oculus. Sed postea voces πάλιν et ξίφος superne reposuit. Idem cod. in v. 346. variam lectionem nullius pretii ad vocem στροφῇ dat, στρόφιγγι.

347. Vulgo legitur imperfecto sensu et metro:

ἐμέλλετ' ἄρα πάντες ἀνασείειν βοῆς.

In C. scriptum ἄρ' ἅπαντες. Præpositionem autem μετὰ e Scholiaste reposui.

348. Παρνάσιοι. Sic tres codd. Vulgo sibilans litera geminatur.

350. τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ἐνετίλησεν. Elegans Atticismus, pro συχνήν μοι μαρίλην ἐνετίλησεν. Sic Pl. 694. τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων. Pac. 167. κἀπιθρήσεις τῆς γῆς πολλήν. Præter Kusterum, qui hæc loca observavit, alli docti viri multi idiotismum hunc illustrarunt. Vide Hemsterhusium ad Lucianum T. i. p. 117. Orvillium ad Charit. p. 135. Abresch Dilucidat. Thucyd. p. 662.

351. ἐνετίλησεν. Sic tres codd. ut ve-

δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾷν,
ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,
ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν
ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ', ὅσ' ἂν λέγω·
καί τοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.

Χορός.

τί οὖν οὐ λέγεις, τοὐπίξηνον
ἐξενέγκων θύραζ',
ὅ τι ποτ', ὦ σχέτλιε,
τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
πάνυ γάρ ἐμέ γε πόθος,
ὅ τι φρονεῖς, ἔχει.
ἀλλ', ᾗπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
θεὶς δεῦρο τοὐπίξηνον, ἐγχείρει λέγειν.

Δι. ἰδοὺ θεᾶσθε, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί·
ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσί, τυννουτοσί.
ἀμέλει, μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι·
λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ἅ μοι δοκεῖ.
καί τοι δέδοικα πολλά· τούς τε γὰρ τρόπους
τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
ἀνὴρ ἀλαζών, καὶ δίκαια κἄδικα·
κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι.
τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχάς, ὅτι
οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψήφῳ δάκνειν·
αὐτός τ' ἐμαυτὸν, ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον,
ἐπίσταμαι, διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν.
εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον

teres impressi. Operarum, ut videtur, errore, a quo tam difficile cavere est, in Kusteri editione excusum fuit ἐπιτίληνον, quod illum fugit: nam ex hoc loco in indicem suum retulit verbum ἐπιτιλᾷν, apud Comicum non obvium.

362. πάνυ γάρ ἐμέ γε πόθος. Sic membr. In B. vulgata lectio est, πόθος γάρ πάνυ με. Sed alteram, quam sequimur, margo exhibet. In C. πόθος γάρ πάνυ ἐμέ γε.

363. ὅ τι φρονεῖς. Sic tres codd. Perperam vulgo ὅ τι φωνεῖς, quod ab emendatore est: nam in primariis editt. exstat φονεῖς, quod in φρονεῖς, non vero in φωνεῖς mutari debebat.

367. τυννουτοσί. Sic bene membr. Vulgo τυνουτοσί.

376. ψήφῳ δάκνειν. In A. C. ψηφοδακεῖν. In B. ψηφηδακεῖν.

378. τὴν πέρυσι κωμῳδίαν. Nempe Babylonios, quæ edita fuit an. 2. Olymp. lxxxviii. Archonte Eucle, Dionysiis urbanis, quæ mense Elaphebolione, id est ineunte vere, celebrabantur, sub quod tempus socii Athenas confluere solebant, ut tributa penderent. Videndus Sam. Petitus Miscellan. Lib. i. cap. 3.

διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου,
κᾀκυκλοβόρει, κᾄπλυνεν· ὥστ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην, μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, ἐάσατε
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.

Χο. τί ταῦτα στρέφει, καὶ τεχνάζεις,
καὶ πορίζεις τριβάς;
λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα
παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχά
τιν' Ἄϊδος κυνῆν·
εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.

Δι. ὥρα 'στὶν ἤδη καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ, παῖ.

Κη. τίς οὗτος;

Δι. ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;

Κη. οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις.

Δι. πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον;

Κη. ὀρθῶς, ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν, ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια,
οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

Δι. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,

381. κᾀκυκλοβόρει. Finxit Comicus verbum κυκλοβορεῖν, a torrentis nomine. Equit. 137. ἅρπαξ, κικράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.

385. καὶ τεχνάζεις. Activa hujus verbi forma alibi Comicus utitur. In Thesm. 94.

τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

Tres codd. τεχνάζεις τι. Vulgo τεχνάζειν. Sic vero non constarent hujus versus numeri. Est enim, vel saltem esse debet, trimeter pæonicus. Duplici autem laborat vitio: claudicat in secundo pede, quia syllaba τεχν brevis est, et in tertio antibacchium habet. Levi igitur mutatione restitui;

"τί ταῦτα στρέφει, καὶ τεχνάζεις."

Sic versus constat tribus bacchiis.

390. τιν' Ἄϊδος κυνῆν. Sic legendum, non, ut vulgo, τὴν, metro pessumdato. Dimeter est pæonicus catalect. cujus pes primus pæon, vel alius ἰσόχρονος esse debet. τὴν nullo modo sedem tueri potest. Erat autem Hieronymus tragœdiarum malus poëta, ἀνεπικοινώνητος, ut ait Scholiastes, διὰ τὸ ἄγαν ἐμπαθεῖς γράφειν ὑποθέσεις, καὶ φοβεροῖς προσωπείοις χρῆσθαι. Eum perstringit hic Comicus ad aliquod ejus drama adludens, ubi formidabili larva ornatus sive Pluto sive quis alius in scenam prodierat. Quæ in scholiis adduntur de Hieronymi hirsutia ἀπροσδιόνυσα sunt.

400. τραγῳδίαν. Sic tres codd. ut Suidas in ἀναβάδην. Perperam in impressis τρυγῳδίαν. Nullum hic cum Bentleio, alioquin vere statuente tragœdiam nunquam τρυγῳδίαν appellatam fuisse, quærendum acumen est, tanquam si Comicus innuere vellet, Euripidis dramata nihil tragicæ majestatis habere, et pro comœdiis habenda esse. Hic jocus per-

ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σοφῶς ἀπεκρίνατο.
ἐκκάλεσον αὐτόν.
Κη. ἀλλ' ἀδύνατον.
Δι. ἀλλ' ὅμως.
οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἴπερ δήποτ' ἀνθρώπων τινί·
Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλίδης, ἐγώ.
Ευ. ἀλλ' οὐ σχολή.
Δι. ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'.
Ευ. ἀλλ' ἀδύνατον.
Δι. ἀλλ' ὅμως.
Ευ. ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.
Δι. Εὐριπίδη - - -
Ευ. τί λέλακας;
Δι. ἀναβάδην ποιεῖς,
ἐξὸν καταβάδην· οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἐσθῆτ' ἐλεεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.
δεῖ γάρ με λέξαι τῷ Χορῷ ῥῆσιν μακράν·
αὕτη δὲ θάνατον, ἢν κακῶς λέξω, φέρει.
Ευ. τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ
ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο;
Δι. οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου.
Ευ. τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;

sonæ, cui tribuitur, Cephisophonti, Euripidis famulo, minime convenit.

401. *οὑτωσὶ σοφῶς.* Sic lego cum Marklando ad Eurip. Suppl. 639. Vulgo *σαφῶς*. Vide not. ad Eq. 196.

411. *οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.* Euripidem in Ran. 845. *χωλοποιὸν* appellat Æschylus, adludens ad Philoctetam, Telephum et Bellerophontem, quos ille claudos exhibuerat. Hic autem facete Dicæopolis ait mirum non esse si fracto crure incedant Euripidis heroës, quum e sublimi machina, in qua ille tragœdias scribit, decidant.

413. *οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.* Sic legendum esse ipsa sententia ostendit. Perperam vulgo *χωλοὺς* in hujus versu clausula repetitum. Allusio est ad Euripidis Telephum. Æschylus in Ran. Euripidem sic compellat:

καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη.

In membr. v. 411. omissus est, et v. 413. sic scriptus est:

ἐσθῆτ' ἐλεεινήν, χωλοὺς ποιεῖς.

In C. v. 411. itidem omissus fuerat, et margini ab eodem librario repositus fuit. Duo proximi versus in eadem fere verba desinentes aberrationi occasionem dederunt.

Δι. οὐ Φοίνικος, οὔκ·
ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.
Ευ. ποίας ποθ' ὡνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
ἀλλ' ἦ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;
Δι. οὔκ· ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.
Ευ. ἀλλ' ἦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα,
ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί.
Δι. οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κἀκεῖνος μὲν ἦν
χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.
Ευ. οἶδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον.
Δι. ναὶ, Τήλεφον.
τούτου δὸς, ἀντιβολῶ σ', ἐμοὶ τὰ σπάργανα.
Ευ. ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
μεταξὺ τῶν 'Ινοῦς.
Κη. ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.
Δι. ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ,
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.
Εὐριπίδη, 'πειδήπερ ἐχαρίσω ταδὶ,
κἀκεῖνά μοι δὸς τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν,
τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον. [
ΔΕΙ ΓΑΡ ΜΕ ΔΟΞΑΙ ΠΤΩΧΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΗΜΕΡΟΝ,
ΕΙΝΑΙ ΜΕΝ ΟΣΠΕΡ ΕΙΜΙ, ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ ΔΕ ΜΗ.
τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ', ὃς εἰμ' ἐγώ·

421. οὐ Φοίνικος, οὔκ. Vulgo in fine versus οὔ.

423. ποίας ποθ' ὡνὴρ—Vulgo minus bene ποίας ποτ' ἀνήρ.

425. τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου. In membr. semel tantum posita vox πολὺ, cum versus labe, et venustatis detrimento. Sed frequens id est librariorum peccatum.

433. κεῖται. In membr. κεῖνται.

435. διόπτα et κατόπτα sunt Jovis epitheta: sed adludit etiam ad pannorum foramina et scissuras, quibus perlucebant, ut Plautus ait, *quam cribrum, crebrius*.

436. ἐνσκευάσασθαι. Subaudi δὸς, quod glossæ vice superscriptum est in membr. κατάνευσον, vel simile quid. Vide supra ad v. 247. Hunc versum habuimus jam supra post 383. Si ex alterutra sede ejiciendus esset, hic aliquo modo carere eo possemus: at priore in loco omnino relinquendus est. Hoc credo voluisse Valckenarium ad Hippol. 1029. Sed utroque in loco sedem suam bene tuetur. In Equit. versus 96. ne uno mutato apice iterum occurrit post 113. Et sunt alii, si bene commemini, sic repetiti versus in eadem fabula.

437. Εὐριπίδη, 'πειδήπερ ἐχαρίσω ταδί. Libri omnes ἐχαρίσω μοι ταδί. Pronomen glossematis manifestum est. In B. pejus adhuc: 'πειδήπερ γ' ἐχαρίσω μοι ταδί.

440. Duo versus ex Euripidis Telepho sumti. Male vulgo in altero legitur ὥσπερ εἰμὶ, quod frustra tuetur codd. consensus, itidem mendosorum in v. 437. et in 442. ubi omnes dant, invito metro, ὅστις εἰμ' ἐγώ.

τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι,
ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.
Ευ. δώσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί.
Δι. ΕΥ ΣΟΙ ΓΕΝΟΙΤΟ, ΤΗΛΕΦΩ Δ' Α'ΓΩ ΝΟΩ.
εὖ γ', οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίμπλαμαι.
ἀτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.
Ευ. τουτὶ λαβὼν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.
Δι. ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,
πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενοῦ
γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.
Ευ. τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος;
Δι. χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.
Ευ. λυπηρὸς ἴσθ' ὤν, κἀποχώρησον δόμων.
Δι. φεῦ·
εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.
Ευ. ἄπελθε νῦν μοι.
Δι. μή, ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον
κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

444. σκιμαλίσω. ἐξουδενώσω, χλευάσω. Quæ metaphorica significatio est, ut adhibetur etiam hoc verbum Pac. 549. Proprie significat τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπειρᾶσθαι, εἰ ᾠοτοκοῦσιν: unde fluxit obscena significatio. Vide ad Equit. 1381.

446. εὖ σοι γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ νοῶ. Euripidis versus in Telepho, quem sincerum exhibet Athenæus p. 186. Apud Scholiastam sic interpolatus est:

καλῶς ἔχοιμι, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ φρονῶ.

In Comici autem libris omnibus ad hunc modum:

εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ φρονῶ.

448. ἐμπίμπλαμαι. Sic scriptum in B. Vulgo ἐμπίπλαμαι. εὖ γ'. Facetissimus Sosia apud Comicum nostratem: *Bien répondu*. Et paulo post:

Peste, où prend mon esprit toutes ces
gentillesses?

452. Male vulgo sic legitur hic versus:

γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ' Εὐριπίδην.

Ego vero duorum codd. auctoritate nixus:

γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι—

Sic perspicue scriptum et distinctum in B. C. Liquido patet participium λιπαρῶν absolute poni debuisse, etiamsi alioquin græce dicatur λιπαρεῖν τινά, quod ex hoc loco in indicem suum intulit Kusterus, dubia, vel potius nulla auctoritate. Sed apud Æschylum Prometheus in cognomine dramate v. 1012. ait:

καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον
γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν,
λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε.

453. σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ. Schol. ὅτι οἱ πρεσβῦται, διὰ τὸ μόλις βαδίζειν, ἐν σπυρίδι κρύπτουσι τὸν λύχνον, ὥστε σώζειν τὸ πῦρ.

454. Hic versus, si Scholiastæ fides, ex Euripidis Telepho per parodiam translatus, ubi erat:

τί δ', ὦ τάλας, σὺ τῷδε πείθεσθαι θέλεις;

458. μή, ἀλλά. Duæ syllabæ in unam coalescunt, ut Thesm. 288. 476. et passim.

459. Vulgo legitur, consentientibus in menda codd.

κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

Vero observat Toupius ad Suidam ii.

Ευ. φέρου λαβὼν ταῦτ'· ἴσθ' ὀχληρὸς ὢν δόμοις.
Δι. οὔπω, μὰ Δί', οἶσθ' οἷ' αὐτὸς ἐργάζει κακά.
ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον
δός μοι χυτρίδιον, σφογγίῳ βεβυσμένον.
Ευ. ἄνθρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν.
ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών.
Δι. ἀπέρχομαι.
καί τοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἑνός, οὗ μὴ τυχὼν,
ἀπόλωλ'. ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
τουτὶ λαβὼν ἄπειμι, κοὐ πρόσειμ' ἔτι.
ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.
Ευ. ἀπολεῖς μ'. ἰδού σοι. φροῦδά μοι τὰ δράματα.
Δι. ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γάρ εἰμ' ἄγαν
ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμην,
ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα.
Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον,
κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι σ' αἰτήσαιμ' ἔτι,
πλὴν ἓν μόνον, τουτὶ μόνον, τουτὶ μόνον.
σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.
Ευ. ὡνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πακτὰ δωμάτων.

109. mali commatis esse voces κυλίσκη, κυλίσκιον, pro quibus græcus sermo agnoscit κυλίχνη, κυλίχνιον. Noster Eq. 906.

ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν τι σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι.

unde optimo jure hic reponi potuisset κυλίχνιον. Lectionem tamen prætuli, quam adfirmant Athenæus et Eustathius. Apud illum p. 479. B. sic citatur versus noster:

κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον.

ubi ultima vox genuinæ glossema est, quam servat alter ad Iliad. p. 1282. l. 58. ὅτι ἰστέον καὶ ὅτι παράγωγον κοτύλης κοτυλίσκη τε καὶ κοτυλίσκιον, οὗ μνεῖα παρὰ 'Αριστοφάνει ἐν τῷ,

κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

463. χυτρίδιον σφογγίῳ βεβυσμένον. Sic tres codd. optime, ut primariæ editt. Est vero unicus hic locus, ubi sinceræ Atticæ formæ, σφόγγιον, ubique, me judice, reponendæ, pepercerit librariorum temeritas. De Atticorum more tenues π κ in asperatas φ χ mutantium, maxime post literam σ, videndus Piersonus ad Mœridem in λίσφους et σχινδαλμός. Quæ autem ad explicationem hujus loci adferunt veteres critici, insulsa mihi videntur pleraque: id solum ex iis vix probare possim, ὅτι οἱ πένητες τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῦσι ταῖς σπόγγοις. Mirum profecto, si vel pauperrimi hominum nihil melius habuerint obturandis ollis. Equidem crediderim Dicæopolidem ollam utendam petere, qua, galcæ vice, caput suum tegeret. Notum est autem, veteribus in more fuisse, galeæ cavitatem vel lana vel spongia implere, ne graviter percussa galca caput læderet.

464. ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν. Perperam in membr. ἀφαιρήσεις, eadem menda qua Pl. 1140. ὑφίλεις.

465. ταυτηνὶ λαβών. Scilicet τὴν χύτραν, quod e præcedenti χυτρίδιον adsumendum. Scribere etiam poterat: ἄπελθε τουτοδὶ, vel τουτογὶ λαβών.

479. ὡνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πακτὰ δωμάτων. Minus bene vulgo ἀνὴρ et πηκτά

Δι. ὦ θύμ᾽, ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.
ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅσον τὸν ἀγῶν᾽ ἀγωνιεῖ τάχα,
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ᾽ αὑτηΐ.
ἕστηκας; οὐκ εἶ καταπιὼν Εὐριπίδην;
ἐπῄνεσ᾽· ἄγε νῦν, ὦ τάλαινα καρδία,
ἄπελθ᾽ ἐκεῖσε, κᾆτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
παράσχες, εἰποῦσ᾽ ἅττ᾽ ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.
τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγ᾽, ἐμὴ καρδία.

Χο. τί δράσεις; τί φήσεις;
ἴσθι νῦν ἀναίσχυντος
ὢν, σιδηροῦς τ᾽ ἀνήρ·
ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα,
ἅπασι μέλλεις εἷς λέγειν τἀναντία.

Ημ. ἀνὴρ οὐ τρεῖ τὸ πρᾶγμα.

Doricam formam πακτὰ frequentarunt Tragici; estque hoc ipsum ex Euripide desumtum, apud quem contrario sensu erat λῦε πακτὰ δωμάτων. Auctor est Pollux x. 27. τῷ δὲ κλεῖσαι ἴσον καὶ τὸ πακτοῦν, καὶ τὸ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστίν· ὥσπερ τῷ ἀνοίγειν ταυτὸν τὸ λύειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης, Λῦε πακτὰ δωμάτων· ὡς τοὐναντίον Ἀριστοφάνης (Lys. 265.) προπύλαια πακτοῦν· ἢ πάλιν καὶ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας, ἢ, ὡς Ἀρχίλοχος, πακτῶσαι, τὸ κλεῖσαι. Hesychius: πακτὰ, ἡρμοσμένα, πεπορπημένα. Quod priores Sophoclis interpretes prætermiserunt, vellem suscepisset novissimus Parisinus, docuissetque quid sibi velit apud eum Ajax, quando Tecmessæ ait:

ἀλλ᾽ ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ᾽ ἤδη δέχου,
καὶ δῶμ᾽ ἀπάκτου.

Mallent forte Sophoclis studiosi eum nec Longi, nec Euripidis, immo nec Aristophanis meminisse, quodque illis impendit curæ, illustrando verbo ἀπακτοῦν tribuisse, quod ego in lingua græca prorsus peregrinum esse credo. Sed de hoc alias. Non aliter autem hunc versum legimus, quam Valckenarius ad Hippol. 808.

480. ἐμπορευτέα. Mendose in membran. εὐπορευτέα. Nescio cur Dawesio placuerit ἐκπορευτέα.

486. κᾆτα τὴν—In A. C. κατὰ τὴν—Vide supra ad v. 295.

487. ἅττ᾽ ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ. Solœce vulgo δοκεῖ. In B. est δοκοῖ.

488. ἄγ᾽, ἐμὴ καρδία. Sic optime vulgatam scripturam emendat Dawesius, quæ sic habet, ἄγαμαι καρδίας. Invenustam eam esse, et proinde Comico indignam, ad liquidum perduxit vir acutissimus, hic, ut sæpe alias, paulo calidior, quam par fuit. In eo enim falsus est, quod *dubiæ fidei esse* dicat *exempla, quæ in lexicis afferuntur verbi* ἄγαμαι *cum solo genitivo conjuncti*. Contra Tyrwhittus noster ἄγαμαι λήματος in Rheso v. 245. advocavit, et loca Piersono laudata ad Mœridis notam, ἄγαμαι Ὑπερβόλου, Ἀττικῶς· ἄγαμαι Ὑπέρβολον, Ἑλληνικῶς. quibus addo Comicum ipsum in Av. 1744.

ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς·
ἄγαμαι δὲ λόγων.

Ceterum ἄγ᾽ ἐμὴ facile potuit in ἄγαμαι a librariis mutari. In v. 485. pro ἐπῄνεσ᾽· ἄγε νῦν, in A. C. scriptum est ἐπῄνεσά γε νῦν. Non tamen forte deerunt, qui criminabuntur vulgatam lectionem immutatam fuisse, quam defendi posse me non latet. καρδία accipiatur pro *robore*, et sic totus locus vertatur a v. 485. *Placet consilium. Age nunc ærumnosum cor meum, illuc abi; deinde caput illic præbe, et dic quæcunque tibi videbuntur: aude, i, procede. Euge! miror animi mei robur*. Sic utcunque sententia procedit. Sed abruptum illud ἄγαμαι καρδίας nihil habet Veneris.

494. ἀνὴρ οὐ τρεῖ τὸ πρᾶγμα. Non dubito, quin hoc sincerum sit. Male excu-

εἶα νῦν, ἐπειδήπερ
αὐτὸς αἱρεῖ λέγειν.

Δι. Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὤν, ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγῳδίαν ποιῶν.
τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε χ' ἡ τρυγῳδία.
ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μέν, δίκαια δέ.
οὐ γάρ με καὶ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.
κοὔπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
ἥκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.
Ἔγωγε μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα·
καὐτὸς ὁ Ποσειδῶν, οὑπὶ Ταινάρῳ θεός,
σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα.
ἀτάρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γάρ, ἄνδρες, (οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω·
μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω.)
ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρά, παρακεκομμένα,
ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα,
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
κεἴ που σίκυον ἴδοιεν, ἢ λαγώδιον,
ἢ χοιρίδιον, ἢ σκόροδον, ἢ χόνδρους ἅλας,

sum fuit, corruptis omnino numeris τρέμει τὸ πρᾶγμα. τρέμει glossema est.

495. εἶα νῦν. Sic est in libris omnibus. Dimeter est pæonicus hypercatalectus: ut v. 490.

497. Parodia versuum Euripidis in Telepho:

μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,
εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.

499. τρυγῳδίαν. Hanc scripturam perspicue exhibent B. C. ut etiam in seq. v. Utrobique membr. mendose τραγῳδ—Perperam vero libri omnes οἶδε καὶ τρυγῳδία, omisso articulo, quem ex indole linguæ reposui: οἶδε χ' ἡ τρυγῳδία.

509. ἔγωγε. Vulgo ἐγὼ δέ, quorum frequentissima est permutatio.

516. ὅτι οὐχὶ—Sic emendate scriptum in C. In membr. ὅτι omissum. Vulgo ὅτ' οὐχί. Vide ad Lys. 611.

519. ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια. Quia eos insimulabant sub palliis, vel lænis, aliquid mercis absconditum habere.

520. κεἴ που σίκυον ἴδοιεν. Sic perspicue scriptum in membr. ut e Suida legendum esse monuerat Dawesius. Vulgo mendosissime κεἴ που σίκυον εἶδεν. In B. superscripta emendatio ἴδοιεν.

ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ, κἀπέπρατ' αὐθημερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ, κἀπιχώρια.
πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μέγαράδε
νεανίαι κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι·
κᾆθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι
ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη
Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὑλύμπιος
ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
ἐτίθει νόμους, ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.
ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ 'πείνων βάδην,
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως
μεταστραφείη, τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας·
κοὐκ ἠθέλομεν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις.
κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
ἐρεῖ τις; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν; εἴπατε.
φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις, ἐκπλεύσας σκάφει,
ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
ἐκάθησθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ·
καὶ κάρτα μέν τ' ἂν εὐθέως καθείλκετε
τριακοσίας ναῦς· ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσουμένων,

526. Μεγαρῆς. Perperam vulgo Μεγαρεῖς. Vide ad Nub. 210.

530. οὑλύμπιος. Male in membr. omisso articulo, Ὀλύμπιος.

532. ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους. Quia psephisma Periclis rogatu contra Megarenses latum simile erat scolio Timocreontis Rhodii:

ὤφελες, ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ,
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ
πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκ' ἐστί.

533. μήτε γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ. Perperam libri omnes μήτ' ἐν γῇ, cujus lectionis vitium ipsa lex metri arguit. Vide ad Eq. 610. Nec ullus dubito, quin in Timocreontis scolio sic etiam legi debeat, μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, prætereaque in primo versiculo, ὤφελές γ' ὦ τυφλὲ Π. Sunt enim scolii versus omnes dimetri trochaici acatalecti, præter penultimum, qui catalectus est.

535. οἱ Μεγαρῆς. In B. scriptum primo fuerat Μεγαρεῖς, ut est in ceteris libris: postea emendatum Μεγαρῆς.

540. Hic versus juxta Scholiastam ex Euripidis Telepho integer translatus est.

543. ἐκάθησθ'—Vulgo καθῆσθ', quæ scriptura æque bona est ac ea quam reposui, quumque sit in libris omnibus, servari debebat. Vide not. ad Thesm. 479. Conc. 302. Av. 495. Versus clausula ἢ πολλοῦ γε δεῖ, ex Euripidis Telepho sumta.

στοᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,
σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων·
τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,
τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων,
αὐλῶν, κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων. [
ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἐδρατε· ΤΟΝ ΔΕ ΤΗΛΕΦΟΝ
ΟΥΚ ΟΙΟΜΕΣΘΑ. ΝΟΥΣ ΑΡ' ΥΜΙΝ ΟΥΚ ΕΝΙ.

Ημ. ἀληθες, ὦ 'πίτριπτε, καὶ μιαρώτατε;
ταυτὶ σὺ τολμᾷς, πτωχὸς ὤν, ἡμᾶς λέγειν;
καὶ συκοφάντης, εἴ τις ἦν, ὠνείδισας;

Ημ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ', ἅπερ λέγει,
δίκαια πάντα, κοὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται.

Ημ. εἶτ', εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν αὔτ' ἐχρῆν;
ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.

Ημ. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς, οὐ μενεῖς; ὡς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθήσει τάχα.

Ημ. ἰὼ Λάμαχ', ἰὼ βλέπων ἀστραπὰς,
βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανεὶς,
ἰὼ Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα,

552. κωπέων πλατουμένων. Scholiastes exponit κωπέων, τῶν εἰς κώπην ξύλων ἐπιτηδείων, recte: nec quidquam commeruerat, cur a Kustero corriperetur, qui ipse nec formam nec proprietatem hujus vocabuli perspectam habuit. κωπέων non est a κώπη, sed a κωπεύς. Sunt autem κωπεῖς *ligna remis faciendis apta*. Hesychius: κώπεις, (scr. κωπεῖς) τὰ εἰς κώπας εὔθετα ξύλα. Vide summum Valckenarium ad Herodotum p. 383. πλατουμένων, quod minime sollicitandum, valet *quæ in palmulas exasciantur*, a πλάτη, *palmula remi*, unde πλατόω. Conficiendorum remorum maximus labor est palmulæ dedolatio: multo minor opera reliquæ parti impenditur; præcipua est palmula: inde est quod πλάτη per *συνεκδοχὴν remum* significat: sed proprie est pars remi inferior. Hesychius: κώπης τὸ ἄνω, κώπαιον· τὸ δὲ κάτω, πλάτη.

553. θαλαμιῶν. Sic recte positus accentus in membr. Sic etiam in B. sed a secunda manu. Male vulgo θαλαμίων. Est enim a recto feminino θαλαμία. Hesychius: θαλαμίαι κῶπαι, αἱ κατωτάτω. καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν χώραν, θαλάμιοι λέγονται. Erudita est ad hunc locum Kusteri nota.

554. νιγλάρων. Vocem raro obviam male mulcarunt librarii. In A. scriptum γεράνων: in C. νιγλαμίων. Est autem νίγλαρος modus quidam in tibiarum cantu. Vide Pollucem iv. 83. Scholiastæ μέλος μουσικὸν παρακελευστικόν. Hesychius: νίγλαροι, τερετίσματα, παρέργα κρούσματα. Appellabatur etiam νίγλαρος peculiaris quædam tibiæ species. Pollux: νίγλαρος δὲ, μικρός τις αὐλίσκος, Αἰγύπτιος, μοναυλίᾳ πρόσφορος. Forte non multum absimilis fuerit tibiæ, cujus in militia nostra usus, quam *fifre* vocamus.

555. τὸν δὲ Τήλεφον—Translata verba ex Euripidis Telepho.

564. εἰ θενεῖς, in futuro. Sic bene membr. Vulgo θένεις.

567. γοργολόφας idem valet, quod Homericum κορυθαίολος.

568. ὦ φίλ', ὦ φυλέτα. Sic B. Vulgo ὦ φίλε, ὦ φυλέτα.

εἴτε τις ἔστι ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς,
ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω
τις ἀνύσας. ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος.
Λα. πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας;
ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν;
τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;
Ημ. ὦ Λάμαχ' ἥρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων—
Ημ. ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἅνθρωπος πάλαι
ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακοῤῥοθεῖ;
Δι. ὦ Λάμαχ' ἥρως, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι, κἀστωμυλάμην.
Λα. τί δ' εἶπες ἡμᾶς; οὐκ ἐρεῖς;
Δι. οὐκ οἶδά πω·
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ.
ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκ' ἐμοῦ τὴν Μορμόνα.
Λα. ἰδού.
Δι. παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.
Λα. κεῖται.
Δι. φέρε νῦν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.
Λα. τουτὶ πτίλον σοι.
Δι. τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ,

569. εἴτε τις ἔστι. Sic A. C. Vulgo εἴτ' ἔστι τις.

570. ἢ τειχομάχος. Sic tres codd. et primariæ editt. In novitiis εἰ τειχ—

571. ἔχομαι μέσος. Sic A. C. Vulgo ἴσχομαι. Divinare nequeo quemadmodum metricus Scholiastes hos sex versus legerit, quos in octo digestos habuit.

573. Versum hunc Semichoro, qui Lamachi opem imploraverat, par erat tribuere. Perperam in libris omnibus Dicæopolidi adscriptus est.

577. Post hunc versum Lamacho istum tribuunt libri omnes,

οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε;

Paulo post tamen ipse Lamachus Dicæopolidem percunctatur, τί δ' εἶπας ἡμᾶς; Manifesta est absurditas. Nihil revera Lamachus eorum scire poterat, quæ Dicæopolis dixisset. Versum illum e superioribus concinnatum, ab inepto librario infertum, eo abire jussi, unde malum pedem intulerat.

580. τί δ' εἶπες ἡμᾶς; Vide supra ad Thesm. 742.

582. τὴν Μορμόνα. Dicitur μορμὼ, μορμοῦς, μορμὼν, μορμόνος. Intelligit autem scutum Gorgonis insignitum capite. Supra 574.

τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;

In Pace 474. Chorus eidem Lamacho, qui adesse fingitur, dicit:

οὐδὲν δεόμεθ', ὦ 'νθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος.

584. φέρε μοι τὸ πτερόν. Suidas in φέρε νῦν: τὸ πτερὸν ζητεῖ, ἵνα ἐξεμέσῃ. εἰώθασι γὰρ οἱ δυσεμοῦντες, πτερῷ χρῆσθαι πρὸς τὸ εὐχερῶς ἐμέσαι. Pollux x. 76. e Cratini fabula inscripta Ὧραι fragmentum hoc profert:

μῶν βδελυγμίας ἔχει;
πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω.

βδελυγμία nauseam significat, et *βδελύττομαι, nauseo.* Mox βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους: *nauseam mihi movent cristæ.* λεκάνης vomiturientibus dari solitæ meminerat Comicus in Pace 855. ubi sinceram lectionem revocabimus.

585. τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ. Plautus Rud. ii. 6. 26.

Perii, animo male fit. contine, quæso, caput.

ἵν᾽ ἐξεμέσω· βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.
Λα. οὗτος, τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν;
Δι. πτίλον γάρ ἐστιν, εἰπέ μοι, τίνος ποτέ;
Λα. ὄρνιθός ἐστιν.
Δι. ἆρα κομπολακύθου;
Λα. οἴμ᾽, ὡς τεθνήξει.
Δι. μηδαμῶς, ὦ Λάμαχε.
οὐ γὰρ κατ᾽ ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ᾽ ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ᾽ οὐκ ἀπεψώλησας; εὔοπλος γὰρ εἶ.
Λα. ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὤν;
Δι. ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός;
Λα. ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;
Δι. ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης,
ἀλλ᾽ ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης·
σὺ δ᾽, ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.
Λα. ἐχειροτόνησαν γάρ με—
Δι. κόκκυγές γε τρεῖς.

589. κομπολακύθου. Fictum avis nomen a κόμπος et λακεῖν, διὰ τὸ κομπαστὴν εἶναι τὸν Λάμαχον.

590. οἴμ᾽, ὡς τεθνήξει. In tribus codd. recte scriptum est οἴμ᾽, id est οἴμοι. Perperam in impressis οἶμ᾽. Tum τεθνήξει vel τεθνήξῃ est in duobus codd. Solus C. τεθνήσει, ut impressi, exhibet, quod barbarum esse dixi ad Vesp. 654. Et est hoc verissimum. Nullum enim exstat græcum thema, seu verbum, unde rite deduci possit futurum τεθνήσω. Analogice vero a verbo τεθνήκω, quod ipsum formatum est a præterito τέθνηκα, nascitur futurum τεθνήξω, medium τεθνήξομαι. Vide Oudendorpium ad Thomam M. in τεθνήξεται. Sed concedamus utramque characteristicam σ et ξ perinde locum habere in futuro verbi τεθνήκω, quid, quæso, alterutra discrimen afferet in usu et potestate illorum futurorum? Num forma tantum media licebit dicere τεθνήσομαι, et activa solummodo τεθνήξω? Num, si τεθνήξει unice *morietur* significat, τεθνήσει significare poterit *morieris?* His nugis abstinuisse vellem Th. Burgessium. Nimia Bentleii carpendi libido extra oleas Dawesium abripuit. Sic enim occasione versus in Nubibus 1436. pag. 96. novæ edit. commentatur. *Virum porro Cl. non secus atque editores fefellit atrox solœcismus,* σὺ τεθνήξει: *id quod perinde est ac si latine dicas* TU MORIETUR. *Futurum utique istud forma non nisi activa usurpatur; sicuti in subjectis exemplis: Acharn.* 325.

ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί. δήξομ᾽ ἄρ᾽ ὑμᾶς ἐγώ.

Æschylus Agam. 1288.

οὐ μὴν ἄτιμοί γ᾽ ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.

Quibus ex verbis satis liquido patet, voluisse eum in Nubium versu legi:

μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ᾽ ἐγχανὼν τεθνήξεις;

Et, si audiretur, hic etiam scriptum oportuisset, οἴμ᾽, ὡς τεθνήξεις. Sed frustra est. Utramque formam τεθνήξω et τεθνήξομαι agnoscit græcus sermo. Quin media usitatior. Vide Thomæ modo laudatum interpretem, Grævium ad Luciani Solœcistam p. 91. et Dukerum ad Thucydidem p. 549.

595. σπουδαρχίδης. σπουδάζων περὶ ἀρχῆς.

596. στρατωνίδης. ἀντὶ τοῦ στρατευόμενος, στρατιώτης.

597. μισθαρχίδης. ἐν τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων. Epitheta sunt a poëta conficta ad patronymicorum formam.

598. κόκκυγες. Schol. ἀντὶ τοῦ ἄτακτοι καὶ ἀπαίδευτοι. καὶ γὰρ ὁ κόκκυξ ἄμουσόν τι φθέγγεται.

ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπεισάμην,
ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι,
νεανίας δ', οἵους σὺ, διαδεδρακότας,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμὰς,
Τισαμενοφαινίππους, Πανουργιππαρχίδας·
ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι· τοὺς δ' ἐν Χαόσι
Γερητοθεοδώρους, Διομειαλαζόνας,
τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ, κἀν Γέλᾳ, κἀν Καταγέλᾳ.

Λα. ἐχειροτονήθησαν γάρ.

Δι. αἴτιον δὲ τί,
ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπῃ,
τωνδὶ δὲ μηδέν; ἐτεὸν, ὦ Μαριλάδη,
ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἓν, ἢ οὔκ;
ἀνένευσε· καί τοι γ' ἔστι σώφρων κἀργάτης.
τί δαὶ Δράκυλλος, κ' Εὐφορίδης, ἢ Πρινίδης;
οἶδέν τις ὑμῶν τἀκβάταν', ἢ τοὺς Χάονας;
οὔ φασιν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας, καὶ Λάμαχος,
οἷς ὑπὲρ ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρώην ποτὲ,
ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας,
ἅπαντες ΕΞΙΣΤΩ παρῄνουν οἱ φίλοι.

Λα. ὦ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά;

Δι. οὐ δῆτ', ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.

603. Schol. ὁ Τισάμενος ὡς ξένος καὶ μαστιγίας κωμῳδεῖται. ὁ δὲ Φαίνιππος, ὡς νώθης καὶ ἡταιρηκώς. ὁ δὲ Χάρης ἐπὶ ἀμαθίᾳ διεβάλλετο. τούτους κωμῳδεῖ, ὡς πανούργους, τόν τε Τισάμενον, καὶ τὸν Φαίνιππον, καὶ Ἱππαρχίδην, καὶ Γέρητα τὸν φαλακρὸν, καὶ Θεόδωρον, τὸν Διομειᾶ τὸν δῆμον ὄντα. τὸ δὲ ΕΝ ΧΑΟΣΙ πέπαικται παρὰ τὸ ἐν Ἱππεῦσι (78.)

ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσιν.

ἐπειδὴ καὶ εἰς μαλακίαν διεβάλλετο Γέρης καὶ Θεόδωρος, καὶ ὅτι ἐκ δούλων.

606. κἀν Καταγέλᾳ. Fictum urbis nomen, manifesta adlusione ad καταγελᾶν.

608. ἀμηγέπῃ. Sic membr. Vulgo ἀμηγέπου. In B. diphthongo superscriptum η. Suidas vero in ἀμηγέπῃ hunc versum citans, habet ἀμηγέποι. Quam prætulimus, sincera forma est, præ illis frequentata scriptoribus Atticis, ut et ἀμωσγέπως, quo utitur Comicus Thesm. 429. Vide Ruhnkenium ad Timæi glossam ἀμηγέπῃ, ἑνί γε τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν.

610. Vulgo legitur: ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἴνη. Depravatissima lectio est, quam tamen festivi Græculi explicant, sed ita inepte, ut eorum verba transcribere pigeat. In membr. scriptum ἓν ἤ, duabus sic perspicue distinctis vocibus: sic etiam in C. immo interposito, ut in primariis editt. commate, ἓν, ἤ: in B. interposito interrogationis signo, ἓν; ἤ. Excidit librariorum culpa negatio οὐκ, quæ cum ἢ in unam syllabam coalescit:

ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἓν, ἢ οὔκ;

614. ὁ Κοισύρας. Megacles Cœsyræ filius. Vide ad Nub. 48.

616. ἀπόνιπτρον, τὸ ὕδωρ, ᾧ πόδας νίπτονται. Eustathius ad Odyss. p. 1867. l. 25.

617. ἐξίστω. Sic tres codd. Perperam in primariis editt. ἐξίστων.

618. In Avibus v. 1570.

ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε;

Λα. ἀλλ᾽ οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἀεὶ πολεμήσω, καὶ ταράξω πανταχῇ,
καὶ ναυσὶ, καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.
Δι. ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
πωλεῖν, ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ· Λαμάχῳ δὲ μή.

Χορός.

ὤνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπείθει
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ᾽ ἀποδύντες τοὺς ἀναπαίστους ἐπίωμεν.
Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν,
οὔπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων, ὡς δεξιός ἐστι·
διαβαλλόμενος δ᾽ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις,
ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.
φησὶν δ᾽ εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητής,
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μήθ᾽ ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ᾽ εἶναι χαυνοπολίτας.
πρότερον δ᾽ ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες,
πρῶτον μὲν ΙΟΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ἐκάλουν· κἀπειδὰν τοῦτό τις εἴπῃ,
εὐθὺς διὰ τοὺς ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ἐπ᾽ ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.
εἰ δέ τις, ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, ΛΙΠΑΡΑΣ καλέσειεν ΑΘΗΝΑΣ,

621. καὶ ταράξω. Sic optime A. C. Inepte vulgo καὶ κατάρξω.

623. ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις. Sic optime in B. In A. C. κηρύττω γε καὶ Π. In impressis vero κηρύττω καὶ Π. retenta e duabus particulis ipsa illa quæ ejicienda erat. Quod reponebat Orvillius ad Charit. p. 239. τε, id neutiquam congruere nemo non videt. Particula illa nomini aut verbo semper subjungitur. τε Πελοποννησίοις pro Πελοποννησίοις τε, græcus sermo aversatur.

626. ὤνὴρ νικᾷ. Vulgo minus bene ἀνήρ.

628. ἐφέστηκεν. Perperam vulgo ἐφέστηκε—τρυγικοῖς. Sic etiam duo codd. Mendose in membr. τραγικοῖς.

633. πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος. Vulgo ἄξιος. Illud flagitat sententia, et vere reponendum censuit Dawesius. Iisdem verbis mox poëtæ meritorum enumerationem concludit Chorus v. 641.

ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος
ὑμῖν γεγένηται.

636. πρότερον δ᾽ ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες. Sed scriptus est hic versus in libris omnibus πρότερον δ᾽ ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων ἐξαπατῶντες, nec quidquam in numeris turbatum est, ut Kustero videbatur, cui tamen adsentior concinniores esse, transpositis ut supra vocibus.

637. ἰοστεφάνους. Vide Equit. v. 1329. κἀπειδὰν τοῦτό τις εἴπῃ. Sic optime B. In A. C. κἀπειδὴ—εἴποι. Vulgo solœce, κἀπειδὴ—εἴπῃ.

638. ἐπ᾽ ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε. Eodem fere sensu in Eq. v. 1344. ἀνωρτάλιζες. Schol. οἱ ἐπαίνων εἰς ἑαυτοὺς γινομένων ἀκούοντες, εἰώθασι τὴν πυγὴν τῆς καθέδρας ἐξαίρειν.

εὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς ΛΙΠΑΡΑΣ, ἀφύων τιμὴν περιάψας.
ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,
καὶ τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημοκρατοῦνται.
τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
ἥξουσιν, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.
οὕτω δ' αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόρρω κλέος ἥκει,
ὅτε καὶ Βασιλεὺς, Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βασανίζων,
ἠρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν·
εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν, ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά.
τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους γεγενῆσθαι,
καὶ τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον ἔχοντας.
διὰ τοῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται,
καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.
ἀλλ' ὑμεῖς μή ποτε δείσηθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια·
φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὡς εὐδαίμονας εἶναι,
οὐ θωπεύων, οὐδ' ὑποτείνων μισθοὺς, οὔτ' ἐξαπατύλλων,
οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων,
πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω,

640. εὕρετο πᾶν ἄν. Sic bene Dawesius ex linguæ ingenio. Vulgo εὗρε τὸ πᾶν.

645. ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια. Male ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια. Sic enim corrupti sunt hujus versus numeri, in quibus non poëtæ manum, sed librariorum temeritatem agnoscas. Non unicus est, vel saltem in posterum non unicus erit, apud Comicum tetrameter anapæsticus, quem deturpet cæsura post quartum pedem. Huc spectat quod dixi in nota ad Av. 600. Et sane facillima est numerorum hujus versus restitutio.

647. ὅτε καὶ—Sic tres codd. et editt. veteres. In Kusteriana perperam excusum typothetæ errore, ὅτι καὶ—

648. ἠρώτησεν. Perperam vulgo ἠρώτησε.

650. γεγενῆσθαι. In B. γενήσεσθαι ex glossemate. In C. ἀνθρώπους ποτὲ βελτίους γεγενῆσθαι.

653. ἀπαιτοῦσιν. Sic emendate in B. Perperam vulgo ἀπαιτοῦσι.

655. Sic vulgo legitur hic versus:

ἀλλ' ὑμεῖς τοι μήποτ' ἀφῆσθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια.

Redundat syllaba: sed facile est numeros integrare, eximendo inutilem particulam τοι. Non ita vero facile est bonum aliquem sensum ex istis elicere. κωμῳδεῖν τὰ δίκαια nihil aliud significare potest, quam *jura, leges, fas in comœdia irridere*. Quod si Chorus dicat facturum esse poëtam, utique absurde loquatur. Id ipsum enim erat caput accusationis in poëtam a Cleone intentatæ, ob fabulam *Babylonios*, quam præcedente anno docuerat. Præterea μήποτ' ἀφῆσητε, sive ad Æginam insulam, sive ad poëtam referatur, ineptum est. Lacedæmonii non flagitabant Aristophanem sibi dedi: Æginam sibi concedi petebant, idque Chori sententia, Aristophanis ulciscendi cupiditate, nempe ut ei prædia adimerent, quæ in illa insula possidebat. Qui vero prædiis istis exutus minus Athenis comœdias docuisset? Nihil istis inest sani. Sinceram lectionem servavit codex C. in quo scriptum:

ἀλλ' ὑμεῖς τοι μήποτε δείσηθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια.

Inde proclive erat Comici manum restituere.

650-1 "Who," says he, "most incline to that poet divine,
to his counsels of wisdom lend heeding;
In war shall that state most her fortunes make great,
and her morals at home best be mending."
Mitchell.

καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω.
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται, κοὐ μήποθ' ἁλῶ
περὶ τὴν πόλιν ὤν, ὥσπερ ἐκεῖνος,
δειλὸς καὶ λακαταπύγων.

Ημ. Δεῦρο Μοῦσ' ἐλθὲ, φλεγυρὸν πυρὸς ἔ-
χουσα μένος, ἔντονος Ἀχαρνική.
οἷον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων
φέψαλος ἀνήλατ', ἐρε-
θιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι,
ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι·
οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
οἱ δὲ μάττωσιν· οὕ-
τω σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος
εὔτονον, ἀγροικότερον,
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην.

Χο. Οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ, μεμφόμεσθα τῇ πόλει.
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν,
γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχομεν,
οἵτινες γέροντας ἄνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς,
ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων,
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, καὶ παρεξηυλημένους,
οἷς Ποσειδῶν Ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν,

664. δειλὸς καὶ λακαταπύγων. Sic optime tres codd. Vulgo λακκοκαταπύγων, quæ vox est nihili. In composito λακαταπύγων epitaticum λα longum est, ut in Λάμαχος aliisque vocibus.

665. φλεγυρὸν hic refertur ad μένος. At in tribus codd. sic scriptum et distinctum est: δεῦρο μοῦσ' ἐλθὲ φλεγυρὰ, πυρὸς—In Bern. Juntæ edit. φλογερόν.

670. ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι. Sic recte scriptum in tribus codd. Vulgo ἡνίκ' ἐπανθρακίδες, omisso ἂν cum versus ruina, qui tetrameter est pæonicus, ut antistrophicus 697. constans tribus pæonibus primis et cretico.

671. Θασίαν. Scilicet ἅλμην.—ἀνακυκῶσι. Sic bene Suidas in Θασίαν. Libri omnes nostri ἀνακυκλῶσι, manifesta menda. Facete utitur Comicus dithyrambico epitheto λιπαράμπυκα, quod nihil aliud illi significat, quam λιπαράν. Præter jocum nihil hic quærendum: ejusmodi sunt pleraque epitheta, quæ festivus Matro piscibus in convivio tribuit. λιπαράμπυξ Mnemosynes epitheton est in nobilibus Pindari versibus, Nem. vii.

ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσο-
πτρον ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ,
εἰ Μναμοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
εὕροι τις ἄποινα μόχθων
κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

672. οἱ δὲ μάττωσιν. Sic bene membr. Solœce vulgo μάττουσιν. Pendet enim hoc verbum, ut duo præcedentia, ab ἡνίκ' ἄν.

674. ἀγροικότερον. Sic membr. Vulgo εὔτονον, ἀγροικότονον.

683. τονθορύζοντες. Sic tres codd. Scholiastes in Ald. edit. Suidas, et Grammatici plerique: si apud quosdam per ι scriptum reperitur, ut hic im-

οὐχ ὁρῶντες οὐδὲν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.
ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν,
ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι·
κᾆτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν,
ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν.
ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει, κᾆτ' ὄφλων ἀπέρχεται·
εἶτα λύζει, καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους·
Οὗ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι.

Ημ. Ταῦτα πῶς εἰκότα γέροντ' ἀπολέ-
σαι, πολιὸν ἄνδρα, περὶ κλεψύδραν,
πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ
θερμὸν ἀπομορξάμενον
ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολὺν,
ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν;
εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν, ἐδιώκομεν·
νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονη-
ρῶν σφόδρα διωκόμεθα,
κᾆτα προσαλισκόμεθα.
πρὸς τάδε τίς ἀντερεῖ Μαρψίας;

Χο. Τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην,
ἐξολέσθαι, ξυμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,
τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ;
ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα, κἀπομορξάμην, ἰδὼν
ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον,
ὃς, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης,
οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο·

pressi exhibent, τονθορίζοντες, id librariorum errore factum; nam genuina scriptura est per υ, quæ exstat etiam vulgo Ran. 747. Vesp. 614. τονθορύζειν, *chuchoter*.

689. μασταρύζει. Schol. συνέλκει καὶ συνάγει τὰ χείλη. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιτθίων παίδων, ἃ τὸν μαστὸν ἕλκοντα τῷ στόματι, συνάγει τὰ χείλη. Perperam in membr. μασταρίζει, eodem errore, de quo in superiore nota.

702. Μαρψίας. Schol. οὗτος φιλόνεικος, καὶ φλύαρος, καὶ θορυβώδης ῥήτωρ κωμῳδεῖται.

709. τὴν Ἀχαιάν. Excerptam ex Orionis Etymologico notam cum lectore communicabo, ex Animadversionibus eruditi mei amici desumtam, quarum memini in nota ad Conc. 987. Ἀχαιὰ, ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃ. τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ταναγραίοις μεταστᾶσιν ἐκ τῆς Τανάγρας ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἡ Δημήτηρ φανεῖσα αὐτοῖς, ἀκολουθῆσαι τῷ γινομένῳ ἤχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. καὶ διώδευον ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ παυσαμένου περὶ τὴν Ἀττικὴν, ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δήμητρος. οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήμασι εἰς Ἀριστοφάνην. In edito autem Etymologico Comici versus exstat cum diversa lectione minime contemnenda:

οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετ' ἄν.

ἀλλὰ κατεπάλαισεν ἂν μὲν πρῶτον Εὐάθλος δέκα,
κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους,
περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.
ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἐᾶθ' ὕπνου τυχεῖν,
ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ᾖ
τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος·
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χὠ Κλεινίου.
κἀξελαύνειν χρὴ τολοιπόν· κἢν φύγῃ τις, ζημιοῦν
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΜΕΓΑΡΕΥΣ, ΚΟΡΑΙ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Δι. ΟΡΟΙ μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἵδε τῆς ἐμῆς.
ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις
ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι

Perplacet istud ἂν in fine versus repetitum, estque ex eo elegantiarum genere, quas sæpius obliterarunt librarii, nedum eas alicubi *de suo* addiderint.

710. κατεπάλαισεν ἂν μὲν—Sic bene Kusterus in notis. Vulgo claudicante versu : κατεπάλαισε μὲν ἄν.

712. περιετόξευσεν. Vulgo cum metri labe omissum ν paragogicum..

718. τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ. *Est locus salebrosus. Non apparet enim, unde dativi illi,* γέροντι *et* νέῳ *pendeant.* KUSTERUS. Bergleri explicatio, quam describere piget, longe est ineptissima, quod et ipse fatetur: proinde quum nihil melius sciret, *versionem Frischlini retinuit, quamvis a verbis Comici alienam.* Versio autem sic se habet: *Quin etiam hinc expellere oportet, et, si fugiat quispiam, multare: atque istud juvenem a juvene, senem a sene perpeti.* Rem non nimis proclivem, planam me fecisse confido. Phrasis est concisa, in qua si suppressas voces, expressis cognatas, suppleas, sensum, et constructionis rationem manifestam habebis. ἢν φύγῃ τις, *si quis reus agatur,* χρὴ ζημιοῦν, *oportet eum multare*, sed ad hunc modum, τὸν γέροντα τὴν ζημίαν ἐπάγοντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ ἐπάγοντα τῷ νέῳ: vel, ut Comici ipsius verbis in Pl. 480. utar, τὸν γέροντα τὸ τίμημα τῆς δίκης ἐπιγράφοντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ. Non male me vertisse opinor: *Et judicio quidem malos persequi oportet deinceps: at, si quis agatur reus, multam irroget senex seni, juvenis autem juveni.*

723. ἀγορανόμοι erant magistratus, ad quos pertinebat rerum venalium cura. De his vide Menagium ad Laërtium vi. 90. Quando munus suum obibant in foro, scuticam gerebant. Schol. ἱμάντας, λώρους, φραγγέλια. τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγελίοις ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Cur vero Dicæopolis agoranomos sui fori loris instruat ἐκ λεπρῶν, ad verbum *ex leprosis*, ejus rei diversas rationes excogitarunt veteres Critici, quorum expositiones admodum conturbavit, qui eas excerpsit. Sic autem transposita verba in ordinem reponi debent. λεπρῶν δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὅ ἐστι τύπτειν. οἱ δὲ, ἀπὸ Λεπρέου πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ καὶ ἐν Ὄρνισι μέμνηται (149)

τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον;

καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις (H. in Jovem 39.)

Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται.

οἱ δὲ, ἐκ λεπρῶν βοῶν, διὰ τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι· οἱ δὲ, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς λεπροὶ τὸ σῶμα, πρὸς οὓς σπένδεται. ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τόποις ἔξω τοῦ

τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἱμᾶντας ἐκ λεπρῶν.
ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω,
μήτ' ἄλλος ὅστις Φασιανὸς ἔστ' ἀνήρ.
ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπεισάμην,
μέτειμ', ἵνα στήσω φανερὰν ἐν τῇ 'γορᾷ.

Με. ἀγορὰ 'ν 'Αθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα·
ἐπόθουν τυ, ναὶ τὸν Φίλιον, ἅπερ ματέρα.
ἀλλ', ὦ πόνηρα κόριά γ' ἀθλίου πατρὸς,
ἀμβᾶτε ποττὰν μάδδαν, αἴ χ' εὕροιτέ πα.
ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα·
πότερα πεπρᾶσθαι χρήδδετ', ἢ πεινῆν κακῶς.

Κο. πεπρᾶσθαι, πεπρᾶσθαι.

Με. ἐγώνγα καὐτός φαμι. τίς δ' οὕτως ἄνους,
ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, φανερὰν ζαμίαν;
ἀλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά.
χοίρους γὰρ, ὑμὲ σκευάσας, φασῶ φέρεν.
περίθεσθε τάσδε τὰς ὁπλὰς τῶν χοιρίων.
ὅπως δὲ δοξεῖτ' ἦμεν ἐξ ἀγαθᾶς ὑός·
ὡς, ναὶ τὸν 'Ερμᾶν, εἴπερ ἵξετ' οἴκαδις,
τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ κακῶς.
ἀλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ῥυγχία,
κἤπειτεν ἐς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνετε.
ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε, καὶ κοΐξετε,
χ' ἡσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.
ἐγὼν δὲ καρυξῶ γα Δικαιόπολιν. ὅπα
Δικαιόπολις; ἦ λῇς πρίασθαι χοιρία;

ἔστιν Λιπρὸς καλούμενος, ἵνθα τὰ βυρσεῖα ἦν. Ceterum nomen græcum ἀγορανόμος jure Latii donavit Plautus, qui eo utitur cum alibi, tum Capt. iv. 2. 43.

Eugepe! edictiones ædilitias hic habet quidem :
mirumque adeo est, ni hunc fecere sibi Ætoli Agoranonum.

726. Φασιανός. Adlusio ad verbum φαίνειν.

732. αἴ χ' εὕροιτι. Sic ex indole linguæ legendum : *Si forte possitis alicubi invenire.* Vulgo εὕρητε.

739. φασῶ φέρεν. Sic ex dialecto scribi debuit, ut infra 788. vulgo etiam φέρειν.

742. οἴκαδις. Sic tres codd. et primariæ editt. Vulgo οἴκαδις. Illud retinuerunt novitii editores in v. 779.

743. τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ. Ridiculus esset, si quis contenderet, eundem horum sensum futurum esse, si, omisso articulo, legeretur πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ. Vide not. ad Ran. 421.

747. χοιρίων μυστηρικῶν, quos Latini *porcos sacres* appellant. Plaut. Men. ii. 2. 15.

Adolescens, quibus hic pretiis porci veneunt
sacres sinceri?—

Idem Rud. iv. 6. initio : —adorna, ut rem divinam faciam—Laribus familiaribus.—Sunt domi agni et porci sacres.

748. καρυξῶ γα. Minus bene vulgo γε. Illud e dialecto reponi debuit.

Δι. τί; ἀνὴρ Μεγαρικός;

Με. ἀγοράσοντες ἥκομες.

Δι. πῶς ἔχετε;

Με. διαπεινᾶμες αἰὲς ποττὸ πῦρ.

Δι. ἀλλ' ἡδύ τοι, νὴ τὸν Δί', ἢν αὐλὸς παρῇ.
τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρῆς νῦν;

Με. οἷα δή;
ὅκα μὲν ἐγώνγα τηνόθεν ἐπορευόμαν,
ἄνδρες Πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει,
ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.

Δι. αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων.

Με. σὰ μάν;

Δι. τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;

Με. παρ' ἁμὲ πολυτίματος, ἅπερ τοὶ θεοί.

Δι. ἅλας οὖν φέρεις;

Με. οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε;

Δι. οὐδὲ σκόροδα;

Με. ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς ὧν ἀεί,
ὅκκ' ἐσβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύες,
πάσσακι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε.

Δι. τί δαὶ φέρεις;

Με. χοίρους ἐγώνγα μυστικάς.

Δι. καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον.

Με. ἀλλὰ μὰν καλαί.

751. αἰές. Sic Lys. 1267. φιλία δ' αἰὲς εὔπορος εἴη.

753. οἱ Μεγαρῆς. Sic recte B. Vulgo Μεγαρεῖς.

754. Sic in impressis legebatur hic versus:

ἀλλὰ γὰρ ὅκα μὲν γα τηνόθεν ἐμπορευόμαν.

In B. superne inter μὲν et γα repositum ἐγών. In A. C. non comparent voces ἀλλὰ γάρ. Prior habet, ὅκα μὲν ἐγὼν τηνόθεν ἐμπορευόμαν: alter vocem etiam ἐγὼν omittit. Ex his variis lectionibus sinceram venustamque erui:

ὅκα μὲν ἐγώνγα τηνόθεν ἐπορευόμαν.

Retentum forte quis malit ἐμπορευόμαν, quod mea quidem causa reponat, cui magis id probabitur. Equidem Atticis proprium esse arbitror illius compositi usum simplicis vice. Supra v. 480. Dicæopolis Euripidem irridens ait: ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα. Apud Sophoclem plus semel occurrit ἔμπορος pro ὁδοιπόρος, ut Œd. Col. 25.

πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτον ἡμῖν ἐμπόρων.

Sic illis ἐμπορεύεσθαι idem est quod πορεύεσθαι. Sed in Megarensis sermone minus id placet, ne augmenti omissionem memorem, quod tamen haud injuria requiri potest.

755. τῇ πόλει. Saltem oportuisset τᾷ.

757. σὰ μάν; Sic divisim in membr. et in margine cod. B. cujus in contextu est τί μάν. In C. σὰ μέν. Auctor Etymol. M. p. 157. l. 48. σὰ, ὅ ἐστι Μεγαρικὸν, δηλοῦν τὸ τινά. Vulgo conjunctim σαμάν; Schol. σαμὰν δὲ, ἀντὶ τοῦ τί μήν; τί γὰρ ἄλλο καταλείπεται ἢ τοῦτο;

758. τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; Omnia hæc in A. B. Dicæopolidi tributa. In impressis τί δ' ἄλλο Megarensi continuatur.

762. ἐσβάλητε. Sic tres codd. Vulgo ἐσβαλεῖτε.

ἄντεινον, αἰ λῆς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.
Δι. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;
Με. χοῖρος, ναὶ Δία.
Δι. τί λέγεις σύ; ποδαπὴ δ᾽ ἐστὶ χοῖρος;
Με. Μεγαρικά.
ἦ οὐ χοῖρος ἔσθ᾽ ἅδ᾽;
Δι. οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.
Με. οὐ δεινά; θᾶσθε τοῦδε τὰς ἀπιστίας·
οὔ φατι τόνδε χοῖρον ἦμεν. ἀλλὰ μὰν,
αἰ λῆς, περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν,
αἰ μή ᾽στιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμῳ.
Δι. ἀλλ᾽ ἔστιν ἀνθρώπου γε.
Με. ναὶ τὸν Διοκλέα,
ἐμά γα. τὺ δέ νιν ἦμεναι τίνος δοκεῖς;
ἢ λῇς ἀκοῦσαι φθεγγομένας;
Δι. νὴ τοὺς θεοὺς,
ἔγωγε.
Με. φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον.

766. ὡς παχεῖα καὶ καλά. Sic A. C. recte, ut etiam Corinthus de Dial. Dorica hunc versum citat §. lxiii. ubi acute observabat Kœnius singularem numerum præferendum esse, quum e v. seq. et 769. manifestum sit Megarensem alteram filiam post alteram Dicæopolidi ostendere. In impressis est ὡς παχεῖαι καὶ καλαί.

771. Perpetuus est in hoc diverbio lusus ex ambiguitate nominis χοῖρος, quod *porcum* significat, et *pudendum muliebre*. Posteriore significatu occurrit apud Comicum sæpe, ut Thesm. 289. 538. Conc. 724. alibi. Eadem ambiguitas in latina versione servari poterat. Testis est Varro, cujus adponam locum e L. ii. de Re Rust. pag. 73. edit. H. Stephani. "Ab suillo enim genere pecoris immolandi initium primum sumtum videtur: cujus vestigia, quod initiis Cereris porci immolantur, et quod initiis Pacis fœdus cum feritur, porcus occiditur; et quod nuptiarum initio antiqui reges ac sublimes viri in Hetruria in conjunctione nuptiali, nova nupta et novus maritus primum porcum immolant. Prisci quoque Latini et etiam Græci in Italia idem factitasse videntur. Nam et nostræ mulieres, maxime nutrices, naturam, qua feminæ sunt, in virginibus appellant *porcum*, et græce χοῖρον: significantes esse dignum insigni nuptiarum."

772. περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν. Sic optime Kusterus in notis: hancque lectionem in textum recepit Berglerus optimo jure. Antea legebatur θυμιτιδᾶν, pessumdato metro. In codd. est θυματιδᾶν. Emendationem confirmat ipse Comicus inf. 1099.

ἅλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.

A θύμος fit θυμίτης, secunda longa. Sincera forma apud Suidam prostat, ubi male proposita vox ex allato exemplo emendari debebat. Sic enim apud eum, manifesta menda, legitur: Θυμιτίδων ἁλῶν. οἷον μετὰ θύμου τετριμμένων. Ἀριστοφάνης· περίδου μοι περὶ θυμίτων ἁλῶν.

774. ναὶ τὸν Διοκλέα. Per Dioclem heroëm jurabant Megarenses, cujus in honorem festum agebant, τὰ Διόκλεια. Hujus meminit Theocrit. in fine Idyll. xii.

775. τὺ δὲ—Vulgo σὺ δέ. Mox altero abhinc versu Kusterus edidit φώνει δὴ τὺ—ubi codd. et primariæ editt. habent δὴ σύ.—ἦμεναι. In tribus codd. scriptum εἶμεναι, quod ob illorum consensum recipi debebat. εἶμεν, ἦμεν, εἶμεναι, ἦμεναι, formæ sunt infinitivi communis εἶναι, quibus promiscue utuntur Dorici poëtæ.

777. χοιρίον. Perperam vulgo, pessumdato metro, χοιρίδιον. Diminutivum χοιρίον exstat supra 740. 747. et obsceno sensu Vesp. 1353. Emendationem præceperat Orvillius Chadarit. p. 239.

οὐ χρῆσθα σιγῆν, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένα·
πάλιν τύ γ' ἀποισῶ, ναὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν, οἴκαδις.
Κο. κοΐ, κοΐ.
Με. αὕτα 'στὶ χοῖρος;
Δι. νῦν γε χοῖρος φαίνεται.
ἀτὰρ ἐκτραφείς γε, κύσθος ἔσται, πέντ' ἐτῶν.
Με. σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.
Δι. ἀλλ' οὐδὲ θύσιμός ἐστιν αὑτηγί.
Με. σά μάν;
πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι;
Δι. κέρκον οὐκ ἔχει.
Με. νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα
ἑξεῖ μεγάλαν τε, καὶ παχεῖαν, κἠρυθράν.
ἀλλ' αἱ τράφεν λῇς, ἅδε τοι χοῖρος καλά.
Δι. ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ.
Με. ὁμοματρία γάρ ἐστι, κἠκ τωυτῶ πατρός.
αἰ δ' ἂν παχυνθῇ κἀναχνοανθῇ τᾷ τριχὶ,
κάλλιστός ἐστι χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύειν.
Δι. ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῇ 'φροδίτῃ θύεται.
Με. οὐ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ; μόνᾳ γα δαιμόνων.
καὶ γίγνεταί γα τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς
ἅδιστον, ἂν τὸν ὀδελὸν ἐμπεπαρμένον.
Δι. ἤδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν;
Με. ναὶ τὸν Ποτείδαν, κἂν ἄνευ γα τῶ πατρός.

778. σιγῆν. Editori nescio cui debetur Dorica forma σιγᾶς non male, ut videtur, reposita. Tres codd. et primariæ editt. habent σιγῆς. Sed neutrum sincerum est, nec σιγᾶς, nec σιγῆς. Quin postremum hoc, quod habent libri omnes veteres, ad genuinam scripturam propius accedit, quam repræsentat Corinthus de Dial. Dor. §. xli. οὐ χρῆσθα σιγῆν. Infinitivus Doricus σιγῆν, non ita frequenter obvius, librarios fefellit. Eadem forma est in Lys. v. 171. πλαδδιῆν. 1077. ὁρῆν. et in hac ipsa fabula v. 734. πεινῆν.

782. κύσθος idem significat quod χοῖρος. Sed hoc, ut e Varronis modo citatis verbis colligi potest, proprie puellarum est: illud autem adultarum feminarum, quas aliquamdiu jam exercuit Veneris palæstra. Idcirco Comicus in Ran. 430. Calliam dicit, non χοίρου, sed

κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.

Hanc tamen differentiam non religiose observant, et alibi promiscue fere adhibentur hæc nomina.

784. αὑτηγί. Sic tres codd. Vulgo αὑτηΐ.

790. τωυτῶ. Vulgo ταυτοῦ. In A. B. τωυτοῦ. Sincerum et ad dialecti normam exactum est, quod dedimus.

791. κἀναχνοανθῇ τᾷ τριχί. Vulgo κἀναχνοανθῇ γ' ἐν τριχί. In tribus codd. κἀναχνοανθῇ τριχί. Ob oculos habuisse videtur librarius κἀναχνοανθῇ τῇ τριχί. Articulum hausit similis sonus præcedentis syllabæ. Sed scriptum oportuerat τᾷ.

792. Observes θύειν prima brevi, sed in Megarensis ore. Nam Attici eam syllabam semper producunt.

794. μόνᾳ γα. Vulgo μόνᾳ γε. In distinctione, quam meliorem reddidimus, nobis consentiunt codd. B. C.

796. ἂν τὸν ὀδελόν. In B. ἐς τὸν—

798. Vulgo sic legitur hic versus, numeris fœde corruptis:

Δι. τί δ' ἐσθίει μάλιστα;
Με. πάνθ' ἃ κἂν διδῷς.
αὐτὸς δ' ἐρώτη.
Δι. χοῖρε, χοῖρε.
Κο. α'. κοΐ, κοΐ.
Δι. τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους;
Κο. α'. κοΐ, κοΐ, κοΐ.
Δι. τί δαί; Φιβάλεως ἰσχάδας;

καὶ τὸν Ποτειδᾶν ἄν, κἄνευ γα τῶ πατρός.

Veram lectionem exhibet cod. B.

καὶ τὸν Ποτιδᾶ, κἂν ἄνευ γα τῶ πατρός.

Vulgatum Ποτειδᾶν retineri debuit. In membr. scriptum ναὶ τὸν Ποτιδᾶ κἄνευ γα τῶ πατρός. Sic etiam in C. nisi quod pro ποτειδᾶ habet ποτιδᾶ.

799. πάνθ' ἃ κἂν διδῷς. Vulgo ἃ καὶ δίδως.

800. ἐρώτη. Glossa in membr. ἐρώτησον. Forma imperativi Dorica verborum in αω. Vide ad Lys. 990.

801. Vox κοΐ triplicata est in codd. omnibus, ut metrum flagitat. Gemi[nant] eam tantum impressi. In istis τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους; nequitia est, et jocus facetus ex ambiguitate nominis ἐρέβινθος, quod *penem* etiam significat, qua potestate occurrit Ran. 545.

803. Sic vulgo legitur hic versus:

τί δαὶ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἄν;—κοΐ, κοΐ.

Pessumdatum est metrum, et sententia ineptissima. Prius vidit Kusterus, alterum ne subodoratus quidem est. Sic enim ille: *Metri tenorem interpellat vocula* δαί: *qua deleta et versus recte se habebit, nec sensui quidquam decedet.* Immo, ô bone, sensus nullus erit nisi insulsissimus. Nam primo quidem nulla *ficuum* mentio hic fieri potest. Jam significaverat puella se *caricas* lubentissime comesuram. Curnam quæreret Dicæopolis, num *ficus* etiam comederet? Fac tamen eum ita rogasse: postquam rursus puella significavit, se *ficus* etiam comesuram, qui dicere possit ille? ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον. Nonne est istuc absurdum? Postea vellem mihi dici, utra puella hoc rogetur. Eane, quæ præcedenti versu jam responderat? Si una et eadem semper rogatur et respondet, cur mox κεκράγατον dicit Dicæopolis, quum debuisset κέκραγε? Denique quorsum refertur, et quid sibi vult αὐτός? Solœcum est: debuisset enim esse αὐτά. Non animadvertit Kusterus Dicæopolidem nomen χοῖρος, quo ille *porcellam* intelligit, semper feminino genere efferre: itidemque Megarensem, nisi tribus in locis, ubi manifesto *cunnum* intelligit; nempe v. 771. 773. et 792. Quid multa? locus depravatissimus est. Puellam alteram post alteram percontatur Dicæopolis. Postquam prior ad quæstionem illam τί δαί; φιβάλεως ἰσχάδας τρώγοις ἄν; respondit, alteram puellam, quam editores nondum distinxerant, rogat:

τί δαὶ σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς;

Quæ postquam etiam comedendarum illarum cupiditatem significavit, jure et ex rei veritate Dicæopolis ait:

ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον.

Vere πρὸς τὰς ἰσχάδας, quarum proxime præcessit mentio; vere κεκράγατον, quia clamaverat utraque puella. Venustatem hujus loci codd. ope restitui, quorum sigillatim scripturam exhibebo:

A. τί δαὶ σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός;
B. τί δαὶ σὺ κατρώγοις αὐτὸς ἄν;
C. τί δαὶ σὺ κατατρώγοις ἂν αὐτός;

Si in vulgata lectione præter versus labem nihil offenderet, quam facile esset, mutato δαὶ et δὲ, quorum alterum in alterius locum sæpe illatum videtur, metrum resarcire!

τί δὲ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἄν;—κοΐ, κοΐ.

Quæ medicina Kusteriana longe esset melior. Hisque jam scriptis, demum animadverto sic excusum esse in primariis editt. duabus, quas sequuntur utraque Veneta, Basileensis prior et Parisina. τί δαὶ e Fracini editione in Frobenianam migravit, et inde in alias. Sed absurdum hoc esse, satis, opinor, ad liquidum perduxi. αὐτὰς scriptum oportuit: nempe τὰς φιβάλεως ἰσχάδας, et in puellæ responsione priori loco κοΐ, μονοσυλλάβως, non κοΐ.

Κο. α'. κοΐ, κοΐ.
Δι. τί δαὶ σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς;
Κο. β'. κοΐ, κοΐ.
Δι. ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον.
ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων
τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρώξονται; βαβαὶ,
οἷον ῥοθιάζουσ', ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις;
ποδαπὰ τὰ χοιρί'; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται.
ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.
Με. ἐγὼ γὰρ αὐτῶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν.
Δι. νὴ τὸν Δί', ἀστείω γε τὼ βοσκήματε.
πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.
Με. τὸ μὲν ἄτερον τούτων, σκορόδων τροπαλλίδος·
τὸ δ' ἄτερον, αἰ λῇς, χοίνικος μόνας ἁλῶν.
Δι. ὠνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ.
Με. ταῦτα δή.
Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὰν
οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτῶ ματέρα.
Συ. ἄνθρωπε, ποδαπός;
Με. χοιροπώλας Μεγαρικός.
Συ. τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ
πολέμια, καὶ σέ.
Με. τοῦτ' ἐκεῖν' ἵκει πάλιν,
ὅθεν περ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ.
Συ. κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;
Με. Δικαιόπολι, Δικαιόπολι, φαντάζομαι

804. ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον. Hæc secum mirabundus ait Diceopolis. Male vulgo, tanquam si puellas alloqueretur, κεκράγατε.

808. Τραγασαῖα. Allusio ad verbum τραγεῖν. Tres codd. sine elisione χοιρία; ὡς—

810. τάνδε μίαν ἀνειλόμαν, quippe qui fame urgebatur: vel latet hic obscenior aliquis jocus. In tribus codd. neglecto dorismo, ἀνειλόμην.

813. τὸ μὲν ἄτερον—τὸ δ' ἄτερον. Libri omnes τὸ μὲν ἕτερον—τὸ δ' ἄτερον, sed male. ἄτερος Atticis idem est quod ὁ ἕτερος, quod exemplis ostendi in nota ad Vesp. 841. At Doriensibus ἄτερος simpliciter est ἕτερος. Formam hanc illustrat Kœnius ad Corinthum de Dial. Dor. §. cxvii. Nullus video cur dorismus in duorum continuorum versuum altero servatus fuerit, in altero neglectus, nisi quod sic imperitis librariis libuerit.

816. Ἑρμᾶ 'μπολαῖε. Sic excudi debuit. Vulgo mendosissime Ἑρμ' ἐμπολαῖε. Vocativi Ἑρμῆ, vel Dorice Ἑρμᾶ, ultima elidi non potest. ἕρμ' valet ἕρμα, ἕρματος, quod quid sit si nescias, consule lexica, et videbis quam ab hoc loco sit alienum. In B. scriptum Ἑρμῆ 'μπολαῖε.

817. ἐμαυτῶ. Male vulgo ἐμαυτοῦ.

819. τοίνυν ἐγώ. Vulgo τοίνυν γ' ἐγώ. Insertam particulam nesciunt A. C.

820. ἵκει. Sic A. C. Vulgo ἥκει.

ὑπό του.

Δι. τίς ὁ φαίνων σ᾽ ἐστίν; ὦ ᾽γορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ᾽ ἐξείρξετε;
τί δὴ παθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;

Συ. οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;

Δι. κλάων γε σὺ,
εἰ μὴ ᾽τέρωσε συκοφαντήσεις ἰών.

Με. οἷον τὸ κακὸν ἐν ταῖς ᾽Αθάναις τοῦτ᾽ ἔνι.

Δι. θάῤῥει, Μεγαρίκ᾽· ἀλλ᾽ ἧς τὰ χοιρίδι᾽ ἀπέδου
τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἅλας,
καὶ χαῖρε πολλά γ᾽.

Με. ἀλλὰ μὲν οὐκ ἐπιχώριον.

Δι. πολυπραγμοσύνης νυν· ἐς κεφαλὴν τρέποιτ᾽ ἐμοί.

Με. ὦ χοιρίδια, πειρῆσθε, κἄνις τῶ πατρὸς,
παίειν ἐφ᾽ ἁλὶ τὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ.

Χο. εὐδαιμονεῖ γ᾽ ὤνθρωπος. οὐκ ἤκουσας, οἷ προβαίνει
τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλεύματος; καρπώσεται γὰρ ὡνὴρ
ἐν τῇ ᾽γορᾷ καθήμενος·

824. φαντάζομαι ὑπό του. Id est, ὑπό τινος, *a nescio quo*. In A. C. posita Dicæopolidis persona ante τίς ὁ φαίνων. In B. ὑπὸ τοῦ, ut in impressis, Dicæopolidi tributa fuere primum, sed postea ad aliorum instar emendata fuit personarum notatio.—ὦ ᾽γορανόμοι. In B. ὦ ἀγορανόμοι, sine elisione. In duobus aliis ἐστιν; ἀγορανόμος, vel ἀγορανόμοι. Vulgo οἱ δ᾽ ἀγορανόμοι. Recte autem in A. B. ista ædilium compellatio Dicæopolidi continuatur. In C. vox unica ἀγορανόμοι Megarensi tributa. Similis est in personarum distinctione editionum variatio.

826. τί δὴ παθών. Sic saltem edere debebant: nam pravum est, quod vulgo legitur τὶ ἢ μαθών. In hac formula μαθὼν prorsus e Comici textu expulsum velim.—φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος. Jocus latine exprimi non potest, qui consistit in ambiguitate verbi φαίνειν, *deferre*, et *lucere*.

828. εἰ μὴ ᾽τέρωσε. Sic scriptum in tribus codd. Mallem fere εἰ μή γ᾽ ἑτέρωσε.

833. πολυπραγμοσύνης νυν. Male vulgo νῦν. Hic particula illa valet οὖν. Concisa formula est, quam sic supplere possis: πολυπραγμοσύνης οὖν ἕνεκεν εἰρήσθω.

834. κἄνις. καὶ ἄνις. Hoc autem ex dialecto est pro ἄνευ.

835 παίειν ἐφ᾽ ἁλὶ τὰν μάδδαν. Vide ad Eq. 707. Schol. ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν τὸν ἄρτον, διὰ τὸ ἀπορεῖν προσφαγίου. Ut ἐρείδειν, quo utitur Noster Pac. 25. ita παίειν significat συντόνως ἐσθίειν: et generatim adhibetur hoc verbum ἐπὶ πᾶν ὁτιοῦν συντόνως τις ποιεῖ, ut observat Schol. ad Chori verba supra 686. ἐς τάχος παίει.—Perite et optimo jure Doricam formam μάδδαν e v. 732. ubi eam exhibent libri omnes scripti et impressi, huc revocavit editor e recentioribus nescio quis. Male in codd. et in primariis editt. habetur μάζαν, quod Transsilvanus fungus reposuit, hac confirmatum nota. *Ita omnes Edd. pristinæ, non μάδδαν, quod quidem Doricum est; sed nihil temere mutandum.* Cur vero, ô dulcissime, editiones veteres non adis, nisi ut pravas ex iis lectiones revoces: eisque non uteris, ubi earum ope menda sustolli poterat? Nihil adnotasti ad v. 803. cujus tamen e *Farreana* tua metrum saltem redintegrare poteras. μάζαν certo certius est hic Comicum non reliquisse: errore librariorum invectum fuit.

836. ὤνθρωπος, et v. seq. ὡνὴρ vulgo carent articulo.

κἂν εἰσίῃ τις Κτησίας,
ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰ-
μώζων καθεδεῖται·
οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται·
οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι·
οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ·
χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν, δίει·
κοὐ ξυντυχὼν Ὑπέρβολος
δικῶν ἀναπλήσει·
οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τῇ 'γορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων
Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ·
οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,
ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
πατρὸς Τραγασαίου·
οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος,
Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ 'γορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος,
ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς,
ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ
πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἑκάστου.

ΒΟΙΩΤΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΝΙΚΑΡΧΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου, ΚΗΡΥΞ, ΓΕΩΡΓΟΣ, ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

Βο. ΙΤΤΩ Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς

842. ὑποψωνῶν. Schol. προστιθεὶς τῇ ὀψωνίᾳ. εἰσὶ γὰρ πολλοὶ διὰ μικρᾶς προσθήκης ὠνούμενοι.

843. ἐξομόρξεται τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι. Schol. ἐναποψήσεται, ἐναπομάξει. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνέξῃ τῆς κιναιδείας Πρέπιδος. Perperam in membr. pro σοι scriptum σου. Euripides Bac. 340.

μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί.

849. κεκαρμένος μοιχόν. Schol. μοιχὸς, εἶδος καὶ ὄνομα κουρᾶς ἀπρεποῦς κιναιδώδους. Eadem forte, vel adfinis tonsura erat, quam κῆπον appellabant. Hesychius: κῆπος, εἶδος κουρᾶς, ἣν οἱ θρυπτόμενοι ἐκείροντο, ὡς ἐπίπαν ἐν μιᾷ μαχαίρᾳ. Idem: μιᾷ μαχαίρᾳ. τὴν λεγομένην κῆπον κουρὰν μιᾷ μαχαίρᾳ ἐκείροντο. Photii Lex. Ms. ab Hesychii interprete citatum: μίαν μαχαίραν, τὴν ψαλίδα. Ἀριστοφάνης. Cratinus autem, de quo hic agitur, diversus fuit a Comico poëta.

853. Τραγασαίου. Allusio ad τράγον, *hircum*. Perperam in A. C. ὄζων κακῶν.

855. Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ 'γορᾷ. Sic B. C. nisi quod τἀγορᾷ, ut semper, habent. Vulgo omisso articulo, et claudo versu, Λυσίστρατός τ' ἐν ἀγορᾷ. Populus Atticæ, Χόλαργος, de quo vide Meursium.

860. ἴττω Ἡρακλῆς. In unam sylla-

κατάθου τὺ τὰν γλάχων ἀτρέμας, Ἰσμηνία·
ὑμὲς δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα,
τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.
Δι. παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
πόθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;
Βο. νεὶ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως γ' ἄν, ὦ ξένε·
Θείβαθι γὰρ φυσᾶντες ἐξόπισθέ μου,
τἄνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί.
ἀλλ', εἴ τι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω,
τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.
Δι. ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.
τί φέρεις;
Βο. ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς,
ὀρίγανον, γλαχώ, ψιάθως, θρυαλλίδας,
νάσσας, κολοιώς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας,
τροχίλως, κολύμβως.

bam coalescunt ω η. Sic etiam η ω in hoc Æschyli versu, Prom. 634.

μή που προκήδου μᾶσσον ἢ ὡς ἐμοὶ γλυκύ.

De hac Thebanorum jurandi formula præclara legas a Valckenario collata ad Euripidis Phœn. 1671.

866. Χαιριδῆς, Attica forma a Χαιριδεύς. Male vulgo Χαιριδεῖς. Chæridis, pravi tibicinis Thebani, discipuli, cujus meminit v. 16.

867. νεὶ τὸν Ἰόλαον. Bœoticæ dialecti idiotismum servarunt membran. in quibus scriptum νεῖ τὸν—Vulgo νή. Bœotii η in ει vertebant. Sic Θεῖβαι pro Θῆβαι. Dialectorum discrimina parum curabant librarii, quod observavimus supra ad v. 835. Paullo supra pro Θείβαθεν, scriptum est in B. Θήβαθεν, et mox Θήβαθι. Eustathius ad Odyss. pag. 1442. lin. 49. δι' ἔθους Βοιωτοῖς μηδέποτε τῷ η χρῆσθαι ἐπὶ τῆς οἰκείας δυνάμεως, ἀλλ' ἑκάστοτε εἰς ει δίφθογγον μετατιθέναι.

ἐπιχαρίτως γ' ἄν—Vulgo prava collocatione, ἐπιχαρίτως ἄν γ'— In tribus codicibus particula ἂν omissa. Subauditur ἀπόλοιντο, repetendum a proximo participio ἀπολούμενοι.

868. φυσᾶντες. In membr. φυσῶντες, neglecto dialecti idiotismo, quem duo alii juxta impressos exhibent.

869. τἄνθεια τᾶς γλάχωνος. Sic optime B. In A. C. τἄνθια, omissa in omnibus copula, quam inepte præpositam exhibent impressi.—ἀπέκιξαν. Huc respexit Hesychius, apud quem male scriptum ἀπίκιιξαν, ἀποπεσεῖν φυσῶντες ἐποίησαν. Simmias Rhodius in Ovo:

τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρμᾶς ἔκιξε κᾶρυξ.

χαμαί. In membr. χαμούς. Forte est e dialecto χαμοῦς, adverbium genitivi forma, a χαμὼ *humus*: χαμοῦς *humi*. Hoc alii viderint.

870. τῶν ἐγὼ φέρω. Articulus præpositivus τῶν hic positus pro ὧν, quod exemplum obmoveri non debet iis quæ dixi ad Conc. 275. Est enim hoc in Bœotii ore.

873. ὅσ' ἐστὶν ἀγαθά. Sic membr. Duo alii, ut vulgo, ὅσ' ἔστ' ἂν ἀγαθὰ, quod non minus bonum est. Vide ad Pl. 885. Eq. 1131. Si e librorum numero æstimanda sit lectio, hæc utique retinenda erat. Alteram ut faciliorem prætuli. Vulgata forte doctior videbitur, quam ut librariis tribui debuerit.

875. κολοιώς, τροχίλως, κολύμβως. Doricam formam reposui, quam in istis nominibus obliteraverant stolidi librarii, licet eam mox servarint in ἐχίνως, αἰλούρως.

Δι. ὥσπερεὶ χειμὼν ἄρα
ὀρνιθίας, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.
Βο. καὶ μὰν φέρω χᾶνας, λαγὼς, ἀλώπεκας,
σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτίδας,
ἰκτῖδας ἐνύδρως, ἐγχέλεις Κωπαΐδας.
Δι. ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων,
δός μοι προσειπεῖν, εἰ φέρεις τὰς ἐγχέλεις.
Βο. πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν,
ἔκβαθι, τῷδε κἠπιχαρίττα τῷ ξένῳ.

877. Suidas: ὀρνιθίας χειμὼν παρὰ Ἀριστοφάνει. ὁ σφοδρὸς χειμὼν, ἐν ᾧ καὶ τὰ ὄρνεα διαφθείρεται. καὶ ἄνεμος ὀρνιθίας, ὁ αὐτὸς, ἤτοι ψυχρὸς, ὁ ἐπὶ γῆν τὰ ὄρνεα στρωννὺς ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς πνοῆς.

879. Vulgo sic legitur hic versus:

σκάλωπας, ἐχίνως, αἰλούρως, πυκτίδας.

Quibus verbis nullam inesse iambici metri formam Kusterus quidem animadvertit, sed nullibi se turpius, quam hic, dedit. En ejus notam: *Metrum manifesto luxatum est, quod integritati suæ restituetur, si transpositis duabus vocibus versus ita legatur:*

σκάλωπας, αἰλούρως, ἐχίνως, πυκτίδας.

Ceterum ad hunc locum videtur respexisse Etymologus v. Σκάλοψ, *ubi scribitur* σκάλοπας *per* ο: *sed quam lectionem ratio versus hic non patitur.* Itane, ô bone? at vero patiturne ratio linguæ, ut σκάλωπας scribatur per ω? Recte Etymologus: σκάλοψ, ὁ σπάλαξ λέγεται παρ' Ἀττικοῖς· καὶ λέγει Νικοκλῆς σκάλοπας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει. Suidas itidem: σκάλοπας, μύας τινὰς, οὓς φαμὲν ἀσπάλακας. Hesychius: σκάλοψ, ἀσπάλαξ, ζῷον γεωρύχον, τυφλόν. Nullibi exstat σκάλωπας, nisi in mendosa Aristophanis editione, quam alias res plerumque agens, et nulla adhibita crisi expressisti. Potius quam conjiciendo te cruciares, quidni primarias illas consulebas editiones, quarum ad fidem tuam te recensuisse jactitas? Septem primæ sinceram lectionem exhibent:

σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτίδας.

Eadem est signate exarata in tribus codd. nisi quod A. C. habent πικτίδας. Primus in hunc versum mendam intulit Frobenius, αἰελούρως in αἰλούρως mutando: alii deinceps corruptelam tetriorem fecere. Quid vero de Bergleri stoliditate dicas, qui sicco pede hunc locum transgressus est? Satis diligenter Kusteri textum ad Farrei editionem contulisse videtur, nec eum latuit diversa hujus versus scriptura. Sed quid prosunt libri veteres, scripti, impressi, nisi quis sciat eis uti? Nonne de his etiam vere dici potest, quod Terentius de Fortunæ bonis?

Atque hæc perinde sunt ut illius animus, qui ea possidet.

Vide omnino Piersonum ad Mœridis observationem: αἰέλουρος, Ἀττικῶς· αἴλουρος, Ἑλληνικῶς. Quod in egregia nota ait eruditus Batavus, magnam esse in nostro versu lectionem diversitatem, αἰλούρως, αἰαλούρως, αἰελούρως, id e Dawesio tanquam verum imprudens adsumsit. Ostendi unanimem esse veterum librorum consensum: nec pro variis lectionibus obtrudi debent typographorum errores. In Aldina scholiorum editione σκάλοπας recte excusum, cujus vice Fracinus σκάλωπας dedit, licet in textu σκάλοπας exhibuisset. Est hoc etiam nihil aliud, quam typographica menda, quæ per alias scholiorum editiones propagata fuit, demumque corrumpendo textui ansam dedit.

880. ἐνύδρως. Male vulgo ἐνύδρους.

883. πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν. Parodia versus Æschyli in *Armorum Judicio*, quem profert Scholiastes:

δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων χοροῦ.

884. κἠπιχαρίττα. Plene καὶ ἐπιχαρίττα. Auctor Etymol. M. p. 367. l. 19. ἐπιχαρίττα, ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίζου, Βοιωτικῶς, παρὰ Ἀριστοφάνει. Imperativus verbi ἐπιχαρίττομαι Doriensibus est ἐπιχαρίττω. ω in α mutatur, quod Æoliis solemne est, ἐπιχαρίττα. Sic supra 888. φυσᾶντις pro φυσῶντες, et apud Theocritum ἐπάξα, pro ἐπάξω.

χἀ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἂν πεπάξα.

Mox v. 913. ἧρα, pro ἧραι.

Δι. ὦ φιλτάτη σὺ, καὶ πάλαι ποθουμένη,
ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς,
φίλη δὲ Μορύχῳ. δμῶες ἐξενέγκατε
τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίστην ἐγχέλυν,
ἥκουσαν ἕκτῳ μόλις ἔτει ποθουμένην·
προσείπατ᾽ αὐτὴν, ὦ τέκν᾽· ἄνθρακας δ᾽ ἐγὼ
ὑμῖν παρέξω, τῆσδε τῆς ξένης χάριν.
ἀλλ᾽ ἔσφερ᾽ αὐτήν· μηδὲ γὰρ θανών ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης.
Βο. ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε πεῖ γενήσεται;
Δι. ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί.
ἀλλ᾽ εἴ τι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.
Βο. ἰώνγα ταῦτα πάντα.
Δι. φέρε, πόσου λέγεις;
ἢ φορτί᾽ ἕτερ᾽ ἐνθένδ᾽ ἐκεῖσ᾽ ἄξεις ἰών;
Βο. ὅ τι γ᾽ ἔστ᾽ Ἀθάναις, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή.
Δι. ἀφύας ἄρ᾽ ἄξεις πριάμενος Φαληρικὰς,
ἢ κέραμον.
Βο. ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ᾽ ἔντ᾽ ἐκεῖ·
ἀλλ᾽ ὅ τι παρ᾽ ἁμῖν μή ᾽στι, τᾶδε δ᾽ αὖ πολύ.
Δι. ἐγῷδα· τοίνυν συκοφάντην ἔξαγε,

In membr. aliter scriptum et distinctum: ἴκβαθι τῶνδι. κἠπιχαρίττα—quod vero proximum est. Scripserat Comicus, ἴκβαθι τῶδι. Scilicet σπυριδίου. δεικτικῶς. Vel ἴκβαθι τᾶσδι, nempe σπυρίδος. In Pac. 1005.

καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας.

Sed verum est prius τῶδι in genitivo.

886. τρυγῳδικοῖς. Perperam in membr. τραγῳδικοῖς.

889. τὴν ἀρίστην. Confer Lys. 700. ubi anguillam Copaïdem mulier παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν appellat. Hunc versum citat Athenæus p. 299. B. ubi pro ἀρίστην habet κρατίστην, et sic ex eo Eustathius p. 1240. l. 19.

893. μηδὲ γὰρ θανών ποτε—Parodia ex Euripidis Alcestide, ubi v. 374. Admetus uxori hæc ait:

μηδὲ γὰρ θανών ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην, τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.

ἐντετευτλανωμένης. Athenæus p. 300. B. ὅτι δ᾽ ἤσθιον τὰς ἐγχέλεις καὶ μετὰ τεύτλων ἐντυλίξαντες, πολὺ μέν ἐστι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς. Horum χρήσεις aliquot profert, inter quas hæc est Eubuli in Ione:

αἵ τε λιμνοσώματοι
Βοιώτιαι πάρεισιν ἐγχέλεις θεαὶ,
τεῦτλ᾽ ἀμπεχόμεναι.

895. πεῖ γενήσεται; Sic scribendum e dialecto. πεῖ pro πῆ, ut supra v. 867. νεὶ pro νή. In membr. scriptum παῖ.

898. ἰώνγα. Vulgo ἰώγα. In membr. ἰώγε. Bœoticum est ἰώνγα. Corinna Bœotia in fragmento quod exhibent Excerpta Vossiana ex Apollonii Dyscoli Grammatica: μέμφομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδα ἰώνγα, ὅτι βάνα φοῦσα ἔβα Πινδάροιο ποτ᾽ ἔριν.

899. ἐνθένδ᾽ ἐκεῖσ᾽. Sic bene distinctæ voces in C. Male vulgo ἐνθένδε κεῖσ᾽.—ἄξεις ἰών Sic duo codd. ut impressi. At in B. diversa lectio est haud invenusta. Atheniensis sermo desinit in ἄξεις. Tum Bœotius infit: ἰώ; ὅ τι γ᾽ ἔστ᾽ Ἀθάναις—

ὥσπερ κέραμον, ἐνδησάμενος.

Βο. ναὶ τὼ σιώ,

λάβοιμι μέντ' ἂν κέρδος, ἀγαγὼν, καὶ πολὺ,

ἅπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέον.

Δι. καὶ μὴν ὁδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.

Βο. μικκός γα μᾶκος οὗτος.

Δι. ἀλλ' ἅπαν κακόν.

Νι. ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστί;

Βο. τῶδ' ἐμοῦς

Θείβαθεν, ἴττω Ζεύς.

Νι. ἐγὼ τοίνυν ὁδὶ

φαίνω πολέμια ταῦτα.

Βο. τί καὶ κακὸν παθὼν

ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν;

Νι. καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε.

Βο. τί ἀδικειμένος;

Νι. ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιεστώτων χάριν.

ἐκ τῶν πολεμίων εἰσάγεις θρυαλλίδας.

Δι. ἔπειτα φαίνεις δῆτα διὰ θρυαλλίδας;

Νι. αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.

Δι. νεώριον θρυαλλίς;

Νι. οἶμαι.

Δι. τίνι τρόπῳ;

905. ναὶ τὼ σιώ. Hoc rursus e membr. in quibus ναῖ. Vulgo νή.

910. τῶδ' ἐμοῦς. Vulgo τῶδ' ἐμὰ, quod valet *mei mea*, et insulsum est. τοῦδε adhibetur δεικτικῶς pro hujus hominis, id est, *mei*. Si pronomen addatur, personale esse debet, non possessivum. ἐμοῦς ex dialecto est, quod quum quid esset librarii ignorarent, imperite mutarunt in ἐμά. Paulo plus sapere sibi visus est librarius cod. C. qui scripsit τῶδ' ἐμά. Ad quæstionem τίνος ἐστὶ τὰ φορτία; respondere debuit, τοῦδε, ὃν ὁρᾷς, ἐμοῦ. Vel concise et ex usu suo loquendi τῶδ' ἐμοῦς: quo refertur id quod proximo versu regerit Sycophanta ἐγὼ τοίνυν ὁδί. Sic enim scriptum est in tribus codd. Vulgo τοίνυν γ' ὁδί.

911. Θείβαθεν. Sic etiam hic in membr. recte scriptum. Supra 868. dant Θίαθεν, ut C. qui hic habet Θήβαθεν, ut B. Mira in observandis dialectorum proprietatibus librariorum negligentia.

913. πόλεμον ἦρα. Sic perspicue membran. et hæc est genuina lectio. Vulgo ἦρα. Vide not. ad v. 884.

916. πολεμίων εἰσάγεις. Particulam γε inserunt A. B.

917. δῆτα διὰ θρυαλλίδας. In A. C. media præpositio omissa est cum versus labe. Eam exhibet B. Sitne a Comici manu, an ab aliquo librario inserta fuerit fulciendo versui, non decernam. Profecto plus salis haberet hic locus, si legeretur:

ἔπειτα φαίνεις δῆτα τὰς θρυαλλίδας;

Sic, ut solet, luderet in ambiguitate verbi φαίνειν, qui jocus latine non potest exprimi. *Itane vero φαίνεις ellychnia, quorum ipsorum τὸ φαίνειν proprium est?* τὰς excidere potuit propter affinitatem præcedentis syllabæ.

Νι. ἔνθεις ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος,
ἅψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον
δι' ὑδρορόας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.
κεἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ,
σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς.
Δι. ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος;
Νι. μαρτύρομαι.
Δι. ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα·
δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρῃ,
ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φερόμενος.
Χο. ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς
τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως
ἂν μὴ φέρων κατάξῃ.
Δι. ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ
λαλόν τι καὶ πυρορραγὲς,

922. δι' ὑδρορόας. Sic more antiquo scriptum in B. Vulgo ὑδρορρόας. Geminatio illa literæ ρ, quæ hodie in vocibus compositis ubique fere obtinet, recentioris ævi commentum est. Veteres literam illam in scriptura non geminabant; sed pro duplici habebatur, asperiusque pronuntiabatur, sicubi præcedens vocalis producenda esset.

924. σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς. Certissima est eademque elegantissima Piersoni emendatio, quem vide ad Mœridem p. 266. Vulgo σελαγοῖντ' ἂν αἱ νηῦς. Ionicum νηῦς in Attico sermone locum non habet. ναῦς plurale adhibent Attici solummodo in accusativo: pluralis nominativus est νῆες, quem etiamsi metrum admisisset, non tamen repetiisset Comicus. Quanta enim, quæso, esset ista sermonis invenustas? εἴπερ ἅπαξ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ, σελαγοῖντ' ἂν αἱ νῆες. Saltem dixisset σελαγοῖντ' ἂν αὗται. Depravatum est ΑΙΝΗΤΣ ex ΕΤΘΤΣ, quod adverbium in textu olim fuisse, liquido ostendit veteris Grammatici interpretatio. ἐὰν ἅψηται, φησὶ, μόνον, ΕΤΘΤΣ καίονται—ΣΕΛΑΓΟΙΝΤ' ΑΝ. αἱ νῆες δηλονότι. Quis animum inducat, postrema illa verba supplendæ sententiæ additurum eum fuisse, si legisset in textu σελαγοῖντ' ἂν αἱ νηῦς?

926. μαρτύρομαι. Quia quum postrema verba diceret, percussit eum Dicæopolis.

927. φέρῃ. Sic in B. ex emendatione vulgato φέρω superscripta: recte. Non enim Dicæopolis, sed Bœotius sycophantam in humeros sublaturus erat. Priora autem verba δός μοι φορυτὸν, ad famulum quempiam in scena adstantem dicit. Observandum tamen in B. præfixam fuisse huic versui personam Bœotii, cui si cum sequente tribuatur, bene se habebit φορῶ. Sed quæ mox Chorus ait suadent, ut bini illi versus Dicæopolidi continuentur, ut et quæ dicit ipse Dicæopolis infra v. 952. Et hoc agnovisse videtur illius codicis librarius: nam duplici litura personam induxit: quamque versui 929. præposuerat personam Δικ. mutavit in Χορ. prioris scripturæ vestigiis etiamnum exstantibus.

928. ἵνα μὴ καταγῇ φερόμενος. Sic scriptum oportuit. Male vulgo et pessumdato metro φορούμενος. Media in καταγῇ longa est. Noster in versu ex incerta comœdia (Fragm. xvi.)

ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον, πληγεὶς ξύλῳ.

Infra 994. dimetro iambico:

οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἰ—

930. Hic versus et sequens perperam vulgo in unum conjuncti sunt. Sic etiam versus 933. et 934.

933. πυρορραγές. In B. περιρραγὲς, quod depravatum est ex πυριρραγές.

κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.
Χο. τί χρήσεται ποτ' αὐτῷ;
Δι. πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦχος, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.
Χο. πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος, κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;
Δι. ἰσχυρόν ἐστιν, ὦ 'γάθ', ὥστ'
οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε.

Vide Pollucem et interpretes vii. 164. Auctor Etymol. M. p. 697. πυρρραγής. ὁ ἦχος τῶν κεραμικῶν σκευῶν ἐν τῷ πυρὶ κατεαγότων. ἀπὸ τοῦ πῦρ καὶ ῥήγνυμι.'

945. Hic versus perperam vulgo in duos divisus. Senarium autem istum cum duobus præcedentibus dimetris citatum video a nupero Sophoclis explanatore ad Philoc. 648. ubi solito suo more nugatur. Sic ille: *Cum enim versus omnes sint iambici, necesse est, si vera sit scriptura, aut κατεαγείη scribatur, aut καταγείη secundam quasi ex crasi producat.* Si καταγείη, ô bone, vera *sit* scriptura, minime necesse est, ut κατεαγείη scribatur. Nam ex eo quod καταγείη verum *sit*, necessario consequitur κατεαγείη falsum esse. Hoc primum. Deinde tuum κατεαγείη barbarum est. Audisis Thomam Magistrum. καταγῆναι, καὶ κατεαγῆναι, καὶ κατάξαι. οὐ κατεαγῆναι, οὐδὲ κατεάξαι. βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα. Nihil verius. Aoristorum verbi ἄγνυμι augmentum η solvitur in εα, quod in solo indicativo locum habere potest. In aliis enim modis, in quibus aoristi non augentur, augmenti, quod nullum est, solutio fieri non potest. Itaque græce dicitur κατεάγην, καταγείην, καταγῶ, καταγῆναι, καταγείς. Barbara sunt κατεαγείην, κατεαγῶ, κατεαγῆναι, κατεαγείς. Sicubi formæ illæ occurrunt, librariorum imperitiæ tribui debent. Miror sane Taylorum, virum eruditum, Thomæ oblocutum fuisse ad Lysiam, p. 157. edit. Reiskii, ubi quæ e Comico nostro profert exempla, nihil ad rem faciunt. Nam κατεάγη in indicativo dici et κατέαξε, nec Thomas negat, nec quispiam alius: sed aoristum primum activum, et aoristum secundum passivum non augeri extra indicativum contendit, quod verum est. Ut Thomæ fides elevaretur, adferendum erat exemplum aliquod ex Attico poëta, ejus decreto contrarium, quod a nemine adhuc factum fuisse existimo. Nam solutæ orationis auctores nihil moror, quorum in scriptis tam libere grassati sunt librarii. Jam vero si in optativo καταγείη nullum est augmentum, si nulla solutio, qui possit in eo esse *crasis*? Secunda in καταγείη ex indole sua longa est, quod ostendi ad versum 928. Sed age, cetera præclaræ illius notæ expendamus. *An autem ἀγῇ pro ἐαγῇ dici possit, merito dubitat Cl. Musgrave. Nondum enim exemplum certum reperi. Quanquam in Æschyli S. Th. ex ἑάλων legitur: ὧν ἁλῷ πόλις, quod analogia ex ἔαγον daret ἀγῇ.* Nescio ubi Musgravius dubitare se professus fuerit, an ex indicativo ἐάγη, vel Homerico ἄγη, rite deducatur subjunctivus ἀγῇ. Quin potius eum crediderim dubitasse, an subjunctivum ἐαγῇ græcitas agnoscat, qui sane nullibi reperitur. Ut verbi ἁλίσκομαι aoristus in indicativo est ἑάλων, in aliis vero modis, amisso augmento, et proinde augmenti solutione, ἁλοίην: ἁλῶ, ἁλῷς, ἁλῷ: ἁλῶναι, ἁλούς: non vero ἑαλοίην, ἑαλῶ, ἑαλῶναι, ἑαλούς: sic ἐάγην, ἀγείην, ἀγῶ, ἀγῆναι, ἀγείς. Hæccine Musgravium ignorasse? Væ tibi, si manes præstantissimi viri læseris. Mirum sane, subjunctivum ἁλῷ apud Æschylum occurrere! Ecquis vero eo non usus est? Comicus supra 662. κοὐ μή ποθ' ἁλῶ δειλός. Ran. 594. ἢν δὲ παραληρῶν ἁλῷς. Pl.

Χο. ἤδη καλῶς ἔχει σοι.
Βο. μέλλω γέ τοι θερίδδεν.
Χο. ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, συν-
θέριζε, καὶ τοῦτον λαβὼν,
πρόβαλλ', ὅπου βούλει, φέρων
πρὸς πάντα συκοφάντην.
Δι. μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.
αἶρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε.
Βο. ἴθι δῆθ', ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ἰσμήνιχε,
χὤπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.
Δι. πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές· ἀλλ' ὅμως
κἂν τοῦτο κερδάνοις ἄγων τὸ φορτίον·
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὕνεκα.
Θε. Λα. Δικαιόπολι.
Δι. τίς ἐστι; τί με βωστρεῖς;
Θε. ὅτι
ἐκέλευσε Λάμαχός σε ταύτης τῆς δραχμῆς
εἰς τοὺς Χοᾶς αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν·
τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπαΐδ' ἐγχέλυν.
Δι. ὁποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγχέλυν;
Θε. ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.
Δι. οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ δοίη γ' ἐμοὶ τὴν ἀσπίδα·
ἀλλ' ἐπὶ ταρίχῃ τοὺς λόφους κραδαινέτω·
ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον,
εἴσειμ' ΥΠΑΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΚΙΧΛΑΝ ΚΑΙ ΚΟΨΙΧΩΝ.

481. ἐάν γ' ἀλῷς. et alibi compluries. Quid autem tibi vis cum tuo semibarbaro sermone? *Quod analogia ex ἴαγον daret ἀγῇ.* Non ita Græcum Professorem loqui decet: non satis accuratum hoc est. Aoristus secundus activus verbi ἄγνυμι nullus est. Si esset, ab ἴαγον formaretur ἄγῃ, ut ab ἔτυπον, τύπῃ. Ab aoristo passivo ἐάγην formatur ἀγῇ, ut ab ἐτύπην, τυπῇ. Viden? Professor es linguæ græcæ, et tibi quærendus est aliquis, qui te rudimenta linguæ illius doceat.

947. θερίδδεν. Male vulgo θερίδδειν. Vide supra ad v. 739.

954. Hujus versus loco in impressis leguntur hæc verba:

ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, ὦ Ἰσμήνιχε.

Nescio an ea pro versu habuerint interpretes, quorum altum hic silentium. In B. scriptum:

ἴθι δὴ ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ἰσμήνιχε.

Pro δὴ scriptum oportuit δῆθ', quod reposui.

956. Hic et duo sequentes versus, qui Bœotio vulgo continuantur, recte in B. Dicæopolidi tributi sunt.

961. Χοᾶς. Vide infra ad v. 1000.

970. ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων. Schol. μιμεῖται τὸ μέλος. Verba sunt per parodiam translata e noto quopiam cantico. Male Scholiastes ὑπαὶ hic accipit pro μετά.

κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.

Χο. τί χρήσεταί ποτ' αὐτῷ;

Δι. πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦχος, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.

Χο. πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος, κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;

Δι. ἰσχυρόν ἐστιν, ὦ 'γάθ', ὥστ'
οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε.

Vide Pollucem et interpretes vii. 164. Auctor Etymol. M. p. 697. πυῤῥαγίς. ὁ ἦχος τῶν κεραμικῶν σκευῶν ἐν τῷ πυρὶ κατεαγότων. ἀπὸ τοῦ πῦρ καὶ ῥήγνυμι.'

945. Hic versus perperam vulgo in duos divisus. Senarium autem istum cum duobus præcedentibus dimetris citatum video a nupero Sophoclis explanatore ad Philoc. 648. ubi solito suo more nugatur. Sic ille: *Cum enim versus omnes sint iambici, necesse est, si vera sit scriptura, aut* κατεαγείη *scribatur, aut* καταγείη *secundam quasi ex crasi producat.* Si καταγείη, ô bone, vera *sit* scriptura, minime necesse est, ut κατεαγείη scribatur. Nam ex eo quod καταγείη verum *sit*, necessario consequitur κατεαγείη falsum esse. Hoc primum. Deinde tuum κατεαγείη barbarum est. Audisis Thomam Magistrum. καταγῆναι, καὶ κατεαγῆναι, καὶ κατάξαι. οὐ κατεαγῆναι, οὐδὲ κατεάξαι. βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα. Nibil verius. Aoristorum verbi ἄγνυμι augmentum η solvitur in εα, quod in solo indicativo locum habere potest. In aliis enim modis, in quibus aoristi non augentur, augmenti, quod nullum est, solutio fieri non potest. Itaque græce dicitur κατεάγην, καταγείην, καταγῶ, καταγῆναι, καταγείς. Barbara sunt κατεαγείην, κατεαγῶ, κατεαγῆναι, κατεαγείς. Sicubi formæ illæ occurrunt, librariorum imperitiæ tribui debent. Miror sane Taylorum, virum eruditum, Thomæ oblocutum fuisse ad Lysiam, p. 157. edit. Reiskii, ubi quæ e Comico nostro profert exempla, nihil ad rem faciunt. Nam κατεάγη in indicativo dici et κατέαξε, nec Thomas negat, nec quispiam alius: sed aoristum primum activum, et aoristum secundum passivum non augeri extra indicativum contendit, quod verum est. Ut Thomæ fides elevaretur, adferendum erat exemplum aliquod ex Attico poëta, ejus decreto contrarium, quod a nemine adhuc factum fuisse existimo. Nam solutæ orationis auctores nihil moror, quorum in scriptis tam libere grassati sunt librarii. Jam vero si in optativo καταγείη nullum est augmentum, si nulla solutio, qui possit in eo esse *crasis?* Secunda in καταγείη ex indole sua longa est, quod ostendi ad versum 928. Sed age, cetera præclaræ illius notæ expendamus. *An autem* ἀγῇ *pro* ἐαγῇ *dici possit, merito dubitat Cl. Musgrave. Nondum enim exemplum certum reperi. Quanquam in Æschyli S. Th. ex* ἑάλων *legitur:* ὧν ἁλῷ πόλις, *quod analogia ex* ἔαγον *daret* ἀγῇ. Nescio ubi Musgravius dubitare se professus fuerit, an ex indicativo ἐάγη, vel Homerico ἄγη, rite deducatur subjunctivus ἀγῇ. Quin potius eum crediderim dubitasse, an subjunctivum ἐαγῇ græcitas agnoscat, qui sane nullibi reperitur. Ut verbi ἁλίσκομαι aoristus in indicativo est ἑάλων, in aliis vero modis, amisso augmento, et proinde augmenti solutione, ἁλοίην: ἁλῶ, ἁλῷς, ἁλῷ: ἁλῶναι, ἁλούς: non vero ἑαλοίην, ἑαλῶ, ἑαλῶναι, ἑαλούς: sic ἐάγην, ἀγείην, ἀγῶ, ἀγῆναι, ἀγείς. Hæccine Musgravium ignorasse? Væ tibi, si manes præstantissimi viri læseris. Mirum sane, subjunctivum ἁλῷ apud Æschylum occurrere! Ecquis vero eo non usus est? Comicus supra 662. κοὐ μή ποθ' ἁλῶ δειλός. Ran. 594. ἢν δὲ παραληρῶν ἁλῷς. Pl.

Χο. ἤδη καλῶς ἔχει σοι.
Βο. μέλλω γέ τοι θερίδδεν.
Χο. ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, συν-
θέριζε, καὶ τοῦτον λαβὼν,
πρόβαλλ', ὅπου βούλει, φέρων
πρὸς πάντα συκοφάντην.
Δι. μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.
αἶρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε.
Βο. ἴθι δῆθ', ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ἰσμήνιχε,
χὤπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.
Δι. πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές· ἀλλ' ὅμως
κἂν τοῦτο κερδάνοις ἄγων τὸ φορτίον·
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὕνεκα.
Θε. Λα. Δικαιόπολι.
Δι. τίς ἐστι; τί με βωστρεῖς;
Θε. ὅτι
ἐκέλευσε Λάμαχός σε ταύτης τῆς δραχμῆς
εἰς τοὺς Χοᾶς αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν·
τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπαΐδ' ἐγχέλυν.
Δι. ὁποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγχέλυν;
Θε. ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.
Δι. οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ δοίη γ' ἐμοὶ τὴν ἀσπίδα·
ἀλλ' ἐπὶ ταρίχῃ τοὺς λόφους κραδαινέτω·
ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον,
εἴσειμ' ΥΠΑΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΚΙΧΛΑΝ ΚΑΙ ΚΟΨΙΧΩΝ.

481. ἐάν γ' ἁλῷς. et alibi compluries. Quid autem tibi vis cum tuo semibarbaro sermone? *Quod analogia ex ἴαγον daret ἀγῇ.* Non ita Græcum Professorem loqui decet: non satis accuratum hoc est. Aoristus secundus activus verbi ἄγνυμι nullus est. Si esset, ab ἴαγον formaretur ἄγῃ, ut ab ἔτυπον, τύπῃ. Ab aoristo passivo ἐάγην formatur ἀγῇ, ut ab ἐτύπην, τυπῇ. Viden? Professor es linguæ græcæ, et tibi quærendus est aliquis, qui te rudimenta linguæ illius doceat.

947. θερίδδεν. Male vulgo θερίδδειν. Vide supra ad v. 739.

954. Hujus versus loco in impressis leguntur hæc verba:

ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, ὦ Ἰσμήνιχε.

Nescio an ea pro versu habuerint interpretes, quorum altum hic silentium. In B. scriptum:

ἴθι δὴ ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ἰσμήνιχε.

Pro δὴ scriptum oportuit δῆθ', quod reposui.

956. Hic et duo sequentes versus, qui Bœotio vulgo continuantur, recte in B. Dicæopolidi tributi sunt.

961. Χοᾶς. Vide infra ad v. 1000.

970. ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων. Schol. μιμεῖται τὸ μέλος. Verba sunt per parodiam translata e noto quopiam cantico. Male Scholiastes ὑπαὶ hic accipit pro μετά.

Χο. εἶδες ὦ, εἶδες, ὦ
πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον,
οἷ' ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
χρήσιμα· τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν
τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ·
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα, τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.
αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται.
οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι·
οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται
ξυγκατακλινείς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας,
εἰργάσατο πάντα κακά, κἀνέτρεπε, κἀξέχει,
κἀμάχετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένους·

971. Chori sermo seu canticum constat xvii. versibus, pæonicis omnibus, præter ultimum, qui tetrameter est trochaicus. Hic male vulgo medios inter pæonicos locatur, quorum systema claudere debet, ut sequentem Dicæopolidis ῥῆσιν, itidem e pæonicis versibus constantem, tetrameter trochaicus concludit.

973. οἷ' ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν. Versus est pentameter, et sic scriptus est in B. In duobus aliis, ut in impressis, deest pes primus οἷ' ἔχει: at codd. omnes habent σπεισάμενος, quæ scriptura, male duas priores voces abesse, argumento est. Absque iis enim nec sententia nec constructio constat, quæ cum iis est elegantissima: εἶδες τὸν ἄνδρα, οἷα σπεισάμενος ἔχει διεμπολᾶν ἐμπορικὰ χρήματα. Vulgo legitur σπεισάμενον.

975. χλιαρὰ prima longa. Vide ad Lys. 386.

976. Hic et sequens versus, quos hoc, quo eos exhibui, loco a poëta positos fuisse, orationis series et res ipsa clamat, nescio quo librariorum errore ad finem systematis rejecti fuere, unde non aliter fieri potuit, quin oriretur magna absurditas. Hoc non animadverterunt belli interpretes, quibus ni metrorum confusio, saltem hiatus in sententia luxationem indicare poterat. Ridiculus est Berglerus cum sua parenthesi. Nec solum transpositi fuere hi versus, sed etiam fœde corrupti. Sic vulgo leguntur:

τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα, καὶ μεγάλα γε φρονεῖ·
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

In B. C. priori versu pro τῷδ' scriptum est τάδ', quod e scholiis Aldinæ editionis reposuit Berglerus, non persentiscens, pro ea qua erat rei metricæ peritia, versum sic pessumdari, cujus primus pes pæon primus esse debet, vel saltem pes ἰσόχρονος. Pro γε in B. est δή: in C. neutra, nec ulla alia exstat particula. At sinceram ex omni parte lectionem exhibent membr. in quibus sic scriptus et interpunctus est versus:

τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ.

In altero versu consentiunt impressis codd. sed sunt omnes mendosi. Versus est pentameter incipiens a cretico, ut v. 973. Excidit pronomen demonstrativum τάδε, quod vidisse mediocris laus est; sed certissima est emendatio:

τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα, τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Nunc postquam duo illi versus in suam sedem repositi sunt, vide quam apte sententiæ cohæreant partes, quam tota venusta sit, quæ quam scabra, hiulca, et absurda antea fuerit, si e Græcis non satis percipis, legas modo Bergleri versionem.

981. ξυγκατακλινείς. Sic B. cum Attica litera.

984. προκαλουμένους. In A. B. male

989 – 999

Dicaeopolis

Maid, whate'er thy appellation,
Nice or Neaera's relation,
Thee, I mean, whose fittest place is
With fair Venus and the Graces
– With them was thy earliest dwelling, –
Lovely charmer! all excelling,
Did I see thee, and discover
Gifts that might have won a lover
In that forehead opening fair,
In that brow and buxom air?
But the dull delusion's over –
Call me instant from above
Him, the winged child of love;
Him that's drawn by painter's hand*
Weaving roses in a band:
He the holy priest shall be,
Worthy thy fair self and me,
To bind fast the chains, which never
May our fates and fortunes sever. –
Perhaps you think my head is cold,
And mark my hairs, and say I'm old.
Old I own me, yet kind fate

*Zeuxis in the temple of Venus.

Triple blessings bid me wait,
If my lot be join'd with thine —
To plant in lengthen'd ranks the vine,
To graft the fig-tree's tender shoots,
To pluck the vineyard's purpling fru
And olive-trees in many a row
Around our farm shall circling grow,
Fragrant oil and juice supplying
To anoint our limbs at will,
When yon moon but lately dying
Once more begins her lamp to fill

Πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν.—
τὰς χάρακας ἧπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρί,
ἐξέχει θ' ἡμῶν βίᾳ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων.
Δι. ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις
ξύντροφε Διαλλαγή, Reconciliation
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες.
πῶς ἄν ἐμὲ καὶ σέ τις Ἔρως ξυναγάγοι λαβὼν,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος, ἔχων στέφανον ἀνθέμων;
ἢ πάνυ γερόντιον ἴσως νενομικάς με σύ;
ἀλλά σε λαβὼν, τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν.
πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν·
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων·
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄσχον, ὁ γέρων ὁδὶ,
καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ,
ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν, κἀμὲ, ταῖς νουμηνίαις.
Κη. ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χοᾶς
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

προσκαλουμένους. Pejus in C. προσκαλουμένου, juxta vulgatum προκαλουμένου. Sincerum est προκαλουμένους in accusativo plurali, ut paullo ante ἔχοντας. οἳ ἐπικωμάσας ἐφ' ἡμᾶς πάντ' ἀγαθὰ ἔχοντας, εἰργάσατο πάντα κακὰ, καὶ προσέτι πολλάκις προκαλουμένους αὐτὸν, καὶ λέγοντας αὐτῷ ὧδι· Πῖνε—

987. Duo pæonica systemata sic trochaico tetrametro clauduntur in secunda Vesparum Parabasi, v. 1283. et 1291.

997. ἡμερίδος ὄσχον. Inepte vulgo ὄρχον, quum præcesserit ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι. Istud ὄρχον in hoc versu nullus agnoscit codex. Omnes habent ἡμερίδος κλάδον, versu jugulato. Glossema nisi deprehendissem, genuinæ vocis in sedem invectum, pro librariorum more, stipes fuissem. Conjectura non minus quam in superioribus felici, poëtæ manum restituo, ἡμερίδος ὄσχον. Emendationem hanc laudabunt alii: immo, ni falsa opinione auguror, eruditi omnes. Est vero aliquis, cui certo scio probatum eam non iri. Nam licet ineptum sit ὄρχος, etiamsi κλάδος metrum perimat, alterutrum retineri debuisse inquiet, quia utrumque nititur veterum librorum fide: meum autem ὄσχος, quod e vulgato unica tantum literula differt, nihil aliud tueri quam sententiæ, venustatis et metri rationem, quas res esse nullius momenti. Et ista a stultis Diariorum lectoribus, quorum vilissima est annona, maximo plausu excipientur.

1000. λεῴ. Sic tres codd. et primariæ editt. Male Kusterus λεώς.—τοὺς χοᾶς. Sic recte A. B. Vulgo τὰς χοάς. Vide infra v. 1068.

Masculinum articulum τοὺς ut hic tuentur duo codd. sic infra v. 1068. libri omnes scripti et impressi. Utroque in loco scribendum τοὺς χοᾶς. Procul dubio librarii errore in Ammonio, qui versum hunc citat p. 148. legitur:

ἀκούετε λεὼς κατὰ τὰ πάτρια τὰς χόας.

ubi nescio quam bene Valckenarius emendet τὰς χοᾶς, ex Phavorino notum esse observans, vocem χοεὺς οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς usurpari. Quod si ex unico hoc loco probatur, ruit argumentum: nam codices obnituntur.

1002. ἀσκὸν Κτησιφῶντος. Facete pro grandi utre. Erat enim Ctesipho obesus et ventriosus. De bibendi certamine in Choum festo vide Meursium Gr. Fer. in 'Ανθεστήρια.

990. yet thou dost wear
The godhead's most benignant grace;
Nor know we anything so fair
As is the smile upon thy face.
Wordsworth's "Ode to Duty."

Δι. ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἠκούσατε;
τί δρᾶτε, τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε
τὰ λαγῷα, ταχέως τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.
φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.
Χο. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
ἄνθρωπε, τῆς παρούσης.
Δι. τι δῆτ', ἐπειδὰν τὰς κίχλας
ὀπτωμένας ἴδητε;
Χο. οἶμαί σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.
Δι. τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.
Χο. ἤκουσας, ὡς μαγειρικῶς,
κομψῶς τε, καὶ δειπνητικῶς
αὐτῷ διακονεῖται;
Γε. οἴμοι τάλας.
Δι. ὦ Ἡράκλεις, τίς οὑτοσί;
Γε. ἀνὴρ κακοδαίμων.
Δι. κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.
Γε. ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γάρ εἰσί σοι μόνῳ,
μέτρησον εἰρήνης τι μοι, κἂν πεντ' ἔτη.
Δι. τί δ' ἔπαθες;
Γε. ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε.
Δι. πόθεν;
Γε. ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.
Δι. ὦ τρισκακοδαίμων, εἶτα λευκὸν ἀμπέχει;
Γε. καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί', ὥπερ μ' ἐτρεφέτην

1012. ὀπτωμένας ἴδητε. Sic codd. omnes. Perperam vulgo ἴδητ'. Versus est dimeter catalect. ut 1010. et sequentium complures.

1017. αὐτῷ διακονεῖται. Sic bene A. C. Vulgo αὐτῷ γε διακονεῖται. Istud γε non habet B. in contextu: superne repositum fuit a secunda manu. Abesse debet. Est enim hic quoque versus dimeter catalect. In διακονεῖται secunda longa est, cujus rei ignoratio sciolum impulit ut γε inferciret. Vide not. ad Pl. 1170.

1019. Est hic versus iisdem verbis in Nub. 1263. Ultimam ejus partem male Berglerus vertit: *Ad te ipsum convertere jam.* Plautus Rud. iv. 3. 88. *Tu abi tacitus tuam viam,* κατὰ σεαυτὸν τρέπου.

1023. πόθεν;—ἀπὸ Φυλῆς. Sic tres codd. In impressis πόθεν γ'; Male sedulus nescio quis particulam infersit, hoc fulcro metrum indigere ratus. Prima in Φυλὴ longa est. Pl. 1146.
μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
Est autem Φυλὴ pagus Atticæ, de quo vide Meursium.

1025. ὥπερ μ' ἐτρεφέτην, scilicet τὼ βόε, quos memoravit v. 1022. Sic recte scriptum in B. C. Inepte vulgo ὥσπερ. In membr. ὥσπερ μ' ἐτραφέτην. Facete autem ἐν πᾶσι βολίτοις pro ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς.

ἐν πᾶσι βολίτοις.
Δι. εἶτα νυνὶ τοῦ δέει;
Γε. ἀπόλωλα τὼ 'φθαλμὼ, δακρύων τὼ βόε.
ἀλλ', εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,
ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὼ 'φθαλμὼ ταχύ.
Δι. ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.
Γε. ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἤν πως κομίσωμαι τὼ βόε.
Δι. οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου.
Γε. σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα
εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.
Δι. οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ· ἀλλ' ἀπιὼν οἴμωζέ σοι.
Γε. οἴμοι κακοδαίμων, τοῖν γεωργοῖν βοϊδίοιν.
Χο. ἀνὴρ ἀνεύρηκέν τι ταῖς
σπονδαῖσιν ἡδύ· κοὐκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.
Δι. κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι.
τὰς σηπίας στάθευε.
Χο. ἤκουσας ὀρθιασμάτων;
Δι. ὀπτᾶτε τἀγχέλεια.
Χο. ἀποκτενεῖς λιμῷ με καὶ
τοὺς γείτονας, κνίσῃ τε καὶ
φωνῇ, τοιαῦτα λάσκων.
Δι. ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε.
Πα. Δικαιόπολι.
Δι. τίς οὑτοσὶ, τίς οὑτοσί;
Πα. ἔπεμψέ τις σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος
ἐκ τῶν γάμων;
Δι. καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν.

1032. πρὸς τοὺς Πιττάλου. Supple οἴκους, vel μαθητάς. Pittalus autem ille medicinam Athenis faciebat.

κλᾶε. Ad Atticismi normam et ex Comici usu excusum.

1035. οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ. Id est οὐδὲ ῥανίδα, οὐδὲ ἐλάχιστον μέρος σοι δοίην ἄν.

1037. ἀνεύρηκεν. Vulgo corruptis numeris ἀνεύρηκε.

1040. κατάχει σὺ—Sic tres codd. et veteres editt. Kusterus nescio unde, sed male, κατάχεε. Illud etiam e Farreana revocare poterat Berglerus.

1049. Vulgo sic legitur hic versus:
ἔπεμψέ τίς σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα.
Articulum abesse non patitur Atticismi indoles. Proinde melior est ad loquendi normam lectio codd. A. B. ταυτὶ τὰ κρέα. Sed peccat illa in metrum, quod sartum tectum foret, si legeretur ταῦτα τὰ κρέα. Sed scaber sic esset versus, cujus molliores et poëta dignos numeros reddas, si singulas voces in suam sedem reponas:
ἔπεμψέ τις σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος.

1050. καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν. Sic optime A. B. In C. καλῶς ποιῶν, ὅστις ἦν, deficiente syllaba. In hanc lectionem incidisse videtur Aldus, fulciendoque versui e conjectura dedisse, καλῶς ποιῶν, ὅστις περ ἦν.

Πα. ἐκέλευε δ' ἐγχέαι σε, τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ στρατεύοιτ', ἀλλὰ βινοίη μένων,
ἐς τόνδ' ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.
Δι. ἀπόφερ', ἀπόφερε τὰ κρέα, καὶ μή μοι δίδου,
ὡς οὐκ ἂν ἐγχέαιμι χιλίων δραχμῶν.
ἀλλ' αὑτηΐ, τίς ἐστίν;
Πα. ἡ νυμφεύτρια·
δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνῳ.
Δι. φέρε δὴ, τί σὺ λέγεις;—ὡς γελοῖον, ὦ θεοὶ,
τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα,
ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
φέρε δεῦρο τὰς σπονδὰς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνῃ,
ὁτιὴ γυνή 'στι, τοῦ πολέμου τ' οὐκ ἀξία.
ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι.
οἶσθ' ὡς ποιεῖται τοῦτο; τῇ νύμφῃ φράσον,
ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τουτῳῒ
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς· φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβὼν ἐς τοὺς χοᾶς.
Χο. καὶ μὴν ὁδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς,
ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν, ἐπείγεται.
Αγ. α'. ἰὼ πόνοι τε, καὶ μάχαι, καὶ Λάμαχοι.

1053. ἐς τόνδ' ἀλάβαστον. Male excusum ἀλάβαστρον. Suidas in ἀλαβαστοθήκας hunc versum citat, et præfert ἐς τὸν ἀλάβαστον, ut perspicue scriptum est in A. C. Formam hanc reponere debebam. Nihil verius est Thomæ M. observatione: ἀλάβαστον δίχα τοῦ ρ, Ἀττικοί· μετὰ δὲ τοῦ ρ, Ἕλληνες. Qui eam impugnant, futili utuntur argumento. Nam quod ἀλάβαστρον in exemplaribus quæ versamus Atticorum Scriptorum reperiatur, id minime probat, eos formam illam frequentasse; id solum ostendit eam librariis altera notiorem magisque familiarem fuisse. Thomæ opponitur hic Comici versus, in quo tamen duo codd. præter Suidam, Atticam formam adfirmant. Opponitur ei etiam alius versus in Lysistrata 947. ubi ἀλάβαστρον vulgo, et in hac etiam editione, legitur. Sed male. Testor in Regio cod. MMDCCXVII. liquido scriptum esse, ut in textu repositum, ἀλάβαστον. Vide Maussacum ad Harpocrationem in ἀλαβαστοθῆκαι. Eustathius, quem ille laudat, p. 1161. l. 27. εἰσὶ λέξεις ἐπίνθετον παθοῦσαι τοῦ ρ, διὰ τραχύτητα ἐπιτηρηδευμένην σεμνῶς—ὁμοιοπαθὲς δὲ καὶ τὸ ἀλάβαστρον, ἡ μυροθήκη. παρὰ γὰρ Μενάνδρῳ ἄνευ τοῦ ρ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. καὶ παρ' Ἀθηναίῳ δὲ κεῖται Ἀλέξιδος τό·

οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστου.

Stultum esset arbitrari, testimonia tam diserta et præcisa convelli posse librariorum libidine. In hoc autem nostro versu legendum, flagitante sententia, ἐς τόνδ' ἀλάβαστον, scilicet δεικτικῶς, *in hunc, quem tibi porrigo, alabastrum,* non vero, ut est in aliis libris, ἐς τὸν ἀλάβαστον. Recte vertit Berglerus ex vi sententiæ *in hunc alabastrum*: sed ut græca fideliter sua redderet, debebat, *in alabastrum.*

1068. ἐς τοὺς χοᾶς. Sic Nub. 1238. ἐξ χοῶς χωρήσεται. Accusativus singularis, qui sæpius occurrit, est χοᾶ, contractum ex χοέα, a recto χοεύς: accusativus pluralis χοέας, χοᾶς. Nescio quid Dawesio persuadere potuerit scribendum esse χοῦς. Χόες nomen est festi, cujus accusativus Χοᾶς occurrit v. 961. 1000. 1076.

Λα. τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;
Αγ. α΄. ἰέναι σ᾽ ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον,
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
κἄπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς εἰσβολάς.
ὑπὸ τοὺς Χοᾶς γὰρ καὶ Χύτρους αὐτοῖσί τις
ἤγγειλε λῃστὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.
Λα. ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.
Δι. οὐ δεινὰ μὴ ᾽ξεῖναί με μηδ᾽ ἑορτάσαι;
ἰὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν.
Λα. οἴμοι κακοδαίμων· καταγελᾷς ἤδη σύ μου;
Δι. βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;
Λα. αἶ, αἶ·
οἵαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλ᾽ ἐμοί.
Δι. αἶ, αἶ· τίνα δ᾽ αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;
Αγ. β΄. Δικαιόπολι.
Δι. τί ἐστιν;
Αγ. β΄. ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ
βάδιζε, τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χοᾶ.
ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ᾽ ἱερεὺς μεταπέμπεται.
ἀλλ᾽ ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.
τὰ δ᾽ ἄλλα πάντ᾽ ἐστὶν παρεσκευασμένα,
κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,
στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ᾽, αἱ πόρναι πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια,
ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ᾽ Ἁρμοδίου, καλαί.
ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα σπεῦδε.
Λα. κακοδαίμων ἐγώ.

1072. ἀμφὶ χαλκοφάλαρα. Duæ sunt voces, male vulgo in unam coalitæ.

1082. βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ. Hæc dicens ostendit Lamacho τετραπτερυλλίδα, id est *locustam*, a quatuor alis ita dictam, ad quam vocem alludit voce τετραπτίλῳ, quam ponit pro τετρασωμάτῳ aut τετρακεφάλῳ, quasi Geryon quadricorpor aut quadriceps fuerit, quem alias perhibent fuisse tricorporem aut tricipitem: simul respicit ad πτίλον in Lamachi galea. Hæc Berglerus e scholiis. Ceterum apud Suidam hunc versum citantem perperam legitur, βούλει διαμάχεσθαι. Est hoc ex librariorum libidine, simplicia pro compositis, et composita pro simplicibus identidem supponentium.

1086. τὴν κίστην. Sic tres codd. In impressis, ut et apud Suidam in χοᾶ. τὴν κίστιν, quod perinde est. Hanc formam metri ratio respuit mox v. 1098. quam hic admittit, per se alioqui probam. Infra 1138.
τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος.

1093. Ἁρμοδίου hic positum pro *festivo convivio*, cujus sub finem cani solebant scolia: simulque adludit ad notissimum Harmodii scolion, φίλταθ᾽ Ἁρμόδι᾽, οὔτι που τέθνηκας. Nullum hic agnosco hyperbaton: ὀρχηστρίδες καλαί, αἵ εἰσι τὰ φίλτατα τοῦ δείπνου.

Δι. καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα.
σύγκλειε, καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.
Λα. παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί.
Δι. παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.
Λα. ἅλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.
Δι. ἐμοὶ δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.
Λα. θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ.
Δι. κἀμοὶ σὺ δή, παῖ, θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.
Λα. ἔνεγκε δεῦρο τὼ πτερὼ τὼ 'κ τοῦ κράνους.
Δι. ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.
Λα. καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν.
Δι. καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.
Λα. ὤνθρωπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὅπλων.
Δι. ὤνθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν εἰς τὰς κίχλας;
Λα. τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.
Δι. κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγώων δὸς κρεῶν.
Λα. ἀλλ' ἢ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.
Δι. ἀλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι.

1097. Schol. γύλιος, σπυριδῶδες πλέγμα, ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβάδιζον ἐπὶ πόλεμον. Perperam apud Hesychium legitur, γύλλιον, ἀγγεῖον πλεκτόν. Vera scriptura per unicum λ adstruitur hoc Comici versu, infra 1137.

ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.

1101. θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ. Sic optime A. B. In C. inverso vocum ordine, οἶσε παῖ σαπροῦ δεῦρο, Impressorum lectio mendosa et inconcinna est: θρῖον ταρίχους οἶσε σαπροῦ δεῦρό μοι. Qui metrum vacillare non animadverterunt, prosodiæ imperiti fuere. Primam in σαπροῦ nunquam produxisset Comicus.

1102. κἀμοὶ σὺ δή, παῖ, θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ. Sic rursus optime codd. A. B. Rursus in C. transversis vocibus, κἀμοὶ δὴ σὺ παῖ—In impressis vero mendosissime: κἀμοὶ δὲ δὴ σύ, παῖ, θρίον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ. Prudenter facere sibi visi sunt, quod θρίον excudi curarent παροξυτόνως. Sed accentus, quomodocunque scribatur, syllabæ quantitatem non mutat. ΘΡΙΟΝ primam semper producit. Eq. 954.

δήμου βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.

Conc. 707. in anapæstis:

ὑμᾶς δὲ τίως θρῖα λαβόντας.

Versus labem vidit Kusterus, sed conjiciendo a scopo aberravit. Vocem σύ, quam codd. omnes retinent, delebat.

1105. ἡ στρουθὸς hic manifesto τὴν στρουθοκάμηλον notat. Hesychius: στρουθός. ὁ καταφερής, καὶ λάγνος. 'Αττικοὶ δέ, τὰς στρουθοκαμήλους. Omitti ad hanc glossam poterat Fulleri nescio cujus observatio. Liquido patet ex hoc Comici loco, *Atticos* στρουθοκαμήλους *simpliciter vocasse* στρουθούς: tum *imperfecta et decurtata non esse Hesychii verba*, ostendunt ista Eustathii ad Odyss. p. 1411. l. 11. οἴδασι δὲ οἱ σοφοὶ καὶ ἑτέρους στρουθούς, οὐ μικρὰς ἐκείνας, ἀλλ' ἀληθῶς μεγάλας, ὡς δηλοῖ τὸ μεγάλας στρουθούς, ὧν γνῶσις ἦν καὶ τῷ Κωμικῷ· ἐλέγοντο δὲ αὗται, καὶ Λιβυκαὶ στροῦθοι, καὶ στρουθοὶ δὲ καταμίνας. Confer not. ad Aves 874. quo in versu στρουθὸς etiam στρουθοκάμηλον notat, absque adjuncto Μεγάλη, quod ad præcedens substantivum non pertinet.

1111. Hesychius: τριχόβρως. θηρίδιον, κατεσθίον τοὺς λόφους τῶν περικεφαλαίων —ἀλλ' ἢ significat *sane, profecto.* ἀλλ' ἦ interrogativum est, et valet *num?* Vide Valckenarium ad Hippol. 932.

1112. μίμαρκυν. Sic in tribus codd. scriptum est. Hesychius: μίμαρκυς. κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγωοῦ αὐτῇ ἐχρῶντο· ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ ὑός. ὁ δὲ Φερεκράτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί.

Λα. ὦ ̓νθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;
Δι. οὐκ· ἀλλ᾽ ἐγὼ χὡ παῖς ἐρίζομεν πάλαι.
βούλει περιδόσθαι, κἀπιτρέψαι Λαμάχῳ,
πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐστιν, ἢ κίχλαι;
Λα. οἴμ᾽ ὡς ὑβρίζεις.
Δι. τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.
Λα. παῖ, παῖ, καθελών μοι τὸ δόρυ, δεῦρ᾽ ἔξω φέρε.
Δι. παῖ, παῖ, σὺ δ᾽ ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.
Λα. φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον.
ἔχ᾽, ἀντέχου παῖ.
Δι. καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ᾽ ἀντέχου.
Λα. τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.
Δι. καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε.
Λα. φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.
Δι. κἀμοὶ πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον.
Λα. ταῦτ᾽ οὐ κατάγελώς ἐστιν ἀνθρώποις πλατύς;
Δι. ταῦτ᾽ οὐ πλακοῦς δῆτ᾽ ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς;
Λα. κατάχει σὺ, παῖ, τοὔλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ·
ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον.
Δι. κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἀνθάδ᾽ εὔδηλος γέρων
κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.
Λα. φέρε δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.
Δι. ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ.
Λα. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.
Δι. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι.
Λα. τὰ στρώματ᾽, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος·
ἐγὼ δ᾽ ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.
Δι. τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος·
ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.

Pollucis codices eandem scripturam cum ν in ultima syllaba tuentur, vi. 56. *μίμαρκυς δὲ, κοιλία καὶ ἔντερα μετὰ αἵματος ἐσκευασμένα, μάλιστα δὲ λαγωῶν*. Gallice appellari possit *le civet*.

1121. *καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ᾽ ἀντέχου*. Hæc dicens veru famulo porrigit, infixas carnes extracturus. Ita Scholiastes. Aliud quid tamen possit intelligi.

1129. *ἐνορῶ γέροντα*. Sic B. C. In membr. *ὁρῶ*.

1130. *γέρων κλάειν κελεύων*. Sic optime B. Vulgo ineptissime, post *γέρων* posita maxima distinctione, *κελεύω* legitur. Dixerat Lamachus se in polita et nitida superficie clypei senem videre timiditatis causam dicturum. Huic Dicæopolis in placentam, tanquam in speculum, intuens refert: *Ego etiam hic video senis imaginem, plorare jubentis Lamachum*. Facetum hoc est: at vide quam insulsum sit in Bergleri versione: *Et hic apparet senis imago. Plorare jubeo Lamachum.* Absque codicis ope hic locus facile sanari poterat. Quod dedimus, id ipsum conjectura adsecutus fuerat Reiskius.

Λα. τὴν ἀσπίδ' αἶρου, καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών.
νίφει. βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.
Δι. αἶρου τὸ δεῖπνον· ξυμποτικὰ τὰ πράγματα.
Χο. ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν.
τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ·
σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν.
τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης·
σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.
Ημ. Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος
τὸν ξυγγραφῆ, τὸν μελέων ποιητὴν,

1146. σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν. Sic optime membr. Sic etiam B. nisi quod ῥιγῶν habet, quod perinde est. Hoc quoque voluit librarius cod. C. qui scripsit σοὶ δὲ ῥιουγνῶν καὶ πρ—Pessime in impressis, σοὶ δὲ ῥιγῶντι προφυλάττειν. De Dorica forma ῥιγῶν Atticis etiam usurpata vide not. ad Av. 935. Mirari subit Dawesium, de proprietate literæ ρ agentem Miscell. Crit. p. 160. hunc versum, prout vulgo legitur, citasse, nec animadvertisse ultimam in ῥιγῶντι contra canonem, quem ipse fixit, male produci ante literas πρ. Alio laborabat hic versiculus incommodo, a quo studiose, et quantum potis est fieri, cavere solet Comicus, ne cæsura in dimetris anapæsticis post secundum pedem sit.

1147. Sic legitur hic locus in libris, quos vidi, omnibus.

τῷ δὲ καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης,
ἀνατριβομένῳ τε τὸ δεῖνα.

His si sensus inest aliquis, est sane ineptissimus. Rem æstimes ex Bergleri accuratissima versione : *Ille dormiet cum puella pulcherrima, quæ ei fricabit illud membrum*. Itane? cum puella concumbet, nec puellam subiget, nec viri patrabit opus, et contentus erit, sibi *membrum illud* si perfricetur? Stultum mehercle nebulonem! Ut appareat, quod Chorus vult ostendere, quam diversa sit illorum conditio, necesse est, contrarias hic duas res sibi opponi, ut supra in illis versibus :

τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ
σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν.

Quænam autem magis sunt contraria, quam alterum, ut Comici verbis utar, βινεῖν, alterum vero δέφεσθαι? Vide Conc. 705. Ran. 541. ubi eadem est oppositio. Jussis itaque plorare librariis omnibus, editoribus, criticastris, confidenter repono :

τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης·
σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.

Vulgo male scribunt τῷ δὲ, novam partitionem inchoantes, cui deest membrum alterum. Oportet τῷδε, *huic*, cui opponitur in altero exinde versu σοὶ δέ. Sæpius sic δὲ infertur, absente in priori membro correlativa particula μέν. In unica hac voce diversum quid e codd. enotavi. Pro τῷ δὲ in C. scriptum est ὧδε. In ceteris, ut duo alii, cum impressis concinit. τὸ δεῖνα quid valeat, per se satis intelligitur. Veteris critici commentaria ad hunc locum descripsit Suidas in hac nota : εὐθυῤῥήμων, εὐθυλόγος, ἐτυμολόγος. καὶ ῥῆμα εὐθυῤῥημονῶ. ὅτι λέγει Ἀριστοφάνης ΤΟ ΔΕΙΝΑ, τὸ ῥηθησόμενον αἰδοῖς ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν, ἵνα μὴ εὐθυῤῥημονήσῃ. Vide Hemsterhusium ad Pl. p. 405. et nos ad Lys. 921.

1150. Ψακάδος. In B. Ψεκάδος, uti scriptum est etiam hoc nomen in Schol. ad Nub. 1018.

1151. τὸν μελέων ποιητήν. Sic bene tres codd. Impressi, τὸν μελέων τὸν ποιητήν: inepte repetito articulo, cum versus etiam labe. Trimeter est choriambicus catalect. ut v. 1163. in antistrophe :

τὸν ξυγγραφῆ | τὸν μελέων | ποιητήν.
κᾆθ' ἕτερον | νυκτερινὸν | γένοιτο.

ὡς μὲν ἁπλῷ λόγῳ, κακῶς
ἐξολέσειεν ὁ Ζεύς·
ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα, Λή-
ναια χορηγῶν, ἀπέλυσ' ἄδειπνον·
ὅν ποτέ γ' ἐπίδοιμι τευθίδος
δεόμενον· ἡ δ' ὠπτημένη
σίζουσα πάραλος, ἐπὶ τραπέζῃ κειμένη,
ὀκέλλοι· κᾆτα μέλ-
λοντος λαβεῖν αὐτοῦ, κύων
ἁρπάσασα φεύγοι.

Ημ. τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἕν·
καθ' ἕτερον νυκτερινὸν γένοιτο.
ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ
ἱππασίας βαδίζων,
εἶτα κατάξειέ τις αὐ-
τοῦ μεθύων τῆς κεφαλῆς Ὀρέστης
μαινόμενος· ὁ δ' αὖ, λίθον βαλεῖν
βουλόμενος, ἐν σκότῳ λάβοι
τῇ χειρὶ πέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον·
ἐπάξειεν δ' ἔχων
τὸν μάρμαρον, κᾆπειθ' ἁμαρ-
τὼν βάλοι Κρατῖνον.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου, ΛΑΜΑΧΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

Θε. Ω ΔΜΩΕΣ, οἳ κατ' οἶκον ἐστὲ Λαμάχου,

Similes sunt versus 1155. et 1167. quorum prior male vulgo habitus. Vocis Λήναια prima syllaba ad præcedentem versum pertinet. At bene in impressis est ἀπέλυσ', præ quo sperni debuit trium codd. lectio ἀπέλυσεν.

1156. ὅν ποτέ γ' ἐπίδοιμι τευθίδος. Vulgo ὅν γ' ἔτ' ἐπίδοιμι. In codd. ὅν ἔτ' ἐπ—Mendose, ut ex antistrophici versus collatione liquet.

1168. ὁ δ' αὖ. Vulgo ὁ δέ. Sæpissime commutari δ' αὖ et δὲ, observavi ad Vesp. 735. quod pueris etiam notum. Ut metra concinerent, illud præferri debuit:

ὅν ποτέ γ' ἐ | πίδοιμι τευ | θίδος
μαινόμενος | ὁ δ' αὖ λίθον | βαλεῖν.

λίθον βαλεῖν. Sic etiam A. C. In B. λαβεῖν.

1170. πέλεθον. Repertum quidem in codd. A. C. σπέλεθον. Sed vera est, cod. B. et impressorum scriptura πέλεθον, extrito σ, quæ litera metrum hujus versus pessumdat. Est enim senarius iambicus.

1171. ἐπάξειεν δ' ἔχων. Sic A. B. Male vulgo ἐπάξειε δ' ἔχων, numeris non congruentibus.

ὕδωρ, ὕδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε·
ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
ἔρι' οἰσυπηρά, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.

1175. ἐν χυτριδίῳ. Sic optime Dawesius Misc. Crit. pag. 204. Vulgo, claudicante versu, ἐν χύτρῳ. Occurrit apud Comicum χυτρίδιον supra 463. Conc. 745. Pac. 202. χυτρίον vero nullibi. Boni commatis vox esse videtur. Ut enim χοιρίον et χοιρίδιον, sic χυτρίον et χυτρίδιον: nec affirmare ausim vocem esse nihili. Sed nihilo minus certum est eam hic a Comico adhibitam non fuisse, quia nuspiam ille primam in χύτρα producit.

1177. ἔρι' οἰσυπηρά. Sincera lectio, quam qui primus e recentioribus editoribus reposuit, eum satis pro merito laudare nequeo. Conjecturam, si modo ita appellari debet, ipsa enim re certissima emendatio est, præter Scholiastam, adfirmare possit Pollux vi. 28. ἐριοπῶλαι, ἐριοπωλεῖν, ἔρια οἰσυπηρὰ Ἀριστοφάνης. Suidas: οἰσύπη, ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων. οἰσυπηρὸς, ῥυπαρός. ἔρια οἰσυπηρὰ, ῥύπου πεπληρωμένα. At codices omnes, editiones itidem omnes ab Aldina usque ad Frobenianam habent ἔργ' οἰσυπηρά. An temeritatis reus agetur, qui sine ullius codicis auctoritate mendam illam e Comici textu sustulit? An stoliditatis damnabuntur insequentes editores, qui furtim suppositam lectionem probarunt, prioremque, quam unicam agnoscunt veteres libri, non revocarunt? *Quorsum,* inquiet aliquis, *inepta hæc quæstio?* Ineptane, ais? Audi et judica. In Apollonii Rhodii Argonauticorum i. v. 1132. legebatur olim:

πολλὰ δὲ τήν γε λιτῇσιν ἀποστρέψαι
ΕΡΓΩΛΑΣ
Αἰσονίδης γουνάζετ'—

Vocem nihili ἐργώλας ablegavi, sinceramque poëtæ manum restitui, ΕΡΙΩΛΑΣ. Sic legendum esse uno ore clamaverunt eruditi omnes. Crimini tamen mihi datum fuit, quod putida menda poëtam illum inquinari diutius non siverim. En Aristarchi nostratis judicium in ERUDITORUM DIARIO *ad mensem Maium* 1781. *Henri Estienne avoit remarqué pareillement qu'il falloit lire ἐριωλὰς, mais il s'étoit bien gardé d'insérer cette leçon dans le texte.* Placide quiescant H. Stephani manes, cujus e laudibus nihil detractum volo. Sed illi duplices agendæ erant partes; Bibliopolæ, et Critici. Quum librum quempiam prælo suo subjiciebat, omnis ei removenda erat mora, ut nundinas præverteret. Ex hac præsertim, aliisque causis, factum est, ut ejus editiones non ita sint emendatæ, ut futuræ fuissent, si optimo inque primis erudito viro plus fuisset otii. Librum plerumque typis descriptum operis suis exprimendum dabat, contentus in notis ea corrigere, quæ mendosa ei viderentur. Sed hac nostra ætate, qua Criticæ lux tanto splendore effulsit, pro insigni bardo habendus fuisset, qui in Apollonii textu ἐργώλας reliquisset, ludibriumque debuisset eruditis, quotquot sunt, omnibus. Sciendum est in recentium Græcorum pronunciatione magnam esse soni adfinitatem inter literas ι et γ. Eadem observatur in Germanorum sermone. Nomen *metzger*, quod eis *lanionem* significat, ita a politissimis quibusque pronunciatur, ut qui in eorum literis non fuerit eruditus facile credat scribi dedere *metzier*. Sed istud obiter. Ex hac literarum adfinitate sæpissime contigit, ut ι et γ invicem permutarentur. Vide quæ in hanc rem notarunt Hesychii interpretes ad glossam Καλλιγίνειαν, et hæc summi Hemsterhusii perpende verba ad Lucianum t. i. p. 287. "Causa corruptelæ "proxima recentioribus literarum γ et ι "pronunciatio, quo mendi genere vix "dici potest, quot adhuc veterum loca "laborent; ut in *Hesychio*, παῖον, ἀσφαλὲς, "βέβαιον pro πάγιον. λοῖα, ἐλίθρια· pro "λοίγια. ἦγε et ἤϊε, ἀγὼν et αἰὼν in mem"branis sæpe commutata. ΕΡΓΩΛΑΣ "NULLIUS PRETII VOCABULUM in A"pollon. Rh. i. 1132. pro ΕΡΙΩΛΑΣ, "quod usurpat ipse iv. 1778. Sed ex"emplis parco." Hactenus vir post renatas literas græce doctissimus. Non tamen ista PUTEANUM permovebunt, ut agnoscat optimo jure ἐριωλὰς Apollonio restitutum a me fuisse. Et forte nimis calidum fuit, nec satis meditatum Hemsterhusii effatum. Bis apud Comicum occurrit vox ἐριωλὴ diversa potestate. Primo Eq. v. 511. ubi propria significatione adhibetur: tum Vesp. 1148. ubi facete senex Heliastes filio, qui ei lænam e molli lana, quam Ecbatanis textam

ἀνὴρ τέτρωται χάρακι, διαπηδῶν τάφρον,
καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισε,
καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσὼν,
καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.
πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὸν
πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος·
Ὦ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν,
λείπω φάος γε τοὐμὸν, οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ.—
τοσαῦτα λέξας, εἰς ὑδρορρόαν πεσὼν,
ἀνίσταταί τε, καὶ ξυναντᾷ δραπέταις,
λῃστὰς ἐλαύνων, καὶ κατασπέρχων δορί.
ὁδὶ δὲ καὐτός· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.

Λα. ἀτταπαττατά.
στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθεα.
τάλας ἐγὼ διόλλυμαι,
δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυπείς.
ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἂν γ',
οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.
Δικαιόπολις γὰρ, εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον,
κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις.

Δι. ἀτταλατταττά.
τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.

fuisse aiebat, et ἐρίων τάλαντον ῥᾳδίως καταπεπωκέναι, induere volebat, respondet, lænam illam non καυνάκην, sed ἐριώλην, *laniperdam*, ut lepide reddidit Florens, appellari debere. Ibi ἐριώλην adhibet, tanquam si vox esset composita ab ἔριον et ὄλλυμι, pro ἐρίου ἀπώλειαν. Quidni, obsecro, pari licentia fingere potuit Comicus vel noster, vel alius, vel quivis scriptor, cui urbano esse licuit, nomen ἐργώλη, quo signate notaretur sinistrum aliquod scriptum, cujus auctor operam ludos fecisset et chartam? Judicium illud, quod modo dicebam de Apollonii editione in ERUDITORUM DIARIO si quis ἐργώλην appellare velit, hoc ego vocabulum contra doctissimos Hemsterhusii discipulos tuebor, et maximi pretii esse contendam.

1181. καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος. Supra v. 574. inclamatus a Choro Lamachus ait:

τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;

Quis Gorgonem excitavit e theca? id est, *quis me adigit ut clypeum e theca educam?* Bene se illic habet verbum ἐξήγειρε, quod inde huc male retractum videtur. Aliud enim quid sententia flagitat, ἐξήραξεν, *effregit*, vel similis potestatis verbum. Putida est Scholiastæ ad hunc versum nota.

1194. Hic et sequens versiculus in unum contributi sic exstant in A. C.

ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.

In B.

ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν οἰμωκτὸν γένοιτ' ἂν μοι.

Elegans est vulgata lectio, quæ si emendatori accepta referenda sit, venustum hominem sapit. Sed laborat prior versiculus, in brevem syllabam desinens, quam non adjuvat sequens versus. Scribendum igitur:

ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἂν γ',
οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.

1199. τῶν τιτθίων. Pendet genitivus a suppresso admirandi adverbio ὦ.

φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω,
τὸ περιπεταστὸν κἀπιμανδαλωτὸν αὖ.
τὸν γὰρ χοᾶ πρῶτος ἐκπέπωκα.

Λα. ὦ ξυμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰὼ, ἰὼ
τραυμάτων ἐπωδύνων.

Δι. ἰὴ, ἰὴ,
ὦ χαῖρε Λαμαχίππιον.

Λα. στυγερὸς ἐγώ.

Δι. μογερὸς ἐγώ.

Λα. τί με σὺ κυνεῖς;

Δι. τί με σὺ δάκνεις;

Λα. τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς βαρείας.

Δι. τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο;

Λα. ἰὼ ἰὼ, Παιὰν, Παιάν.

Δι. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιώνια.

Λα. λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους· παπαὶ,
προσλάβεσθ', ὦ φίλοι.

Δι. ἐμοῦ δέ γε σφῷ, τοῦ πέους ἄμφω μέσου,
προσλάβεσθ', ὦ φίλαι.

1201. Vulgo: τὸ περιπεπαστὸν κἀπιμανδαλωτὸν ἄν. Istud ἂν in fine non unus agnoscit cod. Omnes syllaba defectum versum exhibent. Scribo αὖ. Quid significet τὸ περιπεταστὸν, ipsa vis verbi declarat. ἐπιμανδαλωτὸν autem est εἶδος φιλήματος ἐρωτικοῦ, ἐν ᾧ δεῖ ἀλλήλων τὴν γλῶτταν τοὺς καταφιλοῦντας λείχειν. Hinc μανδαλωτὸν appellatur quodcunque est molle et suavissimum. Muesilochus in Thesm. 131. de Agathonis cantu: ὡς ἡδὺ τὸ μέλος—
καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,
καὶ μανδαλωτόν.

1202. Vulgo sic legitur hic versus:
τὸν γὰρ χοᾶ νῦν πρῶτος ἐκπέπωκά γε.
Voculæ νῦν et γε non comparent in A. C. In B. sola est νῦν: quam minio subducta lineola eximendam esse indicat. Ineptis his fulcris, a mala manu additis, versus non indiget, qui asynartetus est ex monometro iambico et dimetro trochaico brachycatal.

1209. κυνεῖς. Perperam A. B. κινεῖς.

1210. Versus asynartetus e dimetro iambico et dimetro trochaico brachycatal. ut sunt in Vesp. κκν. continui a 248. Vulgo duo sunt versus:
τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ
νῦν ξυμβολῆς βαρείας.
Voculam νῦν non agnoscunt A. C. In tribus codd. unus versus est.

1211. ξυμβολὰς ἐπράττετο. Ludit in ambiguitate vocis, quæ *conflictum*, et *symbolas* significat, id est, pecunias quæ conjectabantur ab iis qui communi sumtu erant una cœnaturi. Nefas autem fuisset symbolam ab aliquo exigere qui ad solemne convivium, qualia in festis agitabantur, fuisset invitatus. Lepidi exstant hanc in rem Eubuli Comici versus in Excerptis Grotii p. 655.
ὁ πρῶτος εὑρὼν τἀλλότρια δειπνεῖν ἀνὴρ,
δημοτικὸς ἦν τις, ὡς ἔοικε, τοὺς τρόπους·
ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον
καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο,
φυγὰς γένοιτο μηδὲν οἴκοθεν λαβών.

1215. προσλάβεσθ' ὦ φίλοι. Et mox προσλάβεσθ' ὦ φίλαι. Sic codd. recte. In impressis utrobique προσλάβεσθέ μ', quod in hoc tantum versu solus C. agnoscit. Dimetri sunt cretici.

Λα. ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος,
καὶ σκοτοδινιῶ.
Δι. κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι,
καὶ σκοτοβινιῶ.
Λα. θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τὸν Πιττάλου,
παιωνίαισι χερσίν.
Δι. ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε· ποῦ 'στιν ὁ βασιλεύς;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν.
Λα. λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτή.
Δι. ὁρᾶτε τουτονὶ κενόν. ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
Χορός.
ΤΗΝΕΛΛΑ δῆτ', εἴπερ καλεῖς, ὦ πρέσβυ, ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
Δι. καὶ πρός γ', ἄκρατον ἐγχέας, ἄμυστιν ἐξέλαψα.
Χο. ΤΗΝΕΛΛΑ νῦν, ὦ γεννάδα· χώρει λαβὼν τὸν ἀσκόν.
Δι. ἕπεσθε νῦν ᾄδοντες Ω ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
Χο. ἀλλ' ἑψόμεσθα σὴν χάριν
Τήνελλα καλλίνικον ᾄ-
δοντές σε, καὶ τὸν ἀσκόν.

1221. καὶ σκοτοβινιῶ. Facetissime. Vulgo autem insulsissime σκοτοδινιῶ. Perierat lepidus jocus, nisi opem tulisset cod. C. in quo perspicue scriptum id quod reposui. In membr. bini Diceopolidis versus omissi sunt librarii errore, cujus causa cuivis in oculos incidit. Sic supra omisit versus 1097. 1107. 1119. 1135. 1137. et 1138. 1142.

1222. ἐς τὸν Πιττάλου. Supple οἶκον. Vesp. 1432. παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου. Nempe δώματα. Supra 1032. κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου. Scilicet οἴκους vel μαθητάς. Vide Markland. ad Lysiam p. 392.

1226. ὀδυρτή. Vulgo ὀδύρτα. Prius habet Suidas, et Kustero præferendum merito videbatur. λόγχη ὀδυρτὴ, τουτέστι θρῆνον ἐμποιοῦσα καὶ ὀδυρμόν.

1227. Τήνελλα vox est ab Archilocho ficta ad imitationem citharæ soni, qua ille hymnum in Herculem inchoavit :

Τήνελλα καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεις,
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχματὰ δύο, Τήνελλα.

Vide Scholiastem Pindari, et Erasmum Schmidium ad initium Olymp. ix.

1228. ὦ πρέσβυ. Sic A. C. bene. In B. omissus est hic versus, qui in impressis claudicat, deficiente vocandi adverbio ὦ. Infelix est Kusteri conjectura, cui reponi posse videbatur :

Τήνελλα δῆτ', εἴπερ καλεῖ, σὺ πρέσβυ,
καλλίνικος.

1230. ὦ γεννάδα. Sic tres codd. Mirum est per omnes editiones propagatam fuisse ineptissimam lectionem, quam metrum damnat, et inprimis sententia, ὦ ἀγεννάδα. Quod ratio verum esse evincit, id reponere debebat Kusterus, nec priorum editorum mancipium esse. Nam haud facile credam portentum illud in cod. Vaticano-Palatino conspici, cujus collatione parum, ut videtur, fideli usus est. Quippe, ni me fallit memoria, perpauca in notis ex illo codice protulit. In B. scriptum νῦν γ' ὦ—Hic νῦν valet οὖν et nihilominus longum est, ut alibi sæpissime.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΙΡΗΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ *Τρυγαίου.*
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
ΚΟΡΑΙ *θυγατέρες Τρυγαίου.*
ΕΡΜΗΣ.
ΠΟΛΕΜΟΣ.
ΚΥΔΟΙΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ *Γεώργων Ἀθμονέων.*
ΙΕΡΟΚΛΗΣ *μάντις.*
ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.
ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.
ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.
ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.
ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.
ΔΟΡΥΞΟΟΣ.
ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ε Ι Ρ Η Ν Η.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΚΟΡΑΙ, ΕΡΜΗΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Οι. α΄. ΑΙΡ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.
Οι. β΄. ἰδού.
Οι. α΄. δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ.
Οι. β΄. καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἥδιω φάγοις.
Οι. α΄. δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.
Οι. β΄. ἰδοὺ μάλ' αὖθις.
Οι. α΄. ποῦ γὰρ, ἣν νῦν δὴ 'φερες;
οὐ κατέφαγεν;
Οι. β΄. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἐξαρπάσας
ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.

3. καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἥδιω φάγοις. Jussus alter ab altero vernula stercus adferre scarabæo, quod ille μᾶζαν facete appellat, officium istud hic exsecratus priori ait: *Utinam tu nunquam suaviorem hac mazam comedas!* Perierat lepos omnis, prava scriptura φάγῃ pro φάγοις. Frequentissimus hic librariorum error est, maxime in versuum fine.

4. ἐξ ὀνίδων. Suidas: ὀνίδες, τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα.

5. νῦν δὴ 'φερες. Sic unicus recte Berglerus. Ut in Acharn. 137. μὴ 'φερες. Vesp. 86. δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι. Est autem ἤφερες pro ἔφερες, ut ἤμελλον, ἠδυνάμην, aliaque similia. Valet autem νῦν δὴ, quod modo monui ad Nub. 786. idem quod ἀρτίως. Suidas: νῦν δὴ, ἀρτίως, ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Vide Grævium ad Luciani Solœcistam p. 123. Perperam vulgo legebatur νῦν δ'. Pessime Cod. A. νῦν γ' ἤφερες. Eodem librarii errore scriptum fuit δ' ἤφερες, ac toties apud alios Poëtas, et apud Nostrum etiam, Vesp. 665. δ' ἔπειτα pro δὴ 'πειτα.

7. περικυλίσας. Sic scribi debuit. In B. περικυκλίσας: in A. περικυκλίσσας. Vulgo περικυκλήσας.

Οι. α΄. ἀλλ' ὡς τάχιστα τρῖβε πολλὰς καὶ πυκνάς.
Οι. β΄. ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν,
εἰ μή με βούλεσθ' ἀποπνιγέντα περιϊδεῖν.
Οι. α΄. ἑτέραν, ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος.
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.
Οι. β΄. ἰδού.
ἑνὸς μὲν, ὦ 'νδρες, ἀπολελῦσθαί μοι δοκῶ.
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.
Οι. α΄. αἰβοῖ· φέρ' ἄλλην, χ' ἀτέραν μοι, χ' ἀτέραν,
καὶ τρῖβ' ἑτέρας γε.
Οι. β΄. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.
οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
αὐτήν γ' ἄρ' οἴσω προσλαβὼν τὴν ἀντλίαν.
Οι. α΄. νὴ τὸν Δί' ἐς κόρακάς γε, καὶ σαυτόν γε πρός.
Οι. β΄. ὑμῶν δέ γ', εἴ τις οἶδ', ἐμοὶ κατειπάτω,
πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην.
οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον,
ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
ὗς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων,
φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
βρενθύεταί τε, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,
ἢν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὅλης,
ὥσπερ γυναικὶ, γογγύλην μεμαγμένην.

17. *οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.* Ista sic interpretatur Hemsterhusius ad Lucianum T. i. p. 109. *Ego enim tantum offarum subigendo non valeo, quantum ad istum scarabæum implendum sit satis.* ratus scilicet nomine *ἀντλίαν* ipsum scarabæum notari. Sed quis unquam laboravit, ut sentinam impleret? solent navigantes eam exhaurire. Non ista mihi videtur metaphoræ ratio: melius, meo judicio, Scholiastes: *οὐ δύναμαι ἀντέχειν καὶ περιγίνεσθαι τῆς ὀσμῆς.—καὶ ἀντλίαν τὸ ἀγγεῖον λέγει, ἐν ᾧ ἔφυρε.* V. seq. vulgo legitur *αὐτὴν ἄρ' οἴσω.* In B. *αὐτὴν γὰρ οἴσω*, unde dedi *αὐτήν γ' ἄρ'*—Nunc vero legendum esse video *αὐτόν γ' ἄρ'*, hoc sensu: *ipsum itaque scarabæum una cum sentina abreptum intro feram.* Nam composito *προσλαβὼν* indicat duas res intro ferendas se sumturum, tametsi unicæ in vulgata lectione mentio. *αὐτὴν* librarius scripsit pro *αὐτὸν*, quia ad *ἀντλίαν* referri pronomen credidit. Istud autem *αὐτὸν* ostendit, cur poëta *γ' ἄρ'*, non *ἄρ'*, scripserit. Hæc dicens famulus scarabæum et vas stercore asinino plenum e scena domum infert, postea reversus cum conservo fabulatur.

25. *φαύλως ἐρείδει.* *Il l'avale sans façons.* *φαύλως* significat *facile*, ut Lys. 566. Thesm. 711. et alibi apud Comicum sæpe. *φαύλως φέρειν, leviter ferre, parvi facere.* *φαῦλον πρᾶγμα, levis momenti negotium, res nihili*, Lys. 14. Mimnermus apud Stobæum p. 423. Florilegii Grotii:

ὁποῖα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν
τὰ φαῦλα μείζω, καὶ τὰ δείν' ὑπέρφοβα,
πυργοῦντες αὐτούς.

ἐρείδειν autem, ut *παίειν*, Acharn. 835. valet *συντόνως ἐσθίειν.* Porco *φαύλως ἐρείδοντι* opponitur scarabæus *βρενθυόμενος*, id est *θρυπτόμενος, delicias faciens, male tangens dente superbo.*

ἀλλ', εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς, σκέψομαι,
τῇδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ.
ἔρειδε, μὴ παύσαιο μήποτ' ἐσθίων,
ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς.
οἷον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,
ὥσπερ παλαιστὴς, παραβαλὼν τοὺς γομφίους·
καὶ ταῦτα τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως
ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας.
μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.
χ᾽ὤτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολὴ,
οὐκ οἶδ'. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γε.

Οι. α'. τοῦ γ' ἄρ' ἔστ';

Οι. β'. οὐκ ἔσθ' ὅπως
τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς καταιβάτου.

Οι. α'. οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
νεανίας δοκησίσοφος· Τόδε πρᾶγμα τί;
ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί;—κᾆτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ
Ἰωνικός τις φησὶ παρακαθήμενος·
Δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται,

32. ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς. Sic optime Dawesius. Vulgo fœda cum scabie: τέως, ἕως σαυτὸν λάθῃς διαῤῥαγείς. Nusquam apud Comicum occurrit ἕως cum subjunctivo sine ἄν. Parum me movet Priscianus, apud quem in edit. H. Putschii p. 1206. leguntur ista: *Attici* τέως ἕως, *quomodo et nostri* interea dum. *Aristophanes* Εἰρήνῃ:

μὴ παύσαιο μήποτ' ἐσθίων
τέως ἕως σαυτὸν λάθῃς διαῤῥαγείς.

Virgil. in iii. Georgic.

Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus,
singula dum capti circumvectamur amore.

Quid enim inde colligas, nisi mendam inveteratam esse, et jam ante Priscianum natam? Tum libri suspecta est fides: namque in Aldina edit. fol. 241. recto elumbis ille versus non legitur, immo ne mentio quidem ulla est particularum τέως ἕως.

40. Distinctæ personæ ad fidem codd. Vulgo, posito interrogationis signo in fine præced. versus hic et seqq. duo alteri famulo continuantur. Notum est singulis deis singula animalia a veteribus attributa fuisse, quæ eorum ἀγάλματα vocabantur. Hoc designare videtur vernula nomine προσβολὴ, quia animal deo προσβάλλεται, vel, ut est in Av. 563. προσνέμεται.

προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως
τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων, ὃς ἂν ἁρμόζῃ
καθ' ἕκαστον.

Scarabæum autem dicit Jovis Fulgeratoris esse ἄγαλμα, seu προσβολὴν, quia, ut fulmine nihil nocentius, ita hoc animali, cui spurcissimum pabulum præbere cogitur, nihil novit intolerabilius. Aliter hunc locum interpretatur P. Burmannus in Dissertatione *de Jove Fulgeratore* cap. vi.

44. τόδε πρᾶγμα, τί; *Quid hoc rei est?* Perperam vulgo τὸ δὲ—Præc. v. pro ἤδη in Kusteri editione excusum fuit εἴδη, operarum errore.

ὡς κεῖνος ἀναιδῶς τὴν σπατίλην ἐσθίει.—
ἀλλ' εἰσιὼν τῷ κανθάρῳ δώσω πιεῖν.
Οι. β'. ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις,
καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι, καὶ τοῖς ἀνδράσι,
καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω,
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
οὐχ ὅνπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πάνυ.
δι' ἡμέρας γὰρ ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπων,
ὡδὶ κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διΐ,
καὶ φησίν· Ὦ Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάθου τὸ κόρημα· μὴ 'κκόρει τὴν Ἑλλάδα.—
Τρ. ἔα, ἔα.
Οι. β'. σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.
Τρ. ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεών;
λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.
Οι. β'. τοῦτ' ἔστι δῆτα τὸ κακὸν αὔθ' οὐγὼ 'λεγον.
τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·
ἃ δ' εἶπε πρῶτον, ἡνίκ' ἤρχεθ' ἡ χολή,
πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὐτὸν ἐνθαδί·
Πῶς ἄν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός;—
ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος,
πρὸς ταῦτ' ἀνερριχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν,
ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταρρυείς.
ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι,

48. τὴν σπατίλην ἐσθίει. Hoc de Cleone, qui mortuus erat, quando exhibita fuit hæc fabula, Ionicus homo dicere non potest. Legendum videtur ἤσθιεν. Suidas: σπατίλη, ἡ τῶν ἀνθρώπων κόπρος· καὶ τὰ μικρὰ δέρματα, τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ τῶν σκυτέων. σπατίλη γὰρ τὸ δέρμα, παρὰ τὸ σπᾶσθαι. σκατοφάγος δὲ ὁ Κλέων, ἐπεὶ βυρσοδέψης ἦν, καὶ μετὰ κόπρου τὰς βύρσας εἰργάζοντο.

52. καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω. Sic optime A. Vulgo ὑπὲρ τούτοισιν ἀνδράσι. Ad loquendi normam oportuisset ὑπὲρ τούτους. In ἀνδράσι ultima brevis sequente tenui cum liquida numeros innumeros reddit.

59. μὴ 'κκόρει. Libri nostri μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα: sed mendose. Vide Eustathii locum, quem protulimus ad Nub. 44.

60. ἔα, ἔα. Has voces, quæ vulgo famulo continuantur, Trygæo tribuo.

63. λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας. Sic bene duo codd. Solius B. in margine adscripta impressorum mendosa lectio σεαυτοῦ. Supra v. 32.

ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαρραγείς.

Nub. 242.

πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;

Notissima phrasis, nec aliud quid magis obvium, ut mirer editores mendam non deprehendisse. σεαυτοῦ cum πόλεις conjunxit Berglerus: *evertes imprudens urbes tuas.*

67. πρὸς αὐτόν. Sic bene A. Vulgo πρὸς αὑτόν.

εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον·
κἄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασε.
καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον,
Ὦ Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερὸν,
ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών.---
ἀλλ' ὅ τι ποιεῖ, τῇδὶ διακύψας ὄψομαι.
οἴμοι τάλας· ἴτε δεῦρο, δεῦρ', ὦ γείτονες.
ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἴρεται
ἱππηδὸν εἰς τὸν ἀέρ', ἐπὶ τοῦ κανθάρου.

Τρ. ἥσυχος, ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων·
μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν,
εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος,
πρὶν ἂν ἰδίῃς, καὶ διαλύσῃς
ἄρθρων ἶνας πτερύγων ῥύμῃ.
καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ σ'·
εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ' οἴκους
αὐτοῦ μεῖνον τοὺς ἡμετέρους.

Οι. β'. ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις.

Τρ. σίγα, σίγα.

Οι. β'. ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;

Τρ. ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.

Οι. β'. τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;

Τρ. εὐφημεῖν χρὴ, καὶ μὴ φλαῦρον
μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὀλολύζειν·
τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσον σιγᾶν,
τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν,
καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν.

Οι. β'. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἤν μή μοι φράσῃς,
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.

Τρ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν;

Οι. β'. τίνα νοῦν ἔχων;

Τρ. ἐρησόμενος ἐκεῖνον, Ἑλλήνων πέρι

73. Αἰτναῖον. Schol. ὑπερμεγέθη. μεγίστον γὰρ ὄρος ἡ Αἴτνη.

82. κάνθων. Sic scarabæum appellat, nomine, quod proprie *asinum* significat, unde deductum κάνθαρος, quia scarabæum ex asinino stercore nasci, naturæ rerum imperitum vulgus credebat.

ἀπαξαπάντων ὅ τι ποιεῖν βουλεύεται.
Οι. β'. ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ;
Τρ. γράψομαι
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.
Οι. β'. μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.
Τρ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλ'.
Οι. β'. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού·
ὦ παιδί', ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους εἰς τὸν οὐρανὸν λάθρα.
ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὦ κακοδαίμονα.
Κο. ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἆρ' ἔτυμός γε
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,
ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων, προλιπὼν ἐμὲ,
ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος;
ἐςι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἴπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.
Τρ. δοξάσαι ἐστὶ, κόραι· τὸ δ' ἐπήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν,
ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι,
ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ᾖ πάμπαν.
ἢν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἔλθω πάλιν, ἕξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.
Κο. καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;
ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.
Τρ. πτηνὸς πορεύσει πῶλος. οὐ ναυσθλώσομαι.
Κο. τίς δ' ἡ 'πίνοια σοῦ 'στιν, ὥστε κάνθαρον

114. Versus sunt dactylici.

118. εἴ τι φιλεῖς με. Sic optime in B. ut legendum esse monuerat Dawesius. Vulgo ἔστι φιλεῖς με: sine sensu.

εἴ τι φιλεῖς με. Certissimam lectionem, codicis fide nixam, Dawesius multis exemplis confirmavit. Hinc adstrui possit ejusdem acutissimi viri emendatio in Eq. v. 1275. quam, ut minus necessariam, admittendam non duxi. Sed e memoria citasse videtur versum in Thesm. 936. quem ad eundem modum corrigit, non habita ratione eorum, quæ sequuntur, quorumque sensus ab illo versu pendet:

ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς,
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
χάρισαι βραχύ τι μοι.

Ineptum esset ibi legere εἴπερ φιλεῖς, qua ratione tota corrumperetur sententia. Ceterum ἔστι et εἴ τις, ὅ τι et εἴ τι sæpe ab imperitis festinantibusque librariis commutata fuere. In Lysiæ Orat. c. Eratosthenem p. 398. ubi mendose legitur: ἀνάβηθι οὖν μοι καὶ ἀπόκριναι, εἴ τι ἄν σε ἐρωτῶ. videt quicunque græci sermonis usum habet, oratorem scripsisse, ὅ τι ἄν σε ἐρωτῶ.

120. πάππαν. Sic duo codd. Male vulgo πάπαν. Eadem menda erat in Conc. 645. et alibi, si bene memini.

121. ἀργυρίου μηδὲ ψακάς. *Argenti ne ramenta quidem; ne pulvisculus quidem.* ψικὰς minutissimum quodvis significat. Incertus auctor Epigr. (Anal. t. iii. p. 158.)—

Ἶσον ἐπὶ ψαφαρὴν ἀντλεῖν ἅλα, καὶ ἀπὸ Λιβύσσης
ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρνυέσθαι ψακάδα,
Ἶσον καὶ παίδων στέργειν πόθον.

ζεύξαντ' ἐλαύνειν ἐς θεούς, ὦ παππία;
Τρ. ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη
μόνος πετεινῶν ἐς θεοὺς ἀφιγμένος.
Κο. ἄπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ,
ὅπως κάκοσμον ζῶον ἦλθεν εἰς θεούς.
Τρ. ἦλθεν κατ' ἔχθραν αἰετοῦ πάλαι ποτὲ,
ᾠὰ 'κκυλίνδων, κἀντιτιμωρούμενος.
Κο. οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν,
ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.
Τρ. ἀλλ', ὦ μέλε, ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.
νῦν δ' ἅττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.
Κο. τί δ', ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;
πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται;
Τρ. ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρήσομαι·
τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος.
Κο. λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;
Τρ. ἐν Πειραιεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν.
Κο. ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς

133. αἰετοῦ. Attice. Vulgo αἰετοῦ.

134. ᾠὰ 'κκυλίνδων. Vulgo ὤ' ἐκκυλίνδων.

137. Vulgo legitur:

ἀλλ', ὦ μελέα, μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.

Vertit Berglerus: *At, ô misellæ, duplici cibo mihi opus fuisset.* Bene quidem ex vi sententiæ. Sed non ita sonant Græca: in illis est: *duplici cibo mihi opus erat.* Quis, nisi κολυκύνταις λημῶν, non videt, particulam ἂν hic requiri, quam utique reposuissem, etiamsi nullus adstipulatus fuisset codex? Sed medicina mea non indiget Comicus. In utroque Regio liquido scriptum ὦ μέλε' ἄν μοι: unde edidi:

ἀλλ', ὦ μέλε, ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.

Scribi debuit ὦ μέλε. Vide not. ad Lys. 56. et Bentleium ad Menandri fragm. p. 59. Unam e filiabus, eam quæ cum eo sermonem miscet, adloquitur Trygæus.

142. πηδάλιον. Schol. τὸ αἰδοῖον δείκνυσι παίζων.

143. Ναξιουργὴς κάνθαρος. Jocus in ambiguitate significationis. Schol. πλοῖά ἦν οὕτω λεγόμενα, κάνθαροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ. Athenæus p. 473. ΚΑΝΘΑΡΟΣ. ἔστι μὲν πλοίου ὄνομα κοινόν. ἔστι δὲ καὶ ποτήριόν τι οὕτω καλοῦμαι. Post plurima alia harum significationum exempla, versus e Menandri Nauclero profert in hunc modum a Bentleio emendatos:

ἥκει λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος
Θεόφιλος ἡμῖν, ὦ Στράτων. ὡς ἐς καλὸν
τὸν υἱὸν εὐτυχοῦντα καὶ σεσωσμένον
πρῶτος λέγω σοι, τόν τε χρυσοῦν κάνθαρον.
Στ. ποῖον; ΟΙ. τὸ πλοῖον. οὐδὲ γ' οἶσθας, ἄθλιε;
Στ. τὴν ναῦν σεσῶσθαί μοι λέγεις; ΟΙ. ἔγωγε μήν
τὴν ναῦν ἐκείνην, ἣν ἐποίησ' ὁ Καλλικλῆς
καλούμενος, Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα Θούριος.

Turpi vitio laborabat hic versus, quod miror a nemine correctum fuisse, adeo proclive erat reponere τὸ δὲ πλοῖον ἔστι, pro τὸ πλοῖον δ' ἔστι.

145. Erant in Piræeo tres portus, quorum unus a Cantharo heroë appellatus. Vide Meursii Piræeum cap. iii.

ἐντεῦθεν· εἶτα χωλὸς ὢν, Εὐριπίδῃ
λόγον παράσχῃς, καὶ τραγῳδία γένῃ.
Τρ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλὰ χαίρετε.
ὑμεῖς δέ γ', ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,
μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν·
ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται,
κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται.
ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων,
χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων
διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν.
τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίνεις
τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
ἵει σαυτὸν θαῤῥῶν ἀπὸ γῆς,
κᾆτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων,
ὀρθῶς χώρει Διὸς εἰς αὐλὰς,
ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,
ἀπό θ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.
ἄνθρωπε, τί δρᾷς, οὗτος ὁ χέζων
ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν,
κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω,
καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἤν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοῦ 'μοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει.
οἴμ', ὡς δέδοικα, κοὐκέτι σκώπτων λέγω.
ὦ μηχανοποιὲ, πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ.
ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν.
κεἰ μὴ φυλάξεις, χορτάσω τὸν κάνθαρον.
ἀλλ' ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ·
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.

147. Vide not. ad Acharn. 411.

163. ἀπό θ' ἡμερινῶν σίτων πάντων. Perperam libri, jugulato metro, σιτίων. Pejus adhuc in B. σιτίων ἁπάντων.

165. ἐν Πειραιεῖ. Sic recte A. Vulgo Πειραεῖ.

166. ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις. Sic bini codd. At editt. omnes antiquæ habent, ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις. semel tantum posito verbo, quod geminandum esse vidit Florens. Ab eo monitus Kusterus feliciter hunc locum restituit.

171. ἡ πόλις ἡ Χίων. Allusio ad proverbium Χῖος ἀποπατῶν, cujus originem et vim explicant paroemiographi. κωμῳδεῖ δὲ Χίους, ὡς εὐρυπρώκτους ὄντας, καὶ ἑτοίμους πρὸς τὸ ἀποπατεῖν.

τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;
Ερ. πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; ὦ 'ναξ Ἡράκλεις,
τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;
Τρ. ἱπποκάνθαρος.
Ερ. ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, κἀναίσχυντε σὺ,
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε·
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε;
τί σοί ποτ' ἐστὶ τοὔνομ'; οὐκ ἐρεῖς;
Τρ. μιαρώτατος.
Ερ. ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι.
Τρ. μιαρώτατος.
Ερ. πατὴρ δέ σοι τίς ἐστιν;
Τρ. ἐμοί; μιαρώτατος.
Ερ. οὔ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,
εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τι ποτ' ἐστί σοι.
Τρ. Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς, ἀμπελουργὸς δεξιὸς,
οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων.
Ερ. ἥκεις δὲ κατὰ τί;
Τρ. τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.
Ερ. ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες;
Τρ. ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.
ἴθι νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'.
Ερ. ἰὴ, ἰὴ, ἰὴ,
ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς ἰέναι τῶν θεῶν.
φροῦδοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξῳκισμένοι.
Τρ. ποῖ γῆς;
Ερ. ἰδοὺ γῆς.
Τρ. ἀλλὰ ποῖ;

180. πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'—Subauditur ὀσμὴ, vel φωνή.

187. ἐμοί; μιαρώτατος. Sic bene distinctum in utroque cod. posito post ἐμοὶ interrogationis signo.

188. Vulgo legitur:

οὔτοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσσεθ' ὡς οὐκ ἀποθανεῖ.

Poëtis Atticis verbo ne ἔσεται *quidem, nedum* ἔσσεται *uti permissum est.* Verba sunt Dawesii, optime reponentis ἔσθ' ὅπως, ut supra v. 102. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ'. infra 306. Pl. 18. 51. 139. 871. Nub. 802. 1181. et passim.

193. δειλακρίων. Blanda miserentis compellatio. Vide ad Av. 143.—ὦ γλίσχρων. Male vulgo hæc verba Mercurio continuantur, quæ tum sententiæ jussu, tum ex auctoritate Suidæ in Trygæi partes transtuli. Sic ille: Ἀριστοφάνης, Εἰρήνῃ· ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος. ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμητά. παρὰ τὸ γλίχεσθαι.

196. ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς ἰέναι τῶν θεῶν. Perperam vulgo ὅτ' οὐδὲ, et εἶναι pro ἰέναι.

Ερ. πόῤῥω πάνυ,
ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.
Τρ. πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος;
Ερ. τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,
χυτρίδια, καὶ σανίδια, κᾀμφορείδια.
Τρ. ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;
Ερ. Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ' ἐνταῦθα μὲν,
ἵν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν Πόλεμον κατῴκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες δρᾷν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο.
Τρ. τοῦ δ' οὕνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἰπέ μοι.
Ερ. ὅτι πολεμεῖν ᾑρεῖσθ', ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιούντων· κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιντο μικρὸν, ἔλεγον ἂν ταδί·
Ναὶ τὼ σιὼ, νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην.---
εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοὶ,
κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· Ἐξαπατώμεθα,
νὴ τὴν Ἀθηνᾶν· νὴ Δί', οὐχὶ πειστέον·
ἥξουσι καὖθις, ἣν ἔχωμεν τὴν Πύλον.---
Τρ. ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.
Ερ. ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ', εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι

202. κᾀμφορείδια. Perperam vulgo κᾀμφορίδια. In vulgatis etiam libris ἀμφορείδια recte excusum legitur Conc. 1119. Vide Dawesium Miscell. Crit. p. 214.

210. τοῦ δ' οὕνεχ'—Perperam vulgo εἵνεχ'. Vide not. ad Pl. 329.

214. ναὶ τὼ σιώ. Ne tirones quidem monendi videntur, jurandi particula ναὶ Dorienses uti eadem potestate, qua ceteris Græcis est νή. Nec quia versu abhinc quinto Mercurius ait Athenienses dixisse νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, ideo Lacones dicere debuerunt νὴ τὼ σιώ. Audivi Germanum quemdam literatum Henrici Hoogeveeni opus DE PARTICULIS, vilioribus commissum chartis, popularibus suis nuper propinasse. Si sapuit, totum paragraphum ix. Sect. i. cap. xxxi. omiserit. Non enim hic νὴ τὼ σιὼ legendum, non magis quam Vesp. 1438. νὴ τὴν κόραν, aut Acharn. 730. νὴ τὸν φίλιον, et 742 νὴ τὸν Ἑρμᾶν, ne alia memorem exempla, quæ suppeditabit index. Multoque minus, quia id plane contra usum loquendi, et particulæ potestatem esset, μὰ τὼ σιώ.

219. ἣν ἔχωμεν τὴν Πύλον. *Si Pylum retineamus.* Id est, iterum atque iterum venient, quamdiu Pylum retinebimus. Contra manifestum verborum sensum verterat Berglerus: *etiamsi Pylum habeamus.*

220. Hic versus insulse vulgo Mercurio continuatur, qui dicere debuisset ὑμεδαπὸς, ut Florenti legendum videbatur, qui non animadvertit sic jam excusum esse in Venetis editt. sed sine auctoritate, et ex mera Zanetti conjectura. Bene se habet codd. scriptura, modo reponatur persona, quæ male omissa fuerat.

τὸ λοιπὸν ὄψεσθ'.
Τρ. ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;
Ερ. ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.
Τρ. ἐς ποῖον;
Ερ. ἐς τουτὶ τὸ κάτω. κἄπειθ' ὁρᾷς
ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν;
Τρ. εἰπ' ἐμοὶ,
ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾶν παρασκευάζεται;
Ερ. οὐκ οἶδα, πλὴν ἓν, ὅτι θυείαν ἑσπέρας
ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο.
Τρ. τί δῆτα ταύτῃ τῇ θυείᾳ χρήσεται;
Ερ. τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
ἀλλ' εἶμι. καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν,
μέλλει· θορυβεῖ γοῦν ἔνδον.
Τρ. οἴμοι δείλαιος·
φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην
καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας.
Πο. ἰὼ βροτοὶ, βροτοὶ, βροτοὶ πολυτλήμονες·
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε.
Τρ. ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους.
ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος.
ἆρ' οὗτος ἔστ' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν,
ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;
Πο. ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι, καὶ πεντάκις,
καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον.
Τρ. τουτὶ μὲν, ἄνδρες, οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμά πω.
τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἔστι τῆς Λακωνικῆς.
Πο. ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα,
ἁπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.
Τρ. βαβαὶ, βαβαιάξ· ὡς μεγάλα καὶ δριμέα

239. Vulgo legitur:
ἴσον κακὸν καὶ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ βλέμματος.
Redundat syllaba. In A. posterius καὶ omissum, et sic constant numeri: sed sententia nulla est. Lego:
ἴσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος.

241. ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν. Supplendum videtur, ἑστὼς, βεβηκὼς, vel simile quid.

242. Πρασιαὶ, urbs Laconicæ ditionis in Peloponneso. Ejus præ aliis meminit, quia alludit ad πράσον, quod in moretum immisceri solebat. Πόλεμος autem hic moretum confecturus inducitur: ideo mortarium in scenam effert, quo simulans se aliquid injicere, urbes et regiones nominat.

τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.
Πο. ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ᾽ ὡς ἀπόλλυσαι.
οἷα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.
φέρ᾽ ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τἀττικόν.
Τρ. οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσται ᾽τέρῳ.
τετρώβολον τοῦτ᾽ ἐστι· φείδου τἀττικοῦ.
Πο. παῖ, παῖ Κυδοιμέ.
Κυ. τί με καλεῖς;
Πο. κλαύσει μακρά.
ἕστηκας ἀργός; οὑτοσὶ γάρ κόνδυλος
ὡς δριμύς.
Κυ. οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα,
μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον;
Πο. οἴσεις ἀλετρίβανον τρέχων;
Κυ. ἀλλ᾽, ὦ μέλε,
οὐκ ἔστιν ἡμῖν. ἐχθὲς εἰσῳκίσμεθα.
Πο. οὔκουν παρ᾽ Ἀθηναίους σὺ μεταθρέξει ταχύ;
Κυ. ἔγωγε νὴ Δί᾽· εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι.
Τρ. ἄγε δή, τί δρῶμεν, ὦ πόνηρ᾽ ἀνθρώπια;
ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ἡμῖν ὡς μέγας.
εἴπερ γὰρ ἥξει γε τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.
ἀλλ᾽, ὦ Διόνυσ᾽, ἀπόλοιτο, καὶ μὴ ᾽λθοι φέρων.
Πο. οὗτος—
Κυ. τί ἐστιν;
Πο. οὐ φέρεις;
Κυ. τὸ δεῖνα γάρ,
ἀπόλωλ᾽ Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος, ὁρᾷς,
ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.

251. διακναισθήσεται. Harpocratio hunc versum citans in Κῶοι, sive eum memoria fefellerit, sive pravum codicem secutus fuerit, habet διαλυμαίνεται.

253. In binis codd. sic scriptus est hic versus:

οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι θατέρῳ.

Redundat syllaba. In impressis pronomen σοι abest. At locum hic habere non potest θατέρῳ, *altero*, tanquam si de duobus definitis sermo esset: oportet ἑτέρῳ, absolute, *alio*. Scribendum itaque:

οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσται ᾽τέρῳ

258. In moretum allia immisceri solebant. Pugno percussus famulus herum facete percontatur, num moreto destinata allia in pugnum indiderit.

261. οὔκουν παρ᾽ Ἀθηναίους σὺ μεταθρέξει ταχύ; Pronomen σὺ, quod in libris omnibus excidit, metri ratio prorsus flagitat. In B. scriptum παρ᾽ Ἀθηναίων.

Τρ. εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κἀν δέοντι τῇ πόλει,
ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.
Πο. οὔκουν ἕτερον δῆτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει,
ἀνύσας τι;
Κυ. ταῦτ', ὦ δέσποθ'.
Πο. ἧκέ νυν ταχύ.
Τρ. ὦνδρες, τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλὸν,
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.
Κυ. οἴμοι τάλας· οἴμοι γε, κἄτ' οἴμοι μάλα.
Πο. τί ἐστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;
Κυ. ἀπόλωλε γὰρ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετρίβανος.
Πο. πῶς, ὦ πανοῦργ';
Κυ. ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία
χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν, εἶτ' ἀπώλεσαν.
Τρ. εὖ γ', εὖ γε ποιήσαντες, ὦ Διοσκόρω.
ἴσως ἂν εὖ γένοιτο· θαῤῥεῖτ', ὦ βροτοί.
Πο. ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν·
ἐγὼ δὲ δοίδυκ' εἰσιὼν ποιήσομαι.
Τρ. νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,
ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας·
ΩΣ ΗΔΟΜΑΙ, ΚΑΙ ΤΕΡΠΟΜΑΙ, ΚΑΙ ΧΑΙΡΟΜΑΙ.

271. εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν. Sic recte collocatæ voces in A. quæ absque codicis ope facile in ordinem reponi poterant. Vulgo fœdissima cum metri labe: εὖ γ', ὦ δέσποινα πότνι' Ἀθηναία.

278. νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλόν. Schol. Apollon. Rh. ad I. 918. λέγονται γὰρ οἱ αὐτόθι μυηθέντες ἐπακούεσθαι εἰς τὰς εὐχὰς, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.

ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλόν.

δοκοῦσι γὰρ μᾶλλον εὔχεσθαι οἱ τὰ μυστήρια εἰδότες. Vide Th. Gutberlethi Dissertat. de Mysteriis Deorum Cabirorum cap. x.

281. ἀπόλωλε τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀλετρίβανος. Brasidam innuit, qui periit ad Amphipolim in eodem prælio, quo Cleo occisus fuit an. 3. Olymp. lxxxix. qui erat belli decimus. Vide Thucyd. l. v. cap. 10.

287. ἀπόφερε τὰ σκεύη. Mendose in libris ἀπόφυρε, quod quid sit, vel significare possit, ego cum ignorantissimis scio. Simplicis φύρω nulla significatio hic locum habere possit. Perperam vertit Berglerus: *ablue hæc vasa.* Nihil erat, quod ablui necesse esset. Moretum, quod miscuerat Πόλεμος, quodque jam conterendum erat, sane projici nolebat. Mortarium itaque non poterat ablui. Ista domum intro ferri jubet, et servari, donec pistillum fecerit. Sic Simo initio Andriæ: *Vos isthæc intro auferte.*

νῦν ἐστὶν ἡμῖν, ὦ ̓νδρες Ἕλληνες, καλὸν
ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν,
ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην,
πρὶν ἕτερον αὖ δοίδυκα κωλῦσαι τινά.
ἀλλ', ὦ γεωργοὶ, κἄμποροι, καὶ τέκτονες,
καὶ δημιουργοὶ, καὶ μέτοικοι, καὶ ξένοι,
καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἴτ', ὦ πάντες λεῴ,
ὡς τάχισ' ἄμας λαβόντες, καὶ μοχλοὺς, καὶ σχοινία.
νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

Χο. δεῦρο πᾶς χώρει προθύμως εὐθὺ τῆς σωτηρίας.
ὦ πανέλληνες, βοηθήσωμεν εἴπερ πώποτε,
τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν.
ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος.
πρὸς τάδ' ἡμῖν, εἴ τι χρὴ δρᾶν, φράζε, κἀρχιτεκτόνει.
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον,
πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι
τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.

Τρ. οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι
τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ' ἔνδοθεν κεκραγότες;

299. *ἄμας, ligones.* Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 337.

313. Vulgo sic legitur hic versus:

εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθε.

Quidvis est hoc potius, quam tetrameter trochaicus. In B. scriptum est, imperfecto versu: εὐλαβεῖσθε νῦν ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον. Excidit vox, quæ facile e glossemate vulgatæ lectionis eruitur. En molliter fluentem versum, ipsamque Comici manum:

εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον.

Frustra hunc locum tentaverat Florens, cui reponi posse videbatur:

εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνο, καὶ τὸν Κέρβερον δεδίττετε.

Exemplis quidem defendi possit δεδίττετε, sed non ex Atticis scriptoribus, quibus δεδίττεσθαι vel δεδίσκεσθαι, *terrere, timorem injicere,* non vero *timere* significat. Noster in Lys. 563.

ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεὺς,
ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, καὶ τὰς δρυπέπεις κατέπινε.

Mœris: δεδιττόμενος, Ἀττικῶς· ἐκφοβῶν, Ἑλληνικῶς. ad quem locum Piersonus hujus versus meminit, et proposita etiam sua conjectura, Florentis illa paulo meliore, nec tamen vera, malle se ait a melioribus libris medicinam exspectare. Sic autem elegantissimo viro venerat in mentem:

εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνο νῦν, τὸν Κέρβερόν τε δείδετε.

In illis emendationibus pronomen ἐκεῖνο quorsum spectet nescio. Florens refert ad τὸ κήρυγμα, quod minime procedit. εὐλαβεῖσθαι verbum est neutrum, significans *cavere.* Sicubi apud Atticos cum accusativo constructum occurrit, nomen est rei malæ et damnosæ, contra quam adhibenda cautio. Sic Lys. 1215. εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα. At supra dicebat Chorus in versu, unde istud τὸ κήρυγμα repetunt:

ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.

Non ergo Trygæus illi dixerit, εὐλαβεῖσθε ἐκεῖνο τὸ κήρυγμα. Hic vere neutralis obtinet significatio, εὐλαβεῖσθε, *prenez garde à vous,* φυλάττεσθε. Mœris: εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, Ἀττικῶς· εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς.

Χο. ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.
οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἥκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.
Τρ. εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον,
μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς, ὥσπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται, τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι.
Χο. οὔτι καὶ νῦν ἐστὶν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται,
ἢν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς. ἰοὺ, ἰού.
Τρ. ἐξολεῖτέ μ', ὦ 'νδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε.
ἐκδραμὼν γὰρ πάντα ταυτὶ ξυνταράξει τοῖν ποδοῖν.
Χο. ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττέτω.
οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.
Τρ. τί τὸ κακόν; τί πάσχετ', ὦ 'νδρες; μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.
Χο. ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς,
οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον.
Τρ. μή τι καὶ νυνί γ' ἔτ'· ἀλλὰ παῦε, παῦ' ὀρχούμενος.
Χο. ἤν ἰδοὺ, καὶ δὴ πέπαυμαι.
Τρ. φῂς γε, παύει δ' οὐδέπω.
Χο. ἓν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι.
Τρ. τουτό νυν, καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι.
Χο. οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσαιμέν τι σε.
Τρ. ἀλλ', ὁρᾶτ', οὔπω πέπαυσθε.
Χο. τουτογὶ, νὴ τὸν Δία,
τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.
Τρ. ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.

317. Voces ἰοὺ, ἰοὺ, quæ vulgo Choro continuantur, Trygæo contributæ sunt in binis codd. Interjectiones tam sunt dolentium et indignantium, quam exultantium. Haud itaque mirer, eas librarios alios Trygæo tribuisse, alios autem Choro. Postremum hoc verum esse comperio e v. 345. Proinde eas Choro reddi velim. Ad istas enim Chori exclamationes, quibus lætitiam suam significat, respiciunt Trygæi verba infra: ἥξεσται τόθ' ὑμῖν ἰοὺ, ἰοὺ κεκραγέναι.

319. ξυνταράξει. Vulgo συνταράξει.

323. διαφθείρητε. Sic bini codd. et primariæ editt. Menda edit. Fracini, in Frobenianam recepta, διάφθείρετε, per alias deinceps propagata fuit, nemine reclamante. In Farreana διαφθιέρητε vidit Berglerus, nec animadvertit alterum in sermonis et metri legem offendere.

Atque hæc perinde sunt ut illius animus,
qui ea possidet.

Vide ad Acharn. 879.

327. ἤν ἰδού. Vide ad Eq. 26. Sic in A. scriptum est. In B. ἢν ἰδού.

328. ἑλκύσαι. Verbum saltationis proprium. Nub. 540. οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν, *nec cordacem saltavit.*

331. τουτογὶ, νὴ—In B. τοῦτο γὲ νὴ— quod e nostra lectione depravatum est. In A. τοῦτο νὴ—Vulgo τουτοδὶ, νὴ—

333. Non male legeretur ὥστε μὴ λυπεῖν μ' ἔτι.

Χο. ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τι μοί 'στ' ἀναγκαίως ἔχον.
ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα, καὶ πέπορδα, καὶ γελῶ,
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς, ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.
Τρ. μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'· οὐ γὰρ ἴστε πω σαφῶς.
ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτὴν, τηνικαῦτα χαίρετε,
καὶ βοᾶτε, καὶ γελᾶτ'· ἤ-
δη γὰρ ἔξεσται τόθ' ὑμῖν
πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν,
ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,
ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
συβαρίζειν,
ἰοὺ, ἰοὺ κεκραγέναι.
Χο. εἴθε μοι ταύτην ἰδεῖν γένοιτό ποτε τὴν ἡμέραν.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην
πράγματά τε, καὶ στιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων·
κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικαστὴν δριμὺν, οὐδὲ δύσκολον,
οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δήπου σκληρὸν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ,
ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις
καὶ πολὺ νεώτερον, ἀ-
παλλαγέντα πραγμάτων.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀ-
πολλύμεθα, καὶ κατατετρίμμεθα, πλανώμενοι
ἐς Λυκεῖον, κἀκ Λυκείου,
σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι τε
ἀλλ', ὅ τι μάλιστα χαριούμεθα ποιοῦντες, ἄγε
φράζε· σὲ γὰρ αὐτοκράτορ'
εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη.
Τρ. φέρε δὴ κατίδω ποῖ τοὺς λίθους ἀφέλξομεν.
Ερ. ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, τί ποιεῖν διανοεῖ;

334. *μοί 'στ' ἀναγκαίως ἔχον.* Vulgo *μ' ἔσ'.* In B. pro *τι* est *τοι.* Ordo est: *ἀλλά μοι ἔστιν ἀναγκαίως ἔχον καὶ ῥίψαι τι τὸ ἀρίστερον σκέλος.*

339. Hic et sequens versiculus, ut eos exhibui, ita digesti et scripti sunt in B. Vulgo particula *γὰρ* omissa.

346. Hic versus tetrameter trochaicus esse debet, et suis nunc incedit pedibus. Vulgo soluti sunt numeri, quum sic legatur:

εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν ἡμέραν ποτέ.

In B. *εἰ γὰρ γένοιτ' ἰδεῖν μοι ταύτην*—

347. *πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην.* Versus est dimeter pæonicus, ut sunt quinque alii in hoc Chori cantico, nempe 351. 2. 4. 7. 9. quod qui percepit, statim animadvertit vitium vulgatæ scripturæ, *πολλὰ γὰρ ἠνεσχόμην.* In v. 351. male inserta particula *γε* metrum itidem pessumdat. Eam non agnoscit cod. B. in quo scriptum, ut edidimus,

ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις.

Pessime in A. *ἁπαλόν γ' ἄν μ' ἴδῃς.*

Τρ. οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν.
Ερ. ἀπόλωλας, ὦ κακόδαιμον.
Τρ. οὐκοῦν, ἢν λάχω.
'Ερμῆς γὰρ ὢν, κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅ τι.
Ερ. ἀπόλωλας, ἐξόλωλας.
Τρ. ἐς τίν' ἡμέραν;
Ερ. ἐς αὐτίκα μάλ'.
Τρ. ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω,
οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος.
Ερ. καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.
Τρ. κᾆτα τῷ τρόπῳ
οὐκ ᾐσθόμην ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαβών;
Ερ. ἆρ' οἶσθα, θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεὺς, ὃς ἂν
ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ;
Τρ. νῦν ἆρ' ἐμὲ
ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν;
Ερ. εὖ ἴσθ' ὅτι.
Τρ. ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.
δεῖ γάρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι.

363. οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν. Id est πάντ' ἀγαθά. Ad historiam adludit quam refert Scholiastes, et ex eo Suidas: ἐπὶ πονηρίᾳ ἐπιθρύλλητο ὁ Κιλλικῶν, ὃς προύδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι. πυνθανομένων δέ τινων πολλάκις αὐτοῦ, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε ΠΑΝΤΑ ΤΑΓΑΘΑ. καὶ ἔστι παροιμία· πάντ' ἀγαθὰ, ὡς ἔφη Κιλλικῶν. Vide Hesychium in Κιλλικῶν et in Δημοκλείδας. In A. ut apud Hesychium scriptum Κιλλικὼν, melius notato accentu, quam vulgo.

365. 'Ερμῆς γὰρ ὢν, κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅ τι. Male vulgo conjunctim ὅτι. *Quum sortibus ducendis sis præses, scio quid facturus sis.* Id est: *spero propitium te mihi futurum esse.* Schol. παίζει πρὸς τὸν 'Ερμῆν. ἐπειδὴ, ὅταν πολλοὺς κατεδίκαζον οἱ 'Αθηναῖοι ἀποθανεῖν, οὐκ εἰς μίαν ἡμέραν πάντες ἐφονεύοντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐκληροῦτο καθημέραν, καὶ τῷ κληρωθέντι θάνατος ἐπῄει. καθημέραν οὖν εἷς μόνος ἐτελεύτα. ἔστι γὰρ ὅτε μετεμελοῦντο, καὶ τοὺς λοιποὺς ἔσωζον. ἐπεὶ οὖν οἱ κλῆροι 'Ερμοῦ, παίζων τοῦτο λέγει.

367. οὐδὲν ἠμπόληκα, ὡς ἀπολούμενος. Jocus in militiam, tanquam si ea esset certissimus pereundi modus. Milites et nautæ in expeditionem profecturi viatica sibi comparabant: quem morem equos etiam observasse facete narrat Chorus in Equit. 599.

370. Jocus est in ambiguitate verbi ἐπιτέτριψαι, *contritus es*, quo Mercurius significat eum jam periisse: at obsceno sensu id accipiens Trygæus, respondet: *Ego vero, quem subigi et pædicari ais, quomodo non sensi me tanto bono affici?*

373. ἅπασ' ἀνάγκη 'ς' ἀποθανεῖν. Sic bene scriptum in B. Vulgo ἀνάγκη γ' ἀποθανεῖν. Eadem observatur scripturæ varietas in formulis πολλή γ' ἀνάγκη: πολλή 'ς' ἀνάγκη: de quibus vide quæ notavi ad Euripidis Medeam 1012.

375. δεῖ γὰρ μυηθῆναι. Credebant enim melius post mortem sibi futurum, si in vita Cereris mysteriis initiati fuissent: quod diserte ait Chorus Initiatorum in Ran. 454.

μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος
καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν,
ὅσοι μεμυήμεθ', εὐ-
σεβῆ τε διήγομεν τρόπον
περί τε τοὺς ξένους,
καὶ τοὺς ἰδιώτας.

Ερ. ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.
Τρ. μὴ, πρὸς τῶν θεῶν,
ἡμῶν κατείπῃς, ἀντιβολῶ σε, δέσποτα.
Ερ. οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.
Τρ. ναὶ, πρὸς τῶν κρεῶν,
ἅ'γω προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην.
Ερ. ἀλλ', ὦ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.
Τρ. μὴ νῦν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὦ 'ρμίδιον.
εἴπ' ἐμοὶ, τί πάσχετ', ὦ 'νδρες; ἕστατ' ἐκπεπληγμένοι.
ὦ πόνηροι, μὴ σιωπᾶτ'· εἰ δὲ μὴ, λακήσεται.
Χο. μηδαμῶς, ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς,
εἴ τι κεχαρισμένον
χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδηδοκὼς,
κεῖνο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωῒ τῷ πράγματι.
Τρ. οὐκ ἀκούεις, οἷα θωπεύουσί σ', ὦ 'ναξ δέσποτα;
Χο. ἡμῖν ἀντιβολοῦσιν, ὦ 'ναξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος,
ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν·
ἀλλὰ χάρισαι, φιλαν-
θρωπότατε, καὶ μεγαλο-
δωρότατε δαιμόνων,
εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς.
καί σε θυσίαισιν ἱε-

382. Observes Ἑρμίδιον antepenultima longa, ut et infra 924. A Σωκράτης fit Σωκρατίδιον antepenultima brevi. Quanam analogia Ἑρμίδιον ab Ἑρμῆς ejusdem syllabæ quantitatem variet, vellem declarasset Dawesius, ubi de diminutivorum forma in ιδιον agit.

383. τί πάσχετ', ὦ 'νδρες. Sic in A. Vulgo ἄνδρες.

384. μὴ σιωπᾶτ'. εἰ δὲ μὴ, λακήσεται, scilicet ὁ Ἑρμῆς, qui paulo ante, v. 381. dixerat λακήσομαι. Hic etiam active significat. Seq. v. cum μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς supplendum etiam λακήσῃς.

388. In impressis et codd. τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἐν τῷδε τῷ πράγματι, quæ mendosa est lectio, ut e corruptis numeris liquet. Versus est, seu potius esse debet, tetrameter trochaicus, quem vides in quinto pede claudicare. Legi possit:

τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωῒ τῷ πράγματι.

suppressa scilicet præpositione ἐν, quæ pro glossa adscripta mendæ originem dedisse videtur. Melius tamen ut in textu reposui.

390. Vulgo sic legitur hic versus, numeris fœdissime corruptis:

μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν γε.

In B. voculæ τις et γε non comparent, quas a mala manu infertas fuisse, nemo non statim videt. Invenustus fuit homo, qui talem scabiem Comico affricuit. Compellatio ὦ 'ναξ a Choro repetita, quia jam erat in præcedenti versu, imprudens omisit librarius: eam si reponas, inque suum ordinem voces, elegantissimum habebis octonarium:

ἡμῖν ἀντιβολοῦσιν, ὦ 'ναξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος.

392. χάρισαι, φιλανθρωπότατε. In B. χάρισαι ὦ φιλ— Vulgo χάρισ' ὦ φιλ— Inutilis interjectio glossema est, et ejici debuit.

ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι διαπαντὸς, ὦ
δέσποτ᾽, ἀγαλοῦμεν ἀεί.
Τρ. Ἴθ᾽ ἀντιβολῶ σ᾽, ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα,
ἐπεί σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.
Ερ. κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον, ἢ πρὸ τοῦ.
Τρ. καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.
Ερ. ἴθι δὴ, κάτειπ᾽· ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.
Τρ. ἡ γὰρ Σελήνη, χὠ πανοῦργος Ἥλιος,
ὑμῖν ἐπιβουλεύοντε πολὺν ἤδη χρόνον.
τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.
Ερ. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον;
Τρ. ὅτι, νὴ τὸν Δία,
ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν· τούτοισι δὲ
οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ᾽ εἰκότως
βούλοιντ᾽ ἂν ὑμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.
Ερ. ταῦτ᾽ ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ᾽ ἁρματωλίας.
Τρ. ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ᾽, ὦ φίλ᾽ Ἑρμῆ, ξύλλαβε
ἡμῖν προθύμως, τήνδε καὶ ξυνέλκυσον.
καί σοι τὰ μεγάλ᾽ ἡμεῖς Παναθήναι᾽ ἄξομεν,
πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
Μυστήρι᾽ Ἑρμῇ, Διϊπόλει᾽, Ἀδώνια·
ἄλλαι τέ σοι πόλεις, πεπαυμέναι κακῶν,

399. δέσποτ᾽, ἀγαλοῦμεν ἀεί. Sic recte A. ut editt. omnes veteres. In B. ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Nescio unde istud ἡμεῖς in Kusteri editionem venerit, anne e Vat. cod. an ex Euripidis Scholiasta ad Medeam 1034. Undecunque sit, est a mala manu. Pæonicus hic versiculus dimeter est, ut reliqui omnes in hoc cantico pæonici.

409. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον. Sic bene scriptum in A. ut Aldus edidit. In B. ἵνα τι δὴ, quam mendosam lectionem imperite invexit Ant. Fracinus. In Bern. Juntæ editione, salvo quidem metro, sed prava vocum collocatione, ἵνα δὲ τί τοῦτο—

414. παρεκλεπτέτην, in tertia duali, ut sensus flagitat. Inepte vulgo παρεκλέπτετον. In utroque cod. verbum est in tertia plurali, syllaba deficiente, παρέκλεπτον.

415. ὑφ᾽ ἁρματωλίας. Paronomasia pro ὑφ᾽ ἁμαρτωλίας. Schol. δέον εἰπεῖν, ὑπὸ ἁμαρτίας, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνοντες, εἶπεν ὑφ᾽ ἁμαρτωλίας· ἀντὶ τοῦ, φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν· ἄλλως. τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας. Confer finem parabasis Nubium.

420. Μυστήρι᾽ Ἑρμῇ. Sic codd. et vett. editt. non interposita distinctione. Ἑρμῇ est in tertio casu: nec mirum, si quod subscribi debuit ι, non est in primariis editt. quum perpetuo in codd. omittatur.

Ἀλεξικάκῳ θύουσιν Ἑρμῇ πανταχοῦ.
χ' ἅτερ' ἔτι πόλλ' ἕξεις ἀγαθά. πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδειν ἔχῃς.

Ερ. οἴμ' ὡς ἐλεήμων εἴμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων.
ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον, ὦνδρες· ἀλλὰ ταῖς ἅμαις
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.

Χο. ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
ἅττα χρὴ ποιεῖν, ἐφεστὼς φράζε δημιουργικῶς·
τἄλλα δ' εὑρήσεις ὑπουργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακούς.

Τρ. ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ 'φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.

Ερ. σπονδὴ, σπονδή·
εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

Τρ. σπένδοντες εὐχώμεσθα, τὴν νῦν ἡμέραν
Ἕλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν·
χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ τῶν σχοινίων,
τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ' ἀσπίδα.

Χο. μὰ Δί' ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον,
ἔχονθ' ἑταίραν, καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας.

Τρ. ὅστις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται,
μηδέποτε παύσασθ' αὐτὸν, ὦ Διόνυσ' ἄναξ,
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.

Χο. κεἴ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ
εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὦ πότνιά γ', ἐν ταῖς μάχαις
πάσχοι γε τοιαῦθ', οἷά περ Κλεώνυμος.

Τρ. κεἴ τις δορυξόος, ἢ κάπηλος ἀσπίδων,

432. ἔργῳ 'φιαλοῦμεν. Sic Eustathius. Vide not. ad Vesp. 1348.—τοῖσιν θεοῖς. Sic bene A. quod absque codice etiam reponi poterat. Vulgo, claudicante versu, τοῖσι θεοῖς.

436. πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν. Perperam in A. πᾶσι καλῶν κἀγαθῶν. Vide ad Thesm. 351.

437. χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ. Sic bini codd. Vulgo χ' ὅστις προθύμως ξυλλάβοι. Per Atticam crasin καὶ ὅστις coalescit in χὤστις, ut καὶ ὁ in χὠ, καὶ ὅπως in χὤπως, aliaque hujus generis multa. Male infra 672. divisim excusum fuit χὤς τις, quod leve vitium e prioribus editt. remansit. Sic καὶ ὅσον coalescit in χὤσον, quod reponendum in Thesm. 747.

σχεδὸν τοσοῦτο, χὤσον ἐκ Διονυσίων.

Eadem, qua hic, menda, Kusterus ediderat χ' ὅσον. Ego vero male e veteribus libris καὶ ὅσον.

443. Hesychius: ὀλέκρανα, οἱ πήχεις, τὰ ἐπὶ τῶν ἀγκώνων ὀστᾶ. καὶ ὀλέκρανις, τὰ αὐτά.

447. δορυξόος. Sic in edit. Bern. Juntæ, et apud Suidam est, qui hunc versum citat in δορυξόος. Auct. Etymol. M. pag. 283. δορυξόος, ἐκ τοῦ δόρυ καὶ τοῦ ξέω. οὐδεὶς δὲ λέγει Ἑλλήνων δόρυξος, ἀλλὰ δορυξόος. καὶ κατὰ συγκοπὴν, δόρυξος· ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα.

ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.
Χο. κἤν τις, στρατηγεῖν βουλόμενος, μὴ ξυλλάβῃ,
ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος,
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος·
ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἰὴ Παιών, ἰή.
Τρ. ἄφελε τὸ παίειν, ἀλλ' ΙΗ μόνον λέγε.
Χο. ἰή, ἰή τοίνυν, ἰὴ μόνον λέγω.
Τρ. Ἑρμῇ, Χάρισιν, Ὥραισιν, Ἀφροδίτῃ, Πόθῳ.
Χο. Ἄρει δέ.
Τρ. μή, μή.
Χο. μηδ' Ἐνυαλίῳ γε;
Τρ. μή.
Χο. ὑπότεινε δὴ πᾶς, καὶ κάταγε τοῖσιν κάλως.
Ερ. ὢ εἶα.
Χο. εἶα μάλα.
Ερ. ὢ εἶα.
Χο. εἶα ἔτι μάλα.
Ερ. ὢ εἶα, ὢ εἶα.
Τρ. ἀλλ' οὐχ ἕλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως.
οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'.
οἰμώξεσθ', ὦ Βοιωτοί.

447. In versus 1213. legitur δορυξοῦ, quod est a recto δορυξόος, contracte nimirum pro δορυξόου.

448. ἵν' ἐμπολᾷ. Sic recte Cod. B. et libri impressi. Scriptum est ἐμπολῇ in A. et fuerit a themate ἐμπολέω, quod agnoscit quidem Henr. Stephanus in Thesauro: sed illud vereor ut sit sincerum. ἐμπολάω est apud Comicum Thesm. 452. Vesp. 444. Sophoclem, Antig. 1037.

κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων
ἤλεκτρον.

Trachin. 93.

καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

Nescio an in poëtis Atticis occurrat ἐμπολῇ.

ἵν' ἐμπολᾷ. Sinceram hanc lectionem, quam temere mutaveram, adstruunt Piersono observata ad Mœridis glossam: ἐμπολήσαντες, Ἀττικῶς· ὠνησάμενοι, Ἑλληνικῶς.

450. κἤν τις μὴ ξυλλάβῃ. Solœce vulgo, κεἴ τις μὴ ξυλλάβῃ.

451. Vide not. ad Nub. 7.

455. τοίνυν, ἰή. Sic B. omissa quæ vulgo inseritur particula.

458. Perperam in A. ὑπότεινε δὲ δὴ πᾶς.—τοῖσιν κάλως. Sic bene primariæ editt. Nescio cur Kustero placuerit κάλοις. Est hoc quidem in binis codd. sed præferri debuit Attica forma. In Ran. 121. ἀπὸ κάλω, non κάλου. Eq. 756. πάντα κάλων ἐξιέναι.

465. οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'. Sic optime B. Dimeter est anapæsticus. Male in A. ut in primariis editt. οὐχὶ ξυλλήψεσθ'; In recentioribus vero pessime οὐχὶ οὐ ξυλλήψεσθ';—Suidas: ὀγκύλλεσθαι. ὑψαυχενεῖν, καὶ ὄγκους περιβάλλεσθαι, σεμνύνεσθαι. οἷ' ἐγκύλλεσθε. ἀντὶ τοῦ, οἷα ἐπερείδεσθε μὲν τῷ σχοινίῳ, προσποιούμενοι ἕλκειν, οὐχ ἕλκετε δέ. ἤ, τὸν ὄγκον περιβάλλεσθε, καὶ ἀλαζονεύεσθε, καὶ ὑπερηφανεύεσθε.

Ερ. εἶα νῦν.
Τρ. εἶα ὦ.
Χο. ἄγετον, ξυνέλκετον καὶ σφώ.
Τρ. οὔκουν ἕλκω, κἀξαρτῶμαι,
κἀπεμπίπτω, καὶ σπουδάζω;
Ερ. πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοὔργον;
Χο. ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος.
οὐδὲν δεόμεθ', ὦ 'νθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος.
Ερ. οὐδ' οἵδε γ' εἷλκον. οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι,
ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα.
Τρ. ἀλλ' οἱ Λάκωνες, ὦ 'γάθ', ἕλκουσ' ἀνδρικῶς.
Ερ. ἆρ' οἶσθ'; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
μόνοι προθυμοῦντ'· ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.
Χο. οὐδ' οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδέν· ἕλκουσιν δ' ὅμως
γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια,
ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ, νὴ Δί', ἐξολωλότες.
Τρ. οὐδὲν ποιοῦμεν, ὦ 'νδρες, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν
ἅπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον.
Ερ. ὦ εἶα.
Τρ. εἶα μάλα.
Ερ. ὦ εἶα.
Τρ. εἶα νὴ Δία.
Ερ. ὦ εἶα, ὦ εἶα.
Χο. μικρὸν κινοῦμέν γ'.
Τρ. οὐ δεινὸν
τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;
πληγὰς λήψεσθ', ὦ 'ργεῖοι.
Ερ. εἶα νῦν.
Τρ. εἶα ὦ.

479. Optime hunc locum interpretatus est Palmerius, per eos qui ἔχονται τοῦ ξύλου intelligens ξυλουργοὺς, qui aratra, ligones, rastros, et alia pacis et arationis instrumenta faciebant, et ideo pacem expetebant, quia eorum artes in pace magis expetitæ et lucrosæ. At χαλκεὺς, qui arma fabricabat, pacem impedire volebat, ne suum lucrum cessaret: et ea expositio firmatur ex iis quæ satis facete ipsi artifices et fabri Athenienses in extrema fabula loquuntur.

481. Μεγαρῆς. Perperam in B. Μεγαρεῖς hic et infra 500.

484. ὦ 'νδρες. Sic A. Vulgo ἄνδρες.

491. μικρὸν κινοῦμέν γ'.—οὐ δεινόν. Dimeter est anapæsticus, ut strophicus versus 464. Hinc liquido patet mendosam esse vulgatam scripturam μικρόν γε κινοῦμεν.

493. Choro perperam vulgo continuatur.

Χο. ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.
Τρ. ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες
τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως.
Χο. ἀλλ' εἰσ', οἱ κωλύουσιν.
Τρ. ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε;
μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη.
πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε.
καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω,
ἐντεῦθεν ἐχομένοις, ὅθεν νῦν ἕλκετε·
οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε, πλὴν δικάζετε.
ἀλλ', εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι,
πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.
Χο. ἄγ', ὦ 'νδρες, αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβώμεθ' οἱ γεωργοί.

496. Sic in impressis legitur hic versus absque ullo sensu :

ὡς κακὸν, εἴ τινες εἰσὶν ἡμῖν.

In B. scriptum est : ὡς κακὸν οἵ τινες εἰσὶν ἐν ὑμῖν. Quod quid sibi vellet diu quæsivi. Latentem in ea scriptura veram lectionem tandem deprehendi. Voces male divisit librarius, quum scribere debuisset :

ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

In A. etiam, ut in primariis editt. est ὑμῖν ; sed male. Verum est ἡμῖν, quod ex Fracini editione in novissimas manavit : at ille mendosissime dederat : ὡς κακὸν οἵτινες ἂν εἰσὶν ἡμῖν. Emendationem meam postea confirmatam reperi Suidæ testimonio, qui sic etiam apud Comicum legebat, et hunc versum protulit in κακόνοι. Integram notam adponam : κακόνοι. ἐχθροὶ, καὶ κακὸν νοῦν ἔχοντες πρὸς τὸ πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης·

ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

καὶ αὖθις· κακόνουν φωραθέντα σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις τούτου ἐλαθῆναι. Exempli illius apud Comicum sedes Kusterum latuit, qui postea Suidæ loco non usus est ad Comici emendationem. Singularis κακόνος apud Hesychium prostat. Apud Lysiam plus semel occurrit κακόνοι. Pæne gemellus est locus p. 682. edit. Reiskii : εἰ δέ τινες κακόνοι ἐγένοντο εἰς τὰ ὑμέτερα πράγματα. Pag. 603. ubi legebatur olim ὡς κακοὶ ὄντες τῷ πλήθει, vere et eleganter emendavit Marklandus, ὡς κακόνοι ὄντες, quod sincerum esse ostendit oppositum in eadem periodo εὖνοι ὄντες τῷ πλήθει. Ceterum hic versus bene vulgo tribuitur Choro, cui continuari non debebant duo sequentes.

498. τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως. Dimeter anapæsticus, ut strophicus versus 471. Hinc liquet mendosissimam esse vulgatam lectionem σπᾶτ' ἀνδρικῶς. Nihil in metris intelligebant librarii, nec illis peritiores multo fuere, quos ad hunc diem nactus fuerat Comicus noster editores. Promiscue adhibentur ἀνδρικῶς et ἀνδρείως. Nihil referre arbitratus librarius alterumne pro altero poneretur, quod sibi in calamum venit, scripsit ; ut v. 491. μικρόν γε κινοῦμεν, pro μικρὸν κινοῦμέν γ', quæ ad sensum perinde sunt, sed metrorum si spectes rationem, toto cœlo differunt. ἀνδρείως occurrit infra 732. Ran. 372. Thesm. 656. et alibi compluries. In Vespis roganti filio :

σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;

Pater respondet v. 1200.

ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν.

Vides ἀνδρικώτατον et ἀνδρειότατον promiscue sumi : sed ea sedes permutare, aut alterutrum eorum bis adhiberi, non pateretur metri lex.

507. Ingeniosum est hujus loci acumen, quo submonet Athenienses ut maritimarum opum studio se applicent, quod identidem eis suadere solebat Themistocles.

508. λαβώμεθ'. Sic recte in B. Perperam in impressis, metro reclamante, λαβώμεσθ'.

Ερ. χωρεῖ γε δὴ τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον, ὦνδρες, ὑμῖν.
Χο. χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ.
Τρ. οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι, κἄλλος οὐδείς.
Χο. ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς·
καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη.
μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεν-
τείνωμεν ἀνδρικώτερον.
ἤδη 'στὶ τοῦτ' ἐκεῖνο.
ὦ εἶα νῦν, ὦ εἶα πᾶς.
ὦ εἶα εἶ, ὦ εἶα εἶ,
ὦ εἶα εἶ, ὦ εἶα πᾶς.
Τρ. ὦ πότνια βοτρυόδωρε, τί προσείπω σ' ἔπος;
πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον,
ὅτῳ προσείπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν.
ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ', ὦ Θεωρία.
οἷον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον, ὦ Θεωρία·
οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας,
γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.
μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ;
Χο. ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.
τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας·

509. χωρεῖ γε δὴ τὸ πρᾶγμα. Sic bene in A. ut est in primariis editt. In B. χωρεῖ γε τὸ—syllaba deficiente. Quod vulgo legitur χωρεῖ γέ τοι τὸ—ex Ant. Fracini editione manavit.

511. οἵ τοι γεωργοί. Sic B. In A. ἴδ' οἱ γεωργοί. Vulgo νῦν οἱ γεωργοὶ, quod ex editoris nescio cujus conjectura est: nam primariæ tres editt. habent, metro vacillante, οἱ γεωργοί.

513. καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη. Scilicet ἡ Εἰρήνη, quam e fovea extrahebant. Sic optime scriptum est in B. Vulgo καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν, ἤδ' ἐγγύς. Acute vidit doctissimus Toupius Cur. nov. in Suidam p. 110. depravatam esse lectionem, in qua vox ἐγγὺς nihil aliud est quam interpretamentum alterius ὁμοῦ, quod e margine vel interlineari glossa in textum se intrusit. Emendabat itaque ad nostram lectionem quam proxime:

καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἥδε.

Hemsterhusii meminisse debebam, qui diu ante Toupium, Luciani T. i. p. 443. hunc locum emendaverat, accuratiusque tractaverat, prolata etiam e Vat. cod. nostra lectione.

518. Hic versus et sequens dimetri sunt iambici, ut is qui præcessit: horum in vulgata lectione metrum non agnoscas.

523. Opora et Theoria cum Pace ex antro educebantur. Mulierculæ autem erant meretricum more ornatæ.

529. κρομμυοξυρεγμίας. ἀντὶ τοῦ ἀπεψίας. δριμεῖα γὰρ καὶ ἀηδὴς ἡ τοιαύτη ἐρυγή. ἀπὸ τῶν κρομμύων οὖν καὶ τῆς ὀξύτητος καὶ τῆς ἐρυγῆς συνέθηκε τὴν λέξιν. ταῦτα γὰρ εἰώθασι κομίζειν εἰς τὸν πόλεμον. διὸ καὶ ὁ γύλιος ἐκ τούτων δυσώδης. ἢ καὶ ὅτι ἐπιπολὺ ἐγκαλυπτόμενος ὁ γύλιος ἐκ διαφόρων ὄψων τε καὶ ζωμῶν, ὀξῶδες σύμμικτόν τινα ὀσμὴν ὄζωσι. Hæc Suidas e veteribus in Comicum scholiis. A sententia alienum est participium ἐγκαλυπτόμενος: aliud quid auctor scripserat.

ταύτης δ', ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων,
αὐλῶν, τραγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν,
ἐπυλλίων Εὐριπίδου—

Τρ. κλαύσαι ἄρα σὺ,
ταύτης καταψευδόμενος. οὐ γὰρ ἥδεται
αὕτη ποιητῇ ῥηματίων δικανικῶν.

Χο. κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχωμένων,
κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἰπνὸν,
δούλης μεθυούσης, ἀνατετραμμένου χοῶς,
ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν.

Ερ. ἴθι νῦν, ἄθρει,
οἷον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
διαλλαγεῖσαι, καὶ γελῶσιν ἄσμεναι,
καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
ἁπαξάπασαι, καὶ κυάθοις προσκείμεναι.

Τρ. καὶ τῶνδε τοίνυν τῶν θεωμένων σκόπει
τὰ πρόσωφ', ἵνα γνῷς τὰς τέχνας.

Ερ. αἰβοῖ τάλας,
ἐκεινονὶ γὰρ τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς
τίλλονθ' ἑαυτόν; ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν
κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί.

Τρ. ὁ δὲ δρεπανουργὸς, οὐχ ὁρᾷς, ὡς ἥδεται,
καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν;

531. τραγῳδῶν. Hic forte melius legeretur τρυγῳδῶν. Mirum enim, ni artis suæ mentionem tam opportuno loco fecisset poëta; nec opus erat tragœdorum meminisse, quum postea nominentur præstantissimi illius temporis duo.

536. εἰς ἰπνόν. Impressorum omnium menda ἐς ἰπνὸν codd. non flagitabat opem. Hi autem longe diversam lectionem exhibent εἰς ἀγρὸν, quod huc retractum videtur e v. 552.

542. κυάθοις. Vide ad Lys. 444.

547. ξιφουργοῦ κεινουί. Sic in binis codd. et in primariis editt. Nescio qua libidine in novitiis excusum fuerit ἐκεινουί elisa prima.

κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί. Satin' verum est, quod paulo infra Chorus ait?- πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει. Atqui ΠΕΠΑΡΔΕ vox græca non est. Thema est πέρδομαι: nam activa forma præsentis apud Comicum non occurrit: præteritum medium πέπορδα, quod occurrit supra 335. et Nub. 392. plusquamperf. ἐπεπόρδειν, Vesp. 1305. aor. 2. ἔπαρδον futur. 2. med. παρδήσομαι. Composita sunt καταπέπορδα et κατέπαρδον. Barbarum est ΠΕΠΑΡΔΑ. Impressorum omnium lectio est πέπαρδεν, et sic liquido scriptum in A. In B. hanc scripturam reperi καταπέπαρδεν ἄρτι. Est illud καταπέπαρδεν eodem nomine, quo simplex, vitiosum, et præterea duabus supervacuis syllabis versum onerat: sed ex eo sponte sua enascitur genuina et sincera lectio, quam reposui. Sic Vesp. 618.

βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ
στράτιον κατέπαρδεν.

Item in Pluto v. 618.

καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν.

549. ἐσκιμάλισε, ἐφύβρισε, ἢ κατεδακτύλισε. σκιμαλίσαι γάρ ἐστι κυρίως, τὸ, τὸν δάκτυλον εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ὀρνίθου βαλεῖν. οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἀλλὰ καὶ ὅταν,

Ερ. ἴθι νῦν ἄνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.
Τρ. ἀκούετε λεῴ· τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι,
τὰ γεωργικὰ σκεύη λαβόντας, εἰς ἀγρὸν
ὡς τάχιστ᾽, ἄνευ δορατίου, καὶ ξίφους, κἀκοντίου·
ὡς ἅπαντ᾽ ἤδη 'στὶ μεστὰ τἀνθάδ᾽ εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.
Χο. ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ᾽ ἰδὼν, προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους·
τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον, ὢν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστι πολλοστῷ χρόνῳ. [
Τρ. νῦν μὲν οὖν, ὦνδρες, προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῷ,
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφεῖλε, καὶ τὰς Γοργόνας·
εἶθ᾽ ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ᾽ ἐς τὰ χωρία,
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.
Ερ. ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στῖφος αὐτῶν φαίνεται,
καὶ πυκνὸν, καὶ γοργὸν, ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.
Τρ. νὴ Δί᾽, ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἂν ἐξωπλισμένη,
αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον,
ὥστ᾽ ἔγωγ᾽ ἤδη 'πιθυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν,
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.
ἀλλ᾽ ἀναμνησθέντες, ὦνδρες,
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
ἣν παρεῖχ᾽ αὕτη ποθ᾽ ὑμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων,

βουλόμενοι ἐφυβρίσαι τινὰ, τὸν μέσον δάκτυλον ἐντείνοντες, δείξωσιν αὐτῷ. Vide ad Acharn. 444.

552. εἰς ἀγρόν. Sic A. Vulgo mendose ἐς ἀγρὸν, ut supra 536. ἐς ἰπνόν. In B. præpositio plane omissa.

557. ἄσμενός σ᾽ ἰδών. Sic optime A. In B. pronomen exhausit præcedens litera, ἄσμενος ἰδὼν, claudicante versu, cui ineptum fulcrum suppositum in impressis, ἄσμενός γ᾽ ἰδών.

567. αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον. Inepte verterat Berglerus: *et ventilabra refulgent ad solem.* Quis fando audivit, aut vidit unquam fulgentia ventilabra? Tum quis ventilabri usus ad vitium et ficuum conserendos ordines? θρίνακες sunt τρίαιναι, *tridentes rastri*, seu *ligones*: idem fere quod δίκελλαι. Mox τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ. Vide Hesychium in θρίναξ. τριαινοῦν est terram vertere, τὸ ἄνω κάτω ποιεῖν. Pro *diruere, evertere*, utitur Euripides in Bac. 344.

θάκους τοῦδ᾽, ἵν᾽ οἰωνοσκοπεῖ,
μοχλοῖς τριαίνου κἀνάτρεψον ἔμπαλιν,
ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ.

573. ὑμῖν. Sic A. Vulgo ἡμῖν.

574. τῶν τε παλασίων ἐκείνων. Sic bini codd. recte. Ita apud Hesychium e literarum serie excudi debuit, ubi nunc legitur: πλασία, (scr. παλάσια) τὰ συγκεκομμένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ θ᾽, πλάθια (scr. παλάθια) καὶ παλάθη. Photius ad hanc glossam citatus: παλάσια, τὰ συγκεκομμένα σῦκα, παλάθην λέγουσι, καὶ παλαθίδα. εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. Male in impressis παλλασίων.

τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν,
ὧν ποθοῦμεν, ἀντὶ τούτων
τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προσείπατε.

Χο. χαῖρε, χαῖρ', ὦ φίλταθ', ὡς
ἀσμένοισιν ἡμὶν ἦλθες.
σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ,
δαίμονα βουλόμενοι
εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.
ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν
κέρδος, ὦ ποθουμένη
πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργι-
κὸν βίον ἐτρίβομεν.
μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν
πρίν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα,
κἀδάπανα, καὶ φίλα.
τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα
χίδρα, καὶ σωτηρία,
ὥστε σὲ τά τ' ἀμπέλια,
καὶ τὰ νέα συκίδια,
τἄλλα θ' ὅσα γ' ἐστὶ φυτὰ,
προσγελάσονταί σε λαβόντ' ἄσμενα.

578. Hic versus et sequentes male vulgo digesti sunt.

583. ἡμὶν ultima brevi, sic flagitante metro trochaico. Perperam vulgo ἡμῖν. V. præc. legi mallem χαῖρε, χαῖρ', ὦ φιλτάτη γ', ὡς. Nec aliter credo Comicum scripsisse: nam ultima nominis φιλτάτη elidi non potest.

595. ἀγροίκοισιν. Sic recte A. Male vulgo omissum ν paragogicum. Versus est dimeter trochaicus.

599. Vulgo legitur τἄλλα θ' ὅσ' ἐστὶ φυτά. qui versus dactylicus est, ut quartus hujus cantici. Sed quum præcedant duo pæonici, facillimumque sit hunc versum ad idem metrum redigere, prætuli:

τἄλλα θ' ὅσα γ' ἐστὶ φυτά.

Nec dubito, quin quartus etiam syllaba defectus sit: requiri enim videtur in eo pronomen, et multo melius omnia procederent, si legeretur:

χαῖρε, χαῖρ', ὦ φιλτάτη γ', ὡς
ἀσμένοισιν ἡμὶν ἦλθες.
σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ,
δαίμονά σε βουλόμενοι
εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.

Quinque sunt dimetri acatalecti, quorum duo primi trochaici, medius ionicus a majore, duo ultimi pæonici sunt.

600. προσγελάσονταί σε λαβόντ' ἄσμενα. Sic bene A. et primariæ editt. In B. προσγελάσεται, quod imperite invexit Ant. Fracinus, et ex Frobeniana in alias novitias manavit, reclamante nemine. Et sane miror editores illos,

ἀλλὰ πού ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
ἥδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον, ὦ θεῶν εὐνούστατε.
Ερ. ὦ σοφώτατοι γεωργοὶ, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ', ὅπως ἀπώλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἦρξε Φειδίας πράξας κακῶς·
εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχῃ τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν·
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ
πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ, τοὺς τ' ἐνθάδε.
ὡς δ' ἅπαξ τοπρῶτον ἤκουσ', ἐψόφησεν ἄμπελος,
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ·
οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ' ἠφανίζετο.
Τρ. ταῦτα τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, 'γὼ 'πεπύσμην οὐδενὸς,
οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόη.
Χο. οὐδ' ἔγωγε, πλήν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν,
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει.
Ερ. κᾆτ', ἐπειδὴ 'γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις, ὧν ἤρχετε,
ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, τοὺς φόρους φοβούμεναι,
κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ', ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι,
τήνδ' ἀπορρίψαντες αἰσχρῶς, τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν·
κᾆτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά.
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων περ ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.
Χο. ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι τὴν κορώνεών γ' ἐμοῦ
ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.

qui textui scholia subjecerunt, labem non animadvertisse. Nam diserte ait Scholiastes versum esse dimetrum anapæsticum acatalectum: et talis est revera, nisi malis choriambicum trimetrum catal. eum appellare. Sed ad utrumvis metri genus referas, omnino legi debet περισγιλάσονται.

615. 'πεπύσμην. Sic cum apostropho elisum augmentum indicante scriptum in B.

616. ἠκηκόη. Attice. Vulgo ἠκηκόειν.

627. οὐδὲν αἰτίων περ ἀνδρῶν. Sic ad metri normam legendum. Mendose in libris omnibus, οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε. In B. plane omissa ultima particula, mutilo versu.

628. Suidas: κορώνεως, ὡς φιζάλεως. ἔςι δὲ εἶδος συκῆς. ταύτην δὲ καὶ κοράκιον λέγουσιν· ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς κόρακι ἔοικε κατὰ τὸ χρῶμα.

629. ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην. Quis non videt sic legi debere? Mendosa est librorum omnium lectio, ἣν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην. Claudicat versus in quinto pede. Emendationem præceperat Dawesius, confirmatam Euripidis versu in Medea 1349.

οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην.

Τρ. νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε χἀμοῦ, τὸν λίθον
ἐμβαλόντες, ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.
Ερ. κᾆτα δ', ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν οὑργάτης λεώς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐλάνθανεν,
ἀλλ', ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας,
ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γιγνώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας, κἀποροῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόθῳ·
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονοῖ τὰ Βρασίδου.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον, ὥσπερ κυνίδι', ἐσπαράττετε.
ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα, κἀν φόβῳ καθημένη,
ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν.
οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες, ἃς ἔτυπτον, οἱ ξένοι
χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα,
ὥστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους· ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
βυρσοπώλης.
Τρ. παῦε, παῦ', ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε·
ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, οὗπερ ἔστ', εἶναι κάτω.
οὐ γὰρ ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός.

630. *νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε χἀμοῦ, τὸν λίθον* — Hic rursus versus turpiter in libris omnibus claudicat, in quibus *ἐνδίκως δῆτά γ', ἐπεὶ κἀμοῦ*—dactylo quintam sedem tenente. In B. sic scriptus est:

νὴ Δί', ὦ μέλε ἐνδίκως δῆτ', ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον.

Ad numeros quidem male: sed bene, immo optime factum, quod articulum *τὸν* omiserit: est enim longe ineptissimum, eumque, si sapuissem, in Morboniam amandassem. En, ni fallor, veram Comici manum:

νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴγε δὴ κἀμοῦ, λίθον
ἐμβαλόντες, ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

635. *ἔβλεπεν.* Perperam vulgo *ἔβλεπε.*

637. Suidas: *δικροῖς, διφυέσι ξύλοις, δικρανίοις. Ἀριστοφάνης· δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι. τὴν Εἰρήνην λέγων. ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασι· ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες, τῇ κραυγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην.*

640. *ὡς φρονοῖ τὰ Βρασίδου.* Sic recte et liquido pro *φρονεῖ* scriptum est in B. ut ad loquendi normam oportuit.

643. *ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ.* Mendose vulgo *ἅττ' ἂν διαβάλοι.* Facete autem verbo *διαβάλοι* usus est pro *παραβάλοι.*

648. *βυρσοπώλης.* Vulgo inepte *ὁ βυρσοπώλης.* Articulum, quem versus respuit, non agnoscit A. *Et l'auteur de toutes ces manœuvres étoit* UN *corroyeur.* Non vero, ut Berglerus, *coriarius ille,* LE *corroyeur.*

650. Vulgo sic legitur hic versus, numeris fœdissime corruptis:

οὐ γὰρ ἡμέτερός τις ἔτ' ἔσ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.

In codd. vero sic scriptus est. In A.

οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.

In B.

ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον,
κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης,
καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ
τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.
ἀλλ' ὅ τι σιωπᾷς, ὦ πότνια, κάτειπέ μοι.
Ερ. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεωμένους.
ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς, ὧν ἔπαθε, πολλὴν ἔχει.
Τρ. ἡδ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον.
Ερ. εἴφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι, πρὸς ἔμ', ὦ φιλτάτη.
ἴθ', ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.
εἶέν γ', ἀκούω.—ταῦτ' ἐπικαλεῖς;—μανθάνω.
ἀκούσαθ' ὑμεῖς, ὧν ἕνεκα μομφὴν ἔχει.
ἐλθοῦσα, φησὶν, αὐτομάτη μετὰ τὰν Πύλῳ
σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν,
ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
Τρ. ἡμάρτομεν ταῦτ'· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν.
Ερ. ἴθι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅστις κακόνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθάδε,
χὤς τις φίλος, κἄσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.
Τρ. εὐνούστατος μὲν ἦν μακρῷ Κλεώνυμος.
Ερ. ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ
ὁ Κλεώνυμος;
Τρ. ψυχὴν ἄριστος, πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ', οὗπερ φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός.
εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως
ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο.

οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔσται κεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.

Non alia mendarum fœcundior causa quam vocum transpositio: singulis in suam sedem repositis, sponte enascitur venustus tetrameter:

οὐ γὰρ ἔσ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔσ', ἀλλὰ σός.

669. ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν. Facete: id est, coriarius Cleo rempublicam tum regebat.

675. ψυχὴν ἄριστος. Sic bene A. In B. ψυχήν τ' ἄριστος, quod depravatum e vulgato ψυχήν γ' ἄριστος. Istud γε inficetum est: mox aptum est in πλήν γ' ὅτι.

676. οὔπερ φησὶν εἶναι. Libri quidem, sed manifesta menda, οὐκ ἦν ἄρ', ὥσπερ φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός. In B. ὅπερ, male pro οὔπερ, quod quum metro repugnaret, a sciolo mutatum fuit in ὥσπερ. Notissimus clypei abjector Cleonymus, in quem facetus hic est jocus e similitudine vocum petitus ἀποβολιμαῖος et ὑποβολιμαῖος.

Ερ. ἔτι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅς τις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πνυκί.
Τρ. Ὑπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.
αὕτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;
Ερ. ἀποστρέφεται τὸν δῆμον, ἀχθεσθεῖσ', ὅτι
αὑτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.
Τρ. ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδέν, ἀλλὰ νῦν
ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὤν,
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.
Ερ. πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾷ, τῇ πόλει.
Τρ. εὐβουλότεροι γενησόμεθα τρόπῳ τινί,
ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. πρὸ τοῦ μὲν οὖν
ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα·
νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλεύσομεν.
Ερ. ὤ, ὤ·
οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου.
Τρ. τὰ τί;
Ερ. πάμπολλα, καὶ τἀρχαῖ' ἃ κατέλιπεν τότε.
πρῶτον δ', ὅ τι πράττει Σοφοκλέης, ἀνήρετο.
Τρ. εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν.
Ερ. τὸ τί;
Τρ. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.
Ερ. Σιμωνίδης; πῶς;
Τρ. ὅτι, γέρων ὢν καὶ σαπρός,
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.
Ερ. τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;
Τρ. ἀπέθανεν,

682. τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις; Bona hæc lectio Aut. Fracino debetur. In B. ποῖ abest. In A. ut in primariis editt. τὴν κεφαλήν σου περιάγεις.

689. γενησόμεθα. Sic A. Vulgo γενησόμεσθα.

695. ὅ τι πράττει. Sic recte in B. In A. πράττειν. Vulgo ὅ τι πράττοι.

699. ἐπὶ ῥιπός. Sic optime in B, ut et apud scriptores omnes, qui proverbialem hunc versum laudarunt. Suidas: σαπρὸς, καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ. Σιμωνίδης γέρων ὢν καὶ σαπρὸς κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. Casaubonus ad Athenæum xiv. 21. Paulisper inque moralis sententiæ formam immutatum senarium hunc profert Plutarchus *de Pythiæ Oraculis* p. 405. B.

θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.

Et sic emendate legitur in Excerptis Grotii pag. 933. Insulsissime vulgo apud Comicum ἐπὶ τῆς ῥιπός. Vide not. ad Plut. 1065.

700. τί δαί; Κρατῖνος. Sic optime scriptum in B. quod absque eo facile reponi poterat. Vulgo mendose τί δέ; tanquam si δὲ produci posset ante tenuem et liquidam. Vide quæ notavimus ad Thesm. 169.—ἐστίν; *vivitne? estne adhuc in vivis?* Vide not. ad Euripidis Hecubam 312.

ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον.
Ερ. τί παθών;
Τρ. ὅ τι;
θωρακιάσας. οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
ὁρῶν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων.
χ' ἄτερα πόσ' ἄττ' οἴει γεγενῆσθαι τῇ πόλει;
ὥστ' οὐδέποτ', ὦ δέσποιν', ἀφεξόμεσθά σου.
Ερ. ἴθι νυν, ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε
γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κᾆτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν, ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.
Τρ. ὦ φιλτάτη, δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τι σοὶ δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;
Ερ. οὐκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ λαβὼν, ἧσπέρ ποτ' ἦν.
Τρ. ὦ μακαρία Βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,
ὅσον ῥοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν·
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα.
ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, χαῖρε πολλά.
Ερ. καὶ σύ γε
ὤνθρωπε, χαίρων ἄπιθι, καὶ μέμνησό μου.
Τρ. ὦ κάνθαρ', οἴκαδ', οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.
Ερ. οὐκ ἐνθάδ', ὦ 'τάν ἐστι.
Τρ. ποῖ γὰρ οἴχεται;
Ερ. ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.
Τρ. πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;
Ερ. τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

703. ὁρῶν. Sic bene A. Vulgo ἰδών. In eodem cod. bene v. seq. scriptum πόσ' ἄττ'. Perperam vulgo spiritu aspero notatur postrema vocula.

711. τῆς Ὀπώρας κατελάσας. In Conc. 1082.

ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;

715. ὦ μακαρία Βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας. Fœda in omnibus libris menda, sed quæ facillime poterat elui. ὦ μακαρία σὺ Βουλὴ τῆς—spondeo quartam sedem tenente.

716. ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν. Quia in triduum supplicationes decerni solebant.

717. κατέδει. Sic bene scriptum in B. Perperam vulgo κατέδῃ. Vide not. ad Conc. 595.

724. τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται. Schol. ἀμβροσίαν ἀντὶ τοῦ, τὴν κόπρον. Nec apud deos manenti scarabæo suavius quidquam dari poterat, juxta illud, quod dixit famulus initio fabulæ:

ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος.
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.

Τρ. πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;
Ερ. θάῤῥει, καλῶς·
τῇδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.
Τρ. δεῦρ', ὦ κόραι,
ἕπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ
ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἐστυκότες.

Χορός.

ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες,
τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖςοι κλέπλαι κυπλάζειν καὶ κακοποιεῖν.
ἀλλὰ φύλαττε σὺ ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς
ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε.
Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίςοις.
εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιος εἶναι φήσ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀνλιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέπαυσεν
ἐς τὰ ῥάκια σκώπλονλας ἀεὶ, καὶ τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦνλας·
τοὺς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάτλονλας, καὶ τοὺς πεινῶνλας ἐκείνους,
τοὺς φεύγοντας, κἀξαπατῶντας, καὶ τυπλομένους ἐπίτηδες,
ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος· καὶ τοὺς δούλους κατέλυσεν,
οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεὶ, καὶ τούτους οὕνεκα τουδὶ,
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ, τὰς πληγὰς εἶτ' ἀνέροιτο·

725. θάῤῥει. Sic scribi debuit. Male vulgo θάρσει, quod Tragicis relinquendum.

728. ἐστυκότες. Perperam in A. ἐστηκότες. Frequens ista permutatio. Vide ad Thesm. 158.

733. ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε. Sic plane scriptum in A. Vulgo λόγων reclamante metro, omissaque in fine versus particula γε. Depravatissima in B. lectio, ἣν ἔχωμεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει. Nomen ὁδὸν eleganter adhibent Græci pro *modo et ratione cujuscunque rei*, ut observat Kusterus ad ista in Equit. 1015.

φράζειν, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδὸν—

Sed ibi quum versum hunc *Pacis* laudaret, animadvertere poterat numeris eum solutum esse, proinde falsam esse lectionem, nec in eo λόγων ὁδὸν eodem modo construi posse, quo in *Equitum* versu λογίων ὁδόν. Valet istud ἣν ἔχομεν ὁδὸν, *qua ratione possumus*, vel *qua ratione solemus*. Jam vero quid sibi vult Florens? *Neque vero λόγων, qui est iambus, turbare debet. Nam magister Hephæstion testatur apud Tragicos et Comicos iambum inter anapæstos locum habere.* Dixerit ergo etiam magister ille in eodem anapæstico versu locum habere iambum et molossum. Ad istum modum versum dimetire:

ἣν ἐχο | μεν ὁδον | λογων | ειπωμεν |
χὤσα τε | νους αυ | τος εχει.

Mallem dixisset anapæsticum metrum omnes pedes admittere, quod musicæ rudibus per esset commodum.

745. ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς, εἶτ' ἀνέροιτο. Sic optime Dawesius. Manifesto vitio laborat versus in libris, nisi Hephæstio dixerit etiam *apud*

Ὦ κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι
ἐς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ, κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα;—
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον, καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ,
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μεγάλοις, καὶ διανοίαις, καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν, οὐδὲ γυναῖκας·
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖ,
διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς, κἀπειλὰς βορβοροθύμους.
καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλὴν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμὴν, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ'· ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων,
ἀντεῖχον ἀεὶ, καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ὧν οὕνεκα νυνὶ
ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς, καὶ μνήμονας εἶναι.
καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν, οὐχὶ παλαίστρας περινοστῶν
παῖδας ἐπείρων· ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν,
παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας, πάντα παρασχὼν τὰ δέοντα.
πρὸς ταῦτα χρεὼν εἶναι μετ' ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.
πᾶς γάρ τις ἐρεῖ, νικῶντος ἐμοῦ,
κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις·
Φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ
τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ 'φαίρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν,
ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος.

Tragicos et Comicos trochæum inter anapæstos locum habere. Sic enim vulgo legitur:

ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς ἐπανέροιτο.

Nihil apud Comicum frequentius occurrit, quam εἶτα sic inter participium et verbum positum, qua de structura videndus Kœnius ad Corinthum de Dial. Att. §. lxxiv. Distinctionem in hoc versu male posuit typotheta.

752. Recitati jam fuerant hi versus in *Vesparum* parabasi, unde huc eos transtulit Comicus.

756. οἰμωξομένων. Perperam in A. οἰμωζομένων, ut vulgo legebatur in Vesp. 1033.

760. ὧν οὕνεκα. Perperam vulgo εἵνεκα.

761. ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκός. Sic recte in B. collocatæ voces, quas transpositas impressi exhibent cum versus labe, εἰκὸς ὑμᾶς. In A. idem binarum vocum ordo; sed alioqui male mulcatus versus: ἀποδοῦναι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς δὴ, καὶ μνήμονας εἶναι.

764. Perperam vulgo hic versus in duos divisus.

Ημ. Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους
ἀπωσαμένη, μετ᾿ ἐμοῦ
τοῦ φίλου χόρευσον,
κλείουσα θεῶν τε γάμους,
ἀνδρῶν τε δαῖτας,
καὶ θαλίας μακάρων.
σοὶ γὰρ τάδ᾿ ἐξ ἀρχῆς μέλει.
ἢν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν
ἀντιβολῇ μετὰ τῶν
παίδων χορεῦσαι,
μήθ᾿ ὑπακούσῃς, μήτ᾿ ἔλ-
θῃς συνέριθος αὐτοῖς·
ἀλλὰ νόμιζε πάντας
ὄρτυγας οἰκογενεῖς,
γυλιαύχενας ὀρχηστὰς
ναννοφυεῖς, σφυράδων
ἀποκνίσματα,
μηχανοδίφας.
καὶ γὰρ ἔφασχ᾿ ὁ πατὴρ,
ὃ παρ᾿ ἐλπίδας
εἶχε τὸ δρᾶμα, γαλῆν
τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι.
Ημ. Τοιάδε χρὴ Χαρίτων
δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν, ὅταν ἠρινὰ μὲν

783. ἀντιβολῇ μετὰ τῶν
παίδων χορεῦσαι.
Sic scripti et distincti hi versus in codd. recte. Vulgatum ἀντιβολεῖ solœcum est.

789. γυλιαύχενας. Suidas: τοὺς μακροτραχήλους. Sic figura magis erant ridicula, si exiguam staturam longum exciperet collum.

790. Hesychius: σφυράδες, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων· οἱ δὲ, σπυράδας. Vide Piersonum ad Mœrin in σχινδαλμός.

797. Versus sunt Stesichori in Orestia:

τοιάδε χρὴ Χαρίτων
δαμώματα καλλικόμων ὑμνεῖν,
Φρύγιον μέλος ἐξευρόνθ᾿, ἁβρῶς
ἦρος ἐπερχομένου.

Hesychius: δαμώματα, κοινώματα, δημοσιώματα. Carmina quæ publice cantantur.

800. ἠρινά. Sic bene scriptum in binis codd. Neutrum est plurale adverbialiter adhibitum. Perperam vulgo et metro reclamante ἠρινῇ, quod cum φωνῇ tanquam epitheton conjungunt. Ordo est: ὅταν μὲν ἠρινὰ χελιδὼν ἑζομένη, κελαδῇ φωνῇ. Ut hic ἠρινὰ *verno tempore*, sive in Antipatri Sidonii Epigr. xxvi. ὀρθρινὰ *sub auroram* significat, quod vocabulum gemella menda in vulgatis anthologiæ libris invaserat: legebatur enim ὀρθρινᾷ. Integrum epigramma proponam:

Κερκίδα, τὰν ὀρθρινὰ, χελιδονίδων ἅμα
φωνᾷ,

φωνῇ χελιδὼν
ἑζομένη κελαδῇ,
χορὸν δὲ μὴ ᾽χῃ Μόρσιμος,
μηδὲ Μελάνθιος· οὗ δὴ
πικροτάτην ὄπα γη-
ρύσαντος ἤκουσ᾽,
ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν
τὸν χορὸν εἶχον ἀδελ-
φός τε καὶ αὐτὸς, ἄμφω
Γοργόνες ὀψοφάγοι,
βατιδοσκόποι, ἅρπυιαι,
γραοσόβαι, μιαροὶ,
τραγομάσχαλοι,
ἰχθυολῦμαι·
ὧν καταχρεμψαμένη
μέγα καὶ πλατὺ,
Μοῦσα θεὰ, μετ᾽ ἐμοῦ
ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

Τρ. ΩΣ χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ᾽ εὐθὺ τῶν θεῶν.
ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη.
μικροὶ δ᾽ ὁρᾶν ἄνωθεν ἦστ᾽ ἔμοιγέ τοι·
ἀπ᾽ οὐρανοῦ φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ·
ἐντευθενὶ δὲ πολύ τι κακοηθέστεροι.
Οι. ὦ δέσποθ᾽, ἥκεις;
Τρ. ὡς ἐγὼ ᾽πυθόμην τινός.
Οι. τί δ᾽ ἔπαθες;
Τρ. ἤλγουν τὼ σκέλη, μακρὰν ὁδὸν
διεληλυθώς.

μελπομέναν, ἰσᾶν Παλλάδος ἀλκυόνα,
τόν τε καρηβαρέοντα πολυρροίβδητον ἄτρακτον,
κλωστῆρα στρεπτᾶς εὔδρομον ἀρπεδόνας,
καὶ πήνας, καὶ τόνδε φιληλάκατον καλαθίσκον,
στάμονος ἀνήνυτοῦ καὶ τολύπας φύλακα,
παῖς ἀγαθοῦ Τελέσιλλα Διοκλέος, ἁ φιλοεργὸς,
εἰροκόμων Κούρα θήκατο δεσπότιδι.

Κούρα εἰροκόμων δεσπότις est Minerva. Male in Analectis nostris excusum fuit κούρα.

820. τὼ σκέλη, ut mox quinto abhinc versu et Thesm. 24. Vulgo minus bene hic legitur τὰ σκέλη.

Οι. ἴθι νυν, κάτειπέ μοι.
Τρ. τὸ τί;
Οι. ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα
πλανώμενον, πλὴν σαυτόν;
Τρ. οὐκ, εἰ μή γε που
ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.
Οι. τί δ' ἔδρων;
Τρ. ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι,
τὰς ἐνδιαεριαυερινηχέτους τινάς.
Οι. οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἃ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;
Τρ. μάλιστα.
Οι. καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;
Τρ. Ἴων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν ΑΟΙΟΝ ποθ', ὥστε γ' εὐθέως
ΑΟΙΟΝ αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ΑΣΤΕΡΑ.
Οι. τίνες γάρ εἰσ' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἳ καόμενοι θέουσιν;
Τρ. ἀπὸ δείπνου τινὲς
τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρων,
ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ.
ἀλλ' εἴσαγ' ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβών,
καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ·
στόρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος.
καὶ ταῦτα δράσας ἧκε δεῦρ' αὖθις πάλιν·
ἐγὼ δ' ἀποδώσω τήνδε τῇ Βουλῇ τέως.
Οι. πόθεν δ' ἔλαβες ταύτα;
Τρ. πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν.

830. ξυνελέγοντ'. Sic libri. Non minus apte quadraret activa forma ξυνέλεγον. Acharn. 378.

ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια.

Dithyrambicos autem poëtas hic irridet Comicus, cumque istis conferri debent quæ dicit Cinesias in *Avibus*.

835. De Ionis Chii memoria optime meritus est Criticorum princeps Rich. Bentleius in Epist. ad Jo. Millium. Fecerat Ion dithyrambum cujus initium a Scholiasta et Suida in διθυραμβοδιδάσκαλοι prolatum:

ἀοῖον ἀμεροφοίταν ἀστέρα μείναμεν,
Ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον.

Inde Comici jocus.

847. Vulgo sic legitur hic versus:

πόθεν δ' ἔλαβες ταῦτα σύ;
πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Inepta lectio. Quid sibi vult ταῦτα? *has res, negotia ista? ces choses là.* En unquam duas mulieres designans sic aliquis locutus est? Scripserat Comicus:

πόθεν δ' ἔλαβες ταύτα;
πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν.

ταύτα dualis est, ultima longa. *Undenam vero has accepisti mulierculas?* Quum accentum male notasset incautus librarius, metrum vacillare animadvertens

Οι. οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ᾽, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.
Τρ. οὔκ· ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.
Οι. ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτῃ τι;
Τρ. μηδέν. οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν,
οὔτ᾽ ἄρτον, οὔτε μᾶζαν, εἰωθυῖ᾽ ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.
Οι. λείχειν; ἆρ᾽ αὐτῇ καὶ λεκάνην σκευαστέον;
Χο. εὐδαιμονικῶς ὁ πρεσ-
βύτης, ὅσα γ᾽ ἔστ᾽ ἰδεῖν,
τανῦν ὅδε πράττει.
Τρ. τί δῆτ᾽, ἐπειδὰν νυμφίον μ᾽ ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα;
Χο. ζηλωτὸς ἔσει, γέρον,
αὖθις νέος ὢν πάλιν,
μύρῳ κατάλειπτος.
Τρ. οἶμαι. τί δῆθ᾽, ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;
Χο. εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.

sciolus fulcrum infersit σὺ, quod ille sibi habeat: nos eo non indigemus.

ταύτα, dualis feminini generis, ut Acharn. 527. πόρνα.

855. λείχειν; ἆρ᾽ αὐτῇ καὶ λεκάνην σκευαστέον; Hæc est optima lectio. Male autem olim excusum καὶ κατᾶ, quod certe depravatum est. Quid enim, obsecro, *canistris* usus est Oporæ, cui Trygæus nec panem, nec mazam, nec aliud quicquam apponendum esse dixerat, quia ambrosiam apud superos *lingere* solita, mortales cibos fastidit? Quis unquam conjectura ariolari potuit, cur famulus quærat, an ei *canistra* parare debeat? Nonne hic versus pro insulsissimo haberi debuit? Non aliter eum exhibent A. et princeps editio. In secunda excusum, καὶ κανάσκευαστέον, sic conjunctim, ut procul dubio scriptum reperit in codice quo usus est Bern. Junta. In B. scriptum, ἆρ᾽ αὐτῇ κανάδε σκευαστέον; Demum Ant. Fracinus edidit, ἆρ᾽ αὐτῇ καὶ κἀνθάδε σκευαστέον; quam ineptissimam lectionem receperunt Veneti, et tanto probavit opere Berglerus, ut eam in versione expresserit. *Lingere, inquis? ergo ei hic etiam paranda erit.* Ambrosia scilicet. Scitum profecto coquum, qui ambrosiam etiam parare potuerit! Sunt ista omnia nihil aliud quam librariorum alucinationes, perinde spernendæ. Serus quidem, sed non falsus acuminis fuisse mihi videor, qui veræ lectionis vestigia tandem deprehenderim, salsumque Comico reddiderim jocum, ex illo genere, quo maxime delectatur. Est autem nequissimus. Quo Trygæus usus fuerat verbo λείχειν, id alio sensu accipit famulus, nempe pro *medios lambere viros*: ideoque percontatur, an mulieri pelvim parare debeat, in quam τὴν ἀπόπτυστον δρόσον, immundum exspuat rorem, et sumta aqua spurcitiem oris abluat. Sensui hujus versus declarando pæne suffecerit Martialis distichon, quod exhibuimus ad Ran. 1308.

856. Vulgo legitur perquam inficete:

εὐδαιμονικῶς γ᾽ ὁ πρεσ-
βύτης, ὅσα γ᾽ ἔστ᾽ ἰδεῖν,
τανῦν τάδε πράττει.

Particulam γε in primo versiculo insertam non agnoscit A. Reliquas sordes ipsi purgavimus. Ordo est: ὁ πρεσβύτης ὅδε, ὅσα γ᾽ ἔστ᾽ ἰδεῖν, εὐδαιμονικῶς τανῦν πράττει.

Τρ. οὔκουν δικαίως; ὅστις, εἰς ὄχημα κανθάρου βὰς,
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ' ἐν τοῖς ἀγροῖσιν αὐτοὺς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς κινεῖν τε καὶ καθεύδειν.
Οι. ἡ παῖς λέλουται, καὶ τὰ τῆς πυγῆς καλά·
ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμοῦς ξυμπλάττεται,
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.
Τρ. ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ.
Οι. τίς ἔσθ' αὕτη; τί φῄς;
Τρ. αὕτη Θεωρία 'στὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε
ἐπαίομεν Βραυρῶναδ' ὑποπεπωκότες·
σάφ' ἴσθι, κἀλήφθη γε μόλις.
Οι. ὦ δέσποτα,
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα.
Τρ. εἶεν· τίς ἔσθ' ὑμῶν δίκαιος; τίς ποτε,
τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ Βουλῇ λαβών;
οὗτος, τί περιγράφεις;
Οι. τὸ δεῖν', ἐς Ἴσθμια
σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω.
Τρ. οὔπω λέγεθ' ὑμεῖς, τίς ὁ φυλάξων; δεῦρο σύ.
καταθήσομαι γὰρ εἰς μέσους αὐτοὺς ἄγων.
Οι. ἐκεινοσὶ νεύει.
Τρ. τίς;
Οι. ὅστις; Ἀριφράδης,
ἄγειν παρ' αὐτὸν ἀντιβολῶν.
Τρ. ἀλλ', ὦ μέλε,
τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται.
ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί.
Βουλή, Πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥστ' εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τὼ σκέλη

869. σησαμοῦς. Sic legendum: non, ut vulgo, σησαμῆ. In A. scriptum σησάμοις.

874. ὑποπεπωκότες. Sic bene A. quod e Scholiastæ expositione in textum merito revocavit Berglerus. In aliis libris est ὑποπεπτωκότες, quæ sæpissime permutari observavi ad Lys. 395. Conc. 140.

876. πρωκτοπεντετηρίδα. Quia *Brauronia* quinto quoque anno agitabantur. Vide Meursium in Græcia Feriata.

879. Locus paulo obscurior, Berglero neutiquam intellectus. Conspecta Theoria, famulus libidine inflammatus, ne rumpatur tentigine, manu utitur amica. Inde facile omnia explicantur.

885. Vide secundam parabasin *Equitum* v. 1274.

ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάῤῥυσιν.
τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτάνιον ὑμῖν καλόν.
διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ'· ἐνταῦθα γὰρ
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ Βουλῇ ποτ' ἦν.
ἔπειτ' ἀγῶνά γ' εὐθὺς ἔξεσται ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι,
καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν, ὀρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει·
τρίτῃ δὲ μετὰ ταῦθ' ἱπποδρομίαν ἄξετε,
ἡνίκα γε κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,
ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα,
φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται·
ἕτεροι δὲ κείσονταί γ' ἀπεψωλημένοι
περὶ ταῖσι κάμπαις ἡνίοχοι πεπτωκότες.
ἀλλ', ὦ Πρυτάνεις, δέχεσθε τὴν Θεωρίαν.
ἴδ', ὡς προθύμως ὁ Πρύτανις παρεδέξατο.
ἀλλ' οὐκ ἄν, εἴ τι προῖκα προσαγαγεῖν σ' ἔδει·
ἀλλ' εὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν.

Xo. ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
της ἐστὶν ἅπασιν, ὅσ-

890. ἀνάῤῥυσις vocabatur secundus *Apaturiorum* dies. Sed obscena in his est allusio ad τὴν τοῦ σπέρματος ῥύσιν.

891. τοὐπτάνιον ὑμῖν καλόν. Sic bene A. omissa particula ὡς, quæ vulgo, metro reclamante, inseritur. ὀπτάνιον *coquinam* significat. *Sed impudentissimus iste obscenas interea partes* Theoriæ *monstrat. Propterea dixit* κεκάπνικε. *Nam pars illa tanquam fumo nigra est,* διὰ τὰς τρίχας. E notis Florentis.

892. διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ'· ἐνταῦθα γάρ. Monui ad Pl. 815. versum hunc sic legendum esse. Vulgo κεκάπνικ' ἄρ'. Sed Secunda in κεκάπνικ' brevis est: proinde claudicat versus ex illa scriptura.

900. ἡνίκα γε. Sic bene A. In B. ἡνίκα δὴ, reclamante metro: vulgo ἡνίκα δὲ contra loquendi usum.

906. ἴδ', ὡς προθύμως. Perperam vulgo ἴθ' ὡς προθύμως. In B. scriptum, θέασ' ὡς—glossa scilicet pro genuina lectione, quam reposuimus. Nihil est in superioribus, quod facile non intelligatur e notis in præcedentes fabulas. τετραποδηδὸν ἑστάναι schema innuit, de quo ad Lys. 231. et ad Eq. 1386. κέλης in re venerea quid sit, declaratum in nota ad Lys. 60. Faceta in metaphora pergens, ἅρματα v. 901. dicit pro σώματα. Explicatur προσκινήσεται e *Lysistrate* v. 227.

κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.

Denique languentis penis post rem peractam imago postremis versibus depingitur.

907. *Prytanum avaritiam carpit, ut qui gratis petitorem nullum in Senatum admitterent, induciarum forensium nomen prætexentes. Vulgo enim dicebant :* ἐκεχειρία ἐστὶν, οὐ δυνάμεθα εἰσάγειν. *Etsi non tam amarent* ἐκεχειρίαν, *quam* τοὺς ἔχοντάς τι ἐν ταῖς χερσίν. Verba sunt Sam. Petiti ad Leg. Att. p. 273. Alludit etiam ad ὑπέχειν τὴν χεῖρα, quod προτείνειν dixit in Thesm. 937.

ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ.

τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.
Τρ. ὅταν τρυγᾶτ', εἴσεσθε πολλῷ μᾶλλον οἷός εἰμι.
Χο. καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ·
σωτὴρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις γεγένησαι.
Τρ. φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.
Χο. καί, πλήν γε τῶν θεῶν, ἀεί σ' ἡγησόμεσθα πρῶτον.
Τρ. πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
Τρυγαῖος ὡθμονεὺς ἐγώ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων τὸν δημότην ὅμιλον,
καὶ τὸν γεωργικὸν λεών, Ὑπέρβολόν τε παύσας.
Χο. ἄγε δή, τί νῷν ἐντευθενὶ ποιητέον;
Τρ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ ταύτην χύτραις ἱδρυτέον;

916. *φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.* Olim legebant *φήσεις, τί δῆτ' ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.* Sic vero versus justo longior est, in quo pes totus redundat. In A. vox *νέου* omissa: in B. voculæ *τί δῆτ'* omissæ, sententia affirmativa, absque interrogationis signo in fine. Verum hoc est et sincerum.

φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν. In duabus primariis editt. legitur hic versus, ut scriptus est in A.

φήσεις τί δῆτ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου λεπάστην;

mendose, quia spondeus est in sexta sede. Ant. Fracinus vocem *νέου* e codice inseruit; recte quidem: nam in ea vis major est sententiæ: sed spurias voces, quæ ejiciendæ erant, male retinuit. Lectionem ab eo invectam exhibent novissimæ editiones, juxta quam versus justo longior est, toto pede extra numerum excurrente. Vera est ea, quam in cod. B. serius quam par fuerat animadversam, reponimus. Nec tamen codices excutiendi erant, ut ex illis erueretur hæc lectio. Si vel Kusterus vel ego editiones diligentius inspexissemus, eampse, plane ut hic proposita est, reperissemus in Frobeniana et in binis minoribus Batavis. Scilicet vidit Gelenius, qui sic e conjectura emendavit, voculas *τί δῆτ'* a mala manu huc revocatas fuisse e v. 863. Eadem sententia sic affirmative sine interrogatione expressa est Equit. 1388.

918. *Τρυγαῖος ὡθμονεὺς ἐγώ.* Hic et sequens versiculus in unum vulgo conjuncti sunt, omisso nomine *Τρυγαῖος.* Ut eos exhibui, sic scripti et digesti sunt in B. Metri autem ratio requirit, ut scribatur, *ὡθμονεὺς* quod cod. B. exhibet *'Αθμονεύς.*

Prima in *'Αθμονεὺς* corripitur. Dicitur autem per crasin Atticam *ὡθμονεὺς* pro *ὁ 'Αθμονεύς,* ut *ὦρχων, ὡττικός, ὡπαιτῶν.* Vide ad Nub. 1274. Hujusmodi occurrunt infinita. Sic vero scribi in senario ex metrica ratione minime necesse erat, et optime constat metrum in vulgata lectione:

πολλων | γαρ ὑ | μιν αξ | ιος Αθ | μονευς | εγω.

Alibi occupatum animum habebat Dawesius, quando numeros illos vitii damnavit. Quod autem pro *ἄξιος* reponat *αἴτιος,* ut in Acharn. v. 633. id non ita hic probo, ut in altero loco. Illic sententia ex ipsa colligitur Chorum significare velle, poëtam suum Atheniensibus bonorum multorum causam exstitisse:

φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητής.

Hic vero *πολλῶν ἄξιος* sententia satis aptum est, ut locum tueri possit: nec video cur *πολλῶν ἄξιος,* ut *πολλοῦ ἄξιος,* græce non dicatur. Hoc forte observo in Lysiæ orat. contra Theomnestum initio: *νυνὶ δὲ αἰσχρόν μοι εἶναι δοκεῖ, περὶ τοῦ πατρὸς, οὕτω πολλοῦ ἀξίου γεγενημένου καὶ ὑμῖν καὶ τῇ πόλει, μὴ τιμωρήσασθαι τὸν ταῦτ' εἰρηκότα.* In *πολλῶν ἄξιος* ellipsis est substantivi *τιμῶν,* vel similis alius.

923. Vide Suidam in *χύτραις ἱδρυτέον.*

Χο. χύτραισιν; ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον;
Τρ. τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε Λαρινῷ βοΐ;
Χο. βοΐ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν πoι δέοι.
Τρ. ἀλλ' οἷ παχείᾳ καὶ μεγάλῃ;
Χο. μή, μή.
Τρ. τιή;
Χο. ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνία.
Τρ. τί δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν;
Χο. οἷ.
Τρ. οἷ;
Χο. καὶ μὰ Δί'.
Τρ. ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἰωνικὸν
τὸ ῥῆμά γ'.
Χο. ἐπίτηδές γ', ἵν', εἰ τῇ 'κκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοι τις, οἱ καθήμενοι
ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ἰωνικῶς ΟΪ.—
Τρ. εὖ τοι λέγεις.
Χο. καὶ τἄλλα γ' ὦσιν ἤπιοι·
ὥστ' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους,
καὶ τοῖσι συμμάχοισι πρᾳότεροι πολύ.
Τρ. ἴθι νυν, ἄγ', ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβών·
ἐγὼ δὲ ποριῶ βωμὸν ἐφ' ὅτου θύσομεν.
Χο. ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ γε, χ' ἡ Τύχη κατορθοῖ,
χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ' ἑτέρῳ

926. *βοΐ—βοηθεῖν.* Jocus e paronomasia. Sunt apud Romanum Comicum talia innumera: sed apud eum non memini exemplum legere, quod ad hunc versum laudat Berglerus, *pernis pernicies veniet.* Nescio an ille Plauti locum mendæ suspectum habuerit, volueritque emendare, quod moniturus fuisse pro suo more videtur. Est ergo *μνημονικὸν ἁμάρτημα.* Leguntur in Captivis iv. 3. hi versus:

Quanta pernis pestis veniet! quanta labes larido!
quanta sumini absumedo! quanta callo calamitas!
quanta laniis lassitudo! quanta porcinariis!

Simile est istud in Men. iv. 2. 46. *palla pallorem incutit.*

929. *τί δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν.* Legendum mihi videtur *τῷ δὴ*, id est *τίνι δὴ*—Istud *τί* male repetitum e v. 925. Post scriptam hanc notam, aliud in Fracini editione quærens, forte animadverto eum sic edidisse, *τῷ δὴ*—et ex eo Frobenium, ita ut mirer bonam illam lectionem in Kusterianam non immigrasse.

932. *ἵν', εἰ τῇ 'κκλησίᾳ ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοι τις*—Sic scripserat Comicus. Ex interlineari glossa irrepsit in textum *ἐν*, et *εἰ*, quo sententia carere non potest, extrusit. Inepta est vulgata lectio:

ἐπίτηδές γ', ἵν' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγει τις.

Nihil frequentius ellipsi ista præpositionis *ἐν*. Perinde est *λέγειν τῷ δήμῳ* et *ἐν τῷ δήμῳ*, *λέγειν τῇ ἐκκλησίᾳ* et *ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ*.

τούτων κατὰ καιρὸν ἅπαντα.

Τρ. ὡς ταῦτα δῆλά γ' ἔσθ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή.

Χο. ἐπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ
σοβαρὰ θεόθεν κατέχει πολέμου
μετάτροπος αὔρα.
νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς
εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.

Τρυγαῖος.

τὸ κανοῦν πάρεστιν, ὀλὰς ἔχον, καὶ στέμμα, καὶ μάχαιραν,
καὶ πῦρ γε τουτὶ, κοὐδὲν ἴσχει, πλὴν τὸ πρόβατον, ἡμᾶς.

Χο. οὔκουν ἁμιλλήσεσθον;
ὡς, Χαῖρις ἢν ὑμᾶς ἴδῃ,
πρόσεισιν αὐλήσων ἄκλη-
τος, κᾆτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ἐγὼ,
φυσῶντι καὶ πονουμένῳ
προσδώσετε δήπου.

Τρ. ἄγε δὴ, τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα,
περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.

Οι. ἰδού· λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.

Τρ. φέρε δὴ, τὸ δαδίον τόδ' ἐμβάψω λαβών.
σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν,
καὐτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοὶ,
καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥίπτε τῶν κριθῶν.

942. θύρασι. Vide not. ad Thesm. 69.

947. Post hunc versum in codd. meis et in primariis editt. lacuna est usque ad v. 1012. Qui deerant versus lxiv. primus ex integriore codice protulit in lucem Ant. Fracinus.

951. ὡς, Χαῖρις ἢν ὑμᾶς ἴδῃ. Sunt hi versus omnes iambici, quorum labem Fracinus non animadvertit. Turpiter claudicat: ὡς, ἢν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ.

953. τος, κᾆτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ἐγὼ,
φυσῶντι —
Contra vero in metricam legem peccat, si in pyrrichium ὄντι, ut vulgo, desinat.

957. ἐπιδέξια, una voce. Vide Valckenarium ad Hippol. 1360. Male Fracinus, et ex eo reliqui, divisim ἐπὶ δεξιά.

959. τὸ δαδίον. In Fracini editione δαδίον, depravatum ex δαλίον. Vulgatissimum est, quod alibi observavi, proclivem lapsum in permutatione literarum Δ. Λ. multis mendis ortum dedisse. Suidas veram hujus loci lectionem adfirmat. δαλίον. οὕτως οἱ Κωμικοὶ διὰ τοῦ λ. Φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω. ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός. οἱ δὲ δαδίον γράφουσι. Erudita est ad illum Suidæ locum Kusteri nota. Hesychius: δαλίον. δαλόν. ἐν ταῖς ἱεροποιΐαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν εἰς τὴν χέρνιβα, καὶ περιῤῥαίνειν τὸν βωμόν. Hujus moris mentio est apud Comicum in Lys. 1129.

οἳ μιᾶς ἐκ χέρνιβος
βωμοὺς περιῤῥαίνοντες —

Et apud Euripidem Hercule Fur. 930.

μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν,
εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν, Ἀλκμήνης τόκος.

Οι. ἰδού.
Τρ. ἔδωκας ἤδη;
Οι. νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων, ὅσοιπερ εἰσὶ, τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.
Τρ. οὐχ αἱ γυναῖκες ἔλαβον;
Οι. ἀλλ' ἐς ἑσπέραν
δώσουσιν αὐταῖς ᾧνδρες.
Τρ. ἀλλ' εὐχώμεθα.
τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;
Οι. τούτοις φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κἀγαθοί.
Τρ. τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας;
Οι. οὐ γάρ, οἵ τινες,
ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονὶ,
ἐς ταυτὸ τοῦθ' ἑστᾶσ' ἰόντες χωρίον;
Τρ. ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχώμεθ', εὐχώμεσθα δή.
ὦ σεμνοτάτη βασίλεια, θεὰ
πότνι' Εἰρήνη,
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,
δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.
Χο. δέξαι δῆτ', ὦ πολυτιμήτη,
νὴ Δία, καὶ μὴ ποίει γ', ἅπερ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες.

965. Jocus est in ambiguitate significationis. κριθὴ enim, ut ἐρέβινθος, virile membrum notat. Suidas: κριθὴ, τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον· τὸ δὲ γυναικεῖον, μύρτον. καὶ κριθήδιον ὑποκοριστικῶς. Pro μύρτον in scholiis a Fracino editis est βύσσον. Vide Hesychium in βύττος.

966. ἐς ἑσπέραν. Hic, ut Conc. 1047. edere debebam εἰς ἑσπέραν.

967. δώσουσιν αὐταῖς ᾧνδρες. Sic; ut congruat cum præcedenti αἱ γυναῖκες.

968. Nescio cur recentiores editores a Fracino desciverint, cujus lectionem revocavimus, mutata tamen interpunctione, quam ille pessime statuerat. Adludit ad sacrificiorum ritum, in quibus præco clamabat τίς τῇδε; Respondebat vero sacris operantium turba, πολλοὶ κἀγαθοί. Ideo Trygæus dicit:

τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;

At in Kusteri editione Trygæo tribuuntur hæc verba sensu cassa: τίς τῇδε ποῦ ποτ' ἐστί; huicque famulus respondet, πολλοὶ κἀγαθοί.

969. τούτους; Fracinus τοῖσι. Perperam nam articulum ὁ loco pronominis demonstrativi non adhibent Comici. Vide ad Plutum 44.

971. ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονί. Sensus paulo obscurior. Vult Scholiastes Trygæum cum famulis Chori personas aqua perfudisse ridiculi causa. καταχεῖ δὲ αὐτῶν (τῶν χορευτῶν) ὕδωρ ἐπὶ γέλωτι, πρὸς οὐδενὶ ἑτέρῳ. Qua in explicatione præter ipsam explicationem nihil est ridiculi. Non enim quæ præcedunt ad χορευτὰς referuntur, sed ad ipsos spectatores. καταχεῖν ὕδωρ metaphorice idem significat, quod πλύνειν Acharn. 381. Epul. iv. πλυνὸν ποιεῖν, Pl. 1061. id est λοιδορεῖν.

καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι
τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν·
κἄν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς,
ἀναχωροῦσιν·
κᾆτ', ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν.
τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ' ἡμᾶς.
Τρ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν
γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
ἡμῖν, οἵ σου τρυχόμεθ' ἤδη
τρία καὶ δέκ' ἔτη.
λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς,
ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
τὰς περικόμψους, αἷς στωμυλλόμεθ'
εἰς ἀλλήλους· μίξον δ' ἡμᾶς
τοὺς Ἑλλήνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς
φιλίας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμῃ
τινὶ πραοτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν.
καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων,
σικύων πρῴων, μήλων, ῥοιῶν,
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους·
καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας,
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι
Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς. κᾆτα Μελάνθιον

981. Quod meretricum hic describitur artificium, id mulieribus laudi vertitur in Thesm. 797.

κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ
κακὸν τεθεᾶσθαι·
κἂν αἰσχυνθεῖσ' ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλ-
λον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὖθις παρακύψαν ἰδεῖν τὸ κακόν.

Piget monere ν paragogicum quoties ad metri præscriptum addiderim.

990. Ex hoc loco manifesto liquet prodiisse hoc drama anno belli xiii. id est Olymp. xc. an. i. Archonte Astyphilo. In σοῦ τρυχόμεθα subauditur πόθῳ. *E notis Palmerii.*

991. κορκορυγάς. βοὰς, ταραχὰς, θορύβους. Lys. 490.

οἱ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες,
αἰεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων.
ἀντὶ τοῦ, ταραχὰς ἐκίνουν.

992. In *Lysistrata* 554.

οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἑλ-
λησι καλεῖσθαι.

ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγοράν·
τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν·
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας,
ΟΛΟΜΑΝ, ΟΛΟΜΑΝ, ΑΠΟΧΕΙΡΩΘΕΙΣ
τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.
ταῦτ', ὦ πολυτίμητ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου.

Οι. λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς
σφάξεις τὸν οἶν.

Τρ. ἀλλ' οὐ θέμις.

Οι. τιὴ τί δή;

Τρ. οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ' αἱματοῦται βωμός. ἀλλ' εἴσω φέρων,
θύσας, τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε,
χ' οὕτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.

Χο. σὲ δὴ θύρασι χρὴ μένοντα νῦν
σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως
τά τε πρόσφορ' ἅπαντ' ἐπὶ τούτοις.

Τρ. οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;

Χο. πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ', ὅσα χρὴ
σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς, ὁπόσα
χρεών ἐστι τὸν σοφῇ δόκιμον
φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ;

Τρ. ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,

1014. τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας. Id est, ut Acharn. 894. dixit, τὰς ἐντετευτλανωμένας.

1018. τὸν οἶν. Sic duo codd. et primariæ editt. e quibus a Berglero bene revocatum fuit. In Frobeniana τὸν ὄν, typothetæ, ut videtur, errore. Nomina ista permutata fuerant etiam in Av. 566.

1029. Multa in horum versuum vulgata lectione scabies:

ἐπὶ χρεὼν τόν γε σοφῇ δόκιμον
φρενὶ καὶ πορίμῳ τῇ τόλμῃ.

Ineptum est γε in priori versiculo: ineptior adhuc articulus τῇ in altero. Absolute πορίμῳ τόλμῃ dicere debuit Comicus, ut σοφῇ φρενί. Horum uni non magis articulus adjungi debuit, quam alteri. Imperitum Grammaticum hæc redolent, ad præceptam animo formam metra redigentem. Sunt vero versiculi isti iambici, sic optime scripti et digesti in B.

χρεών ἐστι τὸν σοφῇ δόκιμον
φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ.

χρεὼν in unam syllabam coalescit.

1031. τὸν Στιλβίδην. Fuit Stilbides haruspex celebris, quem Athenienses ad expeditionem Siculam secum duxerunt. Illius meminit etiam Eupolis in versibus a Scholiasta prolatis:

τίν' οὖν μετίλθω δῆτά σοι τῶν μάντεων;
πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων; ἢ Στιλβίδης;

Dixerat paulo ante Trygæus: *Nonne tibi videor, ut peritus haruspex, cremia ponere?* Nunc vero in eodem persistens joco ait: *Incensi ligni fumus haruspicem lædit.* Sed pro *haruspice* Stilbidem nominat. Nulla

καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσει.

Χο. τίς οὐκ ἂν ἐπαινέσειεν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅστις πολλ' ἀνατλὰς, ἔσωσε τὴν ἱερὰν πόλιν;
ὥστ' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ὢν ζηλωτὸς ἅπασιν.

Οι. ταυτὶ δέδραται. τίθεσο τὼ μηρὼ λαβών·
ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα.

Τρ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλ' ἥκειν ἐχρῆν.

Οι. ἰδοὺ πάρειμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;

Τρ. ὄπτα καλῶς νῦν ταῦτα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
προσέρχεται δάφνῃ τις ἐστεφανωμένος.
τίς ἆρα ποτ' ἐστίν;

Οι. ὡς ἀλαζὼν φαίνεται·
μάντις τις ἔστιν.

Τρ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' Ἱεροκλέης.

Οι. αὐτός γέ που 'σθ' ὁ χρησμολόγος, οὐξ Ὠρεοῦ.
τί ποτ' ἆρα λέξει;

Τρ. δῆλος ἔσθ' οὗτός γ', ὅτι
ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς.

Οι. οὐχ· ἀλλὰ κατὰ τὴν κνίσσαν εἰσελήλυθε.

Τρ. μὴ νῦν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν.

Οι. εὖ λέγεις.

Ιε. τίς ἡ θυσία ποθ' αὑτηῒ, καὶ τῷ θεῶν;

Τρ. ὄπτα σὺ σιγῇ, κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

Ιε. ὅτῳ δὲ θύετ', οὐ φράσεθ';

Τρ. ἡ κέρκος ποιεῖ
καλῶς;

Οι. καλῶς δῆτ', ὦ πότνι' Εἰρήνη φίλη.

Ιε. ἄγε νυν ἀπάρχου, κᾆτα δὸς τἀπάργματα.

Τρ. ὀπτᾶν ἄμεινον πρῶτον.

Ιε. ἀλλὰ ταυταγὶ
ἤδη 'στὶν ὀπτά.

Τρ. πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ.

hic allusio ad τίλζειν splendere, quod esset perpol quam frigidum.

1037. In binis codd. male οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ἂν ζηλωτὸς—

1055. ποιεῖ καλῶς; Sic, ut in B. interrogative.

κατάτεμνε. ϖοῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.

Ιε. ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

Τρ. μεμνήμεθα.
ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον;

Ιε. ἢν φράσῃς.

Τρ. μὴ διαλέγου
νῷν μηδέν· Εἰρήνῃ γὰρ ἱερᾷ θύομεν.

Ιε. ὦ μέλεοι θνητοὶ, καὶ νήπιοι---

Τρ. ἐς κεφαλήν σοι.

Ιε. οἵ τινες, ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες,
συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις---

Οι. αἰβοῖ, βοῖ.

Τρ. τί γελᾷς;

Οι. ἥσθην χαροποῖσι ϖιθήκοις.

Ιε. καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι ϖέπεισθε,
ὧν δόλιαι ψυχαὶ, δόλιαι φρένες.

Τρ. εἴθε σου εἶναι
ὤφελεν, ὦ 'λαζὼν, οὑτωσὶ θερμὸς ὁ ϖλεύμων.

Ιε. εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
μηδὲ Βάκις θνητοὺς, μηδ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὐτὸν---

Τρ. ἐξώλης ἀπόλοι', εἰ μὴ ϖαύσαιο βακίζων.

Ιε. οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τότε ϖρῶτον---

Τρ. τοῖς ἁλσί γε ϖαστέα ταυτί.

Ιε. οὐ γάρ ϖω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι
φυλόπιδος λῆξαι, ϖρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ·
ἕως ἡ σφονδύλη φεύγουσα ϖονηρότατον βδεῖ,
χ' ἡ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,
τουτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην ϖεποιῆσθαι.

1060. Hic ut in aliis impressis omnibus, ita etiam in binis codd. distinctæ sunt personæ pessimum ad modum. Eas e manifesta loci sententia in ordinem optime restituit in versione Berglerus, quem et nos secuti sumus. In binis codd. scriptum in v. 1062. ἱερᾷ, non, ut vulgo, ἱερά. *Sanctæ Paci sacra facimus.*

1066. αἰβοῖ, βοῖ. Sic optime scriptum in A. Vulgo αἰβοῖ, αἰβοῖ. pessumdato, ob redundantem syllabam, versu.

1067. ἀλωπεκιδεῦσι. Sic bini codd. et priscæ editt. recte. Nescio unde in recentiores venerit ἀλωπεκίδισσι. Sincera forma est ἀλωπεκιδεὺς, ut πελαργιδεὺς Av. 1356. περιστεριδεὺς apud Suidam in Χαιριδεῖς. Vide Valckenarium in Annotat. ad Theocriti Adoniaz. 121.

1077. ἕως ἡ—Sic scriptum oportuit, non, ut vulgo, ὡς ἡ. Nullibi ὡς adhibetur pro ἕως, *dum, donec, quamdiu.* Apud Homerum 'Ιλ. ε'. 539.

ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην.

Eodem modo heroicis priscis poëtis ἕως ἡ pes erat spondeus, coalitis in unam duabus primis syllabis.

Τρ. ἀλλὰ τί χρῆν; ἡμᾶς οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας,
ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μεῖζω,
ἐξὸν σπεισαμένοις κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;
Ιε. οὔ ποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.
Τρ. οὔ ποτε δειπνήσεις τοῦ λοιποῦ γ' ἐν Πρυτανείῳ,
οὐδ' ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.
Ιε. οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
Τρ. ἆρα φενακίζων ποτ' Ἀθηναίους ἔτι παύσει;
Ιε. ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆρα θεοῖσιν;
Τρ. ὅνπερ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὅμηρος·
Ὣς οἱ μὲν, νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο,
Εἰρήνην εἵλοντο, καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
ἔσπενδον δεπάεσσιν· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον·
χρησμολόγῳ δ' οὐδεὶς ἐδίδου κώθωνα φαεινόν.
Ιε. οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα.
Τρ. ἀλλ' ὁ σοφός τοι, νὴ Δί', Ὅμηρος δεξιὸν εἶπεν·
Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος.
Ιε. φράζεο δὴ, μή πως σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
ἴκτινος μάρψῃ.
Τρ. τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου,
ὡς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγχνοις ἐστὶν ὁ χρησμός.
ἔγχει δὲ σπονδὴν, καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί.
Ιε. ἀλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.
Τρ. σπονδὴ, σπονδή.

1081. διακαυνιάσαι. Hesychius: διακληρώσασθαι. καυνὸς γὰρ, ὁ κλῆρος. Vide Interpp. ad mendosam glossam διακαυκανιάσαι.

1097. Versus sunt Homeri ex Iliadis ι. 63, 64.

1099. μή πως σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας ἴκτινος μάρψῃ. Male hæc vertit Berglerus: *Ne dolo aliquo mentem tuam decipiens* TE *milvius prehendat.* Nempe constructionem sic instituebat: μήπως σε ἴκτινος μάρψῃ, φρένας ἐξαπατήσας δόλῳ. At vero ordo est: μήπως σε ἐξαπατήσας φρένας δόλῳ ἴκτινος μάρψῃ—Quid? τὰ σπλάγχνα, de quibus est sermo. Prodigiosum, si miluus Trygæum unguibus prehensum abrepturus fuisset. ἐξαπατήσας σε φρένας est pro ἐξαπατήσας σου φρένας. Elegantis hujus constructionis exempla apud quosvis poëtas obvia. Noster Av. 497.

—καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον.

985.

—χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ.

Ach. 1029.

ὑπάλειψον εἰρήνη με τὼ 'φθαλμὼ ταχύ.

Vide quæ notavimus ad Æschyli S. Th. 836. Ceterum post μάρψῃ punctum, quod est signum absolutæ sententiæ, poni non debuit. Imperfectus enim est Hieroclis sermo, quem perculsus his vocibus ἴκτινος μάρψῃ Trygæus abrumpit. *Vide ne dolo aliquo mentem tuam decipiens miluus, corripiat*—TR. *Istuc tu cave.*

Ιε. ἔγχει δὴ κἀμοὶ, καὶ σπλάγχνων μοῖραν ὄρεξον.
Τρ. ἀλλ' οὔπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν·
ἀλλὰ τόδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.
ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.
Ιε. πρόσφερε τὴν γλῶτταν.
Τρ. σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκε.
Ιε. σπονδή.
Τρ. καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβὲ θᾶττον.
Ιε. οὐδεὶς δώσει μοι τῶν σπλάγχνων;
Τρ. οὐ γὰρ οἷόν τε
ἡμῖν πρὶν διδόναι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.
Ιε. ναὶ πρὸς τῶν γονάτων.
Τρ. ἄλλως, ὦ 'τὰν ἱκετεύεις·
οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
ἄγε δὴ, θεαταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε
μετὰ νῷν.
Ιε. τί δ' ἔγωγε;
Τρ. τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.
Ιε. οὔ τοι, μὰ τὴν Γῆν, ταῦτα κατέδεσθον μόνω,
ἀλλ' ἁρπάσομαι σφῷν αὐτά. κεῖται δ' ἐν μέσῳ.
Τρ. παῖ, παῖε, παῖε τὸν Βάκιν.
Ιε. μαρτύρομαι.
Τρ. κἄγωγ', ὅτι τένθης εἶ σὺ κἀλαζὼν ἀνήρ.
παῖ' αὐτὸν, ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζόνα.
Οι. σὺ μὲν οὖν· ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κῳδίων,

1112. πρὶν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ. Sic liquido scriptum est in B. cum levi tamen in accentu menda, πρὶν κὲν—Satis temere, ne gravius dicam, auctor *Doctrinæ Particularum* p. 1099. Devarium reprehendit, vere asserentem πρὶν ἂν cum subjunctivo semper construi; quod ille ut falsum esse evincat, priorem illum adducit Comici versum, in quo ὑμεναιοῖ optativum esse ait. Nescio quibus græcæ linguæ rudimentis optimus ille vir eruditus fuerit: at ego, qui Clenardi Institutionibus, Caninii Hellenismo, Welleri Grammatica usus sum, ubique vidi subjunctivi verborum in όω, seu tertiæ conjugationis contractorum, secundam et tertiam singularem contrahi in οῖ. χρυσόῃς, χρυσοῖς. χρυσόῃ χρυσοῖ. Proinde ὑμεναιόῃ, ὑμεναιοῖ.

1119. παῖ, παῖε, παῖε τὸν Βάκιν. Sic optime Dawesius. Excidit in libris omnibus prima hujus versus syllaba.

1122. τουτονὶ eundem haruspicem notat, ipsum Hieroclem. Nescio quid Berglerus de alio sacerdote Hieroclem comitante somniaverit, fretus loco in *Ranis* pessime ab interpretibus accepto, aliisque aliarum fabularum locis, in quibus compellantur famuli, *quos nemo antea putasset adfuisse*. Nimirum quia personæ mutæ sunt, eorum in personarum syllabo mentio facta non fuit; sed per se satis intelligitur eos in scena adfuisse. Hic vero nullus alius est in scena sacrificus præter Hieroclem, qui prodierat pellibus aliquot involutus, quas nempe e sacris quibus eodem die præfuisse fingitur, abstulerat, juxta morem ad Thesm. 758. et Pl. 1185. observatum.

ἃ 'λάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
οὐ καταβαλεῖς τὰ κῴδι', ὦ Θυηπόλε;
ἤκουσας; ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ 'Ωρεοῦ.
οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς 'Ελύμνιον;

Ημ. ἥδομαι, ἥδομαι,
κράνους ἀπηλλαγμένος,
τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις,
ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων
μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων,
συγκέας τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ
δανότατα τοῦ θέρους
ἐκπεπιεσμένα,
κἀνθρακίζων τοῦ 'ρεβίνθου,
τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
χᾆμα τὴν Θρᾶτταν κυνῶν,

1132. μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων. Sic bini codd. recte, et ad sensum, et ad metrum, ut ex collatione antistrophici versus 1164. liquet. Perperam vulgo ἑτέρων.

1133. Vulgo legitur οὐκ ἐᾶς τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ—sine ullo sensu. Pejus in A. si quid pejus esse potest, οὐκ ἐάσω τῶν ξύλων. Manifesta sinceræ lectionis vestigia. ΣΥΓΚΕΑΣ ab imperito librario mutatum fuit in ΟΥΚ ΕΑΣ. Certum est scripsisse Comicum vel ἐγκέας vel συγκέας. Hoc, quod prætuli, ad depravatam lectionem propius accedit. *Comburens ligna aridissima.* De hoc participio vide Piersonum ad Mœrin p. 231. ἐγκέας, esset *in camino urens.* Hoc fere adsecutum fuisse Berglerum video, qui conjecit ἐκκέας. Vim verbi διέλκειν explicat Toupius ad Suidam iii. 285.

1138. χᾆμα τὴν Θρᾶτταν κυνῶν. Male olim legebant κινῶν. Versus enim hic trochaicus est, vel esse debet, dimeter catalect. ut antistrophicus 1170. At vero claudicaret, spondeo tertiam sedem tenente, siquidem prima in κινῶν longa est. Eadem hunc versum invasit corruptela, quam primus observavi in Ran. 543. ubi pro κινῶν ὀρχηστρίδ', statui reponendum esse φιλῶν ὀρχηστρίδ'. Nec me illius emendationis admodum pœnitet. Certum est enim φιλεῖν eo quo dixi sensu a Græcis usurpatum fuisse. Sic Latini etiam *amare* adhibent. In Plauti *Rudente* ii. 6, 7. percontanti Sceparnionem lenoni quanam facie essent mulierculæ, quas in fano Veneris sedere dixerat, respondet ille:

Scitula.
vel ego AMARE utramvis possim, si probe appotus siem.

Quin vero φιλῶν hic etiam reponam obstat codicis B. scriptura, ad quam olim non adverteram, quamque nunc primum deprehendo. Liquido exhibet τὴν Θρᾶτταν κυνῶν. Quum sæpissime librarius illius codicis literas ι ei υ commutarit: quod et plerisque omnibus solemne est, haud affirmarim in *Ranarum* loco, ubi distincte κινῶν scripsit, scribere etiam κυνῶν eum debuisse, ut nec satis scio an ex errore hic κυνῶν scripserit, quum ob oculos habuisset κινῶν. Utut ista sunt, certum est κινῶν hic metrum respuere, κυνῶν vero, *osculans*, et metro et sententiæ apprime convenire. Alibi etiam verba illa commutata vidimus. In Acharn. 1209. ubi bene vulgo legitur, adstipulante eodem codice:

τί με τὺ κυνεῖς:—τί με σὺ δάκνεις;

alii duo Regii habent κινεῖς, quod pravum esse, sententia, maxime vero metrum ostendit. Est enim versus ille dimeter iambicus, cujus in secundam sedem spondeus recipi non potest. Nec reluctabor, si quis in *Ranarum* supradicto versu pro κινῶν vel φιλῶν, reponendum censeat κυνῶν, e quo probabilius est vulgatum ortum fuisse, quam e glos-

τῆς γυναικὸς λουμένης.
οὐ γάρ ἐσθ' ἥδιον, ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα,
τὸν θεὸν δ' ἐπιψεκάζειν, καί τιν' εἰπεῖν γείτονα·
Εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δρῶμεν, ὦ Κωμαρχίδη;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἄφαυε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μίξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω τοῦ χωρίου.
οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον,
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον·
κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω·
ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον, καὶ λαγῷα τέτταρα,
εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα, κἀκυδοιδόπα·
ὧν ἔνεγκ', ὦ παῖ, τρί' ἡμῖν, ἓν δὲ δοῦναι τῷ πατρί.
μυρρίνας αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
χἄμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος, κὠφελοῦντος
τοῦ θεοῦ τἀρώματα.

Ημ. ἡνίκ' ἂν ἀχέτας
ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον,
διασκοπῶν ἥδομαι
τὰς Λημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἤδη·
τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει·
τόν τε φήληχ' ὁρῶν οἰδαίνοντ'·

sa, ut alioquin haud inepte conjeceram.

1140. ἔσθ' ἥδιον. Sic recte in B. Vulgo claudicante versu, ἐστιν ἥδιον.—ἢ τυχεῖν ἐσπαρμένα, nimirum τὰ σπέρματα, quod perinde est ac si dixisset ἢ ἐσπάρθαι μὲν ἤδη. Nullam causam video cur Marklandus ad Iphigeniam A. 254. legerit ἢ 'ντυχεῖν, pro ἢ εὐτυχεῖν.

1142. τηνικαῦτα. Sic ad metri legem scriptum oportuit. Vulgo τηνικάδε. Illud rursus occurrit 338. et infra 1171. 1176. Pejus in A. εἰπέ μοι τί δ' ἂν τηνικάδε—

1148. παρδακὸν, δίυγρον. Ita Scholiastes et Hesychius.

1158. τοῦ θεοῦ τἀρώματα. Versiculus hic est et esse debet dimeter trochaicus catalecticus, ut et ultimus alterius epirrhematis, quicum hunc congruere necesse est. Kusterus istud si animadvertisset, nunquam venisset illi in mentem, depravatam esse lectionem, scribendumque τἀρόματα. Vide, si tanti est, illius indicem in ἀρώματα.

1164. τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει. Scholiastes legisse videtur πρῷμον, quod exstat in Vesp. 264. τῶν καρπίμων ἅττα μή 'στι πρῷμα. Istud πρῷον pro scripturæ compendio accepit librarius codicis A. pleneque scripsit πατρῷον.

εἶθ᾽ ὁπόταν ᾖ πέπων,
ἐσθίω, κἀπέχω,
χἄμα φήμ᾽, Ὧραι φίλαι· καὶ
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι·
κᾆτα γίγνομαι παχὺς
τηνικαῦτα τοῦ θέρους
μᾶλλον, ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων,
τρεῖς λόφους ἔχοντα, καὶ φοινικίδ᾽ ὀξεῖαν πάνυ,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·
ἢν δέ που δέῃ μάχεσθαι ᾽χοντα τὴν φοινικίδα,
τηνικαῦτ᾽ αὐτὴ βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν·
κᾆτα φεύγει πρῶτος, ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν,
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ᾽ ἕστηκα λινοπτώμενος.
ἡνίκα δ᾽ ἂν οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετὰ,
τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. Αὔριον γ᾽ ἔσθ᾽ ἡ ᾽ξοδος·
τῷ δὲ σιτί᾽ οὐκ ἐώνητ᾽· οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών·
εἶτα προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίονος,
εἶδεν αὐτὸν, κἀπορῶν ἔθει κακὸν βλέπων ὀπόν.
ταῦτα δ᾽ ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι· τοὺς δ᾽ ἐξ ἄστεος

1171. Sententia cum hoc versu non absolvitur: quod sequitur *μᾶλλον* refertur ad v. 1161. *ἥδομαι διασκοπῶν τὰς ἀμπέλους μᾶλλον, ἢ προσβλέπων ταξίαρχον.* Perperam hujus versus in fine punctum vulgo positum; sed quod longe ineptius est, titulus cubitum longis literis excusus sententiam intersecat, ejusque nexum lectorem non sinit animadvertere.

1173. *φοινικίδ᾽ ὀξεῖαν πάνυ.* Berglerus vertit: *rubram galeam acutam admodum.* Quam concinnum sit hoc et elegans, viderit Burmannus. Ego absurdum esse aio. *φοινικὶς* nunquam *galeam* significavit. Vide Pl. 731. 735. ubi Pluti caput galea non erat involutus. Neque Periclidas Lacon, quum ad aram sederet *ὠχρὸς ἐν φοινικίδι*, (Lys. 1140.) galeam habebat in capite. *φοινικὶς* hic, ut in *Lysistratæ* loco, militare sagum, seu chlamydem significat, quæ plerumque apud alias gentes, apud Lacedæmonios semper, punicea erat. *ὀξεῖαν* autem neutiquam significat *acutam.* Ad colorem refertur, vividumque, saturum et intentiorem notat. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 398.

1175. *μάχεσθαι ᾽χοντα.* Sic melius scribitur, quam, ut vulgo, *μάχεσθ᾽ ἔχοντα.*

1176. *βάμμα χεζικηνικόν.* Vulgo *Κυζικηνικὸν*, frigide et inepte. Perierat facetus jocus, quem ingeniose restituit acutus Britannus, Jer. Markland ad Euripides Suppl. 1181. Probe jam intelligitur quam ridiculus sit Berglerus cum sua *galea*, quam hic etiam ingeminat. Si cui forte e subito metu profluat alvus, fœda tinctura infici possit ejus chlamys, non vero galea. Perperam vulgo *αὐτὸς* pro *αὐτὴ*, scilicet *ἡ φοινικὶς*, quam prius dicebat ille *εἶναι βάμμα Σαρδιανικὸν*, at postquam conspecto hoste pugnare oportet, *αὐτὴ βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν.*

1184. *ἔθει κακὸν βλέπων ὀπόν.* Sic optime A. Vulgo solœce, et repugnante metro *τὸ κακόν.* Est autem *κακὸν ὀπὸν βλέπειν* idem quod *βλέπειν νάπυ, βλέπειν κάρδαμα*, aliaque hujus generis apud Comicum frequentia. Vide ad Acharn. 254.

ἧττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ῥιψάσπιδες.
ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ μὲν δή μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ, ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ, ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ, ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ, ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ, ΔΟΡΥΞΟΟΣ, ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ, ΧΟΡΟΣ.

Τρ. ΙΟΥ, ἰού.
ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηΐ·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελος ἔστ' αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ' ἐπείσφερε τὰς ἀμύλας καὶ τὰς κίχλας,
καὶ τῶν λαγώων πολλὰ, καὶ τοὺς κολλάβους.
Δρ. ποῦ, ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν;
Τρ. ἀναβράττω κίχλας.
Δρ. ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ
δέδρακας, εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ
οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου·
νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ·
ὁδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς.
ἀλλ', ὦ Τρυγαῖε, τῶν δρεπάνων τε λάμβανε,
καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει, προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου.

1193. *ταυτηΐ.* Parepigraphe est ad hunc versum: *περικεφαλαίαν δίδωσιν, ἵνα τοῖς λόφοις ἀπομάττῃ τὴν τράπεζαν.*

1198. *ὅσ', quanta.* Vulgo *ὅς, qui.*

1201. Vulgo legitur claudicante versu:

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ.

Nullibi præterquam hoc in versu, et in *Pluti* 1019. occurrit apud Comicum nomen *δραχμὴ*, priori longa. Manifestum est librariorum culpa syllabam excidisse. Dawesius Misc. Crit. p. 203. conjecerat:

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐγὼ 'μπολῶ.

Probabilius mihi videtur id quod reposui:

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ.

αὐτὰ, id est *τὰ δρέπανα.* *Personne n'auroit voulu d'une faux pour un morceau de pain, et maintenant je* LES *vends un louis.*

1204. In A. sic scriptus et distinctus hic versus:

καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει προῖκα. καὶ ταυτὶ δέχου.

Eadem est in B. scriptura, sed sine interpunctione. Perperam vulgo:

καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει. προῖκα γὰρ ταυτὶ δέχου.

ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα, κἀκερδαίνομεν,
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.
Τρ. ἴθι νυν, καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ', εἴσιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα. καὶ γὰρ ουτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.
Λο. οἴμ', ὥς προθέλυμνόν μ', ὦ Τρυγαῖ, ἀπώλεσας.
Τρ. τί δ' ἐστὶν, ὦ κακόδαιμον; οὔ τι που λοφᾷς;
Λο. ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
καὶ τουτουῒ, καὶ τοῦ δορυξοῦ κεινουΐ.
Τρ. τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;
Λο. αὐτὸς σὺ τί δίδως;
Τρ. ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι;
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον,
δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας,
ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳΐ.
Λο. ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας.
κρεῖττον γὰρ, ὦ 'τάν, ἐστιν ἢ μηδὲν λαβεῖν.
Τρ. ἀπόφερ', ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
τριχορρυεῖτον, οὐδέν ἐστον. τὼ λόφω
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.
Θω. τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει
ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;
Τρ. οὗτος μὲν οὐ μή σοι ποιήσει ζημίαν.
ἀλλ' αἶρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας.
ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ—
Θω. παῦσαί μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασι.
Τρ. ὡδὶ, παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;

In Aldina punctum non ante, sed post προῖκα positum, unde pronum erat colligere γὰρ male scriptum fuisse pro καί.

1205. ἀφ' ὧν γὰρ—Sic bene uterque cod. Perperam vulgo γ' ἄρ'—

1213. τοῦ δορυξοῦ κεινουΐ. Sic in binis codd. scriptum, ut est in primariis editt. In recentioribus 'κεινουΐ, ut supra v. 547.

1215. ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι; Sic bene scriptum et distinctum in utroque cod.

1216. ὅτι τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον. Quis dubitet numerosam illam compositionem a poëta esse? Vulgo ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολύν.

1217. δοίην ἂν αὐτοῖν. Sic in A. In B. αὐτόν. Vulgo αὐτῶν.

1222. Perperam vulgo interpunctus est hic versus. Accusativi τὼ λόφω pendent a verbo πριαίμην.

1230. παραθέντι τρεῖς λίθους. Lapillis usos fuisse veteres abstergendis natibus, postquam alvum exonerassent, ostendit etiam hic Pluti locus, v. 817.

ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.

Proverbium ad hunc locum profert Scholiastes:

τρεῖς εἰσὶν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι,
ἂν ὦσι τραχεῖς· ἂν δὲ λεῖοι, τέσσαρες.

Θω. ποίᾳ δ᾽ ἀποψήσει ποτ᾽, ὦ ᾽μαθέστατε;
Τρ. τῃδί, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας,
καὶ τῇδ᾽—
Θω. ἅμ᾽ ἀμφοῖν δῆτ᾽;
Τρ. ἔγωγε, νὴ Δία,
ἵνα μή γ᾽ ἁλῷ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.
Θω. ἔπειτ᾽ ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;
Τρ. ἔγωγε, νὴ Δί᾽, ὦ ᾽πίτριπτ᾽· οἴει γὰρ ἂν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;
Θω. ἴθι δὴ ᾽ξένεγκε τἀργύριον.
Τρ. ἀλλ᾽, ὦ ᾽γαθὲ,
θλίβει τὸν ὄῤῥον· ἀπόφερ᾽, οὐκ ὠνήσομαι.
Σα. τί δ᾽ ἔγωγ᾽ ἄρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι;
ἣν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ᾽ ἑξήκοντ᾽ ἐγώ;
Τρ. μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
ἔπειτ᾽ ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον,
γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.
Σα. οἴμοι καταγελᾷς.
Τρ. ἀλλ᾽ ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον·
ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἠρτημένην
πλάστιγγα πρόσθες, καὐτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ᾽ ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι.
Κρ. ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ᾽ ἀπώλεσας,
ὅτ᾽ ἀντέδωκά γ᾽ ἀντὶ τῶνδε μνᾶν ποτε·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὔτ᾽ ὠνήσεται;

Post verba τρεῖς λίθους plene in A. distinctum. Tunc post οὐ δεξιῶς positum interrogationis signum: ut locum hunc interpungi debere intellexit Berglerus, quod ostendit ejus versio.

1232. θαλαμίαι ὀπαὶ vocabantur in inferiore navi foramina, per quæ exserebantur remi. θαλαμίας autem per jocum appellat thoracis laterum aperturas, per quas exseruntur brachia, occasionem captans Trierarchorum avaritiam perstringendi, qui navium aliquot foramina obturare solebant, ut remigum stipendia lucrifacerent.

1233. καὶ τῇδ᾽—Duæ tantum illæ voculæ Trygæo tribuendæ erant: sermonem ejus abrumpit loricarius, quærens: ἅμ᾽ ἀμφοῖν δῆτ᾽; Vulgo vocula ἅμ᾽ Trygæo male continuatur.

1240. τί δ᾽ ἔγωγ᾽ ἄρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι; Sic A. Vulgo τί δ᾽ ἄρα τῇ—

1242. μόλυβδον. Sic A. et mox quarto versu. Vulgo μόλιβδον. Nescio cur Dawesius ἐγχέας mutari voluerit in ἐγχέων. Debebat ergo etiam seq. v. pro ἐνθεὶς reponere ἐντιθείς.

1244. τῶν κατακτῶν κοττάβων. Quid hoc nomine intelligendum sit præter Scholiastam docent Athenæus initio libri xv. .Pollux vi. 109. et Meursius in *Græcia Ludibunda* voce κοτταβισμός.

1250. ὥς μ᾽ ἀπώλεσας, *ut me perdidisti!* Male vulgo ὅς—Sic Nub. 1265. ὦ Παλλὰς, ὥς μ᾽ ἀπώλεσας.

Τρ. πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.
Δο. οἴμ', ὦ κρανοποί, ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.
Τρ. οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.
Κρ. ἀλλὰ τί
ἔτ' ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;
Τρ. ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃ λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὔτ' ἀποδώσεται πολύ.
Κρ. ἀπίωμεν, ὦ δορυξέ.
Τρ. μηδαμῶς, ἐπεὶ
τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι.
Δο. πόσον δίδως δῆτ';
Τρ. εἰ διαπρισθεῖεν δίχα,
λάβοιμ' ἂν αὔτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.
Δο. ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν, ὦ 'τάν, ἐκποδών.
Τρ. νὴ τὸν Δί', ὡς τὰ παιδία γ' ἤδη 'ξέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἵνα,
ἅττ' ᾄσεται, προαναβάληταί, μοι δοκεῖ.
ἀλλ' ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν, πρότερον ἀναβαλοῦ 'νθαδί.
Πα. α'. Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα—

1255. οἴμ', ὦ κρανοποί. Sic emendate scriptum est in A. Perperam in prioribus editt. οἴμοι, ὦ κρανοποί.

1256. ἀλλὰ τί—His verbis mallem præponi Hastarii personam. Ad illum enim directa præcedentia Trygæi verba, quibus par est ipsum aliquis regerere. Alioquin diceret mox Trygæus μάθῃς et ἀποδώσει, tametsi tertiæ illæ personæ ad indefinitum τις possunt referri.

1258. τοιαυτασί. Operarum errore in Frobeniana excusum τοιαυταισὶ, quod in Kusterianam migravit.

1260. ὦ δορυξέ. Per metrum liceret legere δορυξόε: et forte sic scripserat Comicus. Vide supra ad v. 447.

1264. ὑβριζόμεθα. Sic recte A. Vulgo, reclamante metro, ὑβριζόμεσθα, quæ menda sine codicis ope sustolli poterat.

1267. μοι δοκεῖ. Sic codd. et primariæ editt. Nescio cujus libidine in recentioribus 'μοὶ δοκεῖ. Vide supra ad 1213.

1270. Initium est versus iste

νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι,

Epigonorum, non, ut ait Scholiastes, Antimachi; sed longe antiquioris poëtæ, Homeri scilicet ipsius, vel saltem Homeridarum alicujus. Antimachus Colophonius, quem Platone priorem ætate fuisse ait Suidas, *Thebaïdem* fecit, quæ si Athenis, quum Comicus noster fabulas suas docebat, nota fuit, non tamen ita erat pervulgata, et tanti habita, ut eam pueri etiam discerent. *Epigonorum* vero quisquis fuerit auctor, ex Herodoto constat antiquissimum fuisse. Bene autem poëta ille secundi belli Thebani duces, eorum, qui in priore bello occubuerant, filios, ὁπλοτέρους appellat, eo sensu, quo nomen istud apud Homerum occurrit frequentissime, id est νέους καὶ ὅπλα αἴρειν δυναμένους. Quia vero ab *armis*, ὅπλοις, ducta est vox illa, eam Trygæus abominatur. Scholiastes: παρὰ τὸ ὅπλον παίζει. Facetum hoc est et comicum. Frustra Dawesius optimam lectionem sollicitat, reponen-

Τρ. παῦσαι
ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρισκακόδαιμον,
εἰρήνης οὔσης· ἀμαθές γ' εἶ καὶ κατάρατον.
Πα. α'. Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.
Τρ. ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένος ἀσπίδας ἡμῖν;
Πα. α'. Ἔνθάδ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.
Τρ. ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαύσει, νὴ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ᾄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.
Πα. α'. ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; σὺ γάρ εἰπέ μοι, οἷς τισι χαίρεις.
Τρ. Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτί·
Ἄριστον προτίθεντο, καὶ ἅττ' ἥδιστα πάσασθαι.
Πα. α'. Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὐχένας ἵππων
ἔκλυον ἱδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.
Τρ. εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κᾆτ' ἤσθιον.
ταῦτ' ᾆδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορεσμένοι.
Πα. α'. Θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι.

dumque statuit ὁπλοφόρων et ὁπλοφόρους, quod, ut mollissime dicam, nimis quam frigidum est. Sane antiquus poëmatis auctor, ex quo hic versus desumtus est, Epigonorum historiam exordiens, ὁπλοφόρων eos non indigetasset nomine, quo nec a prioribus ducibus, qui etiam ὁπλοφόροι erant, nec a quibusvis aliis bellatoribus distincti fuissent. Versum illum tanquam ex Homeri *Epigonis* profert auctor certaminis Homeri et Hesiodi, edit. Th. Robinson p. 243.

1272. εἰρήνης οὔσης. Perperam vulgo inseritur particula γε.

1273. Versus quos cantat puer sunt omnes ex Homero expressi. In Iliadis δ'. legitur v. 446.

οἱ δ', ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα, καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολύς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Hi versus totidem verbis repetuntur Iliadis θ'. 60. Forte Aristophanis ætate alterutro in loco ad eum modum, quo hic leguntur, contracti erant.

1281. καὶ ἅττ' ἥδιστα πάσασθαι. Sic optime A. Vulgo μάσασθαι. Homericum est, quod reposuimus.

1284. εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κᾆτ' ἤσθιον. Sic liquido scriptum in A. Editt. omnes, præter novissimam, habent κατήσθιον. Mendam sustulit Berglerus, sine libri veteris ope, quæ minime erat necessaria. Sic ille: κᾆτ' ἤσθιον. *Ita emendo. Omnes, quas vidi,* κατήσθιον. Certissimam esse emendationem evincit, non codicis quæ nunc accedit auctoritas, sed res ipsa, sensus et metrum. Ita scribendum esse monuerat etiam Dawesius. Qui solito acutius hic vidit, turpiter lippivit Berglerus ad *Avium* 825. Sed bonam ibi lectionem reposuerat Kusterus, cui obloquendi fere nullam occasionem negligit Transsilvanus: et veterem lectionem procul dubio hic revocasset, si mendam prior sustulisset Kusterus.

1285. ταῦτ' ᾆδε. Perperam in B. ut in primariis editt. ταυτάδε. In A. ταυτὰ δέ. Zanettus e facili conjectura edidit ταῦτ' ᾆδε, emendata ad metri legem, et ex vi sententiæ, scriptura, ut reponendum esse vidit etiam Dawesius, et ex Farreana sua, cui falso gloriam hujus emendationis tribuit, reposuit Berglerus.—κεκορεσμένοι, pro vulgato κεκορημένοι, ex analogia scribendum esse monuit Dawesius.

1286. πεπαυμένοι. Scilicet τῆς ᾠδῆς, quod manifestum est. Sic libri omnes.

Τρ. ᾄσμενοι, οἶμαι.
Πα. α'. Πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τρ. κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ᾄδεις, πλὴν πολέμους. τοῦ καί ποτ' εἶ;
Πα. α'. ἐγώ;
Τρ. σὺ μέντοι, νὴ Δί'.
Πα. α'. υἱὸς Λαμάχου.
Τρ. αἰβοῖ·
ἦ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης
ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.
ἄπερρε, καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ᾆδ' ἰών.
ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'στὶ παιδίον;
ᾆσον, πρὶν εἰσιέναι, τι· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
οὐ πράγματ' ᾄσει· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.
Πα. β'. Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων,

lorentis conjecturam maximo Daweius probavit opere, et adstruere conatus est, πιπασμένοι, quam ego, licet ingeniosam, nec recepi, nec vellem recepisse. Minime necesse est ut semper argutus sit poëta noster: ubi argutias aptavit, eas contenti simus, si probe intelligamus, quod plerisque interpretibus, licet a veteri Scholiaste monitis, hic non contigit. Acumen non persensit Daweius, quod est in ambiguo sensu verbi θωρήσσεσθαι, significantis *armari*, *thoracem induere*, καθοπλίσασθαι, et *inebriari*, ἐμπίπλασθαι οἴνου. Vide Etymol. M. p. 460. Ex hac ambiguitate petitus lepidus locus in Ach. 1135. ubi quum Lamachus sibi thoracem afferri jussisset, dixissetque:

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.

congium Dicæopolis sibi dari jubet, aitque:

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι.

Hic vero puer quum dixisset heroas facto edendi fine, θωρήξασθαι, intelligit Trygæus majoribus eos sese poculis invitasse, ideoque addit ἄσμενοι, οἶμαι.—In impressis omnibus deest ultimus pes hujus versus. Reponendum esse conjecerunt alii οὕτως, alii εἶεν, vel ὦ 'τάν, quorum omnium nullum verum est. Bini codd. optime ἄσμενοι, οἶμαι. Vide autem quam longe evagati fuerint interpretes, ut quærerent, quod erat ipsis ἐν ποσί, sub oculis positum, quodque habebant in manu. Non interpretationem solum nostram, sed lectionem etiam exhibet vetus Scholiastes, cujus verba in recentioribus editt. a typothetis male fuere distracta. Scripserat ille, ut est in primariis editt. Ἄσμενοι οἶμαι. πρὸς τὸ πιπασμένοι, οὐ πρὸς τὸ θωρήσσοντο. εἰ μὴ ὅτι ὁμωνύμως θωρήσσεσθαι ἔλεγον καὶ πίνειν, παρὰ τὸν θώρακα, ὅτι αὐτῷ τὸ ὑγρὸν λέγεται εἶναι. Vocem textus οἶμαι, in Critici interpretationem transtulerunt. Vere autem ἄσμενοι ad θωρήσσοντο refertur, quod primo negatum, agnoscit postea Criticus, modo θωρήσσοντο accipiatur pro ἔπινον, quo sensu id revera accipit Trygæus. Bene Berglerus: *ἄσμενοι propterea dicit, quia præcedens θωρήσσοντο pro* INEBRIARI, *ut in Acharn. v.* 1135.

1291. εἰ σὺ μὴ εἴης. *Mirabar, ni tu esses.* Sic Dawesius recte. Vulgo εἰ σὺ μὴ ἦς, mutilo versu. In A. εἰ σὺ μὴ ἦσθα.

1297. οὐ πράγματ' ᾄσει. Perperam vulgo ᾄσεις. Vide ad Vespas 1228.

1299. Distichon est Archilochi, quod exstat apud Strabonem, Plutarchum, Sextum Empiricum. In pentametro male vulgo legitur ἐντὸς, tanquam si adverbium esset. Scribi debuit ἔντος, quod nomen in singulari parum usitatum: plurale ἔντεα apud quosvis Poëtas frequens.

Τρ. εἴπ' ἐμοὶ, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις
Πα. β'. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα—
Τρ. κατῄσχυνας δὲ τοκῆων.
ἀλλ' εἰσίωμεν· εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς,
ὅτι ταῦθ', ὅσ' ᾖσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος,
οὐ μὴ 'πιλάθῃ ποτ', ὢν ἐκείνου τοῦ πατρός.
ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη 'νταῦθα τῶν μενόντων
φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν, καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν·
ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον,
καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν.
οὐδὲ γὰρ, ὦ πόνηροι,
λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔσ', ἢν μή τι καὶ μάσωνται.
Χο. ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων.
Τρ. ἀλλ', ὦ πρὸ τοῦ πεινῶντες, ἐμβάλλεσθε τῶν λαγώων·
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
πλακοῦσιν ἐστὶν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.
πρὸς ταῦτα βρύκετ', ἢ τάχ' ὑμῖν φημὶ μεταμελήσειν.

1300. ὦ πόσθων. Photius ab Hesychii interprete citatus: πόσθων, κυρίως λέγεται παιδάριον. οὕτως γὰρ ὑποκοριζόμενοι ἔλεγον, ἀπὸ τοῦ αἰδοίου. πόσθιον γὰρ τοῦτο καλοῦσιν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα, κατὰ μεταφοράν.

1301. ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα. Initium est sequentis Archilochi distichi:

ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα φυγών. ἀλλ' ἀσπὶς ἐκείνη
ἐῤῥέτω, ἧς αὖτις κτήσομαι οὐ κακίω.

Apud Sextum p. 181. edit. Jo. Alb. Fabricii aliter legitur hexametri initium:

αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. ἀσπὶς—

—κατῄσχυνας δὲ—In B. ut vulgo, κατῄσχυνάς τε, et huic particulæ alia superscripta γε. Neutra hic locum habet. Cum præcedente versu desinit hæc fabula in A.

1306. Perperam vulgo hic versus in duos divisus est.

1307. ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον. Sinceram hanc lectionem exhibent codex et primariæ editt. ἐμβάλλετε in minori Batava anni 1624. primum reperio, forte e Porti prava emendatione. ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετε. Dimeter est iambicus, ultimo pede claudicans, quum in pyrrichium desinat.

1308. σμώχετ'. Sic cod. et Suidas, cujus locum mox proferam. Vulgo σμήχετ'.

1309. οὐδὲ γὰρ, ὦ πόνηροι. Dimeter iambicus catalecticus, in primo pede claudicans, qui trochæus est. οὐδὲν scribendum esse monuerat Florens, cui obtemperare debebam. Et sic est apud Suidam in σμώχετε, ubi hi versus proferuntur. σμώχετε, ἀντὶ τοῦ μασσᾶσθε. Ἀριστοφάνης. ἀνδρικῶς ἐμβάλλεσθε, καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν. οὐδὲν γὰρ, ὦ πόνηροι, λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστὶν, ἢν μή τι καὶ μασσῶνται. Nec minus quam metrum sermonis ratio οὐδὲν flagitat: nihil enim præcessit, ad quod referatur οὐδέ. Oportet vel absolute οὐ γὰρ ἔργον ἐστὶ, vel οὐδὲν γὰρ ἔργον ἐστί. Utriusque formulæ exempla passim apud Comicum obvia. Lys. 424. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. Plut. 1154. οὐκ ἔργον ἔσ' οὐδὲν στροφῶν. Lys. 614. οὐκ ἔσ' ἔργον ἐγκαθεύδειν. Av. 1308. οὐκ ἔσ' ἔργον ἑστάναι.

1310. Hic versus perperam vulgo in duos divisus est, quorum prior sic habet:

λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστίν.

Scilicet dimeter est hypercatal. quo metri genere nuspiam utitur Comicus in regularibus systematibus, quale est hocce. Unus in cod. versus est: sed perperam plene scriptum ἐστὶν, cujus ultima elidi debebat.

εὐφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν,
δᾷδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεὼν ξυγχαίρειν, κἀπικελεύειν,
καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρὴ πάντα κομίζειν
ὀρχησαμένους καὶ σπείσαντας, καὶ Ὑπέρβολον ἐξελάσαντας·
κἄπειτ᾽ εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς
διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἕλλησιν,
κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλάς,
πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολύν,
σῦκά τε τρώγειν·
τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν·
καὶ τἀγαθὰ πάνθ᾽, ὅσ᾽ ἀπωλέσαμεν,
ξυλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς·
λῆξαι δ᾽ αἴθωνα σίδηρον.
δεῦρ᾽, ὦ γύναι, εἰς ἀγρόν,
χὤπως μετ᾽ ἐμοῦ καλὴ
καλῶς κατακείσει.
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.
Χο. ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως
τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.
τί δράσομεν αὐτήν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν.
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ᾽ ἀράμενοι φέρωμεν,
οἱ προστεταγμένοι,

1320. κἄπειτ᾽ εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς. Dimeter anapæsticus. E librarii libidine legitur vulgo, jugulato versu, ἐπευξαμένους. Vide not. ad Acharn. 78.

1321. τοῖς Ἕλλησιν. Perperam vulgo omissum ν paragogicum, quia ultima brevis produci non potest vi tenuis et liquidæ initio sequentis versus.

1330. χὤπως. Sic bene cod. et primariæ editt. Perperam in recentioribus χ᾽ ὅπως. Vide supra ad v. 437.

1341. οἱ προστεταγμένοι. Vulgo adduntur hæ voces, οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες. In codice inter lineas scriptæ illæ sunt minio, tanquam glossa, seu παρεπιγραφή. Quum in alio quopiam codice lateri adscriptæ fuissent, inde facile in textum se intruserunt. Eas delevi, multoque melius facturum me fuisse opinor, si priores illas etiam οἱ προστεταγμένοι ejecissem: nullus enim dubito, quin ad παρεπιγραφὴν quoque pertineant, quæ sic olim concepta fuisse videtur: οἱ προστεταγμένοι τῶν χορευτῶν ἀναλαβόντες τὸν Τρυγαῖον φέρουσιν. Sane verba illa οἱ προστεταγμένοι, *illi quibus mandatum hoc est*, sive cum Dawesio legas, οἱ προστεταγμένοι, et quocunque modo interpreteris, inepta sunt. Optime vero absque iis procedit sententia: ἀλλ᾽ ἀράμενοι φέρωμεν τὸν νυμφίον, ὦ ἄνδρες. In codice sic scripti sunt isti versus:

ἀλλ᾽ ἀράμενοι φέρω-
μεν οἱ προστεταγμένοι.

τὸν νυμφίον, ὦ ἄνδρες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
* * * λείπει. * * *

Χο. οἰκήσετε γοῦν καλῶς,
οὐ πράγματ' ἔχοντες,
ἀλλὰ συκολογοῦντες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι ὦ.
τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,
τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.
φήσεις γοῦν, ὅταν ἐσθίῃς,
οἶνόν τε πίῃς πολύν·
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
* * * λείπει. * * *

Χο. πλακοῦντας ἔδεσθε.
* * * * * * *

Prioris ad latus, tanquam si versiculus etiam esset, ad textum pertinens, scriptum primo fuerat: *ἀντὶ ζεύγους οἴνουσιν αὐτήν.* Lituram induxit librarius, eademque illa verba minio superscripsit priori versiculo: posteriori superscripta altera, quam dixi, glossa: *οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες.* Manifestum est in fine hujus dramatis plurimos excidisse versus. Depravata illa verba *ἀντὶ ζεύγους οἴνουσιν αὐτὴν*, recte olim scripta cohæsisse videntur cum quatuor illis versiculis 1356-9. quos in nonnullis exemplaribus non comparuisse testatur Scholiastes; tametsi eos non minus a Comico esse quam reliquos omnes arbitror. Sed ante et post illos nunc hiat sententia. Codex quem adhibuit Ant. Fracinus integrior fuit nostris, illisque quos nacti fuerant Aldus et Bern. Junta. Forte delitescit alicubi codex alius melioris adhuc notæ, qui, si aliquando e tenebris eruatur, locum hunc redintegrabit. Interea nihil immutare volui, nec Dawesii crisin sequi. Quum tamen maximam partem iambicum esse videatur choricum hoc systema, versus ad hunc modum melius digeri poterant·

1329. *δεῦρ', ὦ γύναι, ἐς ἀγρὸν,*
1333. *ὦ τρισμάκαρ', ὡς δικαίως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.*

Dimetri sunt brachycatal.

1343. Post hunc versum lacuna est in cod. vacuo relicto spatio semipaginæ, id est sex vel septem versuum. Alias, sententiis non cohærentibus, res ipsa clamat quædam intercidisse.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

Addenda Notis in Aves.

V. 118. κατὰ γῆν. Male tres codd. habent καὶ γῆν.

291. Nulla habenda est ratio Kusterianæ emendationis: ἀλλὰ τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἐστὶν ἐπὶ τῶν ὀρνέων; Quod membr. exhibent ἔσθ' e glossa ortum est; ἐπὶ ab imperito librario e sequenti versu huc retractum: præpositio illa locum hic non habet.

333. Hic et sequens versus sunt etiam tetrametri pæonici, quorum posterior claudicat. In vulgata lectione non consentiunt codices. In C. ut in impressis ὅπως ἐξόπ' ἐγένετό γ' ἐπ' ἐμοί—In A. B. ὅπως ἐξόπ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοί (mendose in A. ἐπ' ἐμοῦ). Apud nos igitur, ut in textu legendum. Non aliter enim numeri constare possunt, nec versus hic antistrophico, scil. v. 350. congruere. Ineptit hic, ut fere ubique, Græculus, metrorum enarrator, catalecticos vocans tetrametros, qui sunt acatalecti. Fieri tamen possit, ut menda sit in scriptura.

368. ξυγγενεῖς. Sic libri omnes: nec ulla causa est cur mutetur, tamen quia forma contracta Atticis usitatior, cui metrum hic non reluctatur, suspicari quis possit scripsisse Poëtam ξυγγενῆ.

520. Perperam in libris omnibus, ὤμνυέ τ' οὐδεὶς τότ' ἀνθρώπων θεόν, iambo rursus in tertia sede posito. ὤμνυε vero respuit Atticismus: in textu igitur reponendum ὤμνυ.

1497. μὰ τὸν Δί'—in membr. et B. μὰ Δί', omisso τὸν, quomodo præstat legi, quia sic modulatior est versus.

1524. At si ἵνα adverbium est loci, tum particula ἂν optativo jungi debet: ἵν' εἰσάγοιντ' ἂν σπλάγχνα, *quo importari possint.* Utramlibet lectionem prætuleris, vulgata meliorem habebis.

Addenda Notis in Vespas.

V. 201. πρόσθες. Tota librariorum cohors προσθεὶς sed mendose, cum in imperativo multo vividius est, et ipsa etiam sententia requirit. Cum προσθεὶς vero, juberetur famulus magnum mortarium vecti advolvere, postquam illud jam adposuisset; et imperativo περικύλιε duo adjungerentur participia nullo nexu cohærentia.

538. ἵν' ἂν λέξῃ γ'. In A. ἵν' ἂν λέξῃς.

1050. εἰ παρελαύνων. Nec aliter Scholiastam legisse ex illius interpretatione liquet. Perperam vero libri omnes εἴπερ ἐλαύνων. Vide not. ad Conc. 513.

1107. ξυλλεγέντες. Libri omnes ξυλλέγοντες, sed mendose.

Corrigendum in Thesmophoriazusas.

V. 533. *Pro* Ἄγλαυλον *lege* Ἄγλαυρον, tum in textu, tum etiam in nota.

IN EQUITES.

Collata fuit hæc fabula ad eosdem tres codices, quorum syllabus præmissus est notis in Aves.

IN ACHARNENSES.

Collata fuit hæc fabula ad eosdem codices, quorum syllabus præmissus est notis in Aves.

IN PACEM.

Collata fuit hæc fabula ad Mss. codices duos, quorum præmissus syllabus notis in Vespas. Argumentum in neutro exstat.

ARISTOPHANIS

DEPERDITARUM COMŒDIARUM

FRAGMENTA.

CATALOGUS

DEPERDITARUM COMŒDIARUM

ARISTOPHANIS.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ. Athen. Poll. Platonius de differentia comœdiarum, qui testatur hanc fabulam mediæ comœdiæ formam, et nulla *χορικὰ μέλη* habuisse. Per filium suum Ararotem docuit et hoc drama et ΚΩΚΑΛΟΝ Aristophanes, ut notatur in argum. *Pluti.* Allegatur etiam in scholiis ad *Pacem* 740. Suidæ in *ἀγοράσαι*, et ab Hephæstione in Enchir. Acta post *Plutum*, adeoque post Olymp. xcvii.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ Β. Athen. lib. ix. p. 372.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ. Hephæst. Harpocr. Poll. Suid. Athen. Apostolius, Erotianus in *λιβηρίδες*. Etymol. M. Ælianus H. A. xii. 9. Schol. ad *Nubes, Ranas, Pacem.* Hoc drama per Philonidem docuit, ut legitur in argum. *Avium.*

ΑΝΑΓΥΡΟΣ. Vide Pollucem vii. 164. et qui ibi laudatur, Casaubonum: Athen. Suid. Etymol. M. Schol. ad *Aves.*

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ. Erotianus in *Ἄμβην*. Schol. ad *Vespas* 1020.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ. Suidas et Apostolius in *Σαμίων ὁ δῆμος*, quorum locis adde Meursium Attic. Lect. iii. 21. Laudant et Aristoteles Rhet. iii. 2. Stephanus Bysant. Poll. Athen. Harpocr. Ammonius in *χελάδεις*: Hesych. Etymol. M. Zenobius proverb. *ἀνθ' Ἑρμίωνες*, Suidas in *σιμός*: auctor vitæ Aristophanis: Schol. ad *Aves* et *Acharnenses* et in argum. *Pacis.* Vide et Casaubonum ad Athen. iii. 10.

ΒΟΗΘΟΙ. Priscianus lib. xvii.

ΓΕΩΡΓΟΙ. Plutarchus in Nicia, quem hoc dramate perstrinxerat. Hephæst. Priscianus libro xviii. Etymol. M. Athen. Poll. Harpocr. Stobæus, et Zenobius in proverb. *αὐτῷ μελητέον.* Schol. Comici et Theocriti.

ΓΗΡΑΣ. Priscianus lib. xviii. Etymol. M. in *μορμολυκεῖον*: Suidas in *στλεγγὶς*, schol. ad *Equites.* Athen. Poll. Harpocr. Phrynichus in *Διονύσιον*: Schol. Nicandri Theriac. Laërtius.

ΓΗΡΥΤΑΔΗΣ. Erotianus in *γαργαλισμοῦ* et *ἐκλαπήσεται.* Hesych. Athen. Poll. Harpocr. Etymol. M. Schol. ad *Vespas.* Schol. ad Sophoclis *Electram.*

ΓΛΑΥΚΟΣ. Pollux iii. 43.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ. Suid. Athen. Poll. Hesych. Phrynichus in *κάκκαβον.* Erotianus in *ἀνικάς*: Clemens Strom. vi. p. 628. ubi ait Platonem Comicum et Aristophanem *Dædalo* sua invicem suffurari.

ΔΑΙΤΑΛΕΙΣ. Athen. Poll. Harpocr. Etymol. M. Phrynichus et Thomas Mag. in *ἀκεστής*: Galenus in procemio Lex. Hippocr. Suidas.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ. Pollux tum alibi, tum vii. 199. ad quem locum vide. Athen. Suidas in *Κλυταγόρα.* Schol. ad *Plutum* et *Pacem*: Etymol. M. in *ἀταλαίπωρον.*

ΔΗΛΙΑ. Athen. lib. ix. p. 373.

* ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ. Pollux x. 38. ubi mendose scriptum ΔΙΟΝΑΥΑΓΟΣ. Non minus incertus est Dramatis auctor quam titulus.

ΔΡΑΜΑΤΑ. Videndus Casaubonus ad Athen. vii. 14. ubi suspicatur quatuor Comœdias, de quarum auctore Aristophane an Archippo (vide Anonymum in Comici vita scholiis præfixa) Criticis non constabat, *Nioben*, *Centaurum*, *Insulas* et *Poësin* ab aliquo in unum corpus conjectas, et titulum ΔΡΑΜΑΤΑ ei inscriptum fuisse; at enim non de *Centauro*, sed de Ναυαγῷ dubitant veteres Critici. Apud Hesych. in βόρβορον male ἐν ἀράματι pro ἐν δράματι.

ΕΙΡΗΝΗ Β. Jam Eratosthenis ætate non exstabat, qui dubius hæret, an Aristophanes *Pacem*, quæ etiamnum habetur, bis docuerit, an binas hoc titulo conscripserit, ut innuit Crates Grammaticus apud auctorem argumenti *Pacis*.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ. Eustathius in Odysseam p. 1720. l. 25.

ΗΡΩΕΣ. Laërtius viii. 34. Athen. Poll. Suid. Schol. ad *Aves*: Stephanus Byz. in Ἄργος. Etymol. M. in πίνω.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ seu ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΣΑΣΑΙ, ut secundas *Thesmophoriazusas* Aristophanis inscribit Demetrius Trœzenius apud Athen. lib. i. Suidas in λακωνίζω et λύκος ἔχανεν. Clemens Pædag. iii. 12. Pollux vii. 95.

* ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ. Poll. Hesych. Athen. Suidas in πρόδικον. Vide et supra in ΔΡΑΜΑΤΑ. Solet enim allegari Aristophanes ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ.

ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ. Hesych. in πτίλον.

ΚΩΚΑΛΟΣ. Erotianus in φῷδες, Athen. Hesych. Poll. Harpocr. Zenobius in proverb. χειρὸς ὁ Κολοφώνιος: Macrobius v. 18. Acta est hæc Comœdia post *Plutum*, adeoque post Olymp. xcvii. et post decretum, ne quis nomine tenus in theatro perstringeretur. Vide Scriptorem vitæ Aristophanis, et quæ supra in ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ. Porro Philemonem in Ὑποβολιμαίῳ suo hoc Comici drama æmulatum notat Clemens Stromat. vi. p. 628. Gellio xix. 13. laudatur hæc fabula, ubi pro Κώκαλος male in libris scriptum ΑΚΑΛΗΣ vel ΑΚΑΛΕΣ.

ΛΗΜΝΙΑΙ. Ammonius in τύραννος, Harpocr. Athen. Poll. Etymol. M. Suid. Hesych. in δορυαλλίς.

* ΝΑΥΑΓΟΣ. Idem forte quod ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΝΕΦΕΛΑΙ, sive *Nubes* priores, actæ Archonte Isarcho, Olymp. lxxxix. 1. in Lenæorum festo. Vide Argum. *Nubium*, quæ exstant.

* ΝΗΣΟΙ. Etymol. M. Poll. Schol. Euripidis: Stobæus, Suid. Hesych. Ab aliis relata est ad auctorem Archippum. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΝΙΚΑΙ. Schol. ad *Lysistratam*, et ex eo Suidas in τιμάς. Sed suspicione non vacat hic titulus.

* ΝΙΟΒΗ. Ab aliis tributa Archippo. Poll. Schol. Euripidis ad Phœniss. ubi allegatur Ἀριστοφάνης ἐν δράματι Νιόβης. Forte legendum, ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΟΛΚΑΔΕΣ. Schol. Comici, Hesych. Suid. Harpocr. Stephanus Byz. Galenus i. de aliment. facult. tom. iv. p. 316.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ. Schol. ad *Plutum* et *Vespas*: Athen. Harpocr. Poll. Thomas Mag. in σημεῖον.

ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ. Schol. ad *Aves*, ubi male Περιαγγεῖ legitur pro Περιαλγεῖ.

ΠΛΟΥΤΟΣ Α.

* ΠΟΛΥΙΔΟΣ (?) — ΠΟΑΣΤΡΙΑΙ. Schol. ad *Aves*. Vide Casaub. ad Athen. iii. 27. sed errore illius, qui Scholia descripsit, verum auctoris nomen excidisse videtur, qui fuit Phrynichus. Vide Poll. vii. 23. et x. 159.

* ΠΟΙΗΣΙΣ. Ab aliis tributa Archippo. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ. Etymol. M. Poll. Suid. Stob. Apostolius.

ΠΡΟΑΓΩΝ. Athen. Poll. Suid. in γαστρίον.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ. Athen. lib. iv. p. 161.

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ. Athen. Harpocr. Hesych. in τριοιστάτης, ad quem locum vide eruditum interpretem; Poll. Etymol. M. Schol. ad *Equites*. Alii hoc drama Platoni Comico adscripsere. Vide Athen. p. 628. E.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ. Schol. ad *Nubes* 360. *Ranas* 295. et alibi; Athen. Suid. Poll. Harpocr. Etymol. M. Apud Suidam in ἅλις ἀφύης male olim Ἀνταγωνισταῖς legebatur pro Ταγηνισταῖς, quod e Mss. reposuit Kusterus. Eadem medela sanandus Pollux vii. 168. ubi Ἀγωνισταῖς in Ταγηνισταῖς mutandum, et auctor Etymol. M. in αἰδοίστατος, ubi pro Πλατανισταῖς idem nomen reponendum.

ΤΕΛΜΙΣΣΕΙΣ. Hesych. in πύλαι, ubi videndus interpres; Poll. Athen. Etymol. M. Aristid. Orat. i. sacra tom. i. p. 486. Stephanus Bys.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ. Athen. Harpocr. Poll. Hesych. Suidas in τῶν τριῶν κακῶν ἕν. Constantinus Porphyrog. c. 23. de administrando Imperio.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ. Athen. lib. xi, p. 472.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ. Athen. Poll. Suid. in ἀνελήφθη.

ΩΡΑΙ. Hesych. Athen. Poll. Schol. ad *Aves*. Ammonius in διέφθαρται, ubi pro Ὧραι male Κόραι legitur.

Superior Catalogus ex eo concinnatus est, quem Jo. Alb. Fabricius Bibliothecæ Græcæ inservit tom. i. p. 675. Multa passim accuratius exhibemus, suppressis Dramatum titulis compluribus, quæ sive alios quam Comicum nostrum auctores habuere, sive nunquam exstitere; quibusque comminiscendis occasionem dedere veterum Scriptorum loca aut depravata, aut male intellecta. Sunt autem Dramatum tituli, quos amovimus, isti :

Ἀγήρως. E Polluce vii. 164. ubi hodie recte legitur ἐν Ἀναγύρῳ.

Ἀγνωσταί. E Polluce vii. 168. Vide Catalogum in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Ἀκλαής. E Gellio. Vide Catal. in ΚΩΚΑΛΟΣ.

Ἄμιτροι et Τετράμιτροι. E Zenobii Proverbiorum collectione in Ἀκεσίας ἰάσατο, ubi non definitur utrum laudatus auctor Aristophanes Comicus sit, nec ne. Illum etiamsi intellexisset excerptor, non tamen ἐν Τετραμίτροις accipiendum esset pro Dramatis titulo.

Ἀνταγωνισταί. Vide Catal. in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Ἀσκληπιός. E perperam intellecto, et ridiculum in modum converso Pollucis loco ii. 59.

Γηρόγαρδος, Γηρίλοςδος, γηρόλοςδος, sunt voces nihili. Drama unde χρῆσιν profert Ælianus H. A. xii. 9. est ΓΗΡΑΣ, quod e Medic. Cod. scriptura acute et erudite conjecit novissimus Æliani Editor.

Γόητες. Auctorem habuit Aristomenem, non Aristophanem. Citatur a multis. Vide Fabricium in notitia Comicorum deperditorum.

Διόνυσος. Ejusdem est Aristomenis.

Ἡνίοχος. E prava in Polluce scriptura x. 119. ubi hodie recte legitur ἡ Νιόβη.

Κιθαριστής. Est Antiphanis, cui etiam tributa in Athenæo p. 681. C. licet ex hoc ipso loco Aristophani in indice adsignetur. Sæpius ob scripturæ compendia confusa adfinia nomina Aristomenes, Antiphanes, Aristophanes.

Κόραι. Hoc titulo fabulam scripsisse Aristophanem Valckenario ad Ammonium videtur. Ego potiorem sententiam eorum esse existimo, qui titulum illum ex Ὧραι depravatum censent.

Κότυλος. Restitutus ad Codd. fidem Pollucis locus olim corruptissimus x. 85. titulum hunc e dramatum Aristophanis catalogo amandavit.

Ὄβριμος. Est Antiphanis, cujus nomen e Codd. repositum in Pollucis emendata editione x. 22.

Πιλαργοί, Πιλάστιοι, Πεηιαγγιύς. Nihil aliud sunt quam sordes librariorum.

Πλαταγωνισταί. Vide Catal. in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Πόλεις. Est Philyllii, cui diserte tribuitur ab Athenæo p. 104. in fine, et a Polluce sæpius.

Σέριφοι. Est Cratini; nec, ubi laudatur hæc fabula in Schol. ad *Vespas* 74. Aristophani tributa est.

Σκηναί. Non est dramatis titulus, nisi decurtatus. Integer est Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι.

Σκύθαι ἢ Ταῦροι. Est Antiphanis, cui tribuitur a Polluce, tam lib. x. 168. quam vii. 59.

Φιάλαι. Putida in Harpocratione menda v. Ξυστίς, jamdudum sublata. *Nubium* respexit v. 70.

ARISTOPHANIS

DEPERDITARUM FABULARUM

FRAGMENTA.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ.

I. *Καὶ μὴν, τὸ δεῖν', ἀκροκώλιά γε σοι τέτταρα*
ἥψησα ταχερά.

Athen. p. 95. F.

Apud Athenæum pro *γε* male est *δέ*. In ceteris, quæ optime habent, nihil immutavi. Casaubonus, non perspecta venustate interjectionis *τὸ δεῖνα*, versum hunc pervertebat, reponens: *καὶ μὴν ἐς τὸ δεῖπνον ἀκροκώλιά σοι τέτταρα ἥψησα ταχερά.*

II. *Εἶτα, πῶς δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα ἴσως διὰ νυκτὸς, ὡς ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι εἶπεν, οὕτως λέγων, οἱονεὶ δι' ὅλης νυκτός.*

Athen. p. 276. C. In his ex Aristophane deprompta sunt saltem ista *διὰ νυκτὸς*, quibus interpretationem Grammaticus subjungit, *δι' ὅλης νυκτός*. Comicum autem reliquisse suspicor

εἶτα πῶς
δειπνήσομεν διὰ νυκτός;

Sciat autem lector in Regio Athenæi codice *εἶτα πῶς* scriptum esse; non, ut vulgo, *εἶ πῶς*.

III. *Ἀριστοφάνης Αἰολοσίκωνι δευτέρῳ·*
τῶν δὲ γηθύων
ῥίζας ἐχούσας σκοροδομίμητον φύσιν.

Athen. p. 372. A. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam i. 6.

IV. *Ἀλλ' ἄνυσον· οὐ μελλεῖν ἐχρῆν. ὡς ἀγοράσω*
ἁπαξάπανθ', ὁπόσα κελεύεις, ὦ γύναι.

Suid. in *ἀγοράσαι*. Jo. Toup. ibidem.

V. *Κοιτὼν ἁπάσαις εἷς, πύελος δὲ μί' ἀρκέσει.*

Pollux i. 79.

VI. *ὅπερ ἦν λοιπὸν μόνον*
ἐν τῇ γνάθῳ διώβολόν μοι γίγνεται.

Idem ix. 63. emendatus a Jo. Toup ad Suidam i. 7.

VII. *Ἐν μέντοι τῷ Αἰολοσίκωνι τὸ μὴ ἔχειν κέρματα* ΑΚΕΡΜΑΤΙΑΝ *ὠνόμασεν.*

Idem ix. 89.

VIII. *Ἐν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς τὰς κλεῖδας εὑρήκαμεν· παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίκωνι καὶ* ΚΛΕΙΔΙΟΝ.

Idem x. 23.

IX. *Ἡ δὲ ὀπὴ εἴρηται ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους·*
καὶ δι' ὀπῆς, κἀπὶ τέγους.

Idem x. 25.

I. Δοίδυξ, θυεία, τυρόκνηστις, ἐσχάρα.

Pollux x. 104.

II. Κἀγὼ διεστίλβονθ' ὁρῶ μὲν, ὥσπερ ἐν
καινῷ λυχνούχῳ, πάντα τῆς ἐξωμίδος.

Idem x. 116. emendatus a Jo. Toup, ubi supra. Ipsa Viri eruditissimi verba lectori ob oculos ponam: "Nescierunt interpretes quid sit διαστίλβειν τῆς ἐξω-" μίδος: quod miror. Græca ita sunt vertenda: *Et video quidem omnia per* " *exomidem, ut in nova laterna, pellucentia.* Verba sunt nebulonis de mulier-" cula, quæ, quod venale habebat, lubenter ostendebat."

XII. Ὅταν δ' εἴπῃ ἐν τῷ Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνης ΔΥΟΙΝ ΛΥΧΝΙΔΙΟΙΝ, δῆλον, ὅτι λυχνία εἴρηκεν, ἀλλ' οὐ λύχνους μικρούς.

Idem x. 118.

XIII. Οὐκ ἐτὸς, ὦ γυναῖκες,
πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς
φλῶσιν ἑκάστοτ' ἄνδρες.
δεινὰ γὰρ ἔργα δρῶσαι
λαμβανόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

Hephæstion in Enchiridio, de metro choriambico.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ.

I. Ὅστις φακῆν ἥδιστον ὄψων λοιδορεῖ.

Athen. p. 158. C.

II. Ὀσφὺν δ' ἐξ ἄκρων διακίγκλιζον, ἠΰτε κίγκλου,
ἀνδρὸς πρεσβύτου· τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαοιδήν.

Ælianus H. A. xii. 9.

Vide Hesychium et interpretes in διακίγκλισον. Postrema verba licet nemini vitii suspecta fuerint, nec prorsus ineptum sensum fundant: *efficit hoc bonam incantationem*; nullus tamen dubito, quin depravata sint, scripseritque Comicus, τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαμοιβήν. *Bonam rependit gratiam.* Quippe senex, cui multum diuque agitati lumbi fuerint, ad opus venereum tandem paratior factus, præstitam a muliercula operam pulchro remuneratur munere.

III. Γύναι, τί τὸ ψοφῆσαν ἔσθ';—ἡ 'λεκτρυὼν
τὴν κύλικα καταβέβληκεν.—οἰμώξουσά γε.

Schol. ad *Nubes* 663.

IV. Πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλίων;

Idem ad *Ranas* 246. et ex eo Suidas in φλίων, ubi perverse legitur.

V. ἀφ' οὗ
κωμῳδικὸν ἔγνων μορμολυκεῖον.

Idem ad *Pacem* 473.

VI. Τὸ δὲ ἐπεγείρειν τὸ αἰδοῖον ταῖν χεροῖν, ΑΝΑΦΛΑΝ, καὶ ΑΝΑΚΛΑΝ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ λέγει.

Pollux ii. 176.

VII. Ἔπειτ' ἔρυξεν, ἐπιβαλοῦσ' ὦμον πίσας.

Idem vii. 181. quæ ad metri et sensus ductum sic constituenda:

ἔπειτ' ἔρυξεν, ἐπιβαλοῦσ' ἐμοῦ
πίσους.

VIII. Καὶ σπυρίδα δὲ ὀψωνιοδόκον, πλεκτὴν σχοίνου, ἐν Ἀμφιαράῳ Ἀριστοφάνης ἔφη.

Idem x. 92.

IX. κνέφαλον ἅμα
καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν.

Idem x. 40.

X. καὶ τοὺς μὲν ὄφεις, οὓς ἐπιπέμπεις,
ἐν κίστῃ που κατασήμηναι, καὶ παῦσαι φαρμακοπωλῶν.

Idem x. 180.

XI. Ταυτὶ, τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.

Suidas in του.

XII. Ὦ μιαρὲ, καὶ Φρυνῶνδα, καὶ πονηρὲ σύ.
Suidas in Φρυνώνδας.
XIII. Νόσῳ βιασθεὶς, ἢ φίλων ἀχηνίᾳ.
Idem in ἀχηνία, ἀπορία.
XIV. Λαμπτρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω.
Harpocration in Λαμπτρεῖς.
XV. ΡΟΠΤΡΟΝ—τὸν τῆς θύρας κρίκον λέγει, ὡς καὶ ἄλλοι, Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ.
Idem in ῥόπτρον.
XVI. Οἶδα μὲν, ἀρχαῖόν τ' ἰδὼν
οὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν.
Hephæstion in Enchiridio de metro choriambico.
XVII. ΗΝΤΕΒΟΛΗΣΕ, παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ, δύο κλίσεις ὑπέστη. Auct
Etymol. M. in ἀντιβολῶ p. 112.
XVIII. ΛΕΒΗΡΙΔΕΣ. ὑμενώδη ἀποσύρματα, ὅπερ ἐστὶ τὰ τῶν ὄφεων λεγόμενα γήρας, ὡ
καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ.
Erotianus Lexic. Hippocr.
XIX. Ἰασώ. παρὰ τὸ ἰᾶσθαι. φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης, καὶ Ἀμφιαράου θυγατέρα εἶνα
Ἰασώ. *Hesychius.* Comici versum ipsum, quo respexit Grammaticus, pro
fert Scholiastes ad *Plutum* 701. emendatus et illustratus ab Hemsterhusio, cu
extra dubium positum videtur, versum illum ex ipsa *Amphiarao* fabula de
cerptum esse. προσῆκε τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ Ἰασὼ παρὰ τὴν ἴασιν ὠνομασμένη. ἀλλ
καὶ θυγατέρα τοῦ Ἀμφιαράου αὐτὴν εἶπεν ἐν ἐκείνοις·
ἀλλ', ὦ θύγατερ, ἴλεξά τοι σοι πρευμενής.

ΑΝΑΓΥΡΟΣ.

I. πρὸς θεῶν ἐρᾷς
τέττιγα φαγεῖν καὶ κερκώπην,
θηρευσαμένη καλάμῳ λεπτῷ;
Athen. p. 133. B.
II. οὐχ ἑψητῶν λοπάς ἐστι.
Idem p. 301. A.
III. Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε.
Idem. p. 385. F. παραμυθεῖ est 2. pers. Attica pro παραμυθῇ. Apud Dipno
sophistam legitur παραμύθημ'.
IV. πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥοᾶς.
Idem p. 650. E. Vide infra in ΓΕΩΡΓΟΙ. xv.
V. Ὅτι δὲ τῶν Θετταλικῶν ἵππων τινὲς ἐκαλοῦντο βουκέφαλοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐ
Ἀναγύρῳ·
Μὴ κλαῖ'· ἐγώ σοι βουκέφαλον ὠνήσομαι.
καὶ πάλιν—
ψάχει ἀείρων
τὸν βουκέφαλον καὶ κοππατίαν.
Auctor Etymol. M. in βουκέφαλος.
VI. Ὡς δ' ὀρθοπλὴξ πέφυκε, καὶ δυσγάργαλος.
Suidas in ὀρθοπλὴξ ἵππος, ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων.
VII. Καὶ ξυννένοφε, καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ.
Idem in ξυννένοφεν.
VIII. Ὅρμου παρόντος, τὴν ἀτραπὸν κατερρύην.
Idem in ὁδοῦ παρούσης.
IX. Ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι, καὶ τοὺς σπόγγους ἐᾶν.
Idem in παραλοῦμαι.
Ad quem locum ita Kusterus: *Est versus trochaïcus, sed cui deest syllaba.* At fal-
litur. Inserta enim syllaba brevi post χρὴ, quod procul dubio volebat ille, in
quinta sede nihilominus esset spondæus, quod metri lex non patitur. Rescri-
bendum itaque:
Ἀλλὰ παραλοῦσθαί τε πάντως, χρή τε τοὺς σπόγγους ἐᾶν.
Huc forte respicit Eustathius ad Odyss. p. 1604. l. 18.

X. ΑΜΦΙΑΝΑΚΤΙΖΕΙΝ—ἐν Ἀναγύρῳ.
Suidas in voce.

XI. Ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.
Idem in ἀπλήγιος. Observa mediam in χλανίδος semper corripi. Itaque, ut constet metrum, legendum :

χλανίδος δὲ ποιῶν ἐκ τῆς ἐμῆς
ἀπληγίδας τρεῖς.

Lenior adhibenda erat medicina :

ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς γε χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.

Tetrameter est trochaicus omnibus numeris absolutus.

XII. ΑΡΓΕΙΟΙ ΦΩΡΕΣ. ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ.
Suidas in voce.

XIII. Καὶ μὴν χθὲς γὰρ ἦν Πέρδιξ χωλός.
Schol. ad *Aves* 1292. Sic ultimo pede mancum senarium habebis :

Καὶ μὴν γὰρ ἐχθὲς χωλὸς ἦν Πέρδιξ—

XIV. ΑΝΑΧΥΤΡΩΤΟΝ δὲ τὸν πηλὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.
Polux vii. 164.

XV. Ἐν τῷ στόματι τριημιωβόλιον ἔχων.
Idem ix. 64.

XVI. Τοῦτ' αὐτὸ πράττω διωβόλῳ. καὶ σύμβολον
ὑπὸ τῷ 'πικλίντρῳ ; μῶν τις αὔτ' ἀνείλετο ;

Idem x. 72. Ad quem locum operæ pretium erit legisse Hemsterhusii notas.

Exstant hi versus apud Pollucem ix. 72. Corrige typothetæ errorem, aliumque librariorum. Oportet enim διωβόλου, genitivus pretii. *Id ipsum facio dioboli pretio.* Antipater in Epigr. vi.

δραχμῆς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα, μήτε φοβηθεὶς
μηδένα, μήτ' ἄλλως ἀντιλέγουσαν ἔχε.

XVII. Καὶ γὰρ τὸν ΠΝΙΓΕΑ ἐπὶ ἵππου Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.
Idem x. 54.

XVIII. Τὴν δὲ ΨΗΚΤΡΑΝ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ εἴρηκεν.
Idem x. 55.

XIX. ΣΤΟΜΙΑ δὲ ΠΡΙΟΝΩΤΑ ἔφη ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης.
Idem x. 56.

XX. Καὶ ΣΚΑΦΗΝ εἴρηκεν ἐν τῷ Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης.
Idem x. 76. additis Comici verbis, sed ita depravatis, ut nihil sani ex iis elicere queamus. Vide Hemsterhusii notam.

XXI. Τὸ ὑπόδημα τοῦ ὄλμου, ΥΦΟΛΜΙΟΝ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.
Idem x. 114.

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ.

Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Αὐτολύκῳ φησὶν ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας· Ἀσίβιον ὁ μοχθηρὸς ἔτριβες πόσῳ πολλῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας.. Τουτέστι τὰ περὶ τοὺς ἄμβωνας χεῖλη.

Erotianus in Lex. Hippocr. v. ἄμβην. Quorum partem etiam profert Galenus Comment. in I. Hippocr. περὶ ἄρθρων. p. 584.

Τοιαύτη δέ ἐστιν ὁ ὀφρὺς, οἵη κατὰ τῶν λοπάδων πέρας τὸ ἄνω γίνεται πρὸς τὴν ἐντὸς ἐσραμμένην κοιλότητα. καί τις τῶν Κωμικῶν ἐπεῖπεν ἐπισκώπτων, τινὰ δὲ τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιέχειν.

Lacera hujus fragmenti verba non facile in numeros redigas. Probabile est a Grammatico scribi debuisse : ὦ μοχθηρὲ σὺ, ἔτριβες ; πόσῳ μᾶλλον τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιέλειξας ;

ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ.

I. Ἔστι δὲ ὑποκορισμὸς, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν· ὥσπερ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις, ἀντὶ μὲν χρυσίου, χρυσιδάριον· ἀντὶ δ' ἱματίου, ἱματιδάριον· ἀντὶ δὲ λοιδορίας, λοιδορημάτιον· καὶ νοσημάτιον.
Aristoteles de Rhetor. lib. iii. cap. 2. extremo.

II. Ἀνέχασκον εἷς ἕκαστος ἐμφερέστατα
ὀπτωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων.
Athen. p. 86. extrema:

III. Κἀν τοῖς Βαβυλωνίοις οὖν τοῖς Ἀριστοφάνους ἀκουσόμεθα ποτήριον ὀξύβαφον, ὅταν ὁ Διόνυσος λέγῃ περὶ τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν, ὡς αὐτὸν ᾔτουν ἐπὶ τὴν δίκην ἀπελθόντα ὀξυβάφω δύο. οὐ γὰρ ἄλλο τι ἡγητέον εἶναι, ἢ ὅτι ἐκπώματα ᾔτουν.
Idem p. 494. D.

IV. ΚΟΤΥΛΟΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.
Idem p. 478. C. Vide infra xi.

V. Οἳ δῶρ' αἰτοῦντες ἀρχὴν πολέμου πορίσειεν μετὰ Πεισάνδρου.
Schol. ad *Aves* 1555. Decerpta hæc sunt e tetrametris anapæsticis, et sic ordinanda:

αἰτοῦντες δῶρ', ἀρχὴν πολέμου πορίσειεν
μετὰ Πεισάνδρου.

Eodem respexit Schol. ad *Lysistr*. 491:

VI. Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας:
Schol. ad *Lysistr*. 282. et Suidas in ἀσπιδηφόρει.

VII. Μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμὸν καὶ πλατύ.
Idem ibid: 288. et Suidas in σιμός.

VIII. Τοὺς δὲ ἀεὶ ῥιγοῦντας, οἱ παλαιοὶ ῥιγοσιβίους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις ΑΥΣΡΙΓΟΣ εἴρηκε.
Pollux iv 186.

IX. ΝΑΥΛΟΧΙΟΝ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.
Idem x. 28.

X. Εἰς ἄχυρα καὶ χνοῦν.
Idem x. 38.

XI. δεῖ διακοσίων δραχμῶν.—
πόθεν οὖν γένοιτ' ἄν;—τὸν κότυλον τουτονὶ φέρε.
Idem x. 85. Mallem legi γίνοιτ' ἄν.

XII. ΠΟΔΑ ΒΑΛΑΝΤΙΟΥ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις εἴρηκεν.
Idem x. 152.

XIII. Πόσους ἔχει στρωτῆρας ἀνδρὼν οὑτοσί;
καὶ αὖ πάλιν·
ὡς οὐ καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε.
Idem x. 173. Ad priorem versum respicit Harpocr. in στρωτήρ.

XIV. Ῥοθιάζειν δὲ, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.
κατάγου ῥοθιάζων.
καὶ πάλιν·
ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζει σώφρονι κόσμῳ.
Suidas in ῥοθιάζουσιν.

XV. Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν, ὡς πολυγράμματος.
Hesych. in Σαμίων, ubi vide interpretem.

Huic fabulæ nomen fuit a servis Babyloniis molitoribus, qui inducebantur ora notis compuncti. Vide Sam. Petiti Miscellan. i. 3. Hos quum Bacchus, cujus præcipuæ erant partes, videret, vel quivis alius, exclamabat: *Samiorumne video populum? quam multis notis compuncti sunt!* salse adludens ad Periclis crudelitatem erga Samios, quos sex ante annis prælio vicerat, quorumque captivos inustis notis signaverat. Rem narrat Plutarchus in Periclis vita, p. 367. ubi versum hunc profert et illustrat, quem ridicule vertit interpres: *Samii periti literis quam plurimum.*

XVI. ΕΣ ΤΟΝ ΛΙΜΕΝΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. παρὰ τὴν παροιμίαν, Ἀττικὸς ἐς λιμένα· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι συντόνως ἤλαυνον καταπλέοντες, διὰ τὸ θεωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς.

Hesych. in voce.

XVII. ΙΣΤΡΙΑΝΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν φησὶν, ἐπεὶ ἐστιγμένοι εἰσὶν—

Idem in voce, apud quem reliqua vide.

XVIII. Εὖ γ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.

Harpocr. in ἐπιβάτης. Scripturam per υ confirmant lexicographi omnes in ἐπίγυον. Grammaticus qui hanc χρῆσιν profert, quædam omisit. Apud Comicum forte sic dispositæ erant voces:

Εὖ γ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης—
ὡς ἐπίγυον ἐξοίσων.

XIX. Ἀνήρ τις ἡμῖν ἐστιν ἐγκινούμενος.

Auctor Etymol. M. in ἐγκινούμενος.

XX. Ἡ βοϊδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν.

Ammonius in χολάδες.

XXI. ΑΝΘ' ΕΡΜΙΩΝΟΣ. εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἱκέτας. μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.

Zenobius Proverb. ii. 22.

XXII. Ἐνένευε με φεύγειν οἴκαδε. Nos quoque similiter: *annuit me fugere domum.*

Priscianus lib. xviii. fol. 231. verso Editionis Aldinæ, anni 1527. in 8.

XXIII. Καὶ λακωνίζω, καὶ λακωνιστής. λέγεται καὶ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΑΖΩ, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

Stephanus Bys. in Λακεδαίμων.

ΒΟΗΘΟΙ.

I. Præpositiones est quum abundant, est quum deficiunt; est quum aliæ pro aliis ponuntur, tam apud Græcos, quam apud nos. Abundant—Aristophanes, Βοηθοῖς.

Εὖ γὰρ εἰσπράττειν σε βούλομαι πόσα ἔτη ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνῇς.

Priscianus lib. xvii. fol. 202. verso Editionis Aldinæ. At in Editione Heliæ Putschii legitur: εὖ γὰρ εὖ πράττειν σε βούλομαι. πῶς λέγεις; ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνέσῃ. quæ sic melius digeri possunt:

Εὖ γάρ σε πράττειν βούλομαι.—τόδε πῶς λέγεις;—
ὅπως; μετ' ἐμοῦ ξυνέσει.

Abundat præpositio μετὰ, quum simplicius dici possit ἐμοὶ ξυνέσῃ.

Laudatur a veteri Scholiasta ad Acharn. 3. Aristomenis Fabula Βοηθοὶ, unde mutilus versus profertur, quem integrum citat Macrobius Saturn. v. 40. Aristomeni itidem tributum, sed in dramatis titulo mendose exscriptus: *Aristomenes* ἐν Μύθοις,

ἔνδον γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἀνδρῶν γάργαρα.

Scripseritne Comicus uterque fabulam eodem titulo? non opinor. E solo Prisciano tribuitur Aristophani, quod in librariorum errorem conferendum est, ad literarum compendia non satis advertentium, unde sæpe contigit, ut nomina illa Ἀριστοφάνης Ἀριστομένης confunderentur. Vide Pollucis interpretem ad vii. 211. Ex eodem errore tributa fuerat Comico nostro alia fabula ΓΟΗΤΕΣ, quam Aristomenis esse constat. Prisciano ipsi p. 1202. citatur *Aristomenes* Βοηθοῖς.

αὐτοὶ γὰρ ἤδη τοὺς Πρυτάνεις προσήλθομεν.

Eximatur itaque fabula hæc ΒΟΗΘΟΙ e catalogo dramatum Aristophanis.

II. Ὁτιὴ λέγεις με, pro εἰς ἐμέ. Aristophanes Βοηθοῖς·

Μισῶ σε ὁτιὴ λέγεις με τὰ αἰσχρά.

Huic simile est illud Terentii in *Andria*: Quid me fiat? pro *in me fiat.* Idem lib. xviii. p. 1194. Edit. Putschii. Quærenti διὰ τί με μισεῖς; respondebat apud Comicum aliquis:

Ὁτιὴ λέγεις με ταἰσχρά.

ΓΕΩΡΓΟΙ.

I. Ἐθέλω γεωργεῖν.—εἶτα τίς σε κωλύει;—
ὑμεῖς· ἐπεὶ δίδωμι χιλίας δραχμὰς,
ἐάν με τῶν ἀρχῶν ἀφῆτε.—δεχόμεθα.
δισχίλιαι γάρ εἰσι σὺν ταῖς Νικίου.

Plutarchus in Nicia p. 215. Edit. Londinensis.

II. Εἰρήνη βαθύπλουτε, καὶ ζευγάριον βοεικὸν,
εἰ γὰρ ἐμοὶ παυσαμένῳ τοῦ πολέμου γένοιτο
σκάψαι τ᾽, ἀποκλάσαι τε, καὶ λουσαμένῳ διελκύσαι
τῆς τρυγὸς, ἄρτον λιπαρὸν, καὶ ῥάφανον φέροντι.

Stobæus in Floril. tit. de *Pace*, edit. Grotii p. 209. Diversam a vulgata lectionem in 3. versu amplexus sum, quam exhibet Ms. codex.

III. Ὅτου δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει;—
τὸν μολγὸν ἐμοῦ λέγοντος οὐκ ἀκήκοας;

Schol. ad *Equites* 959. Ita hos senarios emendavi, qui vulgo perquam depravati leguntur.

IV. συκᾶς φυτεύω, πάντα πλὴν Λακωνικῆς.
τοῦτο γὰρ τὸ σῦκον ἐχθρόν ἐστι καὶ τυραννικόν.
οὐ γὰρ ἦν ἂν μικρὸν, εἰ μὴ μισόδημον ἦν σφόδρα.

Athen. p. 75. A.

V. Εἶτ᾽ ἄρτον ὀπτῶν τυγχάνει τις ὀβελίαν.

Idem p. 111. B. ubi male ἀρτῶν ὀβελιῶν. Emendationem nostram confirmat scriptus cod. e Bibl. Regia.

VI. Ὥσπερ κυλικείου τοὐθόνιον προπέπταται.

Idem p. 460. E.

VII. Γλιχόμενος, καρτερῶν, ἢ ἐπιθυμῶν. Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς·
Τί δῆτα τούτων τῶν κακῶν, ὦ παῖ, γλίχει;

Auctor Etymol. M. p. 234. l. 35.

VIII. Ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττικὴ,
χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.

Hephæstion in Enchiridio, de metro pæonico; ubi duobus his versibus tertius subjungitur, qui non est ex *Agricolis*, sed *Vesparum* 1273.

IX. Ἐν ἀγορᾷ δ᾽ αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν.

Idem ibidem.

X. Αὐτῷ μελητέον, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸν οἶκον.

Zenobius in Proverb. ii. 27.

XI. ΚΩΔΙΑ. τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς·
Ἀγαθήν γε κωδίαν.

Harpocr. in voce.

XII. ΠΟΡΝΕΥΤΡΙΑΝ δὲ ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης τὴν πόρνην εἶπε.

Pollux vii. 201.

XIII. Ἐξ ἄστεως νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν, ὡς πάλαι δι᾽ ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκῷ ἐλλουσάμενον κολάζειν.

Idem ix. 69. Misere corruptum et mutilum hoc fragmentum, quod parum feliciter tentavit Kühnius. Initium sic digerendum erat:

ἐξ ἄστεως
νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν, ὡς ἐκεῖ πάλαι—

XIV. ὁ ΤΡΑΠΕΖΟΦΟΡΟΣ, ἐπὶ τοῦ τὴν τράπεζαν φέροντος, ᾗ ἐπῆσαν τοῖς ἄρχουσιν αἱ μυῤῥίναι.

Idem x. 69.

XV. Ἀντιφῶν δ᾽ ἐν τῷ περὶ γεωργικῶν, φωκίδας φησὶν εἶδος ἀπίων εἶναι, ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων. τῶν γὰρ ἀπυρήνων Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει, καὶ ἐν Ἀναγύρῳ·
πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥοᾶς.

Athen. p. 650. E.

XVI. ΕΛΑΙΖΕΙΝ. τὰς ἐλαίας ἐργάζεσθαι. Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης.

Auctor Etymol. M. p. 326. l. 20.

XVII. Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν ΜΕΤΟΡΧΙΟΝ ἐκάλεσεν ἐν τοῖς Γεωργοῖς.

Idem in ὄρχατος. Quæ repetit Schol. ad Theocr. i. 48. nisi quod μετόρχμιον male habet. Vox μετόρχιον occurrit etiam apud Comicum *Pace* 568.

XVIII. Εἴ γε Κιλικίας αἷμα ἐξολοίμην, φαίη λέγων.
Priscianus lib. xviii. p. 1212. Edit. Putschii.

XIX. ΣΗΡΑΓΓΙΟΝ. χωρίον τι τοῦ Πειραιέως οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς.

ΓΗΡΑΣ.

I. ΚΡΙΒΑΝΙΤΗΣ. τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ. ποιεῖ δὲ λέγουσαν ἀρτόπωλιν, διηρπασμένων αὐτῆς τῶν ἄρτων ὑπὸ τῶν τὸ γῆρας ἀποβαλόντων.

Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα ;—θερμοὺς, ὦ τέκνον.—
ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς.—κριβανίτας δὲ πάνυ
λευκούς.

Athen. p. 109. F.

De hujus fabulæ argumento videndus Casaubonus ad Athenæum p. 209. Primum fragmentum male constitutum esse tam metrum, quam sententia arguit. Interloquuntur mulier panes vendens ἀρτοπῶλις, et recoctus senex. Illa, cujus mercimonium diripiebatur, quum injuriam expostularet, diceretque panes sibi periisse illius generis, quos θερμοὺς appellabant, qui in secundis mensis apponebantur, senex respondebat : *Num vero deliras? in furno coctos dic, eosque non admodum candidos.* Secundus versus totus est senis : male eum duabus personis diviseram. Sic legendum est :

Γ. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα ; Α. θερμοὺς, ὦ τέκνον.
Γ. ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς ; κριβανίτας γ', οὐ πάνυ
λευκούς.

II. Ὦ πρεσβῦτα, πότερα φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς
ἑταίρας, ἢ τὰς ὑποπαρθένους ἁλμάδας,
ὡς ἐλάας στιφράς ;

Idem p. 133. A. Forte scribendum τὰς δρυπέπεις. Vide Pierson ad Mœrin p. 121.

III. Ταῖς πολιόχρωσι βεμβράσι τεθραμμένη.

Idem p. 287. D. Piscis nomen scribitur etiam per μ, ut in *Vespis* 493.

IV. Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα.

Schol. ad *Equites* 577. et Suidas in στλεγγίς.

V. Ὀφθαλμιάσας πέρυσιν, εἶτ' ἴσχον κακῶς,
ἔπειθ' ὑπαλειφόμενος παρ' ἰατρῷ.

Pollux iv. 180.

VI. Ὀξωτὰ, σιλφιωτὰ, βόλβος, τεύτλιον,
περίκομμα, θρῖον, ἐγκέφαλος, ὀρίγανον.

Idem vi. 69. Eo respexit Diogen. Laërt. iv. 18. addito insuper versu qui ex eadem fabula depromptus esse videtur :

καταπυγοσύνη ταῦτά 'στι πρὸς κρέας μέγα.

VII. Ἐπὶ τοῦ περιδρόμου στᾶσα τῆς ξυνοικίας.

Idem vii. 125. et ix. 39.

VIII. ΚΛΗΡΩΤΗΡΙΟΝ. εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου ἔοικεν εἰρῆσθαι τοὔνομα ἐν τῷ Γήρᾳ Ἀριστοφάνους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου ἂν ἐναρμόσειεν.

Idem x. 61.

IX. ἐφ' ὑδρίαν δανείζειν πεντέχουν, ἢ μείζονα.

Idem x. 74. Tetrameter trochaicus, cui deest primus pes.

X. κοπίδι τῶν μαγειρικῶν.

Idem x. 104.

XI. πτωχικοῦ βακτηρίου.

Idem x. 173.

XII. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ, γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην, παράγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἣ καὶ ἐρεθίζουσα φησὶ πρὸς αὐτόν.

ἀποπλιωστέον
ἐπὶ νυμφίον ἐστὶν, ᾧ γαμοῦμαι τήμερον.

Schol. Nicandri ad Theriac. 295. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam iii. 62.

A veteri scriptura ἀπέπλευς τιὸν, quam minime recedit istud ἀποπλευστέον sagaciter excogitatum. Sed nescio an bene hoc verbo utatur muliercula curru vecta. Mallem sane ἀποπορευτέον, vel ἰμαὶ στευστέον.

Jo. Toupii, viri eruditissimi et admirandi acuminis, emendationem in controversiam non vocassem, si ipsum Nicandri Scholiastem consuluissem; sed tum non erat ad manum. Ad Poëtæ versum in Theriacis 295. in serpentis hæmorrhoi descriptione,

μέσσου δ' ἐκ νώτου βαιὸν πλόον αἰὲν ὀκέλλει.

Scholiastes hæc adnotat: *βαιὸν δὲ πλόον, νῦν τὴν ὁδὸν τὴν πεζὴν, τὴν πορείαν. οὕτω γὰρ καὶ Ἀντίμαχος εἶπε,*

τοῖσι δ' ἀν' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισιν.

ὡς δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ, γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην, παράγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἣ καὶ ἐρεθίζουσα φησὶ πρὸς αὐτόν.

ἀποπλευστέον

ἐπὶ νυμφίον ἐστὶν, ᾧ γαμοῦμαι τήμερον.

Vides Aristophanis χρῆσιν idcirco adductam, ut ostenderetur πλεῖν *navigare*, πλόον *navigationem*, de pedestri etiam itinere a poëtis adhiberi. Itaque de veritate hujus lectionis non ambigendum est.

XIII. *Τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στι τὸ Διονύσιον,*
ὅπου τὰ μορμολυκεῖα προσκρεμάννυται;

Phrynichus in Διονύσιον. Eo respexit etiam auctor Etymol. M. in μορμολυκεῖον.

XIV. Attici ὀλίγας ἡμέρας pro ἐν ὀλίγαις ἡμέραις. Aristophanes Γήρᾳ. Σὺ δ' οὐχ ἡγῇ μ' οὖν δὴ ὀλίγας ἡμέρας.

Priscianus lib. xviii. p. 1191. Edit. Putschii.

XV. Ὅτι δὲ τὸ ΣΚΑΦΙΟΝ εἶδος κουρᾶς, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ.

Harpocr. in σκαφίον.

XVI. ΤΗΤΕΣ, ἀντὶ τοῦ, τούτῳ τῷ ἔτει—Ἀριστοφάνης Γήρᾳ.

Idem in voce. Occurrit hoc adverbium *Nub.* 624. *Acharn.* 15. *Vesp.* 400.

XVII. Λορδοῦ κιγκλισβάταν ῥυθμόν.

Ælianus H. A. ix. 9.

ΓΗΡΥΤΑΔΗΣ.

I. *ἀκροκώλια,*
ἄρτοι, κάραβοι.

Athenæus p. 95. F.

II. Θεράπευε, καὶ χόρταζε τῶν μονῳδιῶν.

Idem p. 99. F

III. *Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον*
λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.

Idem p. 112. F. emendatus a Jo. Toup ad Suidam i. 6. et iv. 132. Citantur etiam hi versus ex *Æolosicone*.

IV. *Πτισάνην διδάσκεις αὐτὸν ἕψειν ἢ φακῆν;*

Idem p. 158. C.

V. Ψωμοκόλακος δὲ μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ, οὕτως·
Ψίθυρός τε καλοῦ, καὶ κόλαξ, καὶ Σαννυρίων.
ποῖ φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες;

Idem p. 261. F.

VI. *Ἄρ' ἔνδον ἀνδρῶν κιστρέων ἀποικία;*
ὡς μὲν γάρ εἰσι νηστίδες γιγνώσκεται.

Idem p. 307. F.

VII. *Ἐν τοῖσι συνδείπνοις ἐπαινῶν Αἰσχύλον.*

Idem p. 365. B.

VIII. Ἦν δὲ τὸ πρᾶγμ' ἑορτὴ, περιέφερε δ' ἐν κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς· ἐνέχει τε σφόδρα κυανοβενθῆ.—Τὸ βάθος παρίστησιν ὁ Κωμικὸς τῆ ποιήσει.

Idem p. 487. B. et Pollux x. 75. Nemini facile visum fuit Comici verba in numeros redigere.

IX. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Γηρυτάδῃ λεπτοὺς τούσδε καταλέγει, οὓς καὶ πρέσβεις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φησὶν εἰς Ἅδου πέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖ ποιητὰς, λέγων οὑτωσί·

Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
ἔτλη κατελθεῖν;—ἕνα γ' ἀφ' ἑκάστης τῆς τέχνης
εἱλόμεθα κοινῇ γενομένης ἐκκλησίας,
οὓ σώματ' ὄντας, ᾀδοφοίτας. καὶ θαμὰ
ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας.—εἰσὶ γάρ τινες
ἄνδρες παρ' ὑμῖν ᾀδοφοῖται;—νὴ Δία·
μάλιστα δ' ὥσπερ Θρᾳκοφοῖται. πάντ' ἔχεις.—
καὶ τίνες ἂν εἶεν;—πρῶτα μὲν Σαννυρίων
ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν· ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν,
Μέλιτος· ἀπὸ δὲ τῶν κυκλίων, Κινησίας.—

εἶθ' ἑξῆς φησίν·

ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθ' ἄρα.
τούτους γὰρ, ἢν πολλὸς ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν
ὁ τῆς διαρροίας ποταμὸς ἐξοιχήσεται.

Athen. p. 551. B. confer Jo. Toup ad Suidam iii. 288. et Bentleium in Phalarid. Dissertat. de Origine Tragœdiæ p. 167. versionis latinæ. In antepenult. v. male vulgo legitur ὠχεῖσθ' ἄρα. Tempus præsens requirit sententia, ut *Equit*. 1244.

λεπτή τις ἐλπίς ἐσθ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.

X. ΚΑΤΑΠΛΑΣΜΑ. ἐν Γηρυτάδῃ.
Poll. iv. 181. περὶ ἰατρικῶν ἐργαλείων.

XI. Τότε μέν σου κατεκοττάβιζον, νυνὶ δὲ κατημοῦσι· τάχα δ' εὖ οἶδα ὅτι καὶ καταχέσονται.
Idem vi. 111.

XII. ΣΥΝΤΕΧΝΟΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ.
Idem vii. 7.

XIII. ΟΙΚΟΔΟΜΟΣ. Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ εἴρηκε τοὺς οἰκοδόμους.
Idem vii. 117.

XIV. Τὰ δὲ ΚΑΡΠΕΙΑ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνης εἶπε.
Idem vii. 149.

XV. Πόλος τοῦτ' ἐστίν. ἐκαστατέστην ἥλιος
τέτραπται;

Idem ix. 46.

Misere depravatum est hoc fragmentum. ἐκαστατόσην vox est nihili et plane barbara. Si præter integritatem metri nihil esset quod desideraretur, proclive erat pro τοῦτ' reponere τόδ'. Videndus Salmasius in Plin. Exercit. p. 446. ubi emendat:

πόλος
τοῦτ' ἐστὶν ἑκαστάτω δὲ, ποστὴν ἥλιος
τέτραπται;

XVI. Τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἤσθιον.
Idem x. 59.

XVII. Ἄλλος δ' εἰσέφερε πλεκτῷ κανισκίῳ ἄρτων περίλοιπα θρύμματα.
Idem vii. 176. et x. 91. Kühnius ita versus distinxit:

Ἄλλος δὲ πλεκτῷ εἰσέφερε κανισκίῳ
ἄρτων περίλοιπα θρύμματα.

Hiatus in primo versu Aristophanem minime redolet. Grammatici Poëtarum χρήσεις excerpentes, brevitatis causa ea omittebant, quibus non confirmabatur id quod adstruere volebant. Inde fit ut plurima Poëtarum fragmenta a Grammaticis servata numeris suis restitui nullo modo possint.

XVIII. ΑΣΚΟΘΥΛΑΚΟΣ. ἐν Ἀριστοφάνους Γηρυτάδῃ.
Idem x. 160.

XIX. Ἐν δὲ τῷ Γηρυτάδῃ ὁ Ἀριστοφάνης λέγει ΦΟΡΜῼ ΣΧΟΙΝΙΝῼ.
Idem x. 169.

XX. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ ΠΕΡΙΘΕΤΟΝ.
Idem x. 170. Confer *Lysistr*. 258. ubi κεφαλὴ περίθετος.

XXI. Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα,
εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος, ἢ ξηροὺς ἅλας;

Schol. ad *Vespas* 1303.

XXII. ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΥ. *γάργαλος, καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τῶν πασχητιωσῶν γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ.*
Erotianus in voce.

XXIII. ΕΚΛΑΠΗΣΕΤΑΙ. *ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφήσεται, καὶ ἐκγεννηθήσεται· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ φησί· Φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπῆναι.*—*Ἅπαξ εἴρηται, καὶ παρ' ἡμῶν ἐξήγηται μόνον.*
Idem in voce. Comici verba trochaicum tetrametrum effecisse videntur, cujus in fine vox ipsa erat a Grammatico proposita. Vide an tibi satisfaciat hæc conjectura:
Φημὶ γοῦν ἐγώ· βροτοὺς ἅπαντας ἐκλαπήσεσθαι.
Futurum medium, cui passivam significationem tribuisse videtur Grammaticus, ego active accipio.

XXIV. *Χαριεντίζεις, καὶ καταπαίζεις ἡμῶν, καὶ βωμολοχεύει.*
Harpocr. in *βωμολοχεύεσθαι*, et auctor Etymol. M. in *χαριεντιζόμενοι.*

XXV. ΕΡΜΑΣ, *ὕφαλος πέτρα. ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους.*
Harpocr. in voce.

XXVI. *ἦσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου.*—*ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο.*
Auctor Etymol. M. in *ἦειν.* p. 420.

XXVII. ΑΥΤΟΙ ΘΥΟΜΕΝ. *ἀντὶ τοῦ, αὐτοὶ πίνομεν.*
Hesych. in voce.

XXVIII. ΣΚΟΜΒΡΟΣ. *Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ.*
Athenæus p. 321. A.

XXIX. *ὦ δύσθεον μίσημα.*
Electræ verba sunt apud Sophoclem v. 289. ad quæ Scholiastes: *καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῴδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ.*

ΓΛΑΥΚΟΣ.

Καλύψας καλύμματος τριβωνίῳ διεπαρθένευσα.

Pollux iii. 43. ubi recte docti Viri emendant *καλύμματι τριβωνίου.* Sed in Comici versibus probabile est sic ordinata fuisse verba:

τριβωνίου καλύμματι
διεπαρθένευσα.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

I. *Ὁ μηχανοποιὸς, ὁπότε βούλει τὸν τροχὸν*
ἐᾷν ἀνεκὰς, λέγε· Χαῖρε, φέγγος ἡλίου.

Erotianus in *ἀνεκάς.* Trimetri sunt iambici, ut nemo non videt, quod tamen Coddæo illi, qui *Augiæ stabulum* se repurgasse gloriabatur, non suboluerat. At ille revera *Augiæ stabulum* repurgandum reliquit.

II. ΠΟΛΥΠΟΥΣ.—*τὴν δὲ αἰτιατικὴν πολύπουν φασὶν, ὡς καὶ Ἀλκίνουν, καὶ Οἰδίπουν*—*τὸ δὲ πόλυπον λέγειν, Αἰολικόν. Ἀττικοὶ δὲ πολύπουν λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ.*

Ταῦτ' ἔχοντα, πουλύπουν, καὶ σηπίας.

καὶ πάλιν,

τὸν πουλύπουν
μοι ἔθηκε.

πάλιν·

Πληγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένου.

Athen. p. 316. A. Probare vult Dipnosophista Atticos dixisse *πολύπους* et *πολύπουν*: non *πόλυπος* et *πόλυπον.* Sed ubi metri ratio primam produci flagitaret, Comicis etiam licuit *πουλύπους* dicere, quod multis exemplis ex eodem Athenæi capite confirmatur, licet in plerisque simplicem vocalem pro diphthongo exhibeant impressi libri. Alcæi versum e *Sororibus vitiatis* emen-

davit Toupius ad Suidam v. 4. Ameipsiæ versus e *Lurcone* sic legendus videtur:

Πολλῶν μὲν, ὡς ἔοικε, δεῖ μοι πουλύπων.

Diphili tetrameter trochaichus e *Mercatore* sic legendus:

Πουλύπους ἔχων ἁπάσας ὁλομελεῖς τὰς πλεκτάνας.

Prima χρῆσις e Nostro prolata, est pars tetrametri trochaici; posteriores duæ sunt e senariis iambicis.

III. Πάσαις γυναιξὶν ἐξ ἑνός γέ του τρόπου,
ὥσπερ παροψὶς μοιχὸς ἐσκευασμένος.

Idem p. 367. D.

IV. Θεόπομπος δ' ἐν Εἰρήνῃ ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα—καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ·

Ὠὸν μέγιστον τέτοκεν ὡς ἀλεκτρυών.

καὶ πάλιν·

Πολλαὶ δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων
ὑπηνέμια τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις
βίᾳ.

Idem p. 374. C. Confer supra *Amphiarai* iii. Suidas in ὑπηνέμια eandem adhibet χρῆσιν duobus integris senariis inclusam:

Ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ
ὑπηνέμια τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις.

Quam veram esse lectionem censet Jo. Toupius ad Suidam iii. 260. Sed ἐνίοτε et πολλάκις simul stare non possunt; nec mihi bene reddi videtur πολλάκις per *multa*. Aliam itaque rationem inii. In fine primi senarii desunt voces aliquot, quæ, salva sententia, omitti potuerunt: metro suadente, δὲ inserui.

V. ΚΟΓΧΥΛΙΑΣ ΛΙΘΟΣ. ἐν Ἀριστοφάνους Δαιδάλῳ.
Pollux vii. 100.

VI. ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΙΝ. Ἀριστοφάνης ἔφη ἐν Δαιδάλῳ.
Idem vii. 117. Occurrit etiam hoc verbum, sed tropice adhibitum, in *Pace* 305.

VII. περὶ τοῦ γὰρ ὁ πόλεμος
νῦν ἐστιν ὑμῖν;—περὶ ὄνου σκιᾶς.

Suidas in ὄνου σκιά. Confer *Vespas* 191.

VIII. Εὐρύβατος, πονηρός—καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ, ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντα, καὶ πλουτοῦντα, καὶ πανουργοῦντα,

Εἰ δή τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία.

Suidas in Εὐρύβατος.

IX. ΔΟΡΥΦΟΝΟΝ, τὸν δολοφονοῦντα. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ.
Hesych. in voce.

X. Vide in ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ. I.

ΔΑΙΤΑΛΕΙΣ.

I. ΔΑΙΤΑΛΕΥΣ, ὁ εὐωχητής· ἀφ' οὗ δρᾶμα Ἀριστοφάνους ὠνόμασται Δαιταλεῖς. Auctor Etymol. M. in voce. Attico more scribendum Δαιταλῆς.

Cum auctore Etymol. M. sentit Orion Thebanus de significatione hujus nominis. En notam ex illius Etymologico, quam mecum communicavit familiaris meus eruditus LARCHERUS. Δαιταλεύς. δαὶς δαιτὸς δαιτεύς. ὡς μέλανος μελανεύς· λέοντος λεοντεύς. καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, δαιτεὺς δαιταλεύς. καὶ Δαιταλεῖς, δρᾶμα Ἀριστοφάνους. Ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες καὶ ἀναστάντες, χοροὶ ἐγίνοντο. Sintne postrema ista verba ex ipso dramate excerpta, an ad argumentum pertineant, in medio relinquam.

II. Τὸ πρῶτον δρᾶμα γράψας ὁ ποιητὴς ἐξέθηκε τοὺς Δαιταλεῖς, ἐν ᾧ σώφρον μειράκιον εἰσάγει, καὶ ἕτερον ἄχρηστον. εὐδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι. Schol. ad *Nubes* 529.

III. Νομίζω δή σοι τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν, τὰ ἐκ τῶν ΔΕΤΑΛΕΩΝ, ὧδέ πως ἔχοντα. "Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὁμήρου γλώττῃ τίνι καλοῦσι κόρυμβα." προβάλλει

γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ΕΚ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΩΝ ΔΕΤΑΛΕΩΝ πρεσβύτης τῷ ἀκολάστῳ υἱεῖ, πρῶτον μὲν, τὰ κόρυμβα τί ποτ' ἐστὶν ἐξηγήσασθαι· μετὰ δὲ τοῦτο, "Τί καλοῦσιν ἀμενηνὰ κάρηνα." κἀκεῖνος μέντοι ἀντιπροβάλλει τὸν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωττὸν εἰς δίκας διαφέρουσας ὡδί πως. "Ὁ μὲν οὖν σὸς, ἐμὸς δὲ οὗτος ἀδελ-"φὸς φρασάτω, τί καλοῦσιν ἰδυοῦσί τι." ἐφεξῆς προβάλλει "Τί ποτε ἐστὶ τὸ εὖ "ποιεῖν;"—δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν ταυτῷ δράματι διὰ τῶνδε. "Ἄλις, ὀρέλη, καὶ μύρον, καὶ ταινίαι." εἶτα ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων. "Ἤδον "σαρέλη. τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου." πάλιν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἀκολάστου υἱέως εἰπόντος· "Ἡμῶν ἴσως οὐ καταπληγήσῃ τῷ χρόνῳ." καὶ τοῦθ' υἱοῦ ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων ἐρεῖ· "Τὸ καταπληγήσῃ τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων." εἶτ' αὖθις ἐκείνου φάντος· "Ἀποβήσεταί σοι ταῦτα ποῖ τὰ ῥήματα;" πάλιν ὁ πρεσβύτης καὶ τοῦτο σκώπτει· "Παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο ἀποβήσεται." καὶ μέν γε καὶ ὁ υἱὸς οὐδέπω παυόμενος οὐδὲ αἰδούμενος τὸν γέροντα, φησί· "Τί ὑποτεκμαίρῃ καὶ κακοὺς ἄνδρας λέγεις κα-"λοκἀγαθεῖον ἀσκοῦντας;" εἶτα ὁ πρεσβύτης· "Οἴμαι, ὦ Θρασύμαχε, τίς τούτων "τῶν ξυνηγόρων τερύεται."

Galenus in Prœmio libelli qui inscribitur τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις. Multa in his depravata, quorum ad emendationem, quum subitaria opera et admodum festinans fragmenta hæc recolligam et disponam, pauca sunt, quæ in præsens conferre valeam. Legendum: ἀντιπροβάλλει τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωττῶν εἰς δίκας διαφερούσας τινὰς ὡδί πως.

Ὁ μὲν οὖν σὸς υἱος, ἐμὸς δ' ἀδελφὸς οὑτοσὶ
φρασάτω, τί καλοῦσιν—

Quid pro ἰδυοῦσί τι reponi debeat, in mentem non venit. Postea Aristophanis duo versus sic legendi:

Ἄλις σορέλλη καὶ μύρον, καὶ ταινίαι.

Verba sunt adolescentis, cui respondet senex:

Ἰδοὺ σορέλλη τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.

Vide Hesych. in σορέλλη. In duobus sequentibus senariis scribendum καταπλαγήσει. Mox

Παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τἀποβήσεται.

id est τοῦτο τὸ ἀποβήσεται. Quæ sequuntur facile numeris suis restituuntur, sed eorum sententiam, quæ partim ab iis, quæ suppressa sunt, pendet, non ita proclive est assequi.

Τί δ' ὑποτεκμαίρει' ἂν σὺ, καὶ κακοὺς λέγεις
ἄνδρας καλοκἀγαθεῖον ἀσκοῦντας;
Οἴμ', ὦ Θρασύμαχε, τοῦτο τῶν ξυνηγόρων
τίς γηρύεται;

Ceterum mendosa est apud Galenum scriptura Δετελέων: et si genuina sunt ista, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Δαιταλέων, aliter accipi debent, quam a Casaubono ad Athen. iii. 32. intellecta fuere. Nullus enim adhucdum innotuit Atticæ Pagus, cui nomen Δαιταλεῖς. Aliunde noti sunt Δαιδαλίδαι, a quibus fabulæ titulum inscriptum fuisse conjecit Nunnesius ad Phrynichum in ἀκιστής. Sed conjectura illa jamdudum explosa fuit. Δαιταλεῖς sunt *convivæ, epulones*, quorum unus, *homo plebeius*, ἀνὴρ ἐκ τοῦ δήμου, cum duobus suis filiis, moribus et indole diversis, colloquebatur.

"Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὁμήρου γλώττη τίνι καλοῦσι κόρυμβα." Eundem Comici locum innuit Pollux ii. 109. sed immutata verba proferens. ἀλλὰ τὰς ποιητικὰς φωνὰς, γλώττας ἐκάλουν, ὡς Ἀριστοφάνης· Πρὸς ταῦτα λέξον Ὁμήρου γλώττα τί καλεῖται κόρυμβος. Saniora hæc sunt quidem, non ita tamen, ut ad numeros revocari queant.

IV. Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ
πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά.

Athen. p. 119. C.

V. ΧΟΝΔΡΟΝ δὲ εἴρηκε τὸ ῥόφημα Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν οὕτως·

Ἡ χόνδρον ἑψῶν, εἶτα μυῖαν ἐμβαλὼν
ἐδίδου ῥοφεῖν ἄν.

Idem p. 127. C.

VI. Vide infra in ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ. I.

VII. Τοῦ ΤΡΙΓΩΝΟΥ, μουσικοῦ ὀργάνου, μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. Idem p. 183. E.

VIII. Ὅστις δ' αὐτὴν αὐλοῖς καὶ λύραις κατατέτριμμαι χρώμενος, εἶτά με σκάπτειν κελεύεις;

Idem p. 184. F. Luxatum metrum male insertis voculis δ' αὐτὴν, quarum posterior sensum etiam turbat; et omissa alia quavis particula. Sic χρῆσεν constituo:

Ὅστις αὐλοῖς καὶ λύραις νῦν κατατέτριμμαι χρώμενος,
εἶτά με σκάπτειν κελεύεις;

IX. Καὶ λεῖος, ὥσπερ ἔγχελυς.

Idem p. 299. B.

X. Καὶ δελφακίων ἁπαλῶν κωλαῖ, καὶ χναυμάτια πτερόεντα.

Idem p. 368. E.

XI. Ἀπόλωλα· τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι.

Idem p. 400. A.

XII. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτα ἐμοῦ πέμποντος· ἀλλὰ μᾶλλον πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς Συρακουσίων τράπεζαν, Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας, καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν κυλίκων μέθυ ἡδέως καὶ φίλως.

Idem p. 527. C. et 486. F. E chorico cantico hæc desumta sunt, sed hiulca et corrupta.

XIII. ἐγὼ δέ σοι
πέμψω πλακοῦντ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον.

Idem p. 646. B. Suidas in ἀνάστατοι et in χαρίσιον, ad quem locum confer Jo. Toup iii. 306. e conjectura reposui ἐγὼ δέ σοι. Vulgo legitur δὲ νῦν.

XIV. ἔγνωκ' ἐγὼ δὲ χάλκιον.
τοῦτ' ἐστὶ κοττάβειον ἱστάναι καὶ μυρρίνας.

Idem p. 667. F.

XV. Φέρ' ἴδω, τί σοι δῶ τῶν μύρων; ψάγδαν φιλεῖς;

Idem p. 690. E.

XVI. Ἆσον δή μοι σκολιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρέοντος.

Idem p. 693. l. ult. κἀνακρέοντος, Attica crasi, ut Thesmoph. 161.

XVII. Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα, καὶ τὰ τείχη.

Suidas in ἀναλίσκειν.

XVIII. Τὸν Ἐρεχθέα μοι, καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.

Idem in Αἰγέα.

XIX. ΡΑΓΔΑΙΟΣ, σφοδρὸς, βίαιος. ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους.

Idem in ῥαγδαίους.

XX. Ἔσειον, ᾔτουν χρήματ', ἠπείλουν, πάλιν
ἐσυκοφάντουν.

Idem in σεῖσαι, τὸ συκοφαντῆσαι. Eodem significatu occurrit hoc verbum *Pace* 639.

XXI. Οὐδ' ἔστιν αὐτῇ στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος.

Schol. ad *Equites* 577. et Suidas in στλεγγίς.

XXII. Ταχὺ νῦν πίτου, καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.

Suidas in τροπίας οἶνος, emendatus e Photii Lexico inedito. Vide Jo. Toup ad Suidam iii. 228. ubi legendum existimat τάχυνον, πίτου. Sed non adtendit Vir longe eruditissimus huic lectioni obstare mediæ in τάχυνον syllabæ modulum. In Suidæ editione principe excusum ταχύ νυν.

XXIII. Λυροποιὸς, λυροποιΐα—Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι καὶ ΛΥΡΩΝΙΑΝ που λέγει.

Pollux vii. 153.

XXIV. Ἐψυχρολουτρήσαμεν. Idem vii. 168.

XXV. Εἰ μὴ δικῶν τε γύργαθος, ψηφισμάτων τε θωμός.

Idem vii. 176. et x. 158. Θωμὸν e Comici Babyloniis enotavit Mœris in voce, p. 190.

XXVI. Οὐδ' ἀργύριόν ἐστιν κεκερματισμένον.

Idem ix. 88.

XXVII. ΚΛΙΝΑΡΙΟΝ. ἐν Δαιταλεῦσιν. Idem x. 32.

XXVIII. Οὐκ· ἀλλὰ ταῦτά γ' ἐπίχυσις τοῦ χαλκίου.

Idem x. 92. et 109.

XXIX. τῆς μυρηρᾶς ληκύθου
πρὶν καπιλάσαι τὴν σπαθίδα, γεύσασθαι μύρου.

Pollux x. 120. et 119. *ἄγγη μυρηρά*. Ad quem locum vide Hemsterhusii notam. Confer eundem Poll. vii. 177.

XXX. ΘΥΛΑΚΙΣΚΩΝ. ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνης.
Idem x. 172.

XXXI. Ἐν ἀλιπίδῳ. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.
Harpocr. in ἀλίπιδον.

XXXII. Ἢν μὴ μεταλάβῃ τοὐπίπεμπτον, κλαίετω.
Idem in ἐπίπεμπτον.

XXXIII. Αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι ΚΙΓΚΛΙΔΕΣ ἐκαλοῦντο. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν·
Ὁ δ' Ἡλιαστὴς εἶρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα.
Idem in κιγκλίς. Occurrit hoc nomen *Vesp.* 124. 773. *Equit.* 641.

XXXIV. βάψας τὴν κώπην εὐθὺς ἔπλευσα
πρὸς Ναυτοδίκας οἳ τῆς ξενίας ἐδίκαζον.
Idem in Ναυτοδίκαι, emendatus e Suida in βάψας.

XXXV. Ἔστι μὲν ΗΠΗΣΑΣΘΑΙ ἅπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι, παίζοντι τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας.
καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι.
Phrynichus in ἀκεστής. Thomas Mag. in eadem voce.

XXXVI. Ὦ προνοία καὶ ἀναιδεία. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.
Eustathius ad Odyss. H. p. 1579. l. 30.

XXXVII. Τί δαί; κυνίδιον σὺ λιπρὸν ἱερίῳ τῇ θεᾷ
εἰς τὰς τριόδους;
Schol. Theocriti ii. 12. emendatus partim a Jo. Toup. σὺ omnino inseri debuit, quia in λιπρὸν prior syllaba corripitur, ut et prima in ἱερίῳ.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

I. Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα,
διαμασχαλίσας αὑτὸν σχελίσιν, καὶ φύσκαις, καὶ ῥαφανῖσι.
Athen. p. 57. A.

II. Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ὑποξίζοντα ἄρτον ΚΥΛΛΑΣΤΙΝ καλοῦσι. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι·
Καὶ τὸν κύλλαστιν φθέγγου καὶ τὸν πετόσιριν.
Idem p. 114. C.

III. Καὶ ταῦτ' ἔχοντα σηπίας καὶ πουλύπους.
Idem p. 323. C. Male vulgo πολύπους. Vide supra in ΔΑΙΔΑΛΟΣ. ii.

IV. τραπόμενον εἰς τοὔψον λαβεῖν
ὀσμύλια, καὶ μαινίδια, καὶ σηπίδια.
Pollux ii. 76. ubi Aristophanes nude citatur, sine Dramatis nomine, quod ex Athenæo p. 324. B. notum. ὀσμύλια est neutrum plurale, et diminutivum formatum ab ὀσμύλη. Vide Hesychii interpretes ad hanc vocem. Male apud Pollucem editum ὀσμυλίδια, quam formam metri lex non admittit.

V. λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν
ὑμῶν ξυναρπάσειεν.
Athen. p. 400. A. In Reg. Cod. scriptum ξυναρπάσειεν ὑμῶν. Quare voces illas transposuerim statim videt qui metri non prorsus est imperitus.

VI. Ἤδη παροινεῖς εἰς ἐμὲ πρὶν δεδειπνάναι.
Idem p. 422. F. Male vulgo et contra linguæ indolem εἰς omissum. Præpositionem, sine qua versus stare non potest, absorbuit præcedens syllaba.

VII. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαναΐσι καὶ ποιητὴν φησὶν αὐτὸν εἶναι ἐν τούτοις·
Μήθ' ἅρμα εἶναι ἐγκριδοπώλην.
Idem p. 645. E. quæ prorsus corrupta sunt. Eo respexit Pollux vii. 199.

VIII. οὐδεὶς βεβαλάνωκε τὴν θύραν.
Pollux x. 26. Finis est tetrametri trochaici.

IX. Τῶν χειρῶν ἔργα μισοῦς ἐστίν.
Idem x. 39.

X. Πρoσωπὶς, καὶ, ὡς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης, ΠΡΟΣΩΠΙΔΙΟΝ.
Pollux x. 127.

XI. Κακῶν τοσούτων ξυνελέγη μοι σώρακος.
Idem x. 130.

XII. Μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς Ἑρκείου χύτρας,
παρ' αἷς ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ.
Schol. ad *Plutum* 1199. et ad *Pacem* 922. et ex eo Suidas, apud quem in χύτραις ἱδρυτέον legitur posteriori versu μεθ' ὧν ὁ βωμός.

XIII. Κλειταγόρα, ποιήτρια Λακωνικὴ, ἧς μέμνηται Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι.
Idem ad *Lysistr.* 1239. et ex eo Suidas.

XIV. ΑΡΓΥΡΙΟΝ δὲ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσι.
Suidas in ἀργύρεος σταυρός.

XV. Ἀταλαιπώρως, ῥαθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν·
Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.
Suidas et Etymol. M. in ἀταλαίπωρον.

XVI. Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας ἐχίνου κεφαλὴν κατορύττειν.
Suidas in αὔλειος.

XVII. Λυγκεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι φησὶν, υἱὸς Αἰγύπτου.
Schol. ad *Plutum* 210. et ex eo Suidas in Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπεις. Sed ὁμωνύμους heroas confuderunt Grammatici, cujus erroris suspicio in Comicum cadere nequit.

XVIII. Ἀλλ' εἴσιθ', ὡς τὸ πρᾶγμα λέξαι βούλομαι
τουτί· προσόζειν γάρ κακοῦ του μοι δοκεῖ.
Suidas in τοῦ.

ΔΗΛΙΑ.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ὄρνεις ἐπῆσαν ταῖς κολοκύνταις καὶ ἄλλοις κνιστοῖς λαχάνοις· οὕτω δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Δηλίᾳ τὰ σύγκοπτα λάχανα·
Κνιστὰ, ἢ στέμφυλα.
Athen. p. 373. A.

ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ.

Καλεῖται δὲ τὸ κλινίδιον, καὶ ΚΛΙΝΤΗΡΙΟΝ, ὡς ἐν Δὶς ναυαγῷ Ἀριστοφάνης.
ὦ πονηρὲ σὺ,
τί μ' ἐξορίζεις, ὥσπερεὶ κλιντήριον;
Pollux x. 33. emendatus a Jo. Toupio in Præfatione Curarum novissimarum in Suidam.

ΔΡΑΜΑΤΑ.

I. Ἀριστοφάνης Δράμασιν ἢ Νιόβῃ·
Οὐδὲν, μὰ Δί', ἐρῶ λοπάδος ἑψητῶν.
Athen. p. 301. B.

II. ΠΕΤΑΧΝΟΝ, ποτήριον ἐκπέταλον. Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι·
πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται.
Idem p. 496. A. Posterius est comma tetrametri anapæstici. Confer Hesych. in πέταχνον, et in proxime antecedenti glossa.

III. Τὴν δ' ΑΠΟΚΙΝΟΝ καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Κενταύρῳ—
Idem p. 629. C.

IV. Τῶν δὲ περὶ ἀρτοποιΐαν ἀθρόα ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ· πτίσσω, βράττω, μάττω, διύω, πέττω, καταλῶ.
Pollux vii. 24. Locum proposui, ut scribendum eum esse censeo.

V. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν μὲν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·
Ἐν κωμήτισι καπήλοις τ' ἐπίχαρτον.
Idem ix. 36.

VI. Καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·
Λίθος δικατάλαντος.
Idem ix. 53.

VII. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ εἴρηκεν·
Ἐκκρουσαμένους τοὺς πύνδακας.
Idem x. 79.

VIII. Οἱ ἀνάβασμοι τῆς κλίμακος, ΚΛΙΜΑΚΤΗΡΕΣ, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ. Idem x. 171.

IX. Οὗ μέντοι οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους ἔπλαττον, ΠΛΙΝΘΕΙΟΝ καλεῖ τόπον ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ Ἀριστοφάνης.
Idem x. 185.

X. Τοῖς δὲ σκεύεσιν εἰ βούλοιτό τις προσαριθμεῖν καὶ ΚΑΔΟΝ ΠΙΤΤΙΝΟΝ, ἔξεστιν, Ἀριστοφάνους ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ εἰπόντος·
Ἀλλ' εἰς κάδον λαβὼν τιν' οὔρει πίττινον.
Idem ibidem.

XI. Ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῃ·
ἀλλ', ὥσπερ λύχνος,
ὁμοιότατ' ἐκάθευδ', ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου.
Idem x. 119.
Apud Pollucem scriptum ὁμοιότατα κάθευδ', quod manu levissima emendandum erat, mutato solum accentu, ὁμοιότατα καθεῦδ'—Vide not. ad Thesm. 479.

XII. ΚΑΤΤΥΣ, δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινύῃ, ὅταν ὁ τύλιχος ἀραιὸς ᾖ. καὶ ἔστι τοὔνομα ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῃ. Idem x. 166.

XIII. Ἐγὼ γὰρ, εἴτι σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω δίκην
δοῦναι πρόδικον ἑνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν.
Suidas in πρόδικον, emendatus a Jo. Toupio v. 118.

XIV. Μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν υἱῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια οἶς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου, Μεῖον, Μεῖον. ὅτι δὲ ἵσταντο, Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι (male vulgo Δράματι) δεδήλωκε. τοῦτο δὲ κέκληται Κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο· Μεῖον δὲ, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἧττον εἰσάγουσιν ἀπεδίδοντο, καθάπερ αὐτός φησιν Ἀριστοφάνης.
Ἀλλ' εὔχομαι 'γωγ' ἑλκύσαι σε τὸν σταθμὸν,
ἵνα μή με προσπράττωσι γραῦν οἱ φράτορες.
Schol. ad *Ranas* 810. ubi male legitur in fine prioris senarii τὸν σφυγμὸν, quod admodum ineptum est.

XV. ΒΥΡΣΑΝ, τὴν πόλιν Ἀθηνῶν Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι παίζων ἔφη. Hesych. in voce.

XVI. ΚΥΛΛΟΥ ΠΗΡΑ. ζητοῦσι διὰ τί τὸ πορνεῖον, Κύλλου πήραν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·
Τὸ δὲ πορνεῖον Κύλλου πήρα.
ἔστι γὰρ χωρίον Ἀθήνησιν ἐπηρεφὲς, καὶ κρήνη. ἀντὶ δὲ τοῦ πέραν, πήραν ἔφη. Idem in voce.

XVII. Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·
χωρεῖ δ' ἄκλητος ἀεὶ δειπνήσων· οὐ γὰρ ἄκανθαι.
Idem in οὐ γὰρ ἄκανθαι. Tetrameter est anapæsticus, cui deficit pes primus.

ΕΙΡΗΝΗ Β.

ΦΙΤΥ, ὃ δηλοῖ φυτὸν, ἢ φύτευμα, ὡς Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ.
Πόθεν τὸ φίτυ; τί τὸ γένος; τίς ἡ σπορά;

Eustath. ad Iliad. p. 129. l. 261. Hic versus in *Pace* quæ exstat non legitur, qua in fabula occurrit nomen *φίτυ* v. 1165.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ.

Ἐν μέντοι τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν τοῦ Γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους φέρεται, ὅτι ἀπίχθυες, κατά τινας, οἱ μὴ ἐσθίοντες ἰχθῦς. καὶ φέρει ἐκεῖνος χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους ταύτην·

Τουνθένδ' ἀπίχθυς βαρβάρους οἰκεῖν δοκῶ.

Eustathius ad Odysseæ M. p. 1720. l. 25.

ΗΡΩΕΣ.

I. *Οὐκ ἠγόρευον; οὗτος ἔστ' οὐκ Ἀργόλας,*
μὰ τὸν Δί', οὐδ' Ἕλλην, ὅσον ἐμοὶ φαίνεται.

Stephanus Bys. in *Ἄργος*, ubi depravati leguntur hi versus, quorum cuivis facilis erat emendatio.

II. *Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν,*
τὸν ἔνδοθεν, καὶ βύσμα, καὶ γευστήριον,
κἄπειτα μισθοῦ σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Suidas in *ἀμφορεαφόρους*: et Pollux x. 75. vi. 99.

III. *Ἀριστοφάνης δὲ, τῶν ἡρώων φησὶν εἶναι τὰ πίπτοντα, λέγων ἐν τοῖς Ἥρωσι·*
Μὴ γεύεσθ' ἅττ' ἂν καταπέσῃ τῆς τραπέζης ἐντός.

Diogen. Laërt. in Pythagora viii. 34.

IV. *Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἥρωσι* ΧΕΡΝΙΒΙΟΝ *εἴρηκε.*

Athen. p. 409. C.

V. ΠΤΕΛΙΔΑ, *τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλάκιον. Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν.*

Harpocration in voce.

VI. *Πῶς πίομαι;*

Ἀριστοφάνης ἐν Ἥρωσι. Auctor Etymol. M. in *πίνω*.

VII. *Ἐμπόλῳ Διοσκούρῳ.*

Pollux vii. 15.

VIII. *Ἀνδραποδώνης.*

Idem vii. 16.

IX. *Ἀρτοποιία.*

Idem vii. 21.

X. *Ὁ μισθὸς, κόμιστρον. Ἀριστοφάνης δ' ἐν τοῖς Ἥρωσι δοκεῖ τὸ κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἔθος εἰρηκέναι* ΦΟΡΑΝ, *ὅταν εἴπῃ·*

ὀβολῶν δ' ἴσως
τεττάρων καὶ τῆς φορᾶς.

Idem vii. 133.

XI. *Τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ, λουτρίον, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἥρωσι·*
Μήτ' ἀπόνιπτρον θύραζ' ἐκχεῖται, μηδὲ λουτρίον.

Idem vii. 167. Confer Hesychii interpretem ad *λούτριον*.

XII. *Τὸ σκεῦος, ᾧ τοὺς πόδας ἐναπονιπτόμεθα, καλεῖται ποδανιπτήρ· τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ νίπτρον, ἢ λουτρίον, ἢ* ΠΟΔΑΝΙΠΤΡΟΝ, *ὡς ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης λέγει.*

Pollux x. 78.

XIII. *Τὸν γὰρ ἧλον, καὶ* ΗΛΙΣΚΟΝ *ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης κέκληκε.*

Idem x. 61.

XIV. *Πασσαλίσκη, ἣν καὶ* ΚΑΡΔΟΠΕΙΟΝ *ὠνόμαζον, ὡς ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης·*
Ἡ καρδοπείῳ περιπαγῇ τὸν αὐχένα.

Idem x. 112.

XV. *Ἴθι δὴ, λαβὼν τὸν ῥόμβον, ἀνακωδώνισον.*

Idem x. 173.

XVI. —— κἀπὸ τῆς Διιτρεφοῦς τραπέζης.
Schol. ad Av. 799. Finis est tetrametri iambici.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ.

I. Ὅτι Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει. ἐν ταύτῃ ὁ Κωμικὸς μέμνηται Πεπαρηθίου οἴνου·

Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον,
οὐ Χῖον, οὐδὲ Θάσιον, οὐ Πεπαρήθιον,
οὐδ' ἄλλον, ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἔμβολον.

Athenæus p. 29. A. Eo respexit Hesychius in ἔμβολον.

II. Ἰχθὺς ἐώνηταί τις, ἢ σηπίδιον,
ἢ τῶν πλατειῶν τις καρίδων. ἢ πουλύπους;
ἢ νῆστις ὀπτᾶτ', ἢ γαλεός, ἢ τευθίδες;—
μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'.—οὐ βατίς;—οὐδὲ φήμ' ἐγώ.—
οὐδὲ χόριον, οὐδὲ πυός, οὐδ' ἧπαρ κάπρου,
οὐδὲ σχαδόνες, οὐδ' ἠτριαῖον δέλφακος,
οὐδ' ἐγχέλειον, οὐδὲ κάραβον μέγαν
γυναιξὶ κοπιώσαισιν ἐπικουρήσατε;

Idem p. 104. E. et 324. B. Ad versum hujus fragmenti 6. respexit auctor Etymol. M. in ἦτρον.

III. Ὅτι δὲ διαβόητον ἦν τὸ τοῦ Κράτητος ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΝ ΤΑΡΙΧΟΣ, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις διὰ τούτων·

Ἡ μέγα τι βρῶμ' ἐστὶν ἡ τρυγῳδοποιομουσική,
ἣν Κράτης γε τάριχος ἐλεφάντινον λαμπρὸν ἐνόμισεν
ἀπόνως παραβεβλημένον, ἄλλα τε
τοιαῦθ' ἕτερα μυρί' ἐκιχλίζετο.

Idem p. 117. C. In 2. v. cod. Reg. habet ἣν Κράτητι τε τάριχος, unde novam lectionem concinnavi, ἣν Κράτης γε τάριχος: et in fine ἐνόμισεν dedi, pro vulgato ἐνόμιζεν, quod respuit metri trochaici lex. In ἐλεφάντινον penultimam producit, quam alibi corripit, Poëta.

ἐλεφάντινος, *eburneus*, sive ad animal pertinens, penultimam corripit. Vide Pl. 815. Eq. 1169. Elephantinum salsamentum Cratetem, et post eum Aristophanem appellasse credo, quod ex urbe Ægypti Elephantine adportaretur, aut cujus conficiendi ratio primum illic inventa fuisset, unde nomen ei inditum. Gentile est Ἐλεφαντῖνος penultima longa. Eadem observari potest prosodia in Cratetis χρήσει, eodem loco ab Athenæo prolata, cujus initium numeris integrum est:

σκυτίνη ποτ' ἐν χύτρᾳ
τάριχος Ἐλεφαντῖνον ἧψε ποντιάς—

Postrema autem verba, quæ hic aliorum exemplo tanquam Aristophanis protuli, sintne revera illius, an Athenæi, mihi non liquet.

IV. Καὶ τῶν πτισσουσῶν ᾠδή τις, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.
Athen. p. 619. A.

V. Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἷον ἔπνευσεν ὁ μικρὸς
φάσκωλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου,
καὶ βακκάριδος.

Idem p. 690. D. Eo respexerunt Pollux, cujus hæc sunt verba x. 137. ἵνα δὲ ἀποτίθενται αἱ ἐσθῆτες—καὶ φάσκωλοι, ὡς ἐν Θεσμοφοριαζούσαις: et Erotianus in Βάκχαρις.

φάσκωλος. Nomen Latini retinent. Vide Gesneri Thesaurum in *Pascolus*.

VI. Ἦν δὲ καὶ κνισμός, καὶ ΟΚΛΑΣΜΑ. οὕτω γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον.
Pollux iv. 100. περὶ εἰδῶν ὀρχήσεως. In Thesmophoriazusis quæ exstant, saltationis Persicæ mentio fit v. 1175. sed ibi nomen ὄκλασμα non reperitur. Est igitur e posteriori fabula desumtum.

VII. Ἄντικρυς δὲ τὸ νῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στηθόδεσμον εὕροις ἂν ὀνομαζόμενον ΑΠΟΔΕΣΜΟΝ, ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους·

Τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου,
καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία.

Pollux vii. 66. Male vulgo legitur παραλύσασαν, reclamante metro. Nec melius in fine 2. v. ἐνῆν τιτθίδια. Articulum hic omnino requirit linguæ ratio. Confer fragm. seq. versum 14.

VIII. Πάνυ γοῦν ἐπιψόγως πάντα τὸν γυναικεῖον καταλεγόμενος κόσμον Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὑποδείκνυσιν. παραθήσομαι δὲ αὐτὰς τοῦ Κωμικοῦ τὰς λέξεις διελεγχούσας ἀκριβῶς τὸ φορτικὸν ὑμῶν τῆς ἀπειραγαθίας.

Ξύρον, κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, λίτρον,
προκόμιον, ὀχθοίβους, μίτρας, ἀναδήματα,
ἄγχουσαν, ὄλεθρον τὸν βαθὺν, ψιμύθιον,
μύρον, κίσηριν, στρόφιον, ὀπισθοσφενδόνην,
κάλυμμα, φῦκος, περιδέραι', ὑπογράμματα,
τρυφοκαλάσιριν, ἐλλέβορον, κεκρύφαλον,
ζῶσμ', ἀμπέχονον, πόρπημα, παρυφὶς, ξυστίδα,
χιτῶνα, βάραθρον, ἔγκυκλον, κομμώτριον·
τὰ μέγιστα δ' οὐκ εἴρηκα τούτων.—εἶτα τί;—
ἔστρά γ', ὅσ' οὐδεὶς μνημονεύσειέν ποτ' ἄν.
διόπας, διάλιθον, πλάστρα, μαλάκιον, βότρυν,
χλιδῶνα, περόνας, ἀμφιδέας, ὅρμους, πέδας,
σφραγῖδας, ἁλύσεις, δακτυλίους, καταπλάσματα,
πομφόλυγας, ἀποδέσμους, ὀλίσβους, σάρδια,
ὑποδερίδας, ἑλικτῆρας. ἀλλ' οὐδ' ἂν λέγων
ἀνύσαιμ'—

Clemens Alex. p. 245. editionis Potteri; Pollux vii. 95. Salmasius in Plinianis Exercit. p. 808. Ad 12. hujus fragm. v. respexit Harpocr. in ἀμφιδέαι: ad 11. Hesych. in βοτρυίδια, seu, ut male apud eum legitur, βοτρυδία: ad 14. Mœris in πομφόλυγας.

In primo hujus fragmenti versu male scriptum νίτρον. Vide not. ad Ran. 712.

IX. Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τίθεσθαι τοὔνομα.

Idem ix. 36. Confer Etymol. M. in Ἀμφίων.

X. τὸ χαλκίον θερμαίνεται.

Idem ix. 69.

XI. Σακίον, ἐν οἷσπερ τἀργύριον ταμιεύεται.

Idem x. 152. Fallitur Jungermannus dicens non constiturum versiculum nisi scribatur uno κ σακίον. Utravis scriptura eligatur, perinde stabit versus: sed codicum lectio præferenda erat. σάκος, unico κ, occurrit *Lysistr.* 1211. *Acharn.* 822. Nec necesse est legere ἐν ᾧπερ. Præcedebat aliud adfinis significationis substantivum, ad quod, ut et ad σάκιον, refertur plurale οἷσπερ.

XII. Ὅσ' ἂν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων,
κόμαισι περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις.

Scholiastes ad *Plutum* 159. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam iii. 38,

XIII. ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει
ἥκειν φέροντας φασὶ τοὺς Πυλαγόρας,
καὶ τὸν Ἱερομνήμονα.

Idem ad *Nubes* 623. Eo respexit Harpocration in Πύλαι.

XIV. Δία τοῦτο τοὔπος, Οὐ δύναμαι σκεύη φέρειν.

καὶ

τὸν ὦμον θλίβομαι.

Idem ad *Ranas* 3.

XV. Ἅμα δ' ἠπίαλος πυρετοῦ πρόδρομος.

Idem ad *Vespas* 1033.

XVI. Οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε
εἶπέν μ' ὁ κῆρυξ· Οὗτος ἀλφάνει.

Suidas in ἀλφάνει, εὑρίσκει.

XVII. ΛΑΚΩΝΙΖΕΙΝ, παιδικοῖς χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις Β.

Idem in λακωνίζω.

XVIII. ΛΥΚΟΣ ΕΧΑΝΕΝ. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις Β.
Suidas in voce.

XIX. Φασκώλιον, ἱματίων φορεῖον. ΦΑΣΚΩΛΟΝ δὲ πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς—Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.
Harpocration in φασκώλιον. Respicit forte ad eos versus, qui supra fragm. v.

XX. ΒΑΡΒΟΣ· μύσρον. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.
Hesych. in voce.

XXI. ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ. χιτὼν πλατύσημος—ἔνιοι δὲ λινοῦν καὶ ποδήρη χιτώνιον ἰσχνόν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.
Idem in voce. Non aliud est forte καλάσιρις, ac τρυφοκαλάσιρις, quod nomen reperitur supra in fragm. viii.

XXII. Μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους,
μήτε Χάριτας βοᾶν ἐς χορὸν Ὀλυμπίας.
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν ὁ διδάσκαλος.

Hephæstion in Enchiridio, de metro pæonico, ubi pro πρoτέραις Θ. legendum δευτέραις. Vide Hemsterhusium ad Pollucem p. 1336.

ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

ΣΤΕΙΛΕΑΝ, τὴν μακρὰν ῥάφανον. Ἀριστοφάνης ἐν Κιθαρῳδῷ.
Hesych. in voce.

ΚΩΚΑΛΟΣ.

I. Τὸν μέντοι Κώκαλον, τὸν ποιηθέντα Ἀραρότι τῷ Ἀριστοφάνους υἱεῖ, Φιλήμων ὁ Κωμικὸς ὑπάλλαξας ἐν Ὑποβολιμαίῳ ἐκωμῴδησεν.
Clemens Alex. p. 752. emendatus ab Is. Casaubono, cujus nota legenda.

II. Ἀλλ' ἔστιν, ὦ πάτερ, κομιδῇ μεσημβρία,
ὁπηνίκα τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών.

Athen. p. 156. C. Male vulgo et profligato metro legitur in posteriori versu ἡνίκα καὶ τοὺς—

III. ΚΟΤΥΛΗ. Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ·
Ἄλλαι ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν κεραμευομέναις κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδὲν ἄκοσμον, ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου.
Idem p. 478. D. quæ partim ita recte emendavit et numeris suis restituisse sibi visus est Jo. Toupius ad Suidam iii. 72.

ἄλλαι
ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν κεράμειον
κοτύλαισιν μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον.

Quæ sequuntur, vel Scholiastæ vel Athenæi verba esse Toupio placet, quod mihi non admodum probabile est: nec in scabritie ultimi tetrametri Aristophaneam facilitatem agnosco.

IV. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τέγος οὐ μόνον οἱ νῦν ΚΕΡΑΜΟΝ ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἀνθοίκοι καλεῖν, εἰπὼν ἐν Κωκάλῳ·
Κοφίνους δὲ λίθων ἐκέλευεν ἡμᾶς ἐπὶ τὸν κέραμον.

Pollux vii. 162. Quæ sic in anapæstos digessit Kühnius:

κοφίνους δὲ λίθων
ἐκέλευες ἱμᾶν ἐπὶ τὸν κέραμον.

Sed, si bene memini, verbum ἱμᾶν apud Comicum primam semper producit, quæ ut observetur prosodia, legendum ἐκέλευ' ἱμᾶν. Si vero rite corripi potest, mallem ἐκέλευ' ἀνιμᾶν, quod ad corruptam scripturam propius accedit.

V. ἐκδόντα δέ τις
καὶ ψηφολογεῖον ᾠδε καὶ δίφρω δύο.

Suidas in ᾠδε, ubi male ψηφολόγον, cujus in locum ψηφολογεῖον a Photio in Lexico inedito subministratum, reponendum esse vidit Kusterus. Sed quas paratas habebat opes, iis nesciit uti. Vide enim quam bellum inde versum ille excudit:

Ἐκδόντα τις ψηφολογεῖον ᾠδε καὶ δίφρω δύο.

In quarta sede istius trochaici, ut rebatur, tetrametri, pes est amphibrachys, cui in hoc metro nullus est locus.

VI. ΠΩΜΑΛΑ. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς—Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ
Ἡ λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν;—πώμαλα.
οὐκ εἶπον οὐδὲν οὐδενί.

Harpocration in voce, emendatus a Jo. Toupio ad Suidam iii. 71. Confer Suidam in eadem voce.

VII. ΦΩΔΕΣ—τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα.—καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ φησί·
Παρίσο κατέτριβεν ἱμάτια. κἄπειτα πῶς
φῷδας τοσαύτας εἶχε τὸν χειμῶναυλον;

Erotianus in voce. Hæc corruptissima esse facilius est decernere, quam emendare.

VIII. ἧμουν ἄγριον βάρος.
ἔπειρε γάρ τοι μ' οἶνος οὐ μιγεὶς πόμα
Ἀχελῴῳ.

Macrobius Saturn. v. 18. Hujus etiam χρήσεως initium medelam flagitat.

IX. ΧΡΥΣΟΣ Ο ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΣ. Μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. εἴρηται δέ, παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται.
Zenobius Proverb. vi. 47.

X. ΙΠΝΟΣ.—Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ καὶ τὸν κοπρῶνα οὕτως εἶπεν.
Hesychius in voce. Confer Pollucem v. 91.

ΛΗΜΝΙΑΙ.

I. Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου ὑπογάστριον.
Athenæus p. 299. B. et 302. D. quæ sic in numeros redigi possunt:
οὐκ ἔγχελυν
Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχ ὑπογάστριον
θύννου.
Sed aliter in Poëtæ versibus fuisse puto.

II. Οὐ κρανίον λάβρακος, οὐχὶ κάραβον πρίασθαι.
Idem p. 311. D.

III. Λῆμνος κυάμους τρέφουσα ταχεροὺς καὶ καλούς.
Idem p. 366. D.

IV. ΝΑΥΦΥΛΑΞ. Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις.
Pollux vii. 139.

V. Καὶ ὁ μὲν πρὸ ὥρας πεπαινόμενος καρπός, ΠΡΩΙΜΟΣ ἐν Λημνίαις Ἀριστοφάνης, καὶ πρώϊα δὲ καρπία ὁ αὐτὸς εἴρηκε.
Idem vii. 152. πρῷμος occurrit *Vespis* 264. πρῷος, *Pace* 1164.

VI. Τὰ δὲ φυτευτήρια τῶν σύκων, ΣΥΚΙΔΑΣ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Λημνίαις.
Idem ibidem.

VII. Ἀλλ' ἀρτίως κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην
ἐν τῇ πυέλῳ.
Idem vii. 166.

VIII. Τὸ δὲ ῥῆμα, τὸ πενταλιθίζειν, ἔστιν ἐν τοῖς Ἑρμίππου Θεοῖς· τὸ δὲ ὄνομα, ΠΕΝΤΑΛΙΘΑ, ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Λημνίαις·
Πενταλίθοισί θ' ἐμοῦ λεκάνης παραθραύσμασι.
Idem ix. 126.

IX. ——μόχλευσον τὴν θύραν.

Pollux x. 25.

X. Ἀνδρῶν ἱππαπτῶν πᾶσ' ἐγάργαιρ' ἑστία.

Schol. ad *Acharn.* 3. et ex eo Suidas in ψαμμοκοσιογάργαρα, emendati a Jo. Toupio in Suidam v. 148.

XI. Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους.

Suidas in ἀπεχρήσατο, ἀπέκτεινε. Pollux ix. 153.

XII. Ω ΝΥΝ ΘΕΡΜΟΙ ΒΩΜΟΙ. ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου σπουδῆς τυγχανόντων. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Λημνίαις·

Τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν
θερμὸς ἔσθ' ὁ βωμός.

Suidas in voce.

XIII. Λέγουσι δέ ποτε καὶ ΧΡΗΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ δεῖ.—Ἀριστοφάνης Λημνίαις·

Ἡ καρδία τι τις. ἀλλὰ πῶς χρῆσθαι ποιεῖν;

Idem in χρή.

XIV. Ἐνταῦθ' ἐτυράννευέν ποθ' Ὑψιπύλης πατὴρ
Θόας, βράδιστος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν.

Ammonius in τύραννος, ubi in priori versu librarius voculam ποθ' omisit, et in posteriori male βραδύτερος pro βράδιστος scripsit.

XV. Ὅτι δὲ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι, ΑΡΚΤΟΙ καλοῦνται.—Ἀριστοφάνης Λημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ.

Harpocr. in ἀρκτεῦσαι. Respicit ad *Lysistr.* 645.

XVI. ΜΕΤΑΥΛΟΣ ἐστιν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλὴ, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Ἀριστοφάνης Λημνίαις.

Idem in voce.

XVII. ΔΟΡΙΑΛΛΟΣ. λέγεται καὶ ΔΟΡΙΛΛΟΣ. Ἀριστοφάνης·

Αἱ γυναῖκες τὸν Δορίαλλον φράγνυνται.

Ἔστι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Etymol. M. in voce p. 283. l. 45. omisso dramatis titulo, quem ex Hesychio *Lemnias* esse novimus. En illius verba: ΔΟΡΥΑΛΛΟΣ. τὸ τῶν γυναικῶν μόριον—οὗ μέμνηται ἐν Λημνίαις. Apud Suidam ΔΟΡΙΛΛΟΣ. Et veram eam esse hujus nominis scripturam credo, qua in opinione me confirmat ipsa Aristophanis χρῆσις, quæ pars est tetrametri trochaici:

Αἱ γυναῖκες τὸν δόριλλον ἄρτι φράγνυνται.

quod inserui, ἄρτι a Grammatico omitti potuit, aut librarii culpa excidere.

ΝΕΦΕΛΑΙ Α.

I. Εὐριπίδης δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
τὰς περιλαλήτους οὗτός ἐστι τὰς σοφάς.

Diogen. Laërt. in Socrate ii. 18. ad quem locum ita Menagius: Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. *Δευτέραις scilicet: hæc enim in Nebulis prioribus non comparent.* Oscitanter ista scribebat vir ingeniosus et valde eruditus. Sunt enim hi versus e *Nebulis prioribus*, quæ non exstant. Eundem errorem erravit Coddæus, quod magis miror: non quod illum Menagio doctiorem vel diligentiorem fuisse credam; sed quia id, quod aliunde notissimum est, *posteriores* eas esse *Nubes*, quas habemus, *priores* vero intercidisse, ex Athenæo discere poterat, qui diserte ait ἐν δευτέραις Νεφέλαις esse duas χρήσεις, quas profert p. 299. B. et 345. F. quæque in nostris *Nubibus* leguntur v. 559. et 983. quas tamen ille inter deperditi dramatis fragmenta retulit.

II. ΠΗΝΙΟΝ. ζῷον ὅμοιον κώνωπι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Κείσεσθον ὥσπερ πηνίω βινουμένω.

Suidas in voce.

ΝΗΣΟΙ.

I. Ὦ μῶρε, μῶρε, ταῦτα πάντ' ἐν τῷδ' ἔνι.
οἰκεῖν μὲν ἐν ἀγρῷ τοῦτον, ἐν τῷ γηδίῳ,
ἀπαλλαγέντα τῶν κατ' ἀγορὰν πραγμάτων,
κεκτημένον ζευγάριον οἰκεῖον βοοῖν,
ἔπειτ' ἀκούειν προβατίων βληχωμένων,
τρυγός τε φωνὴν εἰς λεκάνην ὠθουμένης,
ὄψῳ τε χρῆσθαι, σπινιδίοις τε καὶ κίχλαις,
καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια
τριταῖα, πολυτίμητα, βεβασανισμένα
ἐπ' ἰχθυοπώλου χειρὶ παρανομωτάτῃ.

Stobæus titulo de *Pace*, editionis Grotii p. 213.

In hujus fragmenti v. 7. inepte scriptum σπηνιδίοις. Pollux vi. 52. κίχλαι, κόσσυφοι, σπινίδια, ἀλεκτρυόνες, &c. His versibus apud Stobæum subjuncti sunt Comici nostri duo versus e Pace, 520. 1. quorum alter melius illic legitur, numeris concinnioribus:

πόθεν λάβοιμ' ἂν ῥῆμα μυριάμφορον;

σπίνος, cujus diminutivum est σπινίδιον, nomen est aviculæ, quod occurrit Av. 1079. Pace 1149. Gallis appellatur *pinson*.

II. τί σὺ λέγεις; εἰσὶν δέ που
αἰδὶ κατ' αὐτὴν, ἣν βλέπεις, τὴν εἴσοδον.

Schol. ad *Aves* 297.

III. Ἔοικε δὲ Παναίτιον κωμῳδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις·

Καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον.

ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει. πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον. Idem ibid. 440. et ex eo Suidas in διαθήκην διαθώμεθα.

IV. ΕΞΕΧ' Ω ΦΙΛ' ΗΛΙΕ. κωλάριόν τι παροιμιῶδες ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινέφῃ ψύχους ὄντος. Ἀριστοφάνης Νήσοις.

λέξεις ἄρα,
ὥσπερ τὰ παιδί', Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἧλιε.

Suidas in ἐξέχειν τὸν ἥλιον. Vide quam facile erat Poëtæ verba in versus digerere.

V. Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα βαδίζει.

Idem in ξυννένοφεν. Confer Eustathium ad Hom. p. 881. l. 42.

VI. Μνημονεύει τῶν ΘΛΑΣΤΩΝ ἐλαιῶν Ἀριστοφάνης·

Θλαστὰς ποιεῖν ἐλάας —

πάλιν,

Οὐ ταὐτόν ἐστιν ἁλμάδες καὶ στέμφυλα.

καὶ μετ' ὀλίγα·

Θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖττον ἐστὶν ἁλμάδας.

Athenæus p. 56. B. absque dramatis titulo. Sed ex *Insulis* ista esse desumta scimus ex Polluce, cujus hæc verba sunt vi. 45. Θλαστὰς ἐλαίας ἐν Νήσοις ἂν εὕροις Ἀριστοφάνους.

VII. Ὡς δ' ἐπὶ τῶν κερμάτων οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ ἥκιστα τῷ ἑνικῷ ἐχρῶντο, οὕτως δ' ἐπὶ τῷ ἀργυρίῳ, τῷ πληθυντικῷ. Τ' ΑΡΓΥΡΙΑ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου σπανίως ἄν τις εὕροι παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δ' εὗρον ἐν ταῖς Νήσοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δρᾶμα, ὡς Ἀριστοφάνους οὐ γνήσιον. Poll. ix. 89. Quod et profert vii. 104. absque suspicione circa dramatis auctorem. Ἀργύριον, τὸ νόμισμα. εἴρηται δὲ καὶ ΑΡΓΥΡΙΑ ἐν Ἀριστοφάνους Νήσοις.

VIII. Θράνοι, θρανία, ΘΡΑΝΙΔΙΑ ἐν Νήσοις Ἀριστοφάνους.
Idem x. 47.

IX. ΕΛΥΜΟΣ. σπέρμα τι, ὃ ἑψῶντες οἱ Λάκωνες ἤσθιον. Ἀριστοφάνης Νήσοις. Auctor Etymol. M. in voce.

X. ΕΝΔΗΜΟΣ, ὁ μὴ ἀποδημῶν· ΕΠΙΔΗΜΟΣ δὲ, ὁ ἐπιδημῶν ξένος. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νήσοις·

ἀλλ' οὐ τυγχάνει
ἐπίδημος ὤν.

λέγεται δὲ περὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτι οὐκ ἐπιδημεῖ Ἰσθμοῖ. κυρίως εἰρημένον. οὐχ οὕτω γὰρ Ἴσθμιος ὁ θεὸς, ὡς διαπαντὸς ἐκεῖ διατρίβειν. Idem in voce.

XI. Θύρσος. αὐλητὴς ἦν, γυναῖκα ἔχων ἑταίραν. ΘΥΡΣΟΥ ΚΥΝΗ. Ἀριστοφάνης ἐν Νήσοις, οὐ τοῦ αὐλητοῦ μνημονεύων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φύλλα εἰπεῖν καὶ κλάδους. Hesych. in voce.

ΝΙΚΑΙ.

Τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν ἀεί.
Schol. ad *Lysistr.* 288. et ex eo Suidas in σιμός.

ΟΛΚΑΔΕΣ.

I. Δαρδάπτοντα, μιστύλλοντα, διαλείχοντά μου τὸν κάτω σπατάγγην.
Athen. p. 91. C. In Dramatum catalogo nescio quo casu omissum fuit Athenæi nomen, quod juxta Fabricianum exemplar primo loco poni debuit.

II. Καὶ κολλύραν τοῖσι πιρῶσιν, διὰ τοὺν Μαραθῶνι τρόπαιον.
Idem p. 111. A. ubi triplex menda metrum corrupit. Tetrameter est anapæsticus. κολλύρα species est panis cujus occurrit mentio apud Comicum *Pace* 123.

III. Μνημονεύει δὲ τῶν ΜΥΑΛΩΝ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι·
Σκόμβροι, κόλιαι, λέβιοι, μύλλοι, σαπέρδαι, θυννίδες.
Idem p. 118. D.

IV. Ὦ κακοδαίμων, ὅστις ἐν ἅλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη.
Idem p. 329. B. ubi male κακόδαιμον legitur.

V. Ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσει τήμερα;
Schol. ad *Nubes* 699. male descriptus a Suida in Τήμερος.

VI. Παῖδες ἀγέννεοι, Στράτων —
Idem ad *Acharn.* 122.

VII. Ἔστι τις πονηρὸς ὑμῖν τοξότης ξυνήγορος,
ὥσπερ Εὔαθλος παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις.
Suidas in Εὐάθλους δίκα, quæ hausit ex integrioribus scholiis ad *Acharn.* 710. et *Aves* 590.

VIII. Ἦα, δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμην.—Ἀριστοφάνης Ὀλκάσι·
Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, οἷπερ ᾖ', ἐπὶ ξύλα.
Idem in voce.

IX. Τὰ πρυμνήσια, ΕΠΙΓΥΑ ἔλεγον. κέχρηνται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ, Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν.
Harpocr. in ἐπίγυον. Confer supra in *Babyloniis* xviii.

X. Τὸ δραχμῆς ἄξιον, ΔΡΑΧΜΙΑΙΟΝ, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Ὀλκάσιν.
Pollux ix. 60.

XI. Ἐν δὲ τοῖς ἀγγείοις τάττοιτο ἂν καὶ ἃς εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν ΤΡΥΧΑΣ ΟΙΝΟΥ.
Idem x. 73. Occurrit nomen ὄρχαι *Vesp.* 676.
Hujus loci meminisse debebam in nota ad Vespas 676. quem ad versum Pollux respexisse non videtur, siquidem ὄρχας οἴνου diserte ex Holcadibus citat.

XII. ΜΑΖΟΝΟΜΕΙΑ. Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ὀλκάσι.
Idem x. 84.

XIII. Καὶ ΣΚΑΦΙΔΑ δὲ τὴν σκάφην ταύτην (ἤγουν τὴν κάρδοπον) ἐν Ὁλκάσι λέγει, συντάξας οὕτω·
Σκαφίδας, μάκτρας —
Idem x. 102.

XIV. Λόγχαι δ' ἐκαυλίζοντο καὶ ξυστὴ κάμαξ.
Idem x. 144.

XV. ΚΩΡΥΚΙΔΑ. ἐν ταῖς Ὁλκάσιν Ἀριστοφάνους.
Idem x. 172. Vide Fragm. incert. cxxxiv.

XVI. Φαίης δ' ἂν κατ' Ἀριστοφάνην λέγοντα ἐν Ὁλκάσι καὶ ΠΑΤΤΑΛΟΥΣ ΕΓΚΡΟΤΕΙΝ, καὶ ΣΚΥΤΑΛΟΝ ΥΠΟΣΙΔΗΡΟΝ, καὶ ΣΜΙΝΥΔΑΣ, καὶ ΑΓΚΑΛΙΔΑΣ.
Idem x. 173.

XVII. Ἐκ δὲ τοῦ οἴκου, καὶ οἰκίσκος παρ' Ἀριστοφάνει, περδικοτροφεῖον, οἷον·
Τί δὲ τὸν ὀρνίθειον οἰκίσκον φέρεις;
Eustath. ad Odyss. Α. p. 1423. l. 4. Initium est tetrametri trochaici. Desumtam autem esse ex Holcadibus, hanc χρῆσιν ostendit Hemsterhusius ad Pollucem x. 159. En Grammatici verba: Καὶ οἰκίσκον δὲ ὀρνίθειον (sic ex Eustathio et ad metri legem scribendum; male vulgo ὀρνίθιον) καὶ οἰκίσκον περδικικὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν ἔφη. Si τί δαὶ legeris, integer erit senarius; nec tamen eo minus necesse erit ὀρνίθειον retinere.

XVIII. Ἀράκους, πυροὺς, πτισάνην, χόνδρον, ζειὰς, αἴρας, σεμίδαλιν. Galenus περὶ τροφῶν δυνάμεως, tom. iv. p. 316. in fine. Tetrameter est anapæsticus, unde liquet male apud Galenum πτισσάνην legi.

XIX. ΑΠΕΣΦΑΚΕΛΙΣΕΝ. ἐσάπη. οἱ δὲ ἰατροὶ, τὴν ἐκ τῆς σήψεως μελανίαν, σφάκελον λέγουσι, ἢ ἀντὶ τοῦ παρεσπάσθη. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν. ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν.
Hesychius in voce. Eodem respexit Suidas in ἀπεσφακέλισεν, ubi Comicum laudat omisso Dramatis titulo: ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη.

XX. Φάσις, πόλις—τὸ ἐθνικὸν φασιανός. Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσι.
Stephanus Bys. in voce.

XXI. Ἀδαξῆσαι, τὸ κνῆσαι. οὐκ ἐν τῷ ο ὀδαξῆσαι. καὶ ΑΔΑΧΕΙΝ, τὸ κνηθειν· Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα ἐκλέγει τ' ἀεί.
Ἀριστοφάνης. Suidas in ἀδαξῆσαι. Confer Hesychii Interpretem in ἀχώρατον, et Etymol. M. in ἀχῶρα p. 182. ubi additæ voces istæ ἐκ τοῦ γενείου. Pro ἐκλέγει Poëtam scripsisse arbitror ἐκλεπίζει, et sic χρῆσιν hanc in versus digeri posse:
Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ κἀκλεπίζει τοὺς ἀχῶρας αἰεὶ
ἐκ τοῦ γενείου.

XXII. Ἐρανιστής. κυρίως ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων, καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρων. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν·
πρώην ἐρανιστὰς ἑστιῶν ἥψησ' ἔτνος.
Lexicon Ms. Bibliothecæ Regiæ MMDCLXIX. e quo notam hanc excerpsit, mihique familiariter submisit vir optimus et perquam eruditus LARCHERUS. Male in cod. scriptum ἐσθίων ἔψησα. ἑστιᾶν τινα, *convivio excipere aliquem*: Lys. 1058. Nub. 1213. 1360. ἑστιᾶν κόρακας, *pascere corvos*: Thesm. 942.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ.

I. Ἢν γὰρ ἕνα ἄνδρα ἄδικον συνδιώκης, ἀντιμαρτυροῦσι δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι.
Athenæus p. 247. A.

II. Κεφαλάς τ' ἀρνῶν, κωλᾶς ἐρίφων.
Idem p. 368. E.

III. Ἀτταγᾶς, ἥδιστον ἑψεῖν ἐν ἐπινικίοις κρέας.
Idem p. 387. F.

IV. ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ φαίης ἂν ἐν μέρει τῶν σκευῶν—εἰπόντος Ἀριστοφάνους ἐν Πελαργοῖς·
Χαλκώματα, προσκεφάλαια.
Pollux x. 174. Idem vii. 105. Χαλκώματα δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς καὶ Σφηξὶν εἴρηκε. Respicit *Vesparum* versum 1214.

V. Ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον, ΟΙΚΙΣΚΟΝ. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς.
Harpocration in Οἰκίσκῳ. Confer supra *Holcadum* xvii.

VI. Περὶ Πατροκλέους ἐν Πελαργοῖς εἴρηται· Ὅς τις ἕνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα προσίεσθαι εἶα, φυλακῆς ἕνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλισχροῦ βίου. Schol. ad *Plutum* 84.

VII. Περὶ Νεοκλείδου ἐν Πελαργοῖς εἴρηται, ὅτι Ῥήτωρ καὶ συκοφάντης.
Idem ibid. 665.

VIII. Ὁ μὲν ᾖδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυῤῥίνην·
ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος.

Idem ad *Vespas* 1231.

Insignis fatuus fuit Desid. Erasmus, quem doctas agentem nugas vide in Adagiorum opere, alioquin haud illaudato, Chil. ii. cent. vi. 21. in proverbio *Canere ad Myrtum*. Non minus ineptiunt veteres Critici cum alibi, tum in scholiorum loco, unde prolatum fuit hoc fragmentum, et ad *Nub.* 1364. Ista longe melius intellexit P. Burmannus, cujus doctam et elegantem præfationem serius, quam oportuerat, legi. Monet ibi peritissimus ille græcarum venustatem judex *Μυῤῥίνην scribendum cum litera majori; nomen enim esse celebris apud Græcos meretricis.* Estque certo in isto *Pelargorum* loco ejusdem illius meretricis Comicum meminisse. Nam in scholiis ad *Pluti* v. 149. ubi recensentur nobiles aliquot Corinthiæ meretrices, pro mendoso Πυῤῥίνη, verum nomen restituit Hemsterhusius Μυῤῥίνη. Ergo ubicunque occurrit convivantium mentio πρὸς μυῤῥίνην canentium, intelligendum est eos meretricem illam accubuisse, et illi cantilenam cantasse. Si mihi prius innotuisset egregia illa observatio, Bergleri correxissem versionem in *Nubium* loco modo citato:

ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν, ἀλλὰ μυῤῥίνην λαβόντα
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι.

Ad eum locum Scholiastes: οἱ τε γὰρ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινος παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυῤῥίνης λαβόντες ᾄδουσιν. Sunt ibi meretricum nomina Δάφνη et Μυῤῥίνη. Per κλῶνα autem intelligere possis, quod Philocleo in *Vespis* 1377. appellat ὄζον τῆς δᾳδὸς ἐξέχοντα.

IX. ἀποσημηνάμην
τὰς τῶν κακούργων οἰκίας.

Thomas M. in σημεῖον.

X. ΒΑΛΑΝΕΥΣ, παρὰ Πλάτωνι, καὶ Ἀριστοφάνῃ ἐν Πελαργοῖς. Mœris in voce. Probabilis est Piersoni conjectura, auctorem scripsisse Βαλανεῖς.

ΠΛΟΥΤΟΣ Α.

Τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστων αἰτίαν
τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν.

Schol. ad *Ranas* 1125.

ΠΟΛΥΕΙΔΟΣ.

I. Ἰδοὺ δίδωμι τήνδ' ἐγὼ γυναῖκά σοι
φαιδράν· ἐπὶ πῦρ δὲ πῦρ ἔοιχ' ἕξειν ἄγων.

Stobæus Tit. lxvi. Floril. Grotii p. 281.

II. Ἐλλιμενίζεις ἢ δικαστεύεις;
Pollux ix. 31.

III. ΠΡΟΣΕΜΦΕΡΗΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Πολυείδῳ.
Idem x. 130.

IV. ΑΝΑΡΙΣΤΟΣ. μᾶλλον δὲ ΑΝΑΡΙΣΤΗΤΟΣ. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ·

διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀπερίσπαστος ὢν
τρέχω.
Suidas in voce.

V. ΕΡΗΜΟΝ ΕΜΒΑΣΠΕΙΝ. ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυίδῳ.
Idem in voce, Etymol. M. in ἔρημος, Zenob. Proverb. ix. 9.

VI. ΘΗΣΕΙΟΘΡΙΨ. ὁ ἐν τῷ Θησείῳ διατρίψας. Ἀριστοφάνης Πολυίδῳ.
Etymol. M. in voce.

VII. Οὐκ ἀπήρκει, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπέχρη. Ἀριστοφάνης Πολυίδῳ.
Mœris p. 286.

ΠΡΟΑΓΩΝ.

I. Κάμνοντα δ' αὐτὸν τοῦ θέρους ἰδών ποτε,
ἔτρωγ' ἵνα κάμνοι σῦκα τῆς μεσημβρίας.
Athenæus p. 80. A.

II. Ἐγευσάμην χορδῆς ὁ δύστηνος, τέκνον.
πῶς εἰσίδω ῥύγχος περικεκαυμένον;
Idem p. 95. D.

III. Τί οὐκ ἐκέλευσας παραφέρειν τὰ ποτήρια;
Idem p. 380. D.

IV. Ὥρα βαδίζειν μοι 'στὶ πρὸς τὸν δεσπότην,
ἤδη γὰρ αὐτοὺς οἴομαι δεδειπνάναι.
Idem p. 422. F.

V. Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας κοτύλης δεούσας εἴκοσι ἀπολογίζεται.
Idem p. 478. F. Pro εἴκαδι, quod olim editum erat, Casaubonus εἴκοσι reposuit. Utrum sententiæ magis aptum sit, non facile est discernere: at metra non constant. Scribendum:

ὁ δ' ἀλφίτων τρεῖς χοίνικας
κοτύλης δεούσας πριάμενος, ἀπολογίζεται
εἴκοσι.

Partem hujus χρήσεως profert Eustathius ad Iliad. p. 1282. l. 52.

VI. Οἴμοι τάλας, τί μου στρέφει τὴν γαστέρα;
βάλλ' ἐς κόρακας· πόθεν ἂν λάσανα γένοιτό μοι;
Pollux x. 44.

VII. Σταθερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης.
Suidas in σταθερόν.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ.

Τί, πρὸς θεῶν, οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ,
τοὺς Πυθαγοριστὰς γενομένους, οὕτως ῥυπᾷν
ἑκόντας, ἢ φορεῖν τρίβωνας ἡδέως;
οὐκ ἔστι τούτων οὐδὲν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ·
ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, οὐκ ἔχοντες οὐδὲ ἕν,
τῆς εὐτελείας πρόφασιν εὑρόντες καλὴν,
ὅρους ἔπηξαν τοῖς πένησι χρησίμους.
ἐπεὶ παράθες αὐτοῖσιν ἰχθῦς ἢ κρέας,
κἂν μὴ κατεσθίωσι καὶ τοὺς δακτύλους,
ἐθέλω κρέμασθαι δεκάκις.

Athenæus p. 161. F. In secundo versu lectionem Regii cod. repræsentavi.

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ.

I. Τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις ΚΑΚΚΑΒΗΝ εἴρηκεν οὕτως·

Τὴν κακκάβην γὰρ κάε τοῦ διδασκάλου.

κἀν Δαιταλεῦσιν·

κἄγειν ἐκεῖθεν κακκάβην.

Athen. p. 169. C. In Reg. cod. scriptum Σκηνὰς κ. non, ut vulgo perperam, Σκηναῖς. Vide Casaubonum iv. 20. Præterea ejusd. cod. scriptura γὰρ κάειν διδασκάλου, propius ad emendatam lectionem accedit, quam e Polluce x. 106. dedi, quo lectorem remitto. Pollux vero apud Comicum non χύτραν, sed λοπάδα significare ait τὴν κακκάβην. Ad posteriorem χρῆσιν forte respexit Phrynichus in hac nota: κάκκαβον. διὰ τοῦ η κακκάβην λέγε. τὸ γὰρ διὰ τοῦ ο ἀμαθές. καὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ (legendum videtur ἐν Δαιταλεῦσι) χρῆται διὰ τοῦ η. Confer Mœrin in hac voce et Ælium Dionysium apud Eustathium a Piersono laudatum.

II. Ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε.

Idem p. 286. l. ult. et auctor Etymol. M. in βῶξ.

III. Ὥστ' εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ δρῶσιν οὐδέν· ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται.

Idem p. 628. E. quæ facili opera sic in versus digeruntur:

Ὥστ' εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν. ἀλλὰ νῦν
οὐδέν γε δρῶσ'· ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην
ἑστῶτες ὠρύοντ'.

IV. Καὶ τῶν πλατυλόγχων διβολίαν ἀκοντίων.

Pollux vii. 157. et x. 144.

V. Τὴν πόρδαλιν καλοῦσι τὴν κασαλβάδα.

Idem vii. 202.

VI. ὥσπερ ἐν Καλλιππίδῃ
ἐπὶ τοῦ κορήματος καθίζομαι χαμαί.

Idem x. 29. Sed manifestum est legi debere ὥσπερεὶ Καλλιππίδης, vel ὥσπερ ἐν Καλλιππίδου. At præplacet prius.

VII. τὴν λήκυθον
τὴν ἑπτακότυλον, τὴν χυτραίαν, τὴν καλὴν,
ἣν ἐφερόμην, ἵν' ἔχοιμι συνθιατρίαν.

Idem x. 67.

VIII. Ὥσπερ κόσκινον αἰρόπινον τέτρηται.

Idem x. 114.

IX. Τεῖχον μοχλίσκῳ σαλεύων.

Idem x. 147.

X. Τὴν δὲ πήραν ΠΗΡΙΔΙΟΝ εἴποις ἄν, ὡς ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις Ἀριστοφάνης.

Idem x. 172.

XI. Ἀλλὰ συσπᾶσθαι δεῖ τὰς κοχώνας.

Schol. ad *Equites* 422.

XII. Ὅτι δὲ ἠνεχυρίαζον οἱ Δήμαρχοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

Harpocr. in Δήμαρχος.

XIII. οὐδ' ὡς
ἀντέλεγες τούτῳ τῷ δειπνίῳ· οὐ γὰρ ἄκανθαι.

Hesych. in οὐ γὰρ ἄκανθαι. Confer Suidam in eadem voce.

XIV. ΤΡΙΤΟΣΤΑΤΗΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

Hesychius in voce.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

I. Ἅλις ἀφύης μοι. παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων. ἀλλὰ φέρετ' ἀπόβαστιν, ἡπάτιον, ἢ καπριδίου νέου κόλλοπά τινα· εἰ δὲ μὴ, πλευρὸν, ἢ γλῶτταν, ἢ σπλῆνα, ἢ νῆστιν, ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς ἠτριαίαν φέρετε δεῦρο μετὰ κολλάβων χλιαρῶν.

Athenæus p. 96. C. 107. F. 110. F. 374. F. Cod. Regius dedit ἢ νῆστιν, quod

verum est. Eo respexerunt auctor Etymol. M. in ἦτρον, qui veram lectionem ἠτριαίαν servavit: Schol. ad *Acharn.* 640. *Equites* 642. descriptus a Suida in ἄλις, in ἀφύα, in θυννίζει, et in παρατέτραμμαι.

II. Λαμβάνετε κόλλαβον ἕκαστος.

Athenæus p. 110. F.

III. ΟΨΩΝΗΝ δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τούτων·

Ὡς οὐκ ὀψώνης διατρίβειν ἡμᾶν τὸ ἄριστον ἔοικε.

Idem p. 171. A.

IV. Μηδὲ τὰ μικρὰ τὰ Φαληρικὰ τάδ' ἀφύδια.

Idem p. 285. E.

V. Φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ,
παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον.

Idem p. 410. B.

VI. Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν;

καὶ

Τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ καπανικώτερα.

Idem p. 418. D. Quæ apud Dipnosophistam sequuntur, ipsius sunt, vocem καπανικώτερα explicantis, non Comici, cui inepte tributa ab interprete.

VII. ΗΡΙΣΤΑΜΕΝ εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem p. 422. F.

VIII. Τί οὖν ποιῶμεν; χλανίδ' ἐχρῆν λευκὴν λαβεῖν·
εἶτ' Ἰσθμιακὰ λαβόντες, ὥσπερ οἱ χοροί,
ᾄδωμεν εἰς τὸν δεσπότην ἐγκώμιον.

Idem p. 677. C.

IX. Τὸ δὲ εὐκαρπεῖν, ἐν Ταγηνισταῖς Ἀριστοφάνης εἶπε ΚΑΡΠΕΥΕΙΝ.

Pollux vii. 149.

X. ΠΑΡΑΛΟΥΤΑΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem vii. 168.

XI. Βάθρα, ΒΑΘΡΑΔΙΑ, ὡς ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem x. 47.

XII. ΚΥΛΙΧΝΑΣ δὲ ἀγγεῖον ὀψοφόρον ἐν Ταγηνισταῖς δόξειεν ἂν Ἀριστοφάνης λέγειν, εἰπών·

Τὸ δ' ἔτνος γ' ἐν ταῖς κυλίχναις τουτὶ θερμὸν, καὶ τοῦτο παφλάζον.

Male scriptum ἔτνος ἐν—τουτὶ, versu duobus claudicante pedibus. In primo pede tribrachys erat. τοῦτο, quod metri lex flagitat, est etiam in veteri Pollucis codice.

Idem x. 88.

XIII. Ἐν δὲ Ταγηνισταῖς ὠνόμασταί τι ΜΕΛΙΤΗΡΙΟΝ ΑΓΓΟΣ.

Idem x. 93.

XIV. Καὶ μὴν ἐσχάραν εἴποις ἂν τὸ ἀνθράκιον τοῦτο, καὶ ἐσχάριον, Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ταγηνισταῖς ΕΣΧΑΡΙΑ.

Idem x. 101.

XV. ΜΥΡΙΔΙΟΝ εἴρηκε τὸ μύρον Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem x. 119.

XVI. Ὁ δὲ λύων κύστιν ὑείαν, κἀξαίρων τοὺς Δαρεικούς.

Idem x. 151.

XVII. Νεβρίδα, καὶ λίθους πυρίνους, καὶ κηρύκιον.

Idem x. 173.

XVIII. Τὸν ἄνδρα τοῦτον βιβλίον διέφθορεν,
ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις.

Schol. ad *Nubes* 360. et ex eo Suidas in Πρόδικος. Sic autem legendi sunt isti versus, quos emendando magis adhuc corrupit Kusterus, in βιβλίον et in ἀδολεσχῶν primam corripiens, quæ in utraque voce longa est. Vide *Aves* 1288. *Nubes* 1480. 1485, sed minimam ille sui studii partem rei metricæ impenderat, etiamsi Aristophanis editorem non deceat cum Strepsiade quærere,

Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα;

XIX. Ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ τὴν Ἐμπουσάν φασιν εἶναι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς·

Χθονίας Ἑκάτης σπεῖρα ὀφέων ἐξελιξομένη.

εἶτα ἐπιφέρει·

Τί καλεῖς τὴν Ἔμπουσαν;

Idem ad *Ranas* 295.

XX. ΑΠΑΣΚΑΡΙΖΕΙΝ. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς·

Ἀπασκαρίζειν, ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί.

Suidas in voce.

XXI. Ἀλλὰ στεφάνωσαι. καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις
ἀποχρῶσαν ἤδη.

Idem in ἀποχρώντως.

XXII. πάντα δεῖ κἀλαύνεται.

Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Idem in παραιξορροῦσιν, suppletus et illustratus a Jo. Toupio, Emendationum tom. iii. p. 11. Mich. Apostolius Proverb. xv. 60. Integrum autem e Comici *Tagenistis* versum quo respexerunt isti Grammatici exstare arbitror in Scholiis ad *Concionantes* 109. descriptis a Suida in Θεῖ.

Ὧι δ' ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κἀλαύνεται.

XXIII. Οὐ μὴν ὅγε σὸς ἀδελφὸς οὐ ἀπελάγχανεν.

Harpocr. in ἀπολαχεῖν.

XXIV. ΚΥΠΑΣΣΙΣ. Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Τραγηνισταῖς.

Idem in voce.

XXV. Ἵν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς ἀρπαγιστάτου.

Etymol. M. in αἰδοιεστάτος.

XXVI. ΚΩΝΗΣΑΙ, κυρίως τὸ κέραμον πισσῶσαι. κωνᾶν γὰρ τὰ στρέφειν. καὶ τοὺς βέμβικας, κώνους λέγουσι. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ταγηνισταῖς τὸ περιενεγκεῖν, κωνῆσαι λέγει.

Etymol. M. in voce.

XXVII. Ἀμφιδέξιον Εὐριπίδης εἴρηκε σίδηρον, τὸν ἑκατέρωθεν μὲν τέμνοντα· περιδέξιον δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον Ὅμηρος, τὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁμοίως χρώμενον, ὡς εἰ καὶ ἀμφοτεροδέξιον εἰρήκει. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, ΑΜΦΑΡΙΣΤΕΡΟΝ Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐν Ταγηνισταῖς ἄνθρωπον ἀμφοτέρωθεν ἀρίστερον.

Galenus Comment. v. in Hippocratis Aphorismos p. 322.

ΤΕΛΜΙΣΣΕΙΣ.

I. ΤΕΛΜΙΣΣΟΣ, πόλις Καρίας· ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας.—ὁ πολίτης Τελμισσεύς· καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους, Τελμισσεῖς. λέγεται δὲ τετρασυλλάβως Τελμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ·

Ὡς ἂν τις ἂν οὖν ὅ τι ποιήσας, ὡς Τελμισσῆς—

καὶ πάλιν

Φέρε δὴ τοίνυν, ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρή μ', ὦ Τελμισσῆς. ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τάττεται, σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος.

Stephanus Bysant. in voce. In Comici versibus formam Atticam, cujus fuit observantissimus, Τελμισσῆς, restitui: aliasque scripturæ mendas elui. Præterea observandum in dramatibus quæ supersunt non unicum reperiri tetrametrum anapæsticum, in quo syllaba catalectica spondæo subjecta sit.

II. μελανοπτερύγων κορακίνων.

Athenæus p. 308. F.

III. Μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ, καὶ μύρον, εὕρημα Μεγάλλου. Hesych. in Μετάλλειον μύρον, ubi Aristophanem laudat, omisso dramatis titulo. E Telmissensibus versum hunc desumtum esse ex Athenæo novimus, qui sic legendus p. 690 F. ὡς καὶ τὸ Μεγαλλεῖον. ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου· οἱ δ' Ἀθηναῖόν φασιν εἶναι τὸν Μέγαλλον. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισσεῦσι. Adeat lector Hesychii interpretes, quorum inter notas locus concedi non debuerat ineptæ Heinsii conjecturæ, qui non vidit numeris suis omnibus absolutum esse hunc versum. Pro optimo tetrametro anapæstico nescio quos ille versus effinxit, in quibus nec pes nec caput. Confer Etymol. M. in Μετάλλειον.

V. Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Pollux x. 80. quo respicit etiam vi. 83.

I. Ἀριστοφάνης δ' ἔοικε διαιρεῖν τινας ἀπύρους καὶ ἐμπύρους πινακίσκους, ὡς ὅταν φῇ ἐν Τελμισσεῦσι·

Πινακίσκον ἄπυρον ἰχθυηρόν.

Idem x. 82.

II. Οἴνου τε Χίου στάμνον ἥκειν καὶ μύρον.

Idem x. 72.

VII. ΠΤΛΑΙ. Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν, ἀπὸ τῶν θυτῶν λέγει. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος, καὶ τὰς φλέβας.

Hesych. in voce.

VIII. Σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ σιπύα. ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς— Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν.

Harpocration in σιπύα. Occurrit hoc nomen *Pluto* 806. *Equitibus* 1296.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ.

I. Τριφάλης, Τριφάλητος. ὄνομα κύριον παρὰ Ἀριστοφάνει.

Suidas in voce. Confer eruditissimum Toupium in addendis ad Theocritum p. 409.

II. ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους
δέδοικα τὰ τρία ταῦτα.

Idem in τῶν τριῶν, ubi contra metri legem ταυτὶ, nisi sic transponantur voces: ταυτὶ τὰ τρία δέδοικα.

III. Ἔπειθ' ὅσοι παρῆσαν, ἐπίσημοι ξένοι
ἐπηκολούθουν, κἠντιβόλουν προσκείμενοι
ὅπως ἄγων τὸν παῖδα πωλήσοι 'ς Χίον,
ἕτερος δ' ὅπως ἐς Κλαζομένας, ἕτερος δ' ὅπως
εἰς Ἔφεσον, οἱ δ' ἐς Ἄβυδον· ἦν δὲ πάνθ' ὁδῷ
ἐκεῖνα.

Athenæus p. 525. A. emendatus a Jo. Toupio loco supra laudato. Non tamen ille Casaubono melius, quid sub πωλήσεις lateret, indagavit; certissime reponimus πωλήσοι 'ς Χίον. Pars est narrationis factæ alicui, qui rei narratæ non interfuerat: proinde tertia persona requiritur.

IV. Ἐν δὲ τῷ Τριφάλητι Ἀριστοφάνης καὶ ΑΡΓΥΡΙΔΙΟΝ εἴρηκεν·
Ἤτουν τι τὰς γυναῖκας ἀργυρίδιον.

Pollux ix. 90. Diminutivum illud occurrit in *Lysistr.* 1051. et in *Pluto* 147. 240.

V. Οὗ δὲ ἔγκεινται αἱ ἀλάβαστοι, ταῦτα τὰ σκεύη ἀλαβαστοθήκας τῶν ἄλλων λεγόντων, Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΘΗΚΑΣ ἔφη·
Ἀλαβαστροθήκας τρεῖς ἔχουσαν ἐκ μιᾶς.

Idem x. 121.

VI. Ἔπειτ' ἐπὶ τοὔψον ἧκε, τὴν σπυρίδα λαβὼν,
καὶ θυλακίσκον, καὶ τὸ μέγα βαλάντιον.

Idem x. 151.

VII. Καὶ ΚΥΡΒΑΣΙΑΝ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι εἴρηκε·
Καὶ τὴν κυνῆν ἔχειν με κυρβασίαν ἐρεῖς.

Idem x. 162. ubi male editum καὶ τὴν κοινήν. Huic lectioni quam metri lex omnino respuit, patrocinantur quidem codices, sed corrupti; sensumque in ea frustra quærit Hemsterhusius. Certissima est Casauboni et Salmasii emendatio κυνῆν. Græca autem sic vertenda: *et galerum hunc, quem gesto, dices me cyrbasiam habere*: vel, *et impositum capiti meo galerum, cyrbasiam appellabis.* Planus et perspicuus sensus.

VIII. ΙΛΑΩΝ. ἥρως, Ποσειδῶνος υἱὸς, ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι. ΙΛΑΟΝΑΣ ἔφη ΤΟΥΣ ΦΑΛΗΤΑΣ, μεταφέρων, ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει· ὡς εἰ ἔλεγε Τιτυοὺς, ἤ τινας τοιούτους. Hesychius in voce.

IX. ΕΡΜΗΣ ΤΡΙΚΕΦΑΛΟΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι.
Hesychius in voce.

X. Μανθάνοντες τοὺς Ἴβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι.

καὶ

Τοὺς Ἴβηρας οὓς χορηγεῖς μοι βοηθῆσαι δρόμῳ.

Constant. Porphyrog. de *Adm. Imp.* cap. xxiii.

XI. Τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὥς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Τριφάλητι, τοῦ τε Βορείου, καὶ τοῦ Νοτίου, καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τούτων ἐλέγετο τὸ Νότιον.
Harpocration in διὰ μέσου τεῖχος.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Τοιγαροῦν ἐμοὶ μὲν ἀρτίως ὁ δεσπότης
δι' ἀρετὴν τῶν Θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα,
ὑπεραφρίζουσαν, τρυφῶσαν, ἴσον ἴσῳ κεκραμένην,
προσφέρων ἔδωκεν, οἶμαι, χρηστότητος οὕνεκα,
εἶτ' ἐλευθέραν ἀφῆκεν βαπτίσας ἐῤῥωμένως.

Athenæus p. 472. C.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

I. Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων ἴφυα φῦναι,—
καὶ τὰς κρανααὰς ἀκαλήφας.

Athenæus p. 62. D. 90. A. Suidas in ἀκαλήφη.

Male digesti sunt hi anapæsti, in quibus nihil omnino deest. Sunt e dimetris, et quidem, ut videtur systematis clausula :

εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων
ἴφυα φῦναι,
καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

E Suida petenda erat vera hujus χρήσεως scriptura, unde emendandus est Athenæus, apud quem utroque in loco ejiciendæ glossematicæ voces εἶθ' ἑξῆς, et in posteriore scribendum: ὅτι τε Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις οὕτως ἔχει· Εἰκὸς δήπου—ut supra. In sensu hujus fragmenti exponendo egregie nugatur Burmannus præfationis p. 30. ubi insuper suæ in metris peritiæ specimen prodit, versus sic disponendo :

τὸ πρῶτον πάντων ἴφυα φῦναι,
εἶθ' ἑξῆς τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Male fecit, quod non addiderit cujusnam metri essent isti versus.

II. Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω,
Ἄρης κατέσκηψ', οἵ γε μονομάχου πάλης
ἀγῶνα νῦν ἱστᾶσιν.

Athenæus p. 154. E. ubi vulgatur ἐς Οἰδίπου ΔΕΤΤΑΙ ΔΕ absque ullo sensu. *Felicissime,* ΤΤ *tantum in* Π *mutatis, restituit Adr. Heringa,* laudatus a Valckenario ad Euripidis *Phœnissas* p. 461.

III. Ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις ΘΕΑΤΡΟΠΩΛΗΣ, ὁ θέαν ἀπομισθῶν.
Pollux vii. 199.

IV. Ὅτῳ δὲ τὰ σκεύη ἐκομίζετο, ΣΚΕΥΟΦΟΡΙΟΝ μὲν τοῦτο Ἀριστοφάνης καλεῖ τὸ ξύλον—ἀλλὰ μὴν καὶ ΑΝΑΦΟΡΟΝ εἴη ἂν τοῦτο εἰρημένον ἐν Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις·

καὶ τὸν ἱμάντα μου
ἔχουσι, καὶ τἀνάφορον.

Idem x. 17. hac voce usus est Comicus *Ranis* 8. *Concioni.* 833.

V. Ἀριστοφάνους δ' ἐν ταῖς Φοινίσσαις εἰπόντος·

Στίλβη θ' ἣ κατὰ νύκτα μοι φλογώσας ἐρατίζεις ἐπὶ τῷ λυχνίῳ.

οὐκ ἀφανὲς ὅτι καὶ ἡ στίλβη, λύχνου τι εἶδος.
Pollux x. 119.

VI. ΓΑΛΕΑΓΡΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι.
Idem x. 155.

ΩΡΑΙ.

I. Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικύους, βότρυς, ὀπώραν, στεφάνους ἴων, κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα· αὐτὸς δ' ἀνὴρ πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας, ἐλάας, πύον, χόρια, χελιδόνας, τέττιγας, ἐμβρύα· ὑρίσσους δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων· ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν· ὥστ' οὐκέτ' οὐδεὶς οἶδ' ὁπηνίκ' ἐστὶν τοῦ 'νιαυτοῦ.—Μέγιστον ἀγαθὸν, εἴπερ ἐστὶ δι' ἐνιαυτοῦ, ὅτου τις ἐπιθυμεῖ, λαβεῖν.—Κακὸν οὖν μέγιστον· εἰ μὴ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἐπεθύμουν, οὐδ' ἂν ἐδαπανῶντο.—Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὀλίγον χρόνον φύσας ἀφειλόμην ἄν· κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶν ταῦτα, πλὴν Ἀθηναίων. τούτοις ὑπάρχει ταῦτ' ἐπειδὴ τοὺς θεοὺς σέβουσιν.—Ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, ὡς σὺ φῄς. τίη τί Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποίηκας ἀντ' Ἀθηνῶν;

Athenæus p. 372. B. Vide Casaubonum p. 644. Χρῆσιν hanc ad numeros revocare ne quidem periclitatus est, qua in re profecto operam lusisset. Locus est enim mutilus et interpolatus. Versus olim fuerunt iambici tetrametri, e quibus isti facile aguoscuntur.

Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικύους, βότρυς, ὀπώραν,
στεφάνους ἴων, κονιορτὸν ἐκτυφλοῦνθ'· ὁ δ' αὐτὸς ἀνὴρ
πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας
ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦτ', ὀλίγον χρόνον φυσῶν, ἀφειλόμην ἄν.
κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶ ταῦτα, πλὴν Ἀθηνῶν.
τούτοις ὑπάρχει ταῦτ', ἐπειδὴ τοὺς θεοὺς σέβουσιν.
ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, ὡς σὺ φῄς. τίη τί
Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποίηκας ἀντ' Ἀθηνῶν;

Istuc respexit Athenæus p. 653. F. Ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηνεκῶς ἦσαν αἱ ὀπῶραι πᾶσαι, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις.

II. ἡμῖν
κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν,
ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν.

Pollux vii. 13. ubi editum εἴ μοι κράτιστον. Casaubonus, loco supra citato, legit εἰ μή: Kühnio placebat ἦ μήν. Tres illæ lectiones perinde falsæ sunt. Dederat Poëta ἡμῖν, quod manifesto ostendit ultimus versus, in quo scripti et olim impressi libri habent ἕως ἂν εὕρωμεν πρᾶσιν. Textum corrupit, non restituit Kühnius, e futili conjectura supponens εὕρω. Facilis et prompta erat medela, binis vocibus sedes suas commutare jussis.

III. ΧΟΙΡΟΠΩΛΑΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις.
Idem vii. 187.

IV. ΑΣΚΟΠΗΡΑ. ἐν ταῖς Ὥραις Ἀριστοφάνους.
Idem x. 160.

V. Φρυγῶν θεὸς ὁ Διόνυσος. καὶ ἐν Ὥραις,

Τὸν Φρύγα, τὸν αὐλητῆρα, τὸν Σαβάζιον.

Scholiastes ad *Aves* 874.

VI. ΑΡΑΣ ΙΕΡΟΝ. Ἀριστοφάνης Ὥραις.
Hesychius in voce.

VII. ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις, τριώβολόν φησιν εἶναι. οὐ μέντοι ἔτυχεν· ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο.
Idem in voce. Judicialis illius mercedis mentio apud Comicum *Vespis* 684. 690. Confer Scholiastem ad *Ranas* 140.

VIII. Ἀριστοφάνης Ὥραις καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε· ΖΕΥΓΟΣ ΤΡΙΔΟΥΛΟΝ.
Idem in ζεῦγος τριπάρθενον.

IX. διέφθορας
τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Ammonius in διέφθαρται, ubi citatur Ἀριστοφάνης Κόραις. Confer Eustathium ad Iliad. p. 191.

EX INCERTIS COMŒDIIS

FRAGMENTA.

I. Ὁ Πραμνεῖος οἶνος οὔτε γλυκύς ἐστιν, οὔτε παχὺς, ἀλλ᾽ αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς, καὶ δύναμιν ἔχων διαφέρουσαν· οἷῳ Ἀριστοφάνης οὐχ ἥδεσθαι Ἀθηναίους φησὶ, λέγων· Τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν, οὔτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν· ἀλλ᾽ ἀνθοσμίᾳ, καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ.

Athenæus p. 30. C. Facile Comici verba in senarios redigas:

Σκληροῖς ὁ δῆμος οὔτε ποιηταῖς ἥδεται
ἀστεμφέσιν τε· κοὐ γὰρ οἴνοις Πραμνίοις
συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν·
ἀνθοσμίᾳ δὲ πέπονι, νεκταροσταγεῖ.

E cujusdam Dramatis Parabasi χρῆσιν hanc desumtam esse ratus forte Hugo Grotius eam in tetrametros digerere sic aggressus est:

Τῶν Ἀθηναίων ὁ δῆμος οὔτε σκληροῖς ἥδεται
οὔτ᾽ ἀστεμφέσιν ποιηταῖς, οὔτε σκληροῖς Πραμνίοις
οἰνίσις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν,
ἀλλὰ τῷ ἀνθοσμίᾳ, καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ.

Qui sane versus pessimi sunt. Secundus incipit a spondæo, qui ejusdem et primi quintam sedem occupat. A sensu loci alienissimum est ὑποκοριστικὸν οἰνίοις. Hiatus quartum deturpat, nec habent quo referantur epitheta duo πέπονι et νεκταροσταγεῖ.

II. Ὅστις ἐν ἡδυόσμοις στρώμασι παννυχίζων, τὴν δέσποιναν ἐρείδεις.

Idem p. 48. C. et Eustath. p. 1570. l. 5.

III. Τράπεζαν ἡμῖν φέρε
τρεῖς πόδας ἔχουσαν· τέσσαρας δὲ μὴ 'χέτω.—
καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Athen. p. 49. C. Confer Eustathium ad Hom. p. 867. l. 23. 1398. l. 17.

IV. Ἐκφέρετε πεύκας κατ᾽ Ἀγαθῶνα φωσφόρους.

Idem p. 701. B.

V. Πύθου χελιδὼν πηνίκ᾽ ἄττα φαίνεται.

Harpocration et Etymol. M. in ἄττα. Vide quæ notamus ad *Aves* 1514.

VI. Κυρίως μὲν ΚΕΛΕΟΝΤΕΣ εἰσὶν οἱ ἱστόποδες, ὡς καὶ παρ᾽ Ἀριστοφάνει δῆλον τῷ κωμικῷ.

Harpocration in voce.

VII. ΚΡΑΣΤΙΣ ἐστὶν ἡ πόα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Confer Etymol. M. in eadem voce.

VIII. Τοὺς δὲ ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασι χειροτέχνας, οὐκ ἀγαλματοποιοὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ ΘΕΟΠΛΑΣΤΑΣ εἴποις ἂν, ὡς Ἀριστοφάνης.

Pollux i. 13.

IX. Λέγοιτο δ᾽ ἂν ταχεῖα ναῦς—καὶ ΔΡΟΜΑΔΕΣ ΟΛΚΑΔΕΣ, ὡς Ἀριστοφάνης.

Idem i. 83. Ex *Holcadibus* petitum videtur.

X. ΑΝΘΡΩΠΙΖΕΤΑΙ φησὶν Ἀριστοφάνης.
Pollux ii. 5.

XI. Τὸ δὲ κύημα, καὶ ΚΥΟΣ Ἀριστοφάνης κέκληκεν·

ἤ τις κύουσ' ἐφάνη κύος τοσουτονί.

Idem ii. 6.

XII. ΓΕΡΟΝΤΕΙΑΙ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΙ. παρὰ Ἀριστοφάνει.
Idem ii. 13.

XIII. Παρθένος, ὡραία γάμου. Ἀριστοφάνης δὲ ΚΥΑΜΙΖΕΙΝ τὰς ἀκμαζούσας ἔφη·

Ἄλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν—

ἤγουν

Πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπιτήσιμοι σχεδόν.

Idem ii. 18.

XIV. Ἀριστοφάνης δὲ ΝΕΑΝΙΕΥΕΣΘΑΙ τὸ τολμᾷν ἔφη—ἀνδρίζεσθαι δὲ, εἶπεν ΑΝΔΡΟΥΣΘΑΙ.
Idem ii. 20.

XV. Λούσησθε, καὶ κτενίσησθε πρὸς τὸν ἥλιον.

Idem ii. 34.

XVI. Καλεῖται δὲ ἡ κεφαλὴ—παρὰ Ἀριστοφάνει ΣΚΑΦΙΟΝ·

Ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον, πληγεὶς ξύλῳ.

Idem ii. 39. ubi perperam omissus articulus τό. Media in καταγῇς longa est, et prima in σκάφιον brevis. Eodem significatu occurrit hoc nomen *Thesmoph*. 838. *Av*. 806.

XVII. Τὸ δὲ ὑπὸ μέθης καρηβαρεῖν, ΚΑΡΗΒΑΡΙΑΝ Ἀριστοφάνης.
Idem ii. 41.

XVIII. ΕΤΕΡΕΓΚΕΦΑΛΑΝ. Ἀριστοφάνης, τὸ παραφρονεῖν.
Idem ii. 42.

XIX. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΒΛΕΠΟΣ ἐκάλεσε, καὶ ΒΛΕΠΗΣΙΝ.
Idem ii. 56. Occurrit βλέπος *Nub*. 1176. sed alio significatu. Suidas : ΒΛΕΠΟΣ, ἀντὶ τοῦ βλέμμα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

XX. ΚΑΧΥΠΟΠΤΟΣ, ὡς Ἀριστοφάνης.
Idem ii. 57. In *Ran*. 958. habemus κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, quæ voces in unam vulgo coaluere.

XXI. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΓΛΩΤΤΟΝ, τὸν εἰπεῖν ἀδύνατον.
Idem ii. 108.

XXII. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΤΩΝ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ εἶπεν.
Idem ii. 150.

XXIII. ΝΩΤΟΠΛΗΓΑ, τὸν μαστιγίαν Ἀριστοφάνης ἐκάλεσε.
Idem ii. 180. Hac voce ante Aristophanem usus fuerat Pherecrates, e cujus fabula *Crapatallis* versum hunc profert Suidas :

Καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν.

XXIV. Ἡ μέντοι κωμῳδία ἢ τὴν ἀλετρίδα ΜΥΛΑΚΡΙΔΑ καλεῖ, ἢ ζῷόν τι ἐν τῷ μύλωνι γινόμενον, ὡς Ἀριστοφάνης λέγει·

Ἵνα ξυνῶσιν ὥσπερ ἥδιστον βίῳ,
σκώληκας ἐσθίοντε, καὶ μυλακρίδας.

Idem ii. 189. Confer vii. 19.

XXV. Τὰ δὲ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα, πταίσματα· Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΕΠΙΠΤΑΙΣΜΑΤΑ αὐτὰ καλεῖ.
Idem ii. 199.

XXVI. ΑΝΟΗΣΙΑ. Ἀριστοφάνης.
Idem ii. 228.

XXVII. Ὡς οὐχ ἕτερον ἄνδρα σάρκινον.
Idem ii. 233.

XXVIII. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΓΥΝΟΝ, τὸν ἀγύνην.
Idem iii. 48.

XXIX. Ἀθλοθεσία, ἢ, ὡς Ἀριστοφάνης, ΑΘΛΟΘΕΤΙΑ.
Idem iii. 140.

XXX. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΗΣ εἴρηκε.
Idem iii. 146.

XXXI. ΠΥΞΙΔΙΟΝ, παρ' Ἀριστοφάνει.
Idem iv. 18. Confer x. 60.

XXXII. Λυρίζειν, κιθαρίζειν, ψάλλειν. καὶ, ὡς Ἀριστοφάνης, ΒΑΡΒΙΤΙΖΕΙΝ.
Pollux iv. 63.

XXXIII. ΚΑΛΑΜΙΝΗΝ ΣΥΡΙΓΓΑ εἴρηκεν Ἀριστοφάνης.
Idem iv. 67.

XXXIV. ΠΡΟΣΧΟΡΟΝ δὲ, καὶ ΣΥΓΧΟΡΕΥΤΡΙΑΝ εἴρηκε τὴν χορεύουσαν Ἀριστοφάνης.
Idem iv. 106.

XXXV. Πολλαχόθεν, πανταχόθεν, πάντοθεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἔφη καὶ ΠΛΕΙΣΤΑΧΟΘΕΝ.
Idem iv. 163.

XXXVI. Ἔστι δὲ τὸ ΑΚΡΑΤΙΣΑΣΘΑΙ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει.

Τί τὸ κακόν; ἀλλ' ἢ κοκκύμηλ' ἠκρατίσω;

Idem vi. 24.

XXXVII. Μῆλα τῶν Ἑσπερίδων, μῆλα τῶν ὡραίων, ΚΥΔΩΝΙΑ μῆλα, ὡς Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 47. Papillis tributum hoc epitheton *Acharn.* 1199.

XXXVIII. Τὸν σαπέρδην ἀποτίλαι χρὴ, καὶ καταπλῦναι, καὶ κατεκπλῦναι, καὶ διαπλῦναι.
Idem vi. 49.

XXXIX. Χορδαὶ, φύσκαι, πάσται, ζωμοὶ, χόλικες.
Idem vi. 56.

XL. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν ΠΟΛΦΩΝ μνημονεύει.

Πολφοὺς δ' οὐχ ἧψον ὁμοῦ βολβοῖς.

Idem vi. 62.

XLI. Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος, ἢ λεπτοὺς ἅλας.
Idem vi. 65.

XLII. Τὰ δὲ ἐπιδορπίσματα Ἀριστοφάνης μὲν ΕΠΙΦΟΡΗΜΑΤΑ καλεῖ.
Idem vi. 79.

XLIII. Ὀξυγλυκίαν τ' ἄρα κοκκιεῦς ῥοάν—

Τουτὶ δὲ τὸ ἰαμβεῖον Ἀριστοφάνης, οὐκ ἴδιον ὂν, εἴρηκεν, ἀλλ' ὡς Αἰσχύλου.
Idem vi. 80.

XLIV. Ἀριστοφάνης ΛΕΚΑΝΙΣΚΗΝ.
Idem vi. 86. Qui deinde in Onomastico sequitur a Salmasio et Jungermanno male acceptus senarius, est in *Acharn.* 1110.

XLV. Μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ΚΡΕΩΣΤΑΘΜΗΣ.
Idem vi. 96.

XLVI. Τὸ Ὁμηρικὸν, Ἀμείλικτος. σκληρότερον γὰρ ὁ Ἀστεμφής. καὶ εὐτελέστερος, ὁ Ἡροδότου Ἀπρομανής. καὶ κωμικώτερον, ὁ Ἀριστοφάνους ΘΥΜΑΓΡΟΙΚΟΣ.
Idem vi. 125.

XLVII. ΣΥΝΘΕΑΤΡΙΑΝ δὲ, καὶ ΣΥΑΔΗΣΤΡΙΑΝ, καὶ ΣΥΓΚΟΙΤΟΝ Ἀριστοφάνης εἴρηκεν.
Idem vi. 158. Συνθεάτριαν exstat supra in Σκηνὰς κατ. VII.

XLVIII. ΗΜΙΦΩΣΩΝΙΟΝ, Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 161.

XLIX. ΠΑΓΚΥΦΟΣ ΕΛΑΙΑ, Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 163.

L. ΤΡΙΚΑΥΣΤΟΣ, Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 165.

LI. Ἀριστοφάνης δὲ, ΦΙΛΟΚΗΔΗ ΛΟΓΟΝ.
Idem vi. 167.

LII. Τοὺς μέντοι μὴ ἀκριβεῖς τεχνίτας, ΦΑΥΛΟΥΡΓΟΥΣ κατὰ Ἀριστοφάνην λέγε.
Idem vii. 7.

LIII. ΑΡΤΟΣΤΡΟΦΕΙΝ Ἀριστοφάνης λέγει.
Idem vii. 22.

LIV. Τὴν χύτραν ἐν ᾗ τὰ κρεάδι' ἧψεν ἐζωμευμένα.
Idem vii. 26. Tetrameter est trochaicus. Mendose vulgo editum ἕψει. Pollucis interpres senarios sibi habeat, in quos χρῆσιν hanc digessit.

LV. ΕΞΑΙΝΕ ΤΩΝ ΕΡΙΩΝ. Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem vii. 30.

LVI. ΣΤΗΜΟΝΑ ΕΞΕΣΜΕΝΟΝ, τὸν ἰσχνὸν καὶ λεῖον Ἀριστοφάνης λέγει.
Idem vii. 32.

LVII. Τὸν δὲ ΧΟΡΤΑΙΟΝ (χιτῶνα) τοὺς προπύλας φορεῖν, ὡς ἀγοραῖον, Ἀριστοφάνης ἔφη.
Pollux vii. 60.

LVIII. ἀνήσω κροκύδα μαστιγουμένην.
Idem vii. 64.

LIX. Τὸ μὲν γυναικεῖον ζώνιον—καὶ ΣΤΡΟΦΙΟΝ ὠνόμαζον, ὡς Ἀριστοφάνης·

ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθὲν,
τὰ κάρυά μου 'ξέπιπτεν.

Idem vii. 67. Vide *Lys.* 931. *Thesm.* 139. 255. 638.

LX. Τοὺς δὲ μεταλλέας ΘΥΛΑΚΟΦΟΡΟΥΣ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem vii. 100.

LXI. Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔθος ἦν γέλοιά τινα καταρτᾷν, ἢ ἐπιπλάττειν, ἐπὶ φθόνου ἀποτροπῇ. ἐκαλεῖτο δὲ ΒΑΣΚΑΝΙΑ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἔφη·

Πλὴν εἰ πρίαιτο βασκανίου τις δεόμενος,
ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως.

Idem vii. 108. ubi transpositis vocibus metrum luxatum.

LXII. ΝΕΙΝ ΕΞ ΥΠΤΙΑΣ, μάθημα κολυμβητῶν, Ἀριστοφάνης εἶπε.
Idem vii. 138.

LXIII. Ναῦται. οἷς προσήκει καὶ αἱ παρ' Ἀριστοφάνει ΝΑΥΤΡΙΑΙ.
Idem vii. 139.

LXIV. ΒΩΛΟΚΟΠΕῖΝ Ἀριστοφάνης εἴρηκε.
Idem vii. 141.

LXV. Τὴν δὲ σμινύην, ΣΜΙΝΥΔΙΟΝ Ἀριστοφάνης καλεῖ.
Idem vii. 148.

LXVI. Ἀριστοφάνης δὲ γυναῖκα ΘΕΡΙΣΤΡΙΑΝ, καὶ ΦΡΥΓΑΝΙΣΤΡΙΑΝ.
Idem vii. 150.

LXVII. λεπρᾶν
κεράμιον ὀξηρόν.

ἀντὶ τοῦ μυδᾶν, Ἀριστοφάνης λέγει. Idem vii. 162.

LXVIII. ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΝ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem vii. 177. In *Concion.* mentio fit mulierum μυροπωλίδων, v. 841.

LXIX. ΒΟΗΛΑΤΕΙΝ, καὶ ΟΝΗΛΑΤΕΙΝ Ἀριστοφάνης εἶπεν.
Idem vii. 187.

LXX. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝΑΥΤΑΙ. Ἀριστοφάνης.
Idem vii. 190.

LXXI. Κερνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κοτυλίζετε τοῖσι πένησιν.
Idem vii. 195.

LXXII. ΛΙΒΑΝΩΤΟΠΩΛΕΙΝ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem vii. 196.

LXXIII. ΒΙΒΛΙΔΑΡΙΟΝ, παρ' Ἀριστοφάνει.
Idem vii. 210.

LXXIV. Ἀλλ' ὁ μὲν μεγάλης πόλεως πολίτης, μεγαλοπολίτης ἂν λέγοιτο· ὁ δὲ μικρᾶς, μικροπολίτης. ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνει εἴρηται τὸ ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ.
Idem ix. 25. Recte H. Stephanus Thes. T. iii. col. 474. nomini μικροπολίτης auctorem Aristophanem adsignat: exstat enim *Equit.* 817.

LXXV. Διστάζειν. ἐπὶ τούτου δὲ ἴσως καὶ τὸ ΕΙΚΟΒΟΛΕΙΝ, Ἀριστοφάνους εἰπόντος·

Εἰκοβολοῦντες καὶ πλάττοντες,

Idem ix. 154.

LXXVI. Εὐπιστῶς, καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάνει ΕΥΚΟΠΩΣ.
Idem ix. 162.

LXXVII. Βαλανεὺς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυταίναις.
Idem x. 63. Nomen ἀρύταινα occurrit *Equit.* 1091.

LXXVIII. ΚΑΛΑΜΙΝΟΥΣ ΑΥΛΟΥΣ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem x. 153.

LXXIX. Ἀριστοφάνης δὲ χρησμόν τινα παίζει·

Μή μοι Ἀθηναίους αἰνοῖτ' ἄν· μολγοὶ ἔσονται.

Idem x. 187. Confer Schol. ad *Equit.* 959. unde χρῆσιν inter fragmenta *Agricolarum* protulimus, ad quod drama hic versus etiam pertinere videtur.

αἰνοῖτ' ἄν. Sic in Polluce scriptum oportuisse, miror non animadvertisse interpretem, qui e conjectura reposuit αἰνεῖτ' ἄν, pro αἰνεῖτε. Ceterum quæ Pollux de significatione nominis μολγὸς habet, aut nullam, aut valde exiguam lu-

cem foeneratur Equitum loco, v. 963. quem ipse nescio an aliis melius interpretatus fuerim. Dubium non est, quin ad quaedam illis temporibus nota oracula alludat Comicus. Sed fortasse in eis voces μολγὸς et ψωλὸς, et quo sensu accipiendae venerint, vix est ut hodie decerni possit.

LXXX. Ἔστι δὲ ΑΓΚΥΡΑ καὶ σκεῦος ἀγρευτικὸν σίδηρον. Ἀριστοφάνης.
Suidas in ἀγκύρισμα, emendatus ex Hesychio in ἄγκυρα.

LXXXI. ΑΝΑΣΗΚΩΣΑΙ ἀντισταθμῆσαι, ἢ ἀναλαβεῖν, ὥσπερ οἱ ἰατροί. ἀπὸ ἐξισοῦσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Suidas in voce.

LXXXII. Ῥυκάνη τε καρκίνω καὶ πνίγε' ἐπικείμενα,
πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων, κάτω κατεσκευασμένα.

Idem in ἀπ' ἀκροφυσίων. Versus sunt paeonici.

LXXXIII. ΑΠΕΣΚΟΤΩΜΕΝΑ. ἐσκιαγραφημένα, ἐσχηματισμένα—οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce.

LXXXIV. ΑΥΑΙΝΕΤΑΙ. ξηραίνεται. Ἀριστοφάνης·
Ἐνταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαυαίνεται.
καὶ ἑτέρωθι
ὥστ' ἔγωγ' αὐαινόμην
θεώμενος.

LXXXV. ΑΦΑΙΡΕΙΝ ΚΡΟΚΙΔΑΣ. ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκα κολακείας. Ἀριστοφάνης·
„Εἴ τις κολακεύει παρὼν, καὶ τὰς κροκίδας ἀφαιρῶν.
Idem in voce.

LXXXVI. ΤΥΦΛΟΤΕΡΟΣ ΛΕΒΗΡΙΔΟΣ. Ἀριστοφάνης.
Zenobius Proverb. ii. 95. Suidas in γυμνότερος Ἰαλέμου. Confer *Amphiarai* fragm. ultimum. Ad unum eundemque Comici locum pertinent forte diversorum Grammaticorum notae, et proinde ad *Amphiaraum* fragmentum hocce referri possit.

LXXXVII. Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρον.
Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἀρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.
Suidas in voce. Nomen ποδάνιπτρον exstat supra in Heroibus, p. 247.

LXXXVIII. Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλέψαι, ΚΑΤΑΧΥΤΡΙΣΑΙ, ὡς Ἀριστοφάνης. Suidas et Etymol. M. in ἐγχυτρίστριαι.

LXXXIX. Ἀπόμακτρα σκυτάλων ἐσκιοστροφημένα.
Suidas in ἐσκιοστροφημένα, ubi nugas agit Kusterus. In σκύταλον, quam vocem hic obscoeno sensu adhibuit, primam aliis in locis corripit Comicus. *Concion.* 78.

Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων, ὧν πέρδεται.

Corripitur etiam in σκυτάλῃ. Vide *Lysistr.* 991, 992. Quoad sensum autem hujus fragmenti, ut a librariis perversum fuit, sane nihil certi definiri potest: vide tamen quid sub hac corruptela latere possit. Conjicio,

ἐσκιατραφημέναι
σκυτάλων ἀπομάκτριαι.

XC. ΕΥΘΕΤΗΣΑΙ. κοσμῆσαι, συνθεῖναι. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Forte addendum τὰς τρίχας, ut apud Pollucem ii. 31.

XCI. ΛΟΓΑΡΙΑ, οἱ λόγοι· Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Confer Pollucem ii. 122.

XCII. ΜΕΤΡΕΙΤΩ, παρασχέτω. Ἀριστοφάνης·
πυροὺς πεντῆσι μετρείτω.
Idem in voce.

XCIII. ΜΗΛΩΣΑΙ. τὸ καθεῖναί τι εἰς βάθος. καὶ τὴν φάρυγγα μηλῶσαι, τὸ διαχρῖσαι τῷ δακτύλῳ. καὶ Ἀριστοφάνης·
Τὸν φάρυγγα μηλώσας, δύο δραχμὰς ἕξει μόνας.
Idem in voce.

XCIV. ΝΥΚΤΙΛΟΧΟΙ, λῃσταί. καὶ νυκτὶ περιπλανής, παρὰ Ἀριστοφάνει.
Idem in voce.

XCV. ΟΝΥΧΙΖΕΤΑΙ, ἀκριβολογεῖται. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce.

XCVI. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο συλλαβεῖν ὑπίσχομαι.
Idem in πρόισχε.

XCVII. ΣΧΕΔΙΟΝ. ἐκ τοῦ ἑτοίμου. καὶ Ἀριστοφάνης·

ταῦτα δὲ
σχεδίοις ἔοικε.

Idem in voce.

XCVIII. ΑΛΕΙΣΟΝ. λέγεται ἀρσενικῶς, οἷον· Γίνωσκε τὸν ἄλεισον καὶ τὰ γράμματα.

Auctor Etymol. M. in voce. Comici versus sic forte olim legebatur:

Γίγνωσκ' ἄλεισον τόνδε καὶ τὰ γράμματα.

XCIX. ΑΝΑΖΥΓΩΣΑΙ, τὸ θύρας ἀναπετάσαι. Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Confer Pollucem x. 26.

C. Κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο μισητός.

Idem in βάβαξ.

CI. ΒΕΛΕΚΟΙ. ὄσπρια. Καὶ τῶν βελέκων. Ἀριστοφάνης.

Idem in voce.

CII. ΒΡΟΤΑΧΟΣ. τὸν βάτραχον Ἴωνες, καὶ Ἀριστοφάνης.

Idem in voce.

CIII. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου, ΓΕΙΣΑ εἶπε.

Idem in γεισίποδες.

CIV. ΓΛΥΣΣΩΝ, ὁ γλυκύτερος παρὰ Ἀριστοφάνει—Γλύσσονα σῦκα.

Idem in voce.

CV. ΔΙΑΣΑΥΛΟΥΜΕΝΟΣ, ἁβρυνόμενος, καὶ διαθρυπτόμενος. Ἀριστοφάνης·

Ὁρῶ γὰρ ὡς ὄμφακα διασαυλούμενον.

Idem in voce. Aristophanis χρῆσις perperam vulgo subjicitur explicationi præcedentis vocis.

CVI. Καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες—
Ἐκβαίνετον τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι.

Idem in διώκετον.

Nemini auctor fuerim, ut ex hoc loco auctoritatem arcessat composito verbo καταντιβολεῖν, cujus exemplum ubi exstaret ignorabat Henr. Stephanus. Ex Etymologico enotatum fuit a veteris Lexici auctore, sed mendosa in Comici χρήσει scriptura decepto. Oportuit κἀτ' ἀντιβολεῖτον. Frequens menda, quam sæpius observavi in notis.

CVII. Καὶ τῶν πρὸς εἴλην ἰχθύων ὠπτημένων.

Idem in εἵλη.

CVIII. "Ικτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων."

Idem in ἴκτινα.

CIX. ΚΟΛΛΟΠΕΣ—ἐλέγετο δὲ καὶ τὸ νωτιαῖον δέρμα, διὰ τὸ τὴν κόλλαν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι. ὅθεν Ἀριστοφάνης τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος ἔφη· Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι.

Idem in voce. Sed luxatum metrum, quod sic constare potest:

Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι προσεικέναι.

Ut melius constet metrum, legendum:

οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι προσεοικέναι.

Nam ἐοικέναι apud Comicum occurrit, ubi altera forma Atticis adamata, εἰκέναι, metro reluctatur. Vide not. ad Nub. 185. At in senariis rarissime, si modo unquam, vocalis brevis vi tenuis et liquidæ producitur. Nec in exemplum trahi debet senarius in superiori fragmento, de quo alibi agam. In Etymologico, quod centies contigisse observavi, verbum simplex pro composito a festinante librario scriptum fuit.

CX. ΚΡΟΑΙΝΩ, τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ. Ἀριστοφάνης, τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτᾶν καὶ κροτεῖν.

Idem in voce.

CXI. Ποῖ κῆχος;—εὐθὺς Σικελίας.

Idem in ποῖ κῆχος. Confer Hesych. in voce.

CXII. ΤΑΡΡΩΜΑ, τὴν κωπηλασίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Idem in ταρρόί.

CXIII. ΤΕΤΡΑΧΙΖΕΙΝ, οἷον ἐπὶ τετάρτῳ μέρει τι ποιεῖν. Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Confer Hesychium.

CXIV. ΥΠΟΖΥΓΙΩΔΕΣ ΠΡΑΓΜΑ. Ἀριστοφάνης.

Idem et Suidas in ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος.

CXV. ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ, ἐστιβισμένη. Ἀριστοφάνης.

Idem in ὑπόγραμμα. Confer Hesych. in ὑπογράμματα.

CXVI. ΥΠΟΞΥΛΟΣ, ὁ κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Confer Pollucem iii. 56.

CXVII. ΦΑΥΣΙΓΓΕΣ, οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις σπῖλοι. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in *φαύστιγγες*, ut perperam excusa hæc vox. Confer Piersonum ad Mœrin p. 397.

CXVIII. ΧΕΙΡΟΝΙΠΤΡΟΝ, τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ. Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Usum hujus nominis confirmat ex Eupolide Pollux vi. 92. et x. 90.

CXIX. Ἀριστοφάνης περὶ τοῦ Εὐριπίδου φησί·

Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ.

Plutarchus de *audiendis Poëtis* p. 30. D.

CXX. Δύναται γὰρ ἴσον τῷ δρᾷν τὸ νοεῖν.

Clemens Alex. p. 749.

CXXI. Βέβαιον ἕξεις τὸν βίον δίκαιος ὢν,
χωρίς τε θορύβου καὶ φόβου ζήσεις καλῶς.

Idem p. 751.

CXXII. Αἰσχρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Idem p. 745.

CXXIII. Πολλαὶ γὰρ, φασὶν, εἰσὶ συνήθειαι. καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων. καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιά· ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν. καὶ οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων. παρ' ὃ καὶ ὁ κωμικὸς λέγει Ἀριστοφάνης·

Διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως,
οὔτ' ἀστείαν ὑποθηλυτέραν,
οὔτ' ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν.

Sextus Empiricus adversus Grammaticos p. 264.

CXXIV. Ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι.

Eustathius ad Homerum p. 73.

CXXV. Ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ ΣΤΡΟΥΘΙΖΕΙΝ, τὸ εὐτελῶς πως ᾄδειν, δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός.
Idem p. 228. et 1411. l. 15.

CXXVI. Φέρει δὲ καὶ ἀπὸ χρήσεως τοῦ Κωμικοῦ τὸ ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ ΤΡΙΠΡΑΤΟΣ, καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος.
Idem p. 725. l. 32. Confer Etymol. M. et Hesychium in παλίμβολος.

CXXVII. Τὸ δὲ ΣΩΣ εὕρηται, φασὶ, καὶ θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης·

Οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη.

λέγουσι δὲ καὶ ΣΑ, τὰ σῶα, οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ ΣΑ, ἡ σώα. Ἀριστοφάνης·

Ἡ μάζα γὰρ σᾶ, καὶ τὰ κρέα, χὠ κάραβος.

Idem p. 959. l. 41.

CXXVIII. Ὅτι Χάριτος ἐρᾷν ὁ Ὕπνος λέγεται.—ἄλλοι δὲ αἰνίττεσθαί φασι τὸ συμβαῖνον ὡς ἐπὶ πολὺ περὶ τοὺς τυχόντας χαρίτων. κατὰ γὰρ τὸν Κωμικὸν, παρά τισιν

Ἅμα τετέλεσται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.

ἢ καὶ οὕτως,

Ἅμ' ἠλίηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.

Idem p. 982. l. 43.

CXXIX. Ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ΑΘΡΟΥΣ. οἷον· Ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγὸς, ἤγουν σὺν ὅλῳ τῷ στρατεύματι. καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἐσῶτας, ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους.

Idem p. 1387. l. 4. Confer Mœridis interpretes p. 19.

CXXX. Πόθεν δ' ἐγώ σοι συγγενὴς, ὦ φαρμακέ;

Idem p. 1415. l. penult.

CXXXI. Δικαστήριον ἱστοροῦσιν Ἀθήνησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. Ἀριστοφάνης·

Ἄκων κτενῶ σε, τέκνον.

ὁ δ' ὑπεκρίνατο·

Ἐπὶ Παλλαδίῳ, παρ' ᾧ, πάτερ, δώσεις δίκην.

Idem p. 1419. l. 52.

CXXXII. Ὅτι τὸ ἀντίον ηὔδα, ταυτόν ἐστι τῷ ἀντικρὺ καὶ ἄντην πρὸς ἅπερ ἤκουσέ τις ἐκ τοῦ προλαλήσαντος. καὶ ἔστι πως ὅμοιον τῷ ΥΠΑΝΤΑΞ, οὗ μέμνηται Αἴλιος Διονύσιος, λέγων, ὡς δηλοῖ τὸ ἐξεναντίας, φέρων εἰς χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους τὸ,

Ἔφευγε, κἀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰχόμην.

Idem p. 1442. l. 2.

CXXXIII. Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες. ταύτῃ γάρ φασι θύονται· ὧν καὶ κυνοπρόσωπον διαπλάττονται. Ἀριστοφάνης·

καὶ κύων ἀκράχολος
Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

Eustathius ad Homerum p. 1467. l. 35.

CXXXIV. Κώρυκον, τὸν θύλακον λέγει—οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ ΚΩΡΥΚΙΔΑ τὸ τοιοῦτον σκεῦος καλοῦσι, παράγοντες καὶ Ἀριστοφάνους χρῆσιν ταύτην·

Σπυρὶς οὐ μικρὰ, καὶ κωρυκὶς ἣ τοὺς μάττοντας ἐγείρει.

Idem p. 1534. l. 47. Confer *Holcadum* fragm. xv. qua ex fabula hæc χρῆσις desumta videtur.

Comici versus ab Eustathio prolatus tetrameter est anapæsticus, qui mea aut typothetæ culpa claudicat, vocula omissa. Repone, ut apud Eustathium legitur:

σπυρὶς οὐ μικρὰ, καὶ κωρυκὶς, ἣ καὶ τοὺς μάττοντας ἐγείρει.

CXXXV. Εἰ δὲ τοῦ ἄρκτου ὑπεξαιρεθέντος τοῦ τ, οὐ γέγονε σημασίας ἐναλλαγὴ, οὐ μὴν οὐδὲ γελοιασμὸς, ἀλλ' ὁ Κωμικὸς τὸ κ ἐξελὼν, γέλωτα ἐκίνησεν, εἰπὼν οὕτω·

ψιλλόν ἐστι, καὶ καλεῖ
τὴν ἄρκτον, ἄρτον· τὴν δὲ Τυρὼ, τροφαλλίδα·
τὸ δ' ἄστυ, σῦκα.

Idem p. 1535. l. 20.

CXXXVI. ΣΤΙΓΩΝ, καὶ ΠΕΔΩΝ, δοῦλος ὁ στιγματίας καὶ πεδήτης, παρὰ Ἀριστοφάνει. μετ' ὀλίγα λέγει ὅτι τριπέδων, ὁ τρίδουλος.

Idem p. 1542. l. 48. ubi depravata est scriptura, quam emendavimus. Vide Hesychii interpretem ad στιγὼν, a quo docemur hac voce usum fuisse Comicum in *Babyloniis*.

CXXXVII. Τὴν δὲ ἐκ ξύλων τετμημένων σύνθεσιν τοῦ, εἴτε φανοῦ, εἴτε λύχνου, δηλοῖ, φασι, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ·

τῶν ἀκοντίων
συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνείῳ χρώμεθα.

Idem p. 1571. l. 17. ubi posthabita metri ratione legitur λυχνίῳ.

CXXXVIII. Καὶ τὸ ἐπικοκκάζειν ὕβρει, ἢ, κατά τινας, ἐπιμηκάζειν· ὅθεν παρ' Ἀριστοφάνει τὸ, ΑΟΙΔΟΣ ΕΠΙΚΟΚΚΑΣΤΡΙΑ.

Idem p. 1761. l. 26.

CXXXIX. εἶτα δὴ
σύ γ' εἰς πόλιν ἄξεις τήνδε τὴν ὀνώνιδα;

ὄνομα βοτάνης ἡ ΟΝΩΝΙΣ, δι' ἧς ἐπ' ἀλογίᾳ ἴσως ὁ Κωμικός τινα σκώπτει καὶ ῥαθυμίᾳ.

Idem p. 1788. l. 21.

CXL. Ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτόνως καὶ συνεσταλμένως ΟΑΙ ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ Κωμικοῦ, τὸ,

Ὅτι τὰς ὀὰς ἐποιήσατο.

CXLI. Ὤμην δ' ἔγωγε Κυκλοβόρου κατιέναι.

Schol. ad Eq. 137. ubi perperam ἐγὼ pro ἔγωγε, turpiter in duobus pedibus claudicante versu.

CXLII. Καὶ σύ γε κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες σύσταξ.

Idem ibid. 254. ubi male σὺ pro σύγε, labante versu.

CXLIII. Κενέβρεια. τὰ νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· Οὐκ ἴσθ' ὁ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. καὶ ἡ ἀγορὰ δὲ, ὅπου πωλεῖται τὰ τοιαῦτα, κενέβρεια καλεῖται.

Erotianus in Lexico Hippocrat. Aristophanis fragmenti pars latet in scholiis ad Av. 538. Sic autem cum Adr. Heringa Observatt. cap. 24. legi potest.

οὐκ ἴσθω κενέβρει'· ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με.

Pars est tetrametri anapæstici.

CXLIV. Ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον.

Eustathius p. 1166. l. 52.

CXLV. Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον.

ἀντὶ τοῦ προερῶ. *Præibo verba jurisjurandi.* Ammonius in ὑπάγειν, emendatus a Valckenario Animadv. p. 218.

Kusterus ad *Acharnensium* v. 554. observavit vocem νίγλαροι occurrere in fragmento Aristophanis apud Plutarchum *de Musica* p. 1142. sed fallitur ille, aut ego. Qui tanquam Aristophanis laudantur ibi versus, illius non sunt, sed Pherecratis, superioribusque hujus poëtæ adhærerent, ni librariorum culpa, qui partem illam Plutarchi operum miris modis corruperunt, locus esset luxatus. Eum totum proponam, sicque ne illis quidem versibus Aristophani falso adscriptis carebit hæc nostra farrago.

Τὸ παλαιὸν συμβεβήκει τοὺς αὐλητὰς παρὰ τῶν ποιητῶν λαμβάνειν τοὺς μισθοὺς, πρωταγωνιζούσης δηλονότι τῆς ποιήσεως, τῶν δ' αὐλητῶν ὑπηρετούντων τοῖς διδασκάλοις. ὕστερον δὲ καὶ τοῦτο διεφθάρη, ὡς καὶ Φερεκράτην τὸν Κωμικὸν εἰσαγαγεῖν τὴν Μουσικὴν ἐν γυναικείῳ σχήματι, ὅλην κατῃκισμένην τὸ σῶμα· ποιεῖ δὲ τὴν Δικαιοσύνην διαπυνθανομένην τὴν αἰτίαν τῆς λώβης, καὶ τὴν Μουσικὴν λέγουσαν.

Λέξω μὲν οὐκ ἄκουσα. σοί τε γὰρ κλύειν,
ἐμοί τε λέξαι θυμὸς ἡδονὴν ἔχει.
ἐμοὶ γὰρ ἦρξε τῶν κακῶν Μελανιππίδης
ἐν τοῖσι πρώτοις, ὃς λαβὼν ἀνῆκέ με,
χαλαρωτέραν τ' ἐποίησε χορδαῖς δώδεκα.
ἀλλ' οὖν ὅμως οὗτος μὲν ἦν ἀποχρῶν ἀνὴρ
ἔμοιγε πρὸς τὰ νῦν κακά—
Κινησίας γὰρ ὁ κατάρατος Ἀττικὸς,
ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς,
ἀπολώλεκέ μ' οὕτως, ὥστε τῆς ποιήσεως
τῶν διθυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσιν,
ἀριστέρ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιά.
ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. ὠμὸς οὕτως ἦν ὅμως.
Φρῦνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλών τινα,
κάμπτων με καὶ στρέφων, ὅλην διέφθορεν,
ἐν πέντε χορδαῖς δώδεχ' ἁρμονίας ἔχων.
ἀλλ' οὖν ἔμοιγε χ' οὗτος ἦν ἀποχρῶν ἀνήρ.
εἰ γάρ τι κἀξήμαρτεν, αὖθις ἀνέλαβεν.
ὁ δὲ Τιμόθεός μ', ὦ φιλτάτη, κατορώρυχε,
καὶ διακέκναικ' αἴσχιστα. ΔΙ. ποῖος οὑτοσὶ
Τιμόθεός ἐστι; ΜΟΥ. Μιλήσιός τις πυῤῥίας.
κακά μοι παρέσχεν. οὗτος ἅπαντας, οὓς λέγω,
παρελήλυθεν, ἄγων ἐκτραπέλους μυρμηκιάς.
κἂν ἐντύχοι που μοι βαδιζούσῃ μόνῃ,
ἀπέλυσε, κἀνέλυσε χορδαῖς δώδεκα·
ἐξαρμονίους ὑπερβολαίους τε ἀνοσίους
καὶ νιγλάρους, ὥσπερ τε τὰς ῥαφάνους ὅλην
κάμπτων με κατεμέστωσε.

ἡ δὲ Μουσικὴ λέγει ταῦτα. καὶ Ἀριστοφάνης ὁ Κωμικὸς μνημονεύει Φιλοξένου, καί φησιν ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη εἰσηνέγκατο. καὶ ἄλλοι δὲ κωμῳδοποιοὶ ἔδειξαν τὴν ἀτοπίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκερματικότων.

Horum versuum tres ultimi sunt ii, quos Comico nostro adscripsere librarii. Nimis quam manifestum est depravatos eos esse. Quænam possit eorum esse constructio, non video, nisi ad hunc modum legantur:

ἐξαρμονίοις, ὑπερβολαίοις, ἀνοσίοις
με νιγλάροις, ὥσπερ γε τὰς ῥαφάνους ὅλην
κάμπτων, κατεμέστωσε.

Præterea Pherecratis versum 13. sic personis dividendum et legendum esse opinor:

ΔΙ. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις ὠμὸν οὕτως. ΜΟΥ. ἦν γ' ὅμως.

Vel sic forte melius:

ΔΙ. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. ΜΟΥ. τλητὸς οὗτος ἦν ὅμως.

At contrario modo Aristarcho falso adscribitur, quod ex Aristophane enotatum servavit Hesychius:

ΕΠΙ ΦΑΛΗΝΙΟΥ. Τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ Φαληνίου γεγενῆσθαι, σκώπτων παρὰ τὸν φάλητα. ἐπ' ἀναισχυντίᾳ γὰρ ὁ φάλης.

Quam multos pepererit errores mos librariorum e festinatione nomina propria literarum compendiis exarantium, nemini non notum. In plerisque Comici nostri fabulis politici argumenti, offerri se debuit occasio Alcibiadis perstringendi; estque iste in eum jocus salsus et facetus, soccum redolens, non Grammatici stylum.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Nihil apud veteres Grammaticos enotatum ex Aristophanis Dramate, cui titulus fuit ΠΟΙΗΣΙΣ, quod tamen a Prisciano citatum reperio, cum *χρέωυ* ex eo prolata. Multum in eo loco differt H. Putschii editio ab Aldina, qua uti soleo, et in qua nihil horum comparet: in posteriori autem hæc leguntur p. 1198. Attici *παρά τι* pro *παρά σοι*, quomodo et nos, *apud te.* Aristophanes ΠΟΙΗΧΕΙ· (scr. ΠΟΙΗΣΕΙ.) *Γυναῖκα δὲ ζητοῦντες, ἵνα δ' οἶκον, νυνὶ ἴῃς, ἵνα εἶ παρά τι.*

Sunt hæc corruptissima, quæ ideo tantum profero, ut qualicunque auctoritate hæc fabula Aristophani adseratur.

INDEX.

INDEX

Verborum, nominum propriorum, phrasium, et præcipuarum particularum,

IN ARISTOPHANEM.

ἀνάγεσθαι, *e portu solvere*, Λ 607.
ἀναγεῦσαι, N 523.
ἀναγιγνώσκω, ἀναγνώσομαι, *lego, legam*, B 52. I 118. 1011.
ἀναγκαίως, Ει. 334.
ἀνάγκη με πιέζει, N 437. ἀνάγκη μοι 'στὶ, Εκ. 1006. 1029.
ἀναγνῶναι, *agnoscere*, B 557.
ἀναγρύζω, N 945.
Ἀνάγυρος, nom. propr. Λ 68.
Ἀναγυρουντόθεν, Λ 67.
ἀναδεῖν τινα εὐαγγέλια, Π 764. τοὺς νικῶντας, Π 589.
ἀναδέρεσθαι, B 1106.
ἀναδιδάσκω, Π 563.
ἀναδύεσθαι, *refugere*, B 860.
ἀναζητεῖν, Λ 26.
ἀναίδεια, N 1236. I 409.
ἀναιδής. λόγοι ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι, I 384. ἀναιδεύεσθαι, I 397.
ἀναιδῶς, Ει. 48.
ἀναισχυντεῖν, Λ 460. Θ 708.
ἀναισχυντία, Θ 702.
ἀναίσχυντος, N 909. B 465. Θ 531. Λ 490.
ἀνακάπτειν, O 579.
ἀνακεραννύναι οἶνον, B 511.
ἀνακεῖσθαι. τάδε πάντ' ἐπί σοι ἀνάκειται, O 637.
ἀνακηρύττειν, Π 585.
ἀνακογχυλιάζω, Σ 589.
ἀνακοινοῦν τινί τι, Λ 1177. ἀνακοινοῦσθαι, N 470.
ἀνακολπίζειν, Θ 1174. ubi vide not.
ἀνακράζειν, Εκ. 431. Θ 511. Σ 1311. ἐξ ἑνὸς στόματος, I 670.
Ἀνακρέων, Θ 161.
ἀνακροτεῖν, I 651. Σ 1314. ἀνακροτεῖν τὼ χεῖρε, Π 739.
ἀνακρούεσθαι πρύμναν, Σ 399.
ἀνακυκᾷν, Π 302. 309. Λ 671.
ἀνακύπτειν, B 1068.
ἀναλαμβάνειν, O 449. I 682.
ἀναλδὴς, Σ 1045.
ἀναλίσκειν μάτην, Θ 1131. ἔπη πολλὰ, Λ 467. ἀναλίσκοντα τῶν σαυτοῦ, I 913. ἀναλῶν, Π 248. ἀναλώσας, Π 381. ἀναλῶν οὐκ ἐφίξεις, I 915.
ἀνάλλεσθαι, Λ 668.
ἀναλύειν, Ει. 1073.
ἀναμασᾶσθαι, Σ 783.
ἀναμέττεσθαι, N 676.
ἀναμένω, *exspecto*, B 175. Π 1100. Σ 775. Ει. 728.
ἀναμιστῦν, B 1084.
ἀναμετρεῖσθαι γῆν, N 203.
ἀναμιμνήσκεσθαι, Εκ. 552.
ἀνανεάζειν ἑαυτὸν, B 592.
ἀνανεύειν, Λ 126.
ἄναξ Ἄπολλον, Π 438. ἄναξ Ἡρακλεῦ, Λ 94. ἄναξ δέσποτα, Π 748. N 264. Σ 875.

ἀναπαιδεύειν, I 1099.
ἀνάπαιστος, I 504. Ει. 735. O 684.
Anapæst. tetram. cæsuram non habent post quartum pedem, B 369. 1019. Π 582. 583. I 1324. O 481. 600. Λ 645. Anapæsti solutos amant pedes, Εκ. 518.
In anapæsticis tetram. syllaba catalectica anapæsto semper subjicitur, Θ 56. Σ 349.
Pes anapæstus in paribus locis senarii comici versum quandoque modulatiorem facit, B 286. 772. 1475.
Anapæstus post tribrachyn versum minus modulatum facit, Θ 730.
ἀνάπαυλα, B 113. 185. 195.
ἀναπαύεσθαι, Π 695.
ἀναπείθω, N 96. I 68. 473. ἀναπείθειν τινὰ χρήμασι, Ει. 622. ἀναπείθεσθαι, Π 507. ἀναπεπεισμένος, Σ 101. τὴν σὴν γνώμην ἀναπείσας, O 460.
ἀναπείρειν κίχλας, Λ 1007.
ἀναπειστηρία χαύνωσις, N 875.
ἀναπέμπειν, Θ 585. 1045.
ἀναπηγνύειν, Εκ. 843.
ἀναπηδᾷν, B 566.
ἀναπλήθω, N 1023.
ἀναπνοὴ, N 627.
ἀναπόνιπτος, I 357.
ἀναπράττειν, *exigere*, O 1621.
ἀναπτεροῦν τινα λόγοις, O 1449. ἀναπτεροῦν πᾶν τὸ σῶμα, Λ 669. ἀναπτεροῦσθαι, O 433. 1439. 1445.
ἀναπυνθάνεσθαι, Ει. 693.
ἀνάρμοστος, N 908.
ἀναρπάζειν ὄνυξι, Σ 17.
ἀναρρηγνύειν ἔπη, I 626.
ἀναρριχᾶσθαι εἰς τὸν οὐρανὸν, Ει. 70.
ἀνάρρυσις, Ει. 890.
ἀνασείειν, Λ 347.
ἀνασιλγαίνεσθαι, Σ 61.
ἀνάσιμος, Εκ. 940.
ἀνασκοπεῖν, Θ 666. B 978.
ἀνασκοπεῖσθαι, Εκ. 827.
ἀνασπᾶν τὴν χεῖρα, Π 691. τὸ μέτωπον, I 631. τοὺς ῥύπους, Λ 1199.
ἀνάσπαστον ποιεῖν τινα, Σ 382.
ἄνασσα ὀργίων, B 385. ἄνασσα πράγους, καὶ βουλεύματος, *dux et auctor consili*, Λ 706.
ἀναστέλλεσθαι τὰ χιτώνια, Εκ. 268.
ἀναστρέφειν, Θ 985.
ἀνασχέσθαι. ἠνεσχόμην, N 1363. 1373. I 537. Λ 709.
ἀνασχετὸς, Π 419. 898. I 1305. Λ 618. δρᾷν οὐκ ἀνασχετὰ, Ει. 1179.
ἀνασώσασθαι, Λ 141.
ἀνατεὶ, *impune*, Εκ. 1020.
ἀνατείνειν τὼ χεῖρε, O 622. τὰ σκέλη, O 1254.

ἀρύστιχος, Σ 855.
ἀρύταινα, Fragm. 77.
ἀρύτω, Ν 272.
ἀρχαϊκὰ φρονεῖν, Ν 821.
ἀρχαῖον, τὸ, *sors*, Ν 1156.
ἀρχαῖος, μωρὸς, *stultus*, Ν 984. 1357. 1469. Π 323.
Ἀρχέδημος, nom. propr. Β 417. 588.
ἄρχειν. Ζεὺς ἄρχει τῶν θεῶν, Π 130. ἡμέρα ἄρχουσα πολλῶν ἀγαθῶν, Ει. 435.
ἀρχίλας, Ι 164.
Ἀρχένομος, nom. propr. Β. 1507.
Ἀρχιπτόλεμος, nom. propr. Ι 794.
ἀρχὴ νέα, Σ 885. ἀρχὴν ἄρχειν, Σ 557. 619. ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστι, Εκ. 587.
ἀρχίδιον, Ο 1111.
ἀρχιτεκτονεῖν, Δαιδαλ. 6.
ἄρχομαι, *incipio*, Θ 174. Ει. 66.
Ἄρχων, summus magistratus Athenis, Σ 304. 1108. 1441.
ἀρωγὴ, Β 1265. 1277.
ἀρώματα, pro ἀροτριάσματα, Ει. 1158. ubi metri ratio ἀρόματα non admittit.
ἀρωραῖοι μύες, Α 762. pro ἀρουραῖοι, Dor.
ἀσαλαμίνιος, Β 204.
Ἀσάνα, Lacon. pro Ἀθήνη, Λ 1300. Ἀσᾶναι, pro Ἀθῆναι, Λ 980. Ἀσαναῖοι, Λ 170. 1244. 1250.
ἄσβεστος βοὴ, Ει. 1287.
ἄσβολος, Θ 245.
ἀσεβεῖν, Θ 367.
ἀσελγῶς, *immodice*, *supra modum*, Π 560.
ἀσθενὴς, Π 258.
Ἀσιὰς, i. e. *lyra*, vel *cithara*, Θ 120.
ἀσκαλαβώτης, Ν 170.
ἀσκάντης, Ν 633.
ἀσκαρδάμυκτος, Ι 292.
ἀσκεῖν μηδὲν ὑγιὲς, Π 50. τὸν ἐπιχώριον τρόπον, Π 47. λαλιὰν, Ν 931.
ἄσκεπτον, Εκ. 258.
ἀσκητικὸν νόσημα, Λ 1085.
ἀσκίδιον, Εκ. 306.
Ἀσκλήπιος, Π 411. 621. 636. 640. Σ 123.
ἀσκὸς, Α 549. 1230. Θ 733. ἀσκὸν δαίρειν, Ν 442. ἀσκὸς Κτησίφωντος, Α 1002.
ἀσκωλιάζω, Π 1129.
ἄσκωμα, Α 97. Β 364.
Ἀσκώνδας, nom. propr. Σ 1191. 1383.
ἀσματοκάμπτης, Ν 333.
ἄσμενος, Ει. 583. 600. 1286.
ᾄσομαι, futurum verbi ᾄδω. Activa forma ᾄσω non utitur Comicus. Σ 1228. Α 980. Ει. 1267.
ἀσπάζομαι, Π 324. 752. 1042. Ν 1145. Σ 607. Ο 1377.

Ἀσπασία, nom. propr. Α 527.
ἀσπιδαποβλὴς, Σ 592.
ἀσπὶς, Π 450. Ν 989. Β 928. Ι 846. Α 58. 539.
ἀσπὶς ὀμφαλόεσσα, Ει. 1274. ἀσπίδα ἀποβάλλειν, Σ 19. 23.
ἆσσον, Ι 1306.
ἀστάθμητος, Ο 169.
ἀστεῖον, Π 1150. Β 5. 901. Ν 204. 1064.
ἀστιναπτὶ, Εκ. 464.
ἀστεροπὴ, Ο 1746. 1748.
ἀστὴ, Θ 541.
ἀστὴρ διατρέχων, Ει. 838.
ἀστὸς, Ο 32. 34 Λ 638. Α 508.
ἀστράγαλος, Σ 295.
ἀστραπὴ, Ν 583. βλέπειν ἀστραπὰς, Α 566.
ἀστραπηφορεῖν, Ει. 722.
ἀστράπτειν, Σ 625. Α 531.
ἀστρατεία, Ι 443. Ει. 526.
ἀστράτευτος, Σ 1117.
ἀστρονομεῖν, Ν 194.
ἀστρονομία, Ν 201.
ἄστυ, ἄστειος, Α 33. Ν 47.
ἀσύστατος, Ν 1367.
Ἀσφάλειος, Neptuni epithet. Α 682.
ἀταταὶ, ἀτταταὶ, exclamatio dolentis, Θ 223.
ἀτατταταὶ, Θ 1005.
ἀταυρώτη, Λ 217.
ἄτεγκτος δαίμων, Θ 1047.
ἀτέκμαρτος, Ο 170.
ἀτενὴς, Σ 730.
ἀτεράμων, Σ 730. Α 181.
ἄτερος, Attice ὁ ἕτερος, Σ 138. 841. Doribus est simpliciter ἅτερος, Α 813.
ἀτεχνῶς, media semper brevi, Π 109. 362. Ν. 408. 425. 1174. Β 106. Ο 605. 820.
ἀτηρότατον κακὸν, Σ 1299.
ἄτιμος, Β 692. Ο 766. ἄτιμον ἔργον, Ο 166.
ἀτιμοῦν, Ει. 743.
ἀτοπία, Β 1372. Α 349.
ἄτοπος πόθος, *ingens desiderium*, Εκ. 956.
ἄτρακτος, Λ 568. 571. λίνου μεστὸς, Β 1347.
ἀτραποὶ μύρμηκος, Θ 100.
ἀτραπὸς, Ν 76. Ο 22. Β 123.
ἀτρέμα, ἀτρέμας ἔχειν, Θ 230. Β 339. Ν 261. 743. Ο 1200. 1244. 1572.
Ἀτρεὺς, Β 1269.
ἀτρύγετος ἅλς, Σ 1521. λίμνη, Ο 1338.
ἄττα et ἅττα sæpe confusa, Β 173. 925.
ἀτταγᾶς, Ο 249. 297. 761. Σ 257. Α 875.
ἀτταλατταττὰ, vox lætantis, Α 1198.
ἀτταταττατὰ, vox dolentis, Α 1190.

et sic semper in interrogatione, ut Π 403. N 1179. A 594. Ἱπ. 786. O 74. 102. 1520. Λ 489. Non redundat in ἀλλὰ γὰρ, sed valent istæ particulæ *at enim*, Π 425. ubi nugatur Scholiastes, Λ 463. Θ 531. 954. A 40. 175. 738. Σ 1114.

γάργαλος, Θ 133. Γηρυτ. 22.

Γαργηττόθεν, *e Gargetto*, qui pagus est Att. Θ 898.

γαστρίδιον, N 392.

γαστρίζειν, I 273. 454. Σ 1529.

γάστρις, *gulosus*, Θ 816. O 1604.

γαστρώδης, Π 560.

γάστρων, B 200.

γαῦλος, O 598. 602.

γαῦρος, B 282.

γεγῶσα, *nata*, Λ 641.

γειτνιῶ, *vicinus sum*, Ἱπ. 327.

γείτων. ἡ ἐκ τῶν γειτόνων, Π 435. τὴν ἑταίραν ἐκ τῶν γειτόνων, Λ 701.

Γέλα, urbs Siciliæ, A 606.

γελᾷν aliquando cum dativo construitur, ut ἐγέλασα ψολοκομπίαις, I 696. ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, N 560. aliquando additur præpos. ἐπὶ, ut ἐφ' οἷς γελῶσιν οἱ θεώμενοι, B 2.

γέλοιος, seu γελοῖος, Π 697. B 6. 541. N 1241. O 99. A 1058. γελοιότερος, O 802.

γέλως Μεγαρόθεν κεκλεμμένος, Σ 57. πρᾶγμα εἰς γέλων τρέψαι, Σ 1260. ἀποσβῆσαι τὸν γέλων, B 45. γέλωτα ὀφλισκάνειν, N 1035.

γενεαὶ ἀνδρῶν, O 609.

γενειᾷν, Ἱπ. 145.

γένειον καὶ κέρατα, O 902.

Γενετυλλὶς, Λ 2. N 52. Γενετυλλίδες, Θ 130.

Genitivus pretii, Π 519. N 876. A 812. 1055. Ἀναγ. 16.

γέννα θηρῶν, O 1063.

γεννάδας, B 179. 640. 738. Ἱπ. 304. I 240.

γενναῖον βούλευμα, Π 493.

γενναιοπρεπῶς, Ει. 988.

γεννικώτατον κρέας, I 457.

γένυς, υος, Λ 1257. γένυς ξουθὴ, O 214. 744. πολυφάγος, O 1065.

γεραιὸς, *senex*, Λ 419. γεραίτερος, *natu major, senior*, I 1004. 1801. Ἱπ. 473. Λ 1126. γεραίτατος, Λ 286.

γεραίρειν φωνῇ, *cantu celebrare*, Θ 961.

Γεραίστιος, Neptuni epithet. I 561.

γέρανος, O 1137. κρώζουσα, O 710.

γέρας πατρῷον, B 1146. 1148.

γέρας προφέρειν, Θ 113.

Γέρης, nom. propr. Ἱπ. 932. A 605.

γεροντανωγεῖν, I 1099.

γερόντιον, N 790. I 42. A 993.

γέρων, Π 258. N 129. δὶς παῖδες οἱ γέροντες, N 1417.

γερωσία, Dor. pro γερουσία, Λ 980.

γέ τοι, Π 424. Σ 934. 1146.

γεύεσθαι τῆς θύρας, B 462.

γεῦμα, A 187.

γεωμετρεῖν, O 995.

γεωμετρία, N 202.

γεωργεῖν πολλὴν, Ἱπ. 592. subaud. γῆν.

γεωργικὸς λεὼς, Ει. 921. γεωργικὰ σκεύη, Ει. 552.

γεωργὸς, Ει. 551. Π 903.

γηγενὴς, N 853. γηγενὲς φύσημα, B 825.

γήδιον, Ει. 570.

γήθυον, Αιολ. 3.

γήθω. γέγηθα, I 1317. Ει. 335. Θ 510.

γῆν πρὸ γῆς διώκειν, A 235.

γῆρας, Σ 441. ἀφίκεσθαι εἰς γῆρας, O 606. τὸ γῆρας ἐκδὺς, Ει. 336. ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας, Λ 364. ἀποσείσασθαι τὸ γῆρας, Λ 670.

Γηράσκειν, Λ 593.

γηροβοσκεῖν, A 678.

γηρύειν, Ει. 805.

γῆρυν μαλθακὴν ἱέναι, O 233.

Γηρυόνης, A 1082.

γῆς πέδον, N 573.

γήτειον, ἀμπελόπρασον. εἶδος βολάνης παρεοικὸς πράσῳ, B 622. Σ 496. 498. I 677.

γίγαρτα, τὰ, Ει. 634.

γίγνεσθαι. τούτων γενοῦ μοι, N 107. γίγνει pro γενήσει, I 177. Vide not. ad B 52.

γιγνώσκω. Vide not. eandem. γνώσομαι, N 536. 842. ἔγνων ἡττημένος, I 658.

γλάμων, B 588. Ἱπ. 254. 398.

Γλάνις, nom. propr. I 1004. 1035. 1097.

Γλαυκέτης, nom. propr. Ει. 1008. Θ 1033.

γλαυκὴ ἅλς, B 666. γλαυκὴ λίμνη, O 1339.

γλαῦξ, I 1093. O 516. Σ 1086. γλαῦκ' Ἀθήναζε, O 301. γλαῦκες Λαυρεωτικαὶ, O 1106.

γλαυκὸν κῦμα, Θ 45.

γλαφυρώτατος, O 1272.

γλαχὼ, A 874. γλάχων, A 861. 869.

γλίχεσθαι, ἐπιθυμεῖν, Γεωργ. 7.

γλίσχρος, A 452. γλισχρότατα, Ει. 482.

γλίσχρων, Ει. 193.

γλοιὸς, N 449.

γλυκερὸς, Θ 1192.

Γλύκη, nom. propr. B 1344.

γλυκύθυμος Ἔρως, A 551. ὕπνος, N 706.

γλυκύτερον, O 1342.

γλυκύτατος, Ἱπ. 1046. A 462. 467. A 872.

Γλύκων, nom. propr. Εκ. 985.
Glossa pro voce authentica, Β 874. Εκ. 1073. Ν 1319. Α 997. et passim in notis.
γλῶττα βαιὰ, Ν 1013. εὔπορος, Ι 637. λίσπη, Β 826. ἐπιορκήσασα ἰδίᾳ τῆς φρενὸς, Β 102. ἡ γλῶττ᾽ ὀμώμοκε, Β 1471. Θ 276. γλῶττα χωρὶς τέμνεται, Ο 1705. Ει. 1060. τῷ κήρυκι τέμνεται, Π 1110. γλώττῃ θερίζειν & τρυγᾷν, Ο 1697.
γλωττοποιεῖν, Σ 1283.
γλωττοστροφεῖν, Ν 792.
γνάθος, Ν 1109. 1324. γνάθον πατάσσειν, Β 149. Λ 635. 657. θένειν, Λ 821. ἐπάγειν, Σ 370. μεστὴν χαλκῶν ἔχειν, Εκ. 818. τὰς γνάθους ἀλγεῖν, Ει. 237. διοιγνύειν, Εκ. 852. ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν σμώχειν, Ει. 1308.
γναφεὺς, Atticum, non κναφεὺς, Σ 1126. Εκ. 415. γναφεύω, Π 166. ubi vide not.
γνήσιος, Ο 1650. 1654. 1662.
γνώμη. ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχεις; utrum sentis? Ν 157. γνώμη Παιδελέτειος, Ν 924. μεγάλη, Ν 169. 433. Β 1059. γνωμὴν ἐμὴν, mea sententia, ut mihi videtur, Σ 983. Ει. 232. Εκ. 349. γνώμην προσέχειν, Εκ. 600. γνώμην ἑαυτοῦ ἀναπείθειν, animum inducere, Ο 460. γνώμῃ βουλεύειν τι, Ο 637.
γνωμίδιον, Ν 321. Ι 100.
γνωμοτυπεῖν, Θ 55.
γνωμοτυπικὸς, Ι 1379.
γνωμοτύποι μέριμναι, Ν 952. ἄνδρες, Β 877.
γνωσιμαχεῖν, Ο 555.
γοᾶσθαι, Θ 1036.
γογγύλη, Θ 1185. μεμαγμένη, Ει. 28.
γογγυλεῖν, Θ 56.
γομφίος, dens molaris, Π 1059. Β 572. Ει. 34. dens clavis, Θ 423.
γομφοπαγῆ ῥήματα, Β 824.
γοναὶ, Εκ. 3.
γονεῖς, Ν 994.
γόνιμος ποιητὴς, Β 96. 98.
γόνυ. πάλλεται γόνυ, Β 345. ὑπολύεται γόνατα, Λ 216. κόπος αἱρεῖ τὰ γόνατα, Λ 542. πρὸς τῶν γονάτων ἀντιβολῶ σε, Α 414.
Γόργασος, nom. propr. Α 1131.
Γοργίας, nom. propr. Σ 421. Ο 1701.
γοργολόφας, ὁ, Α 567. γοργολόφα, ἡ, Ι 1181.
γοργόνωτος κύκλος ἀσπίδος, Α 1124.
γοργὸς, Ει. 565.
Γοργὼν, Α 574. 1181. Ει. 561. Α 560. Γοργόνα πάλλειν, Α 965. ἐπιγράφεσθαι, Α 1095. Γοργόνες ὀψοφάγοι, Ει. 810. Τιθράσιαι, Β 477. Γοργόνος κάρα, Θ 1101.

γραῖα, anus, Θ 1024.
γρᾴδιον trisyllabum, Θ 1194. Π 674. 688. 1095. Εκ. 949. 1000.
γραΐδιον, Π 536.
γράμμα. ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασι, Π 1167. τὸ γράμμα λαχεῖν, Π 277. λαχοῦσ᾽ ἔπινες ἐν τῷ γράμματι, Π 972. εἰδὼς ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ, Εκ. 683. ἵνα τὸ γράμμα μὴ ᾽ξελκυσθῇ, Εκ. 687. γράμματα ἐκτήκειν, Ν 772.
γραμματεῖον, Ν 19.
γραμματεύειν, Θ 374.
γραμματεὺς, Θ 432. Β 1084. Ν 770.
γραμμὴ, pro βαλβὶς, Α 483.
γραοσόβαι, Ει. 812.
γραῦς, Λ 797. 826. Θ 896. spuma, quæ ferventi aquæ supernatat, Π 1206.
γράφειν, pingere, Λ 679. Β 938. Ἔρως γεγραμμένος, Α 992.
γράφεσθαι, dicam scribere, accusare, Σ 894. 907. Ει. 107. ὁ γραψάμενος, actor, accusator, Σ 880. γράφω σε μυρίας δραχμὰς, Ο 1052. suspecta lectio.
γραφεὺς, Εκ. 995.
γραφὴ, εἰσάγειν γραφὴν, Σ 842. φεύγειν γραφὰς ἑκατονταλάντους, Ι 442. ἐμβάλλειν τινὰ εἰς γραφὰς, Α 679. γραφὴν γράφεσθαι, Ν 1481.
γρηγορεῖν, Εκ. 32. τὸ πῦρ ἐγρήγορεν, Λ 306.
γρῖφος, Σ 20.
γρῦ, Π 17.
γρύζειν, Β 913. Π 454. 598. Ν 963. Σ 374. 741. Ει. 97. γρυκτὸν, Λ 656.
γρυλλίζειν, Π 307. Α 746.
γρυπαίετος, Β 929.
Γρύττος, nom. propr. Ι 877.
γύαι, Ο 230. 996.
γύαλα, τὰ, Θ 110.
γυλιαύχην, Ει. 789.
γύλιος, Α 1097. 1137. Ει. 527.
γυμνάδδομαι, Lacon. pro γυμνάζομαι, Λ 82.
γυμνάσιον, Ν 417. 1002. Ο 140.
γυμναστικῶς, Σ 1212.
γυμνικοὶ ἀγῶνες, Π 1163.
γυμνὸς, Π 244. Ει. 686.
γυναικεῖον φῦλον, Θ 786. γυναικεῖα δράματα, Θ 151.
γυναικίζειν, Θ 268.
γυναίκισις, Θ 863.
γυναικομανεῖν, Θ 576.
γυναικόφωνος, Θ 192.
γυναικωνῖτις, Θ 414.
γύναιον, Θ 792.
γύννις, ὁ, Θ 136.
γυπάριον, Ι 793.
γύργαθος, Δαιτ. 25.
γὺψ, Ο 891.

γῶν, Dor. pro *γοῦν*, Α 155.
γωνία, Σ 910.
γωνιασμοὶ ἐπῶν, Β 956.

Δ.

ΔΑ, Dor. pro *γῆ*, Λ 198.
δαὶ particula adversativa sæpe occurrit cum *τί, πῶς*, Β 558. 1454. Π 905. Ν 1266. Σ 1212. Α 764. 912. et passim.
Δαιμονᾷν, Θ 1054.
δαιμόνιος. ὦ δαιμόνιε, Β 44. 175. Ν 38. 1138. Σ 962. 998. *ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν*, Β 835. Εκ. 564. 784. *ὦ δαιμονία*, Λ 883. 945.
δαιμονίως, *valde*, Π 675. Ν 76. Ει. 541.
δαίμων, Π 81. 123. *δαίμων ἀγαθὸς*, Ι 85. 106. Ει. 300. Σ 525. *κατὰ δαίμονα*, Ο 544. *δαίμων Πράμνιος*, Ι 107. *δαίμων μοίρας*, Θ 1047.
δαίμων, *Fortuna*, Π 7. 853. Ν 1264.
δαίνυσθαι κρέα, Ει. 1280.
δάϊος, Β 1022. *δάϊος ὁρμὴ*, Ν 335. *δαΐα ὁδὸς*, Β 897.
δαίρω, δέρω, τύπτω, Ν 442. ubi vide not.
δαὶς, δαιτὸς, Ει. 779.
δακετὰ, τὰ, Ο 1069.
δάκνειν, Ι 496. *δάκνω γ' ἐμαυτὸν*, Β 43. *ἕτοιμός εἰμι δάκνειν*, Β 860. *δάκνειν τὴν καρδίαν*, Σ 374. *ὅσα δέδηγμαι καρδίαν*, Α 1. *ψήφῳ δακεῖν*, Α 376. *δακὼν τὸν θυμὸν*, Ν 1369. *δάκνεσθαι ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς*, Α 18. *δάκνεσθαι ὑπὸ τῆς δαπάνης*, Ν 12. *οὐ δάκνει σε τοῦτο*, *non te hujus rei cura angit*, Σ 253. *δάκνειν* de fumo vel igne, oculos mordente, Π 822. Λ 298.
δακρύειν, Σ 978. Ει. 611. *ἀποδακρύειν*, Σ 983.
δακτυλίδιον, *digitulus*, Λ 417.
δακτύλιος, Π 884. 1036, 1037. Ι 947. 951.
δάκτυλος, Ι 874. Σ 95. 1165. *κατὰ δάκτυλον*, genus rythmi, Ν 651, 652.
δαλίον, Ει. 959. ubi vide not.
δάμαρς, Θ 912.
δαμᾶσθαι πόθῳ τινὸς, Ει. 584.
Δάματερ, Π 872. ubi vide not.
δαμώματα, Ει. 798.
δανείζειν, Θ 842. Ει. 374. *δανείσασθαι*, Ν 1306. 1463. *δανείζεσθαι*, Ν 756.
δανότατα ξύλα, Ει. 1134.
δαπανᾶσθαι, Π 588.
δαπάνη, Ν 13. 52. *δαπάναι ἱματίων*, Π 530. *ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης*, Ι 538.
δάπεδον γῆς, Β 515. *ἄνθηρον, ἴλειον*, Β 351.

δάπις, τάπης, Π 528. Εκ. 840. Σ 676. Δαναϊ. 1.
Δαρδανὶς, Σ 1371.
δαρδάπτω, Ν 711. *δαρδάπτει με πόθος*, Β 66.
Δαρεικὸς, Εκ. 602.
Δαρεῖος, Β 1028. Ο 484.
δᾳς, δᾳδὸς, Π 1041. 1052. Ν 543. 612. 1494. Εκ. 978. 1150. Θ 238. *δᾳς ἡμμένη*, Ν 1490. Π 1194. *δᾳς καίεται*, Σ 1372. *δᾷδες*, Π 425. *δᾷδας φέρειν*, Ει. 1317.
δάσκια ὄρη, Θ 997.
δασύνεσθαι, *hirsutum fieri*, Εκ. 66.
δασυπυκνόθριξ, Α 389.
δασυπώγων, Θ 33.
δασὺς, Θ 160.
δασύτερος λόχμης, Εκ. 61.
Δάτιδος μέλος, Ει. 288.
Dativus personæ, pro genitivo cum substantivo *χάριν* : *σοὶ*, pro *σοῦ χάριν*, Λ 1277. Β 615. Εκ. 226. 724.
Dativus pro genitivo : schema Colophonium, Λ 1299. Θ 1054.
δ' αὖ et *δὲ* sæpe commutata, Λ 563. vide not. ad Ο 579. Σ 735. Α 1168. *δ' αὖ* infinitis in locis occurrit, ut Ο 504. 582. 616. 993. et passim.
δάφνη, Π 1114. *Πυθικὴ*, Π 213.
δάφνῃ ἐστεφανωμένος, Ει. 1044.
δὲ pro *γὰρ*, Ο 584. 1027. et sic sæpe usurpatum videri possit.
δὲ δὴ, Λ 372. Π 264. Ο 415.
δεδίσκομαι, *terreo*: non vero significat *metuo*, Ει. 313.
δέημα δεῖσθαί τινος, Α 1059.
δεῖ, *liga, constringe*, a *δέω*, Λ 434.
δεῖ, *opus est*, cum accusativo personæ, Α 605.
δεῖγμα τῶν δικῶν, Ι 979. *τοῦ βίου*, Α 977.
δείδω. δέδιθι, Σ 373. Ι 230. *δεδίασι*, Ι 224. *δείσας*, Σ 1036. *δέδοικα*, Π 199. 354. *ὅπως μὴ τεύξομαι*, Ι 112. *ὅπως γενήσομαι*, Π 200.
δείλαιος, penultima correpta, Π 850. Σ 165. et sic sæpe.
δείλακρα, Π 973.
δειλακρίων, Ο 143. Ει. 193.
δειλία, Π 207. Α 1129.
δειλὸς, Α 664. *δειλότατος*, Π 123. 203. Ν 354. *ὦ δειλότατον σὺ θηρίον*, Π 439. Ο 87.
δεῖμα. ἀφιλεῖν τὰ δείματα, Β 688.
δειματοῦν, *terrere*, Β 144.
δεῖνα, ὁ, Β 918. *ἡ*, Θ 625.
τὸ δεῖνα, pro *τὸ αἰδοῖον*, Α 1149. *τὸ δεῖνα*, interjectio, *perii, malum*, Α 921. ubi vide not. et sic occurrit sæpe, ut Ο 648. Σ 524. Αιολ. 1.
δεινὴ καὶ σοφὴ, Εκ. 245.

δεινός. δεινὸς τὴν τέχνην, Εκ. 364. δεινὸς λέγειν, Α 429. φαγεῖν, Ν 243. δεινὰ δρᾷν, Π 455. δεινότατα δρᾷν, Π. 429. δεινότατον ἔργον, Π 445. δεινότατα πάντων πραγμάτων, Π 1112. δεινότατα θηρία, Β 143. δεινὰ κέκραγεν, Ν 389. βλέπων τὸ δεινὸν, Β 593. οὐχὶ δεινὰ ταῦτα; Β 610. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινά; Σ 417. οὐ δεινόν ἐστιν; Ο 27. δεινότατα ἔργων δέδρακεν ἐμὲ, Σ 908. δεινὰ νὼ δέδρακεν, Ο 13 δεινὴ ὀσμὴ, Ει. 753. δεινότατον στόμα, Β 880. δεινὸς εἰς τὰ πάντα, Β 968. δεινὰ κατηγόρηκεν, Β 996. δεινὰ ποιεῖν, Β 1093. Ν 388. 583. πάσχειν, Ν 610. δεινὸν ἀγγέλλειν τι, Α 1070.

δεινόν γε, aliquando verti potest *mirum est*, ut Ο 1269.

δειπνεῖν, Β 1478.

δειπνητικῶς, Α 1016.

δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν, Π 596.

δεῖσθαι. ἤν σου τι δεηθῶ, Σ 292. πυθέσθαι παρ' ἐκείνου δεόμενος, Ο 47. δεομένους ἐς κόρακας ἐλθεῖν, Ο 27. δεῖται λέξαι σοι τι, *cupit aliquid dicere.*

δεκάμνους, Ει. 1224. 1235.

δεκάπαλαι, Ι 1154.

δεκάπουν στοιχεῖον, Εκ. 652.

δεκάτη παιδαρίου, Ο 494. δεκάτην θύειν, Ο 922.

δελέασμα, Ι 739.

δέλτα, pudendum muliebre, Λ 151.

δέλτοι πινάκων, Θ 778.

δελφάκιον, Θ 237. Λ 1061.

δελφακουμένη, Α 786.

Δελφίδες Βάκχαι, Ν 605.

δελφὶς φίλαυλος, Β 1317. δελφίνων μεδέων, Neptunus, Ι 560. δελφῖνας μετεωρίζεσθαι, Ι 762.

Δελφοὶ, Ο 618. 716. Σ 159. 1446.

δενδροκόμοι κορυφαὶ ὀρέων, Ν 280.

δένδρος, τὸ, unde δένδρεσι, Ο 1066.

δενδροτομεῖν τὰ νῶτα, Ει. 747.

δεξιὰν ἐμβάλλειν τινὶ, Β 754. 789. ἐκ δεξιᾶς, Ι 639.

Δεξίθεος, nom. propr. Α 14.

Δεξίνικος, nom. propr. Π 800.

δεξιὸς, Ν 428. 834. 1111. δεξιοὶ καὶ χρηστοὶ, Π 387. δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι, Β 540. δεξιὸς θεατὴς, Ν 521. ποιητὴς, Β 71. δεξιόν τι, Ν 757. Ι 96. δεξιώτατος ἀνδρῶν, Ι 753. δεξιώτατα, Ν 148. δεξιώτατα εἰπεῖν, Εκ. 159.

δεξιὸς opponitur τῷ σκαιὸς, Σ 1265.

δεξιότης, Β 1009. Ι 719.

δεξιοῦσθαι, Π 753.

δεξιῶς, Θ 9.

δέον. εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα, Ν 859.

δέον, absolute, pro *quum oporteat*, Ν 988.

δέος, *timor*. δέει ἀποκτείνειν τινὰ, Ο 85. ὑπὸ τοῦ δέους, *præ timore*, Α 350. 581. οὐχὶ δέος μὴ, *non timendum est ne*, Εκ. 650.

δέπας, Ει. 1093.

δέρειν, Β 619. Σ 485. Ι 370. κύνα δέρειν δεδαρμένην, Λ 158.

δέρκεσθαι φόνια, Β 1336.

Δερκέτης, nom. propr. Α 1028.

Δερκύλος, nom. propr. Σ 78.

δέρμα, Ι 27. 29. δέρμα βοὸς, Ι 316.

δέσποινα, Π 644. 738. Ν 356.

δεσπόσυνος, Θ 42.

δεσπότης, Π 2. 67. ὦ δέσποτ' ἄναξ, Σ 875.

δεσπότης τῆς δυνάμεως, *compos potentiæ*, Π 201.

δευρὶ Attice pro δεῦρο, Εκ. 1074. 1084. δευρὶ καὖθις ἐκεῖσ' αὖ, Β 1077.

δεῦρ' ἀεὶ, pro ἕως δεῦρο, Λ 1135.

δεῦρο, Π 265. 281. Α 1063. τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο, Θ 666.

δευτεριάζειν, Εκ. 634.

δεύτερος σοφίᾳ, Β 1519.

δέφεσθαι, Εκ. 709. Ι 24. 29. Ει. 290.

δή. καὶ δὴ, Θ 214. Π 227. et passim.

δὴ perperam scriptum pro δῆτ', Β 911. Α 954.

δὴ δὲ, Εκ. 195. 315. 827. Σ 121. et passim.

δῆγμα συκοφάντου, Π 885.

Δήλιος, Apollinis epithet. Ν 596.

δήλομαι, Λ 136. ubi vide not.

δηλονοτιὴ, Π 48.

Δῆλος, insula, Θ 316. Β 659.

δῆλος. δῆλός ἐστιν ὅτι, Π 333. Ει. 1048.

δηλοῦν, Π 269.

δημαγωγεῖν, Β 419. Ν 1093.

δημαγωγία, Ι 191.

δημαγωγικὸς, Ι 217.

δημακίδιον, Ι 823.

δήμαρχος, Ν 37.

δημηγορεῖν, Εκ. 111. Ι 956.

Δημήτηρ, Β 886. Α 47. μὰ τὴν Δήμητρα, Π 64. 364. Ν 121. νὴ τὴν Δήμητρα, Β 1067. Δήμητρος κόρη, Β 337. Δήμητρα καρποφόρον, Β 382. Δήμητερ ἁγνῶν ὀργίων ἄνασσα, Β 384. πολυτίμητε, Θ 286.

Δημητρία, nom. propr. Ν 684.

δημίδιον, Ι 726. 1199.

δημίζειν, Σ 699.

δημιόπρατα, Σ 659. Ι 103.

δήμιος, Εκ. 81.

δημιουργὸς, Λ 407. Ι 650. Ει. 297.

δημιουργικῶς, Ει. 429.

δημοκρατεῖσθαι, Εκ. 945. Α 642.

δημοκρατία, Π 949. Ο 1570. Α 618.

δημοκρατικὸν, Β 952.

δημοπίθηκος, Β 1085.

Δῆμος, nom. propr. Σ 98.

 ΔΙ.

διαπετάννυμι, Λ 732, 733.
διαπηδᾶν, Α 1178.
διαπίπτειν πανταχῇ, Ι 695.
διαπλέκειν, Ο 754.
διαπράττειν, Π 217. Ι 93.
διαπρίω. διαπρισθείην, Ι 768. διαπρίεσθαι δίχα, Ει. 1262.
διαπτάσθαι, de navi, Β 1382.
διαριθμεῖν, Ο 1622.
διαῤῥεῖν, Σ 1156. διεῤῥυηκότα χείλη, Ν 873.
διαῤῥήγνυμι. διαῤῥαγήσομαι, Β 255. Ι 340. διαῤῥαγείης, Π 279. 892. Ο 2. διαῤῥαγῶ, Σ 162. Ε*. 803. διαῤῥαγῆναι, Β 955. Ι 341. διαῤῥαγείς, Ει. 32.
διαρίπτειν ὄμμα πανταχῇ, Θ 665.
διασαλακωνίζειν, Σ 1169.
Διάσια, Ν 408. 864.
διασκανδικίζειν, Ι 19.
διασκεδάζειν. Futur. διασκεδῶ, Ο 1053.
διασκέπτεσθαι. τοῦτον διέσκεμμαι, Β 836. ἔοικε πάντα διεσκέφθαι καλῶς, Θ 687.
διασκοπεῖν, Ο 660. Ει. 1161.
διασμήχεσθαι ἀλσί, Ν 1237.
διασοφίζεσθαι, Ο 1619.
διασπᾶν, Β 477.
διασπαράττειν, Β 474.
διασποδεῖν, Ε*. 939.
διαστῆναι, Λ 774.
διαστίλβειν, Αιολ. 11. πρὸς τὸν ἥλιον, Ει. 567.
διὰ στόμα ἔχειν τι, Λ 855.
διαστρέφεσθαι, Ο 177. Ι 175. Α 15.
διασφηκοῦσθαι, Σ 1072.
διασώζειν, Β 1517.
διατάξασθαι, Σ 360.
διατέμνειν, Ι 768.
διατειχίζειν, Ι 818.
διατήκειν κηρὸν, Ν 149.
διατιθέναι, Α 895. Ο 1331. εὖ διατίθεσθαι, Ο 1692.
διατινθαλέος, Σ 329.
διατετραίνειν, Θ 18.
διατρέχοντες ἀστέρες, Ει. 838.
διατρίβειν, morari, cunctari, Π 413. 622. Β 462. Ν 199. Ε*. 790. 1151. Ι 515. 541.
διατριβή, Α 193. occupatio, Π 928. Β 1498. Ν 1055.
διατριπτικὸν μύρον, Α 943.
διατρώγειν, Ο 655. Σ 164. 367.
διάττειν, Ε*. 792.
δίαυλος, Ο 292.
διαφανὴς λίθος, Ν 767. διαφανῆ χιτώνια, Α 48.
διαφέρεσθαι, contendere, Λ 1172.
διαφεύγειν, Ι 610.
διαφθείρειν, Α 331.
διαφοιτᾶν, Ο 557.
διαφορεῖν, Ι 294. Ο 338. 355.
διαφρῶ, Ο 193.

ΔΙ.

διαχάσκειν, Ι 533.
διαχρᾶσθαι, pro χρᾶσθαι, vacante præpositione, Ε*. 609.
διαχωρίζειν, Θ 14.
διαψαίρειν, Ο 1717.
διδάσκαλος, Π 797. Α 628. Ι 1255. Β 1055.
διδάσκειν, *fabulas docere*, Β 1026. χρηστὰ διδάσκειν, Β 687. 1035. τὸ πονηρὸν μὴ διδάσκειν, Β 1054.
διδάσκεσθαι, *se ipsum*, vel *alterum docendum alicui tradere*, Ν 127. 1338.
δίδυμος, Α 1281.
διειδέναι, Β 975. Ν 168.
δίειμι. δίει, *transibis*, Α 845. τὸ δρᾶμα διήει, Β 920.
διειρωνόξενος, Ει. 623.
διεκπερᾶν, Π 283.
διέλκειν, διαπίνειν *certare mero*, Ει. 1131. διέλκειν τὸ πέος, Θ 648.
διελκύειν, διαπίνειν, Γεωργ. 2. διελκύειν διὰ δακτυλίου, Π 1036.
διέμενος, *perfundens*, Π 720.
διεμπολᾶν, Α 973.
διεντέρευμα, Ν 166.
διερείδεσθαι τῇ βακτηρίᾳ, Ε*. 150.
διερὸς, Ν 337. διερὰ μέλη, Ο 213.
διέρχεσθαι μακρὰν ὁδὸν, Ι 621.
διεσπλεκωμένη, Π 1082.
διηγοῦμαι, Ο 198.
δίθρονον κράτος, Β 1285.
διθυραμβοδιδάσκαλος, Ει. 829.
διθύραμβοι, Ο 1388.
διίημι. διεὶς τὴν χεῖρα, Ει. 1232.
Διιπόλεια, Ει. 420.
διίπτασθαι. διέπτατο, Σ 1086.
διιστάναι τὸν δῆμον, Σ 41.
Διιτρέφης, nom. propr. Ο 798. 1442. Ηρ. 16.
δικάζειν, Π 277. Ν 620. δικάζειν δίκας, Σ 414. 801. δικάζεσθαί τινι, Ν 1141.
δίκαιον, *justa conditio*, Ο 1598. 1599.
δίκαιος, Π 219. 475. περὶ τὴν πόλιν, Π 568. δικαία μέμψις, Π 10. δίκαια κἄδικα, Ν 99. Ι 256. Α 373. ἐκ τοῦ δικαίου, Ο 1435. δίκαιός εἰμι, *dignus sum*, aut *jus habeo aliquid facere*, Π 1030. 1283. 1434.
δικαίως κἀδίκως, Π 233.
δικανικὰ ῥημάτια, Ει. 534.
δικαστηρίδιον, Σ 803.
δικαστήριον, Θ 78. Σ 624. Ι 308. τὰ δικαστήρια συγκλείειν, Ι 1317.
δικαστὴς, Π 916. Ν 208. Ι 1359.
δίκελλα, ἡ, Ει. 570.
δίκη. δίκην δοῦναί τινι, Π 433. 947. Ν 699. Σ 453. Ι 710. ἀποφεύγειν, Π 1181. Ν 167. 1151. εἰσάγειν, Σ 826. Ν 782. καταγιγνώσκειν, Ι 1360. καλεῖν, Σ 825. 1441. νικᾶν, Σ 581. Ι

E.

ἐκκορεῖν, τὴν κόρην ἀφαιρεῖσθαι, Θ 760. everrere, Ει. 59.
ἐκκρεμᾶν, Ι 1363.
ἐκκυκλεῖσθαι, Θ 96. Α 408, 409.
ἐκκυλίνδειν, Ει. 134.
ἐκκύπτειν, Εκ. 1052.
ἐκκωφεῖν, *clamoribus obtundere*, Ι 312.
ἐκλαγχάνειν, Θ 1071.
ἐκλακτίζειν, Σ 1492. 1525.
ἐκλάμπειν, Ο 1712.
ἐκλάπτειν, Α 1229. ἐκλάπτεσθαι ζωμὸν, Ει. 885.
ἐκλύειν ἵππους, Ει. 1283.
ἔκμαγμα, Θ 514.
ἐκμαίνειν τινὰ, Εκ. 965.
ἐκμανθάνειν, Εκ. 244.
ἐκμιαίνεσθαι, *seminis fluxu pollui*, Β 753.
ἐκμοχλεύειν, Α 430.
ἐκνομίως, Π 981. ἐκνομιώτατα, Π 992.
ἐκπειρᾶσθαι τινός τι, *percontari aliquid ex aliquo*, Ι 1234.
ἐκπίμπειν, Θ 501. Π 821.
ἐκπερδικίσαι, Ο 768.
ἐκπετάννυμι, Ι 1347.
ἐκπιστήσιμος, Θ 1355.
ἐκπηνίζεσθαι, Β 578.
ἐκπίνειν, Ι 700. τὴν ψυχὴν, Ν 712. futur. ἐκπίομαι, Α 199.
ἐκπίπτειν, Π 244. Ι 532. Εκ. 906.
ἐκπλήττειν, Β 144. Π 673.
ἐκπλύνειν, Π 1062. 1064. τὴν οἰσπώτην, Λ 575.
ἐκποδὼν, Β 853. Σ 949. 1325. Ι 957. 1151. Εκ. 134. 507. Ει. 1264. Α 240. 305.
ἐκποκίζειν τὰς ποκάδας, Θ 567.
ἐκπορίζειν, Α 421. Σ 365. 859. 1113.
ἐκπτήσεται, *evolabit*, Σ 208.
ἐκπυνθάνεσθαι, Π 60.
ἐκπώματα, Εκ. 447. Σ 677. Α 74.
ἐκραβδίζειν, Λ 576.
ἐκροφεῖν, Ι 360.
ἐκσείειν, Α 344.
ἐκσκαλεύειν, Α 1028.
ἐκσκεδάννυμι, Ι 795.
ἐκσπᾷν, Θ 510.
ἐκσπεύδειν, Θ 277.
ἐκστρέφειν, Ν 554. τὰ βλέφαρα, Π 721. τοὺς τρόπους, Ν 88.
ἐκτέμνειν, Β 575. Ι 374.
ἐκτεὺς, Εκ. 547.
ἐκτήκειν, Ν 772.
ἐκτιθέναι, Β 1190. Ν 531.
ἐκτίνειν, Εκ. 656. 663.
ἐκτοξεύεσθαι, Π 34.
ἔκτοπος, Ο 1474.
ἐκτραχηλίζειν, Λ 705. ἐκτραχηλίζεσθαι, Π 70. Ν 1501.
ἐκτρίπτεσθαι, Π 837.
ἐκτρέφειν, Β 1432. Ν 532. 1380.
ἐκτροπὴ, Β 113.
ἐκτρυπᾷν, *furtim exire*, Εκ. 337.
ἐκτρώγεσθαι, Σ 155.
ἐκτυφλοῦν, Β 1195. Π 301.
ἐκφαίνειν, Α 824.
ἐκφέρειν νεκρὸν, Β 170. ἐκφερόμενοι, Β 168. ἐξενήνοχας, Εκ. 754.
ἐκφεύγειν, Σ 160. Ι 253. ἐκφεύξομαι, Σ 157.
ἐκφθείρεσθαι, *egredi*, Ει. 72.
ἐκφλέγειν, Ει. 608.
ἐκφορὰ, Π 1008. 1138. Εκ. 926. οὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου, Θ 472.
ἐκφρῶ, vel ἐκφρείω, Σ 125. 156. 162. ubi pro ἔκφερε legendum videtur ἔκφρει.
ἐκφροντίζειν, Ν 695. 697.
ἐκφυσᾷν πόλεμον, Ει. 610.
ἐκχεῖν, *effutire*, Θ 554. ἐξεχύθην, *in lætitiam effusus fui*, Σ 1469. πύργων ἐξεχέοντο, Ει. 1287.
ἐλάα, Atticum, non ἐλαία, Β 988. 995. Ο 617. Σ 450.
ἐλαιολόγος, Σ 712.
ἐλαΐς, Α 998.
ἐλασᾶς, avis, Ο 886.
ἐλασίβροντα ἔπη, Ι 626.
ἐλατὴρ, genus placentæ, Ι 1182. Α 246.
ἐλατῆρες ἵππων, Ι 1266.
ἐλαύνειν ἅρμα, Ν 69. ἵππους, Ν 1272. ναῦς, Ι 1182. τὸν δρόμον, Ν 25. 28. 29. ὄρχον, Α 995. γυναῖκα, Εκ. 39. ἐλαύνειν, *remigare*, Β 205. οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν, Εκ. 109. ἐλᾷς, futurum, Β 203. Ν 1298. ἐλᾶτε, Ι 243.
Ἐλάφιον, nom. propr. Θ 1172.
ἔλαφος, Ν 354.
ἐλαφρῶς, Α 218.
ἐλεαίρειν, Ι 793.
ἐλεᾶς, avis, Ο 302. 885.
ἔλεγος, Ο 217.
ἐλέγχειν, Β 857. 960. 961. Ι 1232. Π 574. ἐλεγχθὲν πρᾶγμα, Εκ. 485.
ἔλεγχος. ἔλεγχον ποιεῖν, Β 784. ἐλέγχους πάντας προσφέρειν, Λ 484.
ἐλεεῖν. Ι 531. ἐλέησον, Ει. 400. ἠλέησα, Α 706.
ἐλεεινός. ἐλεεινὴ ἐσθὴς, Α 413.
ἐλεεινῶς, Θ 1063.
ἐλεήμων, Ει. 425.
ἐλεινὸς, Β 1063.
ἔλεος, Β 352. Ο 243.
ἐλελελεῦ, Ο 364.
ἐλελίζεσθαι, Ο 213.
Ἑλένη, Α 155. Θ 850. 909.
ἐλεὸν, τὸ, *mensa coquinaria*, Ι 152. 169.
ἐλεφάντινος, Θεσμοφ. ii. 3 in notis.
ἐλεφαντόδετος φόρμιγξ, Ο 218.

ἐπεκροφεῖν, Ι 701.
ἐπεντείνειν ἀνδρικώτερον, Ει. 514.
ἐπεξιέναι, Β 1118.
ἐπερείδεσθαι, Β 1102. ταῖς βακτηρίαις, Εκ. 277.
ἐπερήσομαι, interrogabo, Α 98. ἐπερησόμενος, Π 32.
ἐπέρχεσθαί τι σαφῶς τινι, aliquid clare alicui exponere, Ι 618. ἐπέρχεσθαι πάντα, omnia oratione persequi, Σ 636.
ἕπεσθαί τινι, Π 308. μετά τινος, Π 823.
ἐπεσθίειν, Θ 1164.
ἐπέτειος τὴν φύσιν, Ι 518.
ἐπεύχεσθαι θεοῖς, Σ 388.
ἐπέχειν, ori admovere, Ει. 1167. praebere: πιεῖν ἐπέσχον, Ν 1382. ἐπέχειν ταῖς ἀρχαῖς, Α 490. ἐπίσχες, Β 851. Ι 847. τοῦ τόκου, Λ 742. τοῦ δρόμου, Ο 1200.
ἐπήκοος, Θ 1157.
ἐπί. ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου, Ο 154. νικᾷν ἐπὶ κριταῖς πᾶσι καὶ θεαταῖς, Ο 445. ἐπὶ ταῖς οἰκίαις, in domibus, Σ 801, ἐπὶ κώπην ἵζειν, Β 199. Cum accusativo interdum significat propter vel causa: ut κατῆλθον ἐπὶ ποιητὴν, Β 1418. ἐπὶ τί πάρεστε; cujus rei gratia adestis? Α 1101. ἐφ' ὅ τι ἡμᾶς ξυγκαλεῖς, Λ 22. Vide etiam Α 481.
ἐπιαλεῖν, Ν 1299.
ἐπιβάλλειν τινὶ χεῖρας, Λ 440. σύμβολον, Ο 1215. ἐσθῆτα, Εκ. 536.
ἐπιβατεύειν τινὶ, Β 48.
ἐπιβολὴ, mulcta, Σ 769.
ἐπιβουλεύειν, Π 570. 1111.
ἐπιβρέμεσθαι, Β 680.
ἐπιβύειν τὸ στόμα, Π 379.
Ἐπιγένης, nom. propr. Εκ. 931.
ἐπιγίγνεσθαι, Ι 136.
ἐπιγλωττᾶσθαι, Λ 37.
Ἐπίγονος, nom. propr. Εκ. 167.
ἐπιγράφεσθαι, Α 1095. προστάτην ἑαυτῷ, Ει. 684.
Ἐπίδαυρος, Β 364.
ἐπιδακρύειν, Σ 881.
ἐπιδεικνύναι, ostendere, Α 765.
ἐπιδείκνυσθαι, artis suae specimen publice edere, Β 771.
ἐπίδειξις. εἰς ἐπίδειξιν ἔρχεσθαί τινι, Ν 269.
ἐπιδειπνεῖν, Ι 1140.
ἐπιδέξια, τὰ, Ο 1493. περίιθι τὸν βωμὸν ἐπιδέξια, Ει. 957.
ἐπίδεσμος, Σ 1440.
ἐπιδηλός ἐστι κλέπτων, Εκ. 661.
ἐπιδημεῖν, Θ 40.
ἐπιδήμιος πόλεμος, Ει. 1098.
ἐπιδῆσαι, Β 1038.
ἐπιδιαῤῥαγῆναι, Ι 701.
ἐπιεικῶς ἐξεπίστασθαί τι, Σ 1249.
ἐπιζεῖν, Λ 321. Θ 468.

ἐπιθαυμάζειν τὸν διδάσκαλον, Ν 1147.
ἐπιθήκη, Σ 1391.
ἐπιθύειν, Π 1116.
ἐπιθυμεῖν σοφίας, Ν 412. κόρης, Εκ. 611. 618.
ἐπικαθίζεσθαι, Π 185.
ἐπικαθῆσθαι, Β 1046.
ἐπικαλεῖν, Ει. 663.
ἐπικεῖσθαι, Ι 252.
ἐπικελεύειν, Ει. 1317.
Ἐπικεχοδὼς, Ο 68.
ἐπικηρυκεύεσθαί τινι, Θ 336. 1163.
ἐπικλάειν, Θ 1063.
ἐπίκλαυτος, Β 683.
ἐπικλείειν, Ει. 101.
ἐπίκληρος παῖς, Ο 1653. Σ 583. 589.
ἐπίκλητος, Ει 1266.
ἐπικλίνειν τὴν θύραν, claudere januam, Εκ. 420.
ἐπικλινὴς, Λ 575.
ἐπίκλιντρον, Εκ. 907. Αναγ. 16.
ἐπικνᾷν, Ο 533. 1582. 1586.
ἐπικοκκύστρια, Θ 1059.
ἐπίκουρος, Ι 1319.
Ἐπίκουρος, nom. propr. Εκ. 644.
ἐπικρατεῖν, Λ 767. τινὸς, Β 266.
Ἐπικράτης, nom. propr. Εκ. 71.
ἐπικράζειν, Ι 1051.
ἐπικρούειν, Θ 1004.
ἐπικτυπεῖν, Ο 780. τοῖς ποσὶ, Εκ. 483.
ἐπικύπτειν, Θ 239.
ἐπικωμάζειν, Α 982.
ἐπίκωπος, Λ 231.
ἐπιλαμβάνεσθαί τινος, Α 596.
ἐπιλανθάνεσθαι, Π 466. Ν 855. ἐπιλελήσμην, Σ 605.
ἐπιλέγειν, Ι 418.
ἐπιλείπειν, deficere, Π 554. τὸ πῖος τοὺς πρεσβύτας ἐπιλείπει, Εκ. 620.
ἐπιλήσμων, Ν 129. 485. 629.
ἐπιμαίνεσθαι πράγματί τινι, Σ 1469.
ἐπιμανδαλωτὸς, Α 1201.
ἐπιμαρτύρομαι, Ν 495. Σ 1437.
ἐπιμελητὴς, Π 907.
ἐπιμύειν, Σ 934.
ἐπινενασμένος, Εκ. 838.
ἐπινεύειν, Α 115.
ἐπινίκιον, Εκ. 1181.
ἐπινοεῖν, Θ 338. Ι 884.
ἐπίνοια, Π 45. ἀστειοτάτη, Ι 539. γνώμης, Εκ. 574. ἐπινοίας θαυμαστὰς ἐξευρίσκειν, Ι 1322. καινὴν ἐπίνοιαν ζητεῖν, Σ 346. λοιδορεῖν οἶνον εἰς ἐπίνοιαν, Ι 90. τίν' ἔχοντες ἐπίνοιαν ἔμολον; Ο 405. τίς ἡ ἐπίνοιά σου; Ει. 127. ἐπίστασθαι τὴν ἐπίνοιαν, Εκ. 589.
ἐπίξηνον, mensa coquinaria, Α 318. 355. 358. 365, 366.
ἐπ' ὀλίγου εἴχετο, Λ 31.
ἐπιορκεῖν, Β 102. Ν 402. Εκ. 1160. Ο 1609. Ι 298. 428.

ἐπίορκος, Ν 397. 400. Β. 275. ἐπίορκον ὅρκον ὀμόσαι, Β 150.
ἐπιοῦσα ἐλπὶς, Θ 870. ἡμέρα, Εκ. 105.
ἐπίπαστα, Ι 103. 1089.
ἐπιπέτομαι, Ο 48. 1471.
ἐπιπηδᾷν κυμίνῳ, Ν 550. ἀγρίως τινὶ, Σ 705.
ἐπιπίνειν, Ι 354.
ἐπιπολῆς, Π 1207.
ἐπίπονος, Β 1370.
ἐπιῤῥεῖν, Ν 1294.
ἐπιῤῥύζειν, Σ 705.
ἐπισίζειν, Σ 704.
ἐπισκευάζειν. τὰ τρίτ' ἐπισκευασμένα, Α 613.
ἐπισκοπεῖν, Ι 1173. 1186.
ἐπίσκοπος, Ο 1022.
ἐπισκύνιον ξυνάγειν, Β 823.
ἐπισμῷ, Θ 389.
ἐπίσταμαι, Ο 1432. Σ 959.
ἐπιστατεῖν, Θ 373.
ἐπιστάτης, Εκ. 10. *olla*, Ο 436.
ἐπιστέλλειν, *mandare*, Ν 608.
ἐπιστομίζειν, Ι 845.
ἐπιστρατεύειν τινὶ, Ο 1522. ἐπιστρατεύεσθαι, Σ 11. 1124.
ἐπιστροφαὶ βοόνομοι, Β 1383.
ἐπιτήδειος, Εκ. 79. Ει. 1228. 1254.
ἐπίτηδες, Εκ. 116. Σ 391. Ι 893. 1135. 1184. Ει. 142.
ἐπιτηδεύειν τί, Ν 1015. Β 1069.
ἐπιτηρεῖν, Ι 1031.
ἐπιτίθημι, Β 621. 888. Σ 96.
ἐπίτιμος, Β 702.
ἐπίτονος, funiculus, quo lectus intenditur. Λ 923.
ἐπιτρέπειν, Π 915. 1078. Ν 799. ἐπιτρέπειν τινὶ, *arbitrio alicujus permittere*, Εκ. 179. Σ 521. Α 1115.
ἐπιτρίβειν, *perdere*, Ν 243. 438. Β 571. Π 120. *enecare*, Β 1018. *verberibus contundere*, Ν 1376. συντόμενον ἐπιτριβῆναι, Ν 972. 1407. ἐπιτρίβην, Α 1022. ἐπιτρίβεσθαι, *perdi*, Π 351. 1119. Εκ. 1068. Ει. 369. Λ 1090. ἐπιτρίβειν πόθῳ, Λ 888.
ἐπιτετριμμένος, Λ 876.
ἐπίτριπτος, Π 275. 619. Λ 557.
ἐπιτροπεύειν τὸν δῆμον, Ι 212. 426. 949.
ἐπιτυγχάνειν τινὶ, *in aliquem incidere*, Ν 195. 535. ἐπιτυγχάνειν τινὸς, Π 245.
ἐπιτύφεσθαι, Λ 221.
ἐπίφθονον, Ι 1274.
ἐπιφορεῖν, Ει. 167. 225.
ἐπιφυλλίδες, Β 92.
ἐπιχαίρειν, Ει. 1015.
ἐπιχαλκεύειν, Ν 422.
ἐπίχαλκος ἀσπὶς, Σ 18.
ἐπιχαρίττα, imperativus, Bœotice pro ἐπιχαρίζου, Α 884.
ἐπιχαρίτως, Α 867.
ἐπιχέζειν. Futurum ἐπιχεσοῦμαι, Α 440, 441. Εκ. 640.
ἐπιχειλὴς, Ι 814.
ἐπίχειρα, τὰ, Σ 581.
ἐπιχειρεῖν, Β 81. Εκ. 429.
ἐπιχρῆσθαι, Α 1287.
ἐπιχωρεῖν, Εκ. 890.
ἐπιχώριος τρόπος, Π 47. ἐπιχώριον, Π 342. Ν 1173. Α 523. 832.
ἐπιψηφίζειν, Ει. 1141.
ἔποικος, Ο 1307.
ἐποικτείρειν, Θ 1048.
ἐπολολύζειν, Ο 783. Ι 616.
ἐπομβρία, Ν 1120.
ἐπόμνυμι, Ν 1227. ἐπόμνυμαι, Π 725.
ἐποποῖ, Ο 58.
ἐποπτεύειν, Β 745. 1143. ἐποπτεύων πατρῷα κράτη, Β 1126. 1138.
ἔπος, Π 268. Ι 39. ἔπος ταραξικάρδιον, Α 315. ἔπος πρὸς ἔπος ἐρίδεσθαι, Ν 1375. οὐδὲν πρὸς ἔπος, *temere*, Εκ. 751. *versus*, Θ 412. *verbum*, i. e. *proverbium*, Ο 507.
ἐπουρίζειν, *secundo vento provehi*, Θ 1226.
ἔποχος, *equo insidens*, Α 677.
ἔποψ, Λ 771. Ο 47. et passim in eadem fabula.
ἑπταβόειος θυμὸς, Β 1017.
Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας, Drama Æschyli, Β 1021.
ἑπτάκις, Λ 698.
ἐπτίστης, Β 418. ἐπτίστις, Θ 480.
ἐπύλλιον, Β 942. Α 398. ἐπύλλια Εὐριπίδου, Ει. 532.
ἐπώδυνον τραῦμα, Α 1205.
ἐπώζειν, κράζειν, de avibus, Ο 266.
ἐπωνυμία, Π 1164.
ἔραμαι, *amo*, Σ 751.
ἐρᾷν, Β 957. Π 179. ἐρᾷν φαγεῖν, Ο 76. Α 146. τοῦ δικάζειν, Σ 89. ἀκοῦσαι, Π 1009. ταλαιπώρων πραγμάτων, Ο 135. κακῶν, Ο 143.
ἐρανιστὴς, Ολκ. 22.
ἐραννὸς, *amabilis*, Λ 1297.
ἔρανος, Λ 651. Α 615. παντῷος, Α 653.
Ἐρασινίδης, Β 1196.
ἐραστὴς, Ν 976. Π 154. Ι 732. ἐράστης πραγμάτων, i. e. πολυπράγμων, Ει. 191. πονηρῶν πραγμάτων, Ν 1459. τοῦ πονεῖν, Π 254. χώρας τινὸς, Ο 1279.
ἐργάζεσθαί τινα κακὸν, Π 73. 465. αἴσχιστα ἐργάζεσθαί τινα, Σ 787. αἴσχιστον ἔργον, Β 1474. ἐργάζεσθαι ἔργον, Π 445. Ο 1430. ἐργάσασθαι πολλὰ χρήματα, *magnas opes acquirere*, Ι 840. τοιοῦτον ἐμοὶ ἔργον ἔστ' εἰργασμένον, Ι 844. ἐργάσομαι δεινόν τι ἔργον, Α 128. σχέτλιον ἔργον εἰργασμένος, Ο 1175. τὸ χρῆμ' ἐργάζεται, Εκ. 148.

ἐργασία γῆς, B 1034.
Ἐργασίων, nom. propr. Σ 1201.
ἐργαστήριον, I 744.
ἐργάτης, A 611. ἐργάτης λεὼς, Ει. 632.
ἔργον οὐδέν ἐστι στρεφῶν, Π 1154. οὐδὲν ἔργον ἑστάναι, Λ 424. οὐδὲν ἔργον ἐστὶ λευκῶν ὀδόντων, Ει. 1309. ubi vide not. οὐκέτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, A 614. οὐ δόλου νῦν ἔργον, *nunc non est opus dolo*, Π 1158. ἐμὸν ἔργον ἐστὶν, Θ 1172. σὸν ἔργον, A 381. N 1494.
ἔρδειν τέχνην, Σ 1431.
ἐρέβινθος, Εκ. 45. 606. N 1396. Ει. 1136. *membrum virile*, B 545. A 801.
ἐρεβοδιφῶν, N 192.
ἔρεβος, τὸ, O 693, 694.
ἐρεθίζειν, Λ 475. ζῷον ἠρεθισμένον, Σ 1104. ἐρεθιζόμενος φίψαλος οὐρίᾳ ῥιπίδι, A 668.
ἐρεθίσματα, N 312.
ἐρείδειν εἴς τινα, N 558. κατά τινος, I 627. κρημνοὺς, I 628. ὀρμαθοὺς μελῶν, B 914. *vorare*, Ει. 25. 31. pro βινεῖν, Θ 488. Εκ. 616. ἔπος πρὸς ἔπος ἐρείδεσθαι, N 1375.
ἐρείκειν, Αμφ. 7.
ἐρεῖν, I 476. ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, Π 114.
ἐρείπεσθαι, I 1294.
ἔρεσθαι τινὰ, *percontari de aliquo*, O 167.
ἐρέτης, I 542. Σ 1097.
ἐρέφειν πρὸς αὐτὸν, O 1110.
Ἐρεχθείδης, I 1015. 1030.
Ἐρεχθεὺς, I 1022.
ἐρήμας τρυγῷν, Σ 634. Εκ. 885.
ἐρημία, Λ 787. Σκυθῶν, A 704. λύχνων, O 1484.
ἔρημος, Π 447.
ἐριβρεμέτας, B 814.
Ἐριννὺς, Π 423. Ἐρινύων ἀπορρὼξ, A 812.
ἔριον, A 571. N 50. τὰ ἔρια, τἄρια, B 1387. Εκ. 215. ἔρια πεπταμένα, N 343. οὖλα, B 1067. Μιλήσια, A 729. οἰσυπηρὰ, A 1177. ἐρίων τάλαντον καταπίνειν, Σ 1147.
ἐριοπωλικῶς, B 1386.
Ἐριούνιος, B 1144.
ἐρίτιμοι τρίποδες, I 1016.
ἐριωλὴ, I 511. Σ 1148. Vide not. ad A 1177.
ἕρκος, O 528.
ἕρμα, ατος, O 1429.
Ἑρμῆς, N 1234. O 572. Στροφαῖος, Π 1153. Ἐμπολαῖος, Π 1155. A 816. Δόλιος, Π 1157. Θ 1202. Ἡγεμόνιος, Π 1159. Ἐναγώνιος, Π 1161. Ἀλεξίκακος, Ει. 422. Χθόνιος, B 1126. 1145. Ἐριούνιος, B 1144. Ἀγοραῖος, I 297. Νόμιος, Θ 977. ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, Ει. 385. ὦ φίλ' Ἑρμῆ, N 1478.

Ἑρμίδιον, Ει. 382. 924.
Ἕρμιππος, nom. propr. N 557.
ἑρμοκοπίδαι, Λ 1094.
ἔρνος Κύπριδος, Εκ. 973. Λατοῦς, i. e. *Diana*, Θ 321.
ἔρομαι, *interrogo*, N 345. ἐρήσομαι, *interrogabo*, N 1409.
ἕρπειν, Σ 552. ὁ πόλεμος ἑρπέτω, Λ 129. I 673.
ἑρπετὰ, O 1069.
ἑρπύζειν θύραζε, Σ 272.
ἕρπυλλον, Ει. 168.
ἔρρειν, *ire, abire*, Λ 336. ἐρρήσετε, *abibitis*, Λ 1240. Σ 1329. οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε; Ει. 500. ἤρρησε, B 1192.
ἐρρωγὼς, Π 546.
ἐρυθρόπους, avis, O 303.
ἐρυθρὸς, N 539. A 787. Ἐρυθρὰ θάλαττα, O 145. I 1088.
ἐρυμνὰ δώματα, Θ 871.
Ἔρυξις, nom. propr. B 934.
ἔρχεσθαι, aliquando significat *ire, abire*, ut Θ 485.
ἐρωδιὸς, avis, O 886. 1142.
Ἔρως, *Cupido, Amor*, O 574. 696. 700. A 991. ἀμφιθαλὴς χρυσόπτερος, O 1737.
ἐς magis Atticum quam εἰς, A 1. 972.
ἐσαῦθις, Εκ. 983.
ἐσέρρειν, Σ 147. Vide εἰσέρρειν.
ἐσθεῖν, O 1169.
ἐσθίειν, Ει. 14. 31. ἑαυτὸν, *dolore se macerare*, Σ 287.
ἔσθος, τὸ, O 943.
ἐς κόρακας. Sic Attici semper; nunquam εἰς κόρακας, Π 394. B 187. 607. N 646. O 28. Σ 852. 982. Ει. 19. ἔρρ' ἐς κόρακας, Π 604. βάλλ' ἐς κόρακας, Π 782. N 133. ἐς κόρακας οἴχεσθαι, Σ 51. παῦ' ἐς κόρακας, A 864. ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας, N 123. ἐς κόρακας ἀποφθείρεσθαι, N 789. ἐς κόρακας βαδίζειν, Ει. 117. ἐς κόρακας ἐρρήσετε, Ει. 500.
ἑσμὸς, *examen apum*, Σ 1107. ἑσμὸς γυναικῶν, Λ 353.
ἐσπηδᾷν, I 545.
ἔσσυτο, Θ 126.
ἑστάναι, *stare*, O 1308. Ει. 896. ἑστήξω, *stabo*, A 634.
Ἑστία, Π 795. Σ 844. ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι, Σ 846. εὔχεσθαι τῇ Ἑστίᾳ, O 864.
ἑστιᾷν τινα, *convivio excipere aliquem*, Ολκ. 22. τέττιγας, N 1360. ἑστιᾷν γάμους, *celebrare nuptias*, O 132. ἑστιᾶσθαι, N 1354. ἑστιᾶσθαι ἐνύπνιον, Σ 1218.
ἑστιοῦχος, O 865.
ἐσχάρα, A 888. Σ 938. O 1232. Αιολ. 10. τὰς ἐσχάρας κυνᾷν, *de cunnilingo*, I 1286.

Ζ.

ἦνσι, Laconice pro ἦνθε, Λ 1257.
ἥν τι βούλησθ', ἥν τι μὴ, Π 638. Vide in βούλομαι.
ἥν τι πάθω, *si moriar*, Ex. 1105.
ἤνυστρον, I 356. 1179.
ἤπειρος, Λ 534.
ἠπιαλεῖν, Λ 1164.
ἠπίαλος, Σ 1038.
ἤπιος, Σ 879. Ει. 934.
ἧπου, Θ 63. Π 700. 832. 970. Σ 725.
ἧρα, Bœotice pro ἧρω, Α 913.
Ἥρα, Ο 1633. 1731. 1741. Τελεία, Θ 973.
Ἡράκλεια, τὰ, *Herculis festum*, Β 651. Ἡράκλεια λουτρὰ, Ν 1051.
Ἡρακλεῖδαι Παμφίλου, Π 385.
Ἡράκλεις, vocativus, Ο 1574. 1586. Π 374. 417. Ν 184. ὦ ναξ Ἡράκλεις, Α 94. ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις, Α 807.
Ἡρακλέους ὀργὴν ἔχειν, Σ 1030. Ει. 752.
Ἡρακλῆς, Β 282. Ν 1050. Ο 567. νὴ τὸν Ἡρακλέα, Θ 26. Ἡρακλῆς ξενίζεται, Λ 928. Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος, Σ 60.
ἠρέμα, Β 315. Ει. 82.
ἠρινὸς, Ο 683. 714. ἠρινὰ, neutrum plur. pro adverbio, Ει. 800.
ἡρῷναι, Ν 315.
ἡρῷον, Σ 819.
ης, terminatio Ionica dativi pluralis, Β 1211. Ο 659. Ι 1327.
Ἡσίοδος, Β 1033.
ἥσυχα, Ν 324.
ἡσυχῆ, Π 692. 735.
ἡσυχία. καθ' ἡσυχίαν, Λ 1224. ἡσυχίαν ἔχειν, Π 921. ἄγειν, Β 321.
ἥσυχος. ἔχ' ἥσυχος, Π 127. Ν 1244. μέν' ἥσυχος, Θ 925. Ο 1199. ἥσυχον ἐᾷν τινα, Σ 190.
ἡτέρα, ἡ ἑτέρα, Λ 85. 90. 736.
ἦτρον τῆς χύτρας, Θ 509.
ἡττᾶσθαι, Π 482. Ι 1230. ἡττᾶσθαί τινος, Ο 70.
ἡττητέα, Λ 450.
ἥττων κέρδους, Π 363. ἔρωτος, Ν 1081. ἥττων τινὸς, Π 944. ἥττων λόγος, Ν 113. 893. 1038.
Ἥφαιστος, Π 661.
ἠχεῖν, Ν 164.
Ἠχὼ, Θ 996. 1059. Ο 215.

Θ.

ΘΑΚΟΣ, Β 1515. 1522. Ν 993.
θαλάμαξ, Β 1074.
θαλαμία (ὀπὴ), Ει. 1232. θαλαμίαι (κῶπαι), Λ 553.
θάλαττα, Ν 1290. Ο 146. ἄγειν ἐπὶ θάλατταν, Π 656. θαλάττῃ λούμενος, Π 658.
θαλαττοκοπεῖν, Ι 830.
θαλερὰ δάκρυα, Ι 1271.
Θαλῆς, Ν 180. Ο 1009.
θαλίαι, Ο 733. Ν 309. θαλίαι μακάρων, Ει. 780.
θαλλὸς, Ex. 743.
θαλλοφόρος, Σ 544.
θάλπειν, Ο 1092. θάλπειν τινὰ λόγοις, Ι 210.
θάλπος μεσημβρινὸν, Ο 1096.
θαμὰ, Ο 234.
θάμβος αἱρεῖ τινα, Ο 781.
θαμινὰ, Π 292.
θάμνος, Ο 614. Ει. 1298.
θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ, Β 1392. βαρύτατον κακῶν, Β 1394. τῷ θανάτῳ μέλημα, Ex. 905.
θάπτειν, Ο 396. τῷδ' ἔτι μηδὲ ταφῆναι, Ex. 592. καταλείπειν μηδὲ ταφῆναι, Π 556.
θάῤῥει, Π 328. 452. 1091.
θαῤῥεῖν πρὸς ἑαυτὸν, *animum colligere*, Ex. 1060.
θᾶσθε, Dor. pro θεᾶσθε, Α 770.
Θάσιος οἶνος, Π 1021. Θάσιον ταμιεῖον, Λ 196. ἀμφορείδιον, Ex. 1119. Θασία, sub. ἅλμη, Α 671.
θατέρῳ, τῷ ἑτέρῳ, Ex. 498. ubi subauditur ὀφθαλμῷ.
θαῦμά μ' ἐλάμβανε, Ο 511. θαῦμα οὐδὲν, *nihil mirum*, Π 99.
θαυμάσιος, Θ 468.
θαυμασίως, Ν 1240.
θαυμαστὸς, Β 207. Π 340. Σ 13.
θαψίνη γυνὴ, Σ 1413.
Θεαγένης, nom. propr. Λ 63. Ο 822. 1127. 1295. Ει. 928. Σ 1183.
θέαμα, Ο 1716.
θεᾶσθαι. τεθεᾶσθαι, Θ 797. imperativus θεῶ, Β 131. Λ 262. οἱ θεώμενοι, *spectatores*, Β 1475. Ν 518. Π 798.
θεατὴς, Ο 753. δεξιὸς, Ι 228.
θέατρον, Ι 508. δεξιὸν, Ι 233.
Θείβαθεν, Θείβαθι, Bœotice, Α 862. 868. 911.
θείκελος, pro θεοείκελος, Λ 1252.
θεῖν, *currere*, Π 259. Λ 564. futurum θεύσομαι, Ι 485. θεύσονται δρόμῳ, Ο 205.
θεῖος. κατὰ θεῖον, Ι 147.
θεῖος, *avunculus*, Ο 1648. Ν 124.
θεμέλιος λίθος, Ο 1137.
θέμις. οὐ θέμις, Ν 140. καὶ θέμις, καὶ μὴ θέμις ἐστὶ, Ν 295.
Θεμιστοκλῆς, Ι 84. 812, 813. 818. 884.
θεμιτὸν, Θ 1151.
θένειν, Β 855. Ι 640. Λ 564. Σ 1384. Ο 54. 1613. θένειν τὴν γνάθον, Λ 821.
Θέογνις, Θ 170. Α 11. 140.
Θεόδωρος, Λ 605.
θεομισὴς, Ο 1548.

I.

καταπαλαίειν, Α 710.
κατάπαστος, Ι 968. στιφάνοις, Ι 502.
καταπάττειν, Ι 99. τέφραν κατὰ τῆς τραπέζης, Ν 177. καταπαττόμενος, Ν 362.
καταπαύειν τὰς πόρνας, *facere ne ulla amplius sint scorta*, Εκ. 718.
καταπελτάζεσθαι, Α 160.
καταπέρδειν τινὸς, Π 618. Σ 618.
καταπετάννυμι, Π 731.
καταπίνω. Β 1466. καταπεπωκὼς, Ο 1137. 1429.
καταπίπτειν ἀπόνου, Ν 1273.
καταπιττοῦν, Εκ. 829. 1109.
καταπλάσσειν, Π 721. 724. καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ, Εκ. 878.
καταπλαστὸν φάρμακον, Π 717.
καταπροδοῦναι, Σ 1044.
καταπροίξομαι, Θ 566. Ν 1240. Σ 1366. 1369. Ι 435.
καταπτύειν, Β 1179.
καταπύγων, Θ 200. Ν 529. 909. Σ 84. 687. Ι 639. Α 79. καταπυγωνέστερος, Λ 776.
καταπυγοσύνη, Ν 1023.
καταπυρπολεῖσθαι, Θ 243.
καταράκτης, avis, Ο 887.
καταρᾶσθαί τινι, Λ 815. Β 746. Ν 871. Σ 614.
κατάρατος, Λ 530. Θ 1048. Ει. 33.
κατάρδειν τινὰ, Α 658.
καταροῦν τὴν γῆν, Ο 582.
καταρρεῖν, Α 26. καταρρυεὶς, Ει. 71. καταρρυῆς, Ει. 146.
καταρρήγνυσθαι. κατερράγη ὁ πόλεμος, Ι 644. Α 528.
κατάρχειν λόγων, Λ 638.
κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου, Ο 959.
κατασήπεσθαι. κατασέσηπας, Π 1035.
κατασικελίζειν, Σ 911.
κατασκεδάζειν, Ο 536.
κατάσκιος λόφος, Α 965.
κατάσκοπος τῶν λόγων, Θ 588.
κατασπᾷν τινα τῶν τριχῶν, Λ 725. κατασπᾷν, *deglutire*, Ι 718.
κατασπαράττειν, Ι 728.
κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς, Ι 1094.
κατασπέρχειν τινὰ δορὶ, Α 1188.
κατασποδεῖν πελέκει, Θ 560.
καταστέλλειν, Θ 256.
καταστῆναι. ὅταν ἡ λίμνη καταστῇ, *quando lacus est tranquillus*, Ι 865.
καταστρέφειν τὴν πόλιν, Ι 274. καταστρέφεσθαι τοὺς ἐναντίους, Σ 1092.
καταστωμύλλεσθαι, Θ 461. κατεστωμυλμένος, Β 1160.
κατασχίζειν, Β 403.
κατατέμνειν, Ι 769.
κατατήκεσθαι. ὑπὸ τοῦ ἄλγους κατατέτηκα, *mærore contabui*, Π 1034.

κατατιθέναι μισθὸν, Ν 246. τί καταθῶ σοι τούτου, *quodnam pretium pro hoc solvam?* Ει. 1214. κατατιθέναι τῇ πόλει τὴν πεντακοσιοστὴν, Εκ. 1007. τι ἐς τὸ μέσον, Εκ. 602.
κατατιλᾷν τινος, Β 366. Εκ. 330. Ο 1054. κατατιλᾶσθαι, Ο 1117.
κατατοξεύω, Ν 944.
κατατριακοντουτίζειν, vox comica licentia conficta, Ι 1391.
κατατρίβεσθαι, Ει. 355.
κατατρώγειν, Α 809.
καταφαγεῖν, Ι 361. Ει. 6.
καταφανῶς, Ι 943.
καταφέρειν, Α 955.
καταφοβεῖσθαι, Β 1109.
καταφροντίζειν, Ν 857.
καταφρύγειν, Ν 396.
καταφυλάττειν, Εκ. 482.
καταχέζειν, Ν 173, 174.
καταχέειν τινός τι, Ι 1091. Α 1040. κατάχει, *effunde*, Α 1128. καταχεῖται γλυκύ τι κατὰ ταῖν κόραιν, Σ 7.
καταχήνη, ἡ, Εκ. 631. Σ 575, 576.
καταχοῦν τινα λίθοις, Α 295.
καταχρέμψασθαί τινος, Ει. 815.
καταχρυσοῦν, tropice, pro *laudibus ornare*, Εκ. 826.
κατάχυσμα, Π 768. 789. 794. Ο 535. 1637.
κατὰ χώραν ἔχειν, Π 367.
καταψᾷν, Ει. 75.
κατεβλακευμένως, Π 325.
κατεγχαίνειν ταῖς τύχαις τινὸς, Α 1197.
κατεδήδοκε, Σ 838.
κατέδομαι, *comedam*, Εκ. 595. Ει. 717. 1117.
κατείβεσθαι, Λ 127.
κατειλυσπᾶσθαι, Λ 722.
κατειπεῖν, pro simplici εἰπεῖν, Ει. 20. 657. 826. Π 86. Ν 155. 224.
κατειπεῖν τινος, Θ 340. Ει. 277.
κατελαύνειν γυναικὸς, Εκ. 1082. Ει. 711.
κατένασθε, *incolitis*, Σ 662.
κατεργάζεσθαι, Εκ. 247. Ι 933.
κατερείκειν, Σ 649.
κατερεύγω, Σ 1151.
κατερέφεσθαι, Σ 1294.
κατερικτῶν χύτραι, Β 505.
κατερρινημένον τι λέγειν, Β 901.
κατερύκειν, Σ 601.
κατέρχομαι, Β 1128.
κατερῶ, *dicam*, Ν 518.
κατεσθίειν, Ει. 627. τὰ κοινὰ, Ι 258.
κατευτρεπίζειν, Εκ. 510.
κατέχειν τῇ βοῇ, Εκ. 434. κατέχει ἀκτῖσι γῆς πέδον, de Sole, Ν 572. κατέχων πέτραν Παρνασίαν, de Baccho, Ν 603.
κατηγορεῖν, Π 376. 917. 1039.

κομηταμυνίας, Σ 466.
κομήτης, *comatus*, Ν 348. 1100.
κομιδῆ μὲν οὖν, Π 833. 834. 838.
κομίζεσθαι τὴν βασιλείαν, Ο 549.
κόμμα, Εκ. 817. πονηρὸν, Π 862. 957. κάκιστον, Β 726. καινὸν, Β 890.
κομμώτρια, Εκ. 737.
Comparativus auctus per pleonasmum, Εκ. 1131.
Κομπασεὺς, Ο 1126.
κομπάσματα, Β 940.
κομπολακεῖν, Β 961.
κομπολάκυθος, Α 589. 1182.
κομποφακελοῤῥήμων, Β 839.
κομψευριπικῶς, Ι 18.
κομψοπρεπὴς μοῦσα, Ν 1030.
κομψὸς, Σ 1317. Β 967. κομψὸς ἐν ξυνουσίᾳ, Ν 649. κομψὸν νόημα, Ο 195. πρᾶγμα, Θ 93. λῆμα, Θ 460.
κομψῶς, Λ 1016.
κόνδυλος, Ι 411. Σ 1503. Ει. 123. 256. κονδύλοις ἁρμόττεσθαι, Ι 1236. κονδύλοις νουθετεῖν, Σ 254.
κονία, Λ 470. Β 712. Α 18.
κονίεσθαι, Εκ. 291. 1176.
κονιορτὸς, Ι 245.
κονίποδες, genus calceamenti, Εκ. 848.
Κονίσαλος, Λ 982.
Κόννας, seu Κόννος, Ι 534. Κόννου ψῆφος, Σ 675.
κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, Ο 734.
κόπος, Π 321. Β 1268. 1280. 1283. Λ 542.
κοππατίας, Ν 23. 438.
κοπραγωγῆν, Dor. Α 1174.
Κοπρεαῖος, nomen fictum, Εκ. 317.
κόπρειος ἀνὴρ, Ι 899.
κοπρολόγος, Σ 1184. Ει. 9.
κόπρος, Ν 1431.
κοπροφορεῖν, Ι 295.
κοπρὼν, ὤνος, Θ 485. Ει. 99.
κόπτειν, Εκ. 976. τὴν θύραν, Π 1101. Ν 132.
κόπτεσθαι, *cudi*, de nummis, Β 723. 726.
κόπτεσθαι, *plangere*, Λ 396.
κοράκινος, Λ 560. Ι 1053.
κόραξ, Σ 43. 47. Ο 861. Θ 868.
κόρδαξ, Ν 540. 555.
κορέννυσθαι. ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν, Ει. 1283. κεκορεσμένος, Ει. 1285.
κόρη, Λ 593. Ει. 119. *Proserpina*, Θ 298. Δήμητρος κόρη, Β 337. ναὶ τὰν κόραν, *per Proserpinam*, Σ 1438. κόρη Κωπαῒς, *anguilla*, Α 883. κόραι ἐνάλιοι, *Nymphæ marinæ*, Θ 325.
κόρη, *pupilla oculi*, Π 635. Σ 7.
κορίαννα, Ι 676. 682.
κορίζεσθαι, Ν 68.
Κορίνθιαι ἑταῖραι, Π 149.

Κορίνθιοι, Θ 648. Εκ. 199. Comica licentia, pro κόρεις, Ν 710.
Κόρινθος, Π 173. 303. Ο 968. Ι 604. Διὸς Κόρινθος, Β 439. Εκ. 828.
κόριον, *puellula*, Α 731.
κόρις, *cimex*, Π 541. Β 115. Ν 634. 699.
κορκορυγὴ, Λ 491. Ει. 991.
κόρκορος, Σ 239.
κορμὸς ἐλάας, Α 255.
Κορύβαντες, Λ 558. Εκ. 1069.
κορυβαντιᾶν, Σ 8.
κορυβαντίζειν, Σ 119.
κορυδὸς, avis, Ο 302. 472. 476.
κορυθαίολος, Β 818.
κορυφαῖος, Π 953.
κορυφὴ, Ν 270. 279.
κορώνεως, ἡ, genus ficus, Ει. 628.
κορώνη, Ο 5. 609. 967. Ι 1051.
κόσκινος, Ν 373.
κοσκυλμάτια, Ι 49.
κοσμεῖν τὴν πόλιν, Ι 568. κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, Β 1005.
κόσμιος, Π 89. 565.
κοσμιότης, Π 564.
κοσμίως, Θ 573. 853. Π 671. 709. 978.
κόσμῳ διατιθέναι τι, Ο 1331.
κότινος, Π 943. Ο 620. κοτίνου στέφανος, Π 586. 592.
κοτινοτράγος, Ο 240.
κοτύλη, Π 436. 737. Θ 348.
κοτυληδὼν, Σ 1495.
κοτυλίσκιον, Α 459.
κοτταβίζειν, Ει. 343.
κότταβος, Ν 1073. Ει. 1244.
κουρεῖον, Π 338. Ο 1441.
κουρίδιον λέχος, Ει. 844.
κουροτρόφος γῆ, Θ 300.
κοῦφος, Β 1396.
κόφινος, Ο 1310.
κοχώνη, Ι 424. 484.
κόψιχος, avis, Ο 306. 806. 1081. Α 970.
κραδαίνειν, Λ 965. 967.
κράδη, *ficus*, Ο 40. Ει. 627.
κράζειν δεινὰ, Ν 389. Ι 1018. κράζειν πρὸς τοὺς οἰκέτας, Β 982. κεκράξομαι, Ι 285. Β 258. κράγον κεκράξεται, Ι 487. κέκραγα, Ι 863. ἐκεκράγεσαν, Ι 674. κέκραχθι, Θ 692. Σ 198. κεκραγὼς, Π 722. Ι 256.
κραιπαλᾶν, Π 298.
κραιπάλη, Σ 1255. Α 277.
κραιπαλόκωμος λαῶν ὄχλος, Β 217.
κραμβότατον στόμα, Ι 539.
Κραναὰ, ἡ, Λ 480. Κραναὰ πόλις, Α 75. αἱ Κρανααὶ, Ο 123.
κρανοποιεῖν, Β 1018.
κρανοποιὸς, Ει. 1255.
κράνος, Β 1038. Α 584. 1103. Ει. 1257.
κρᾶς, κρατὸς, *caput*, Β 329.
κράσπιδα στιμμάτων, Σ 476.

κρατεῖν, Π 184. Α 648. κρατεῖν τὸν ἰχθρὸν, Ο 419. τὰ πάντα, Ο 1752. κρατεῖν τινα τῷ λόγῳ, Σ 539. κρατεῖν τινὸς, Π 7.
κρατὴρ, Εκ. 677. 841. κρατὴρ κακῶν, Α 937.
Κράτης, Ι 537.
Κρατῖνος, Ι 526. Α 849. 1173. Ει. 700. ταυροφάγος, Β 357. Κρατίνου κώδιον, Ι 400.
κράτιστος, Π 230.
κράτος, Β 1285. κράτος ἔχειν δωμάτων, Θ 871.
κρεάγρα, Εκ. 1002. Σ 1155. Ι 772.
κρεάδιον, Π 227. ubi tamen legendum λιβήτιον.
κρέας, Ι 428. νεανικὸν, Π 1137. γεννικώτατον, Ι 457. δεξιώτατον, Ι 421. κρέα ἀνάβραστα, Β 553. ὠπτημένα, Π 894. ὀρνίθεια, Ν 339. κρέα βοῶν δαίνυσθαι, Ει. 1280. ναυμαχεῖν περὶ κρεῶν, Β 191.
κρείττων λόγος, Ν 113. 883.
κρεκάδιον, Σ 1215.
κρέκειν, Ο 772. κρέκειν αὐλὸν, Ο 682.
κρεμάθρα, Ν 218. 869.
κρεμᾶν τὸ νόημα, Ν 229. τὰς ἀσπίδας, Α 58. τὴν πανοπλίαν, Ο 435. futurum κρεμῶ, Attice pro κρεμάσω, Π 312. κρεμήσεται, pro κρεμασθήσεται, Α 279. Σ 808.
κρὲξ, κρεκὸς, avis, Ο 1138.
κρημνοποιὸς, Ν 1367.
κρημνὸς, Π 69. Ι 628.
κρήνη, Α 328. Β 113. κρηνῶν τέκνα, Β 211.
κρῆς, Dor. pro κρέας, Α 795.
κρησέρα, ἡ, Εκ. 991.
Κρῆτις, Β 1356.
Κρητικὴ μονῳδία, Β 849.
Κρητικὸν, genus vestis, Θ 730.
Κρητικῶς τὼ πόδε κινεῖν, Εκ. 1165.
κριβανίτης, Α 1123. Γηρ. 1. κριβανίτης βοῦς, Α 87.
κρίβανος, Α 86. Σ 1153.
κριβανωτὸς, Π 765.
κρίζειν. κεκριγότες, Ο 1521.
κρηδὸν, Λ 309.
κριθὴ, Ο 506. 565. 621. Ει. 962. 965. 1322. Ι 1101.
κριθοτράγος, Ο 231.
κριμνώδης, Ν 965.
κρίνειν, Β 805. 1411. Π 48. Εκ. 1155.
κρίνεσθαι, disceptare, certare, Ν 66.
κρίνεσι στεφανοῦν, Ν 911.
κριὸς, Π 820. Ν 661. 1356. Ο 568.
κρίσις, Β 779. 785.
κριταὶ, Judices fabularum, Εκ. 1154. Ν 1115. Ο 445.
Κρίτυλλα, nom. propr. Θ 898.

κρόκη, Λ 896. Θ 738. Σ 1144.
κροκόεις, Θ 1044.
κρόκος, Ν 51.
κροκωτίδιον, Λ 47. Εκ. 332.
κροκωτὸς, crocota, vestis muliebris, Θ 138. 253. 945. Β 46. κροκωτὸν ἠμφιεσμένη, Εκ. 879. Dicitur etiam genere neutro κροκωτὸν, unde pluralis κροκωτὰ, Λ 44.
κροκωτοφορεῖν, Λ 219.
κρόμμυον, Λ 798. Π 167. Ι 600. Α 550. 1099. Ει. 1129. κρομμύων ὀσφραίνομαι, Β 654.
κρομμυοξυρεγμία, Ει. 529.
Κρονίδης, Σ 652.
Κρονικαὶ λῆμαι, Π 581.
κρόνιππος, Ν 1070.
Κρονίων ὄζειν, Ν 398.
Κρόνος, Saturnus, Ο 469. 586. Ι 561. pro stulto et fatuo, Ν 929. Σ 1480.
κρόταλον, Ν 260. 448.
κρόταφος, Β 854.
κρότος χειρῶν, Β 157.
κρούειν τὴν θύραν, Εκ. 317. 990. κρουστέον, Εκ. 989.
κροῦμα, Θ 120. Εκ. 257.
κρουνοχυτρολήραιον, Ι 89.
κρουνὸς, Β 1005.
κρουσιδημεῖν, Ι 859.
κροῦσις, Ν 318.
κρουστικὸς, Ι 1379.
κρύβδην, Σ 1018.
κρυερὸς, Ο 951. 955. κρυερὸν πάθος, Λ 1191.
κρύπτειν τινά τι, Α 714. Π 26. Θ 74. ubi vide not.
κρυπτὸς, Θ 422. 600.
κρωβύλος, Σ 1267.
κρώζειν, Α 506. Π 369. Ο 2. 24. 710.
κτᾶσθαι, Εκ. 601. 603. Π 755. ὁ κεκτημένος, herus, Π 4. ἡ κεκτημένη, hera, Εκ. 1126.
Κτησίας, nom. propr. Α 839.
Κτησιφῶν, Α 1002.
κτυπεῖν, Α 1072. τοῖς ποσὶ, Εκ. 545. κτυπεῖσθαι, Θ 995. Π 758.
κτύπος ποδῶν, Λ 1307. ἵππων, Ι 552.
κύαθος, Α 1053. cucurbitula, Δ 444. Ει. 542.
κυαμοτρὼξ, Ι 41.
κύαμος, Λ 537. 690. κυάμῳ λαχεῖν, Ο 1022.
κυαναυγὴς, Ο 1389.
κυανέμβολος Β 1318. Ι 554.
κύβδα, Θ 489. Ι 365.
Κυβέλη, Ο 876.
κυβερνᾶν, Ι 544.
κυβερνήτης, Θ 837.
κυβεύειν, Εκ. 672.

κύβος, Β 1400. Π 243.
Κυδαθηναιεὺς, nomen gentile, Σ 895. 902.
κυδοιδοπᾷν, Ν 616. Ει. 1152.
Κυδοιμὸς, Ει. 255. κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν, Α 573.
κῦδος ὀπάζειν, Ι 200.
κυδώνια στηθία, Α 1199.
κύειν, osculari, Λ 923. Θ 915. Β 755. Ν 81. Ο 141. Ει. 709.
κυεῖν, prægnatem esse, uterum gestare, Λ 745. 752. Θ 641.
κυκᾷν, Ι 251. 692. τὴν Ἑλλάδα, Ει. 270. τὴν Βουλὴν, Ι 363. τὸν βόρβορον ἄνω καὶ κάτω, Ι 866. τὰς ἐσχάρας, Ι 1286. κορκορυγὴν, Λ 491. κυκᾷν καὶ ταράττειν πάντα, Ει. 320. κυκῶμαι, active, Ει. 1169. ὑπὸ τοξότου κυκώμενος, Α 707. τἄλλα τε πάντ' ἐκυκήθη, Λ 489.
κυκανᾷν, Θ 852.
κυκεὼν βληχωνίας, Ει. 712.
κύκηθρον, Ει. 654.
κυκησίτεφρος, Β 711.
κυκλεῖν ὄμμα, Θ 958. πόδα, Ο 1379.
κυκλιοδιδάσκαλος, Ο 1403.
κύκλιος χορὸς, Β 366. Ν 333. κύκλια μέλη, Ο 918.
κυκλοβορεῖν, Α 381.
Κυκλοβόρος, Ι 137.
κύκλος ἱερὸς θεᾶς, Β 440. ὀφθαλμῶν κύκλοι, Σ 432.
κύκλου βάθος, alta cœli convexa, Ο 1715.
κυκλοτερὴς, Ο 1008.
κύκλῳ τρέχειν, Ο 662. περισκοπεῖν, Εκ. 487.
Κύκλωψ, Π 290. 296.
κύκνος, Ο 869. κύκνου πολιώτερος, Σ 1064.
Κύκνος, nom. propr. Β 963.
κυλίνδειν, Ι 1249. κυλίνδεσθαι, Σ 492. τὸ κοινὸν ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται, Εκ. 208.
κύλιξ, Α 938. Π 1132. Λ 195. φιλοτησία, Λ 203.
κυλίχνη, Ταγην. 12.
κυλίχνιον, Ι 906.
Κυλλήνη, Ι 1081.
κυλλὸς πούς, Ο 1379. κυλλὴ χεὶρ, Ι 1083.
κυλοιδιᾷν, Λ 472.
κῦμα οὔριον, Ι 433. ἐκ κυμάτων γαλῆν ὁρῶ, Β 304. κυμάτων ἐν ἀγκάλαις, Β 704.
κύμινδις, avis, Ο 1181.
κυμινοπρίστης, Σ 1357.
κυναλώπηξ, Ι 1067. 1073.
κυνέη, galerus, Ν 268.
κυνεῖν, Α 1209. Ει. 1138. ubi vide not.
κύνειος θάνατος, Σ 898. κύνεια τοῖς ὀνείοις μιγνὺς, Ι 1399.
κύνες θηρευτικαὶ, Π 157.
κυνῆ, galerus, vel galea, Σ 445. ἱερὰ, Α 751. Ἄϊδος, Α 390.
κυνηγετεῖν, Ι 1382.
κυνηδὸν, Ν 491. Ι 1033.
Κυνθία πέτρα, Ν 596.
κυνίδιον, Ει. 641. Σερίφιον, Α 542.
κυνίσκη, Β 1360.
Κύννα, nomen meretricis, Ι 765. Σ 1032. Ει. 755.
κυνοκέφαλος, Ι 416.
κυνοκλόπας, Β 605.
κυνοκοπεῖν, Ι 289.
κύπειρος, Β 243.
Κύπρις, Εκ. 722. 965. Λ 988. θεὰ, Λ 1290. θήλεια, Θ 205. Κύπριδος ἔρνος, Εκ. 973.
Κυπρογένεια Ἀφροδίτη, Λ 551.
κυπτάζω, Ν 509. Ει. 731. γυνὴ περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπταζεν, Λ 17.
κύπτειν, Θ 930. Ι 1354. ἐμέσ' εἶμι κύψας, Εκ. 863. ἴθι κύψας, Β 1091.
κυρβασία ὀρθὴ, Ο 487.
κύρβις, Ν 448. πελαργῶν κύρβεις, Ο 1354.
κυρηβάζειν, Ι 272.
κυρήβια, Ι 254.
Κυρήνη, nomen meretricis, Θ 98. Β 1328.
κυρία ἐκκλησία, Α 19.
κύριος, maritus, Ι 969. κύριος τοῦ σώματος, Π 6.
κυρκανᾷν, Θ 429.
κύρμα, Ο 430.
κυρόω. ταῦτα κυρώσειας, Θ 369.
κυρσάνιος, vox Laconica, Λ 983. 1248.
κύσθος, Λ 1158. Α 782. 789. κύσθου λεοντῆ, Β 430.
κύστις, Ν 405.
κύτος θώρακος, Ει. 1224.
κύτταρος, Θ 516. Σ 1111. οὐρανοῦ κύτταρος, Ει. 199.
κυφὸς, Π 266. Α 703.
κύφων, Π 476. 606.
κυψέλη ἐξμίδιμνος, Ει. 631.
κύων, ἡ, Α 158. 1215. Λ 1160. Π 157. μὰ τὸν κύνα, Σ 83. κύων καρχαρόδους, Ι 1017. Κυδαθηναιεὺς, Σ 895. ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν, Εκ. 255. κυνὸς πρωκτὸν φυσᾷν, Α 863.
κωδάριον, Β 1203.
κώδιον, Β 1478. Π 166. Ι 400. Ει. 1122.
κώδων ἀκαλανθὶς, Ει. 1078.
κωδωνίζειν, Β 79. 723.
κωδωνοφαλαρόπωλος, Β 963.
κωδωνοφορεῖν, Ο 842. 1160.
κώθων, Ι 600. φαεινὸς, Ει. 1094.
κωκύειν μακρὰ, Λ 1222. Β 34.
Κωκυτὸς, Β 472.
κῶλα ἐμπάλλειν, pedes vibrare, jactare,

λυσιτελεῖν, Π 509.
λύσσα, ἡ. λύσσῃ παράκοπος, Θ 681.
λυσσάνιος, seu potius λισσάνιος, vox Laconica, Λ 1171.
λυχνίδιον, *parvum candelabrum*, Αιολ. 12. Δραμ. 11.
λυχνοποιός, Ει. 690.
λυχνοπώλης, Ι 739.
λύχνος, Θ 238. Ν 56. 1065. Α 453. Σ 219. λύχνος πότης, Ν 57. τροχήλατος, Εκ. 1. λύχνον ἅπτειν, Ν 18. Β 1338. ἀποψιλοῦσθαι τῷ λύχνῳ, Α 828.
λυχνοῦχος, Α 938. Αιολ. 11.
λυχνοφορίῳ, Lacon. pro λυχνοφορέω, Λ 1003.
λῶ, λῇς, λῇ, λῶμες, Dor. pro θέλω, θέλεις, θέλει, θέλομεν, Λ 95. 1105. 1162. 1163. 1188. Α 749. 764. 772. 788.
λωβᾶσθαί τινα, Ι 1408.
λωβηταὶ τέχνης, Β 93.
λωποδυτεῖν, Π 165. Β 1075. Εκ. 565.
λωποδύτης, Θ 817. Β 772. Ο 497.

M.

MA in affirmatione nunquam adhibetur nisi comite particula ναί. Vide not. ad Λ 465. οὔτοι μὰ τοὺς θεοὺς, Ι 235. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, Θ 269. οὐ μὰ τὼ θεώ, Θ 718. μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐχί, Π 712. οὐ μὰ Δί' οὔ, Β 493. Ν 1066. Σ 396. μὰ Δί' οὐ μέντοι, Σ 665. μὰ Δί' ἀλλὰ, *immo vero*, Π 22. 101. 111. Θ 1125.
μὰ per se negans absente οὐ, nec sequente ἀλλὰ, Θ 748. 897. Β 951. Π 400. Ο 109. Ι 336. μὰ et νὴ a librariis commutata, Λ 465. Π 764. Εκ. 1085. Ο 24.
μὰ τὸν, μὰ τὴν, suppresso dei vel deæ nomine, Β 1374.
μαγγανεύειν, Π 310.
μαγειρικὰ ῥημάτια, Ι 216.
μαγειρικῶς, Ι 376. Α 1015. Ει. 1017.
μάγειρος, Ι 418.
Μάγνης, Comicus poëta, Ι 520.
μαδᾶν, Π 266.
μάδδα, Dor. pro μάζα, Α 732. 835.
μάζα, Π 192. 544. Εκ. 606. 665. Ι 55. Ει. 1. φυστὴ μάζα, Σ 610.
μαζίσκη, Ι 1105. 1166.
μαθητιᾷν, Ν 183.
μαῖα, Εκ. 915.
μαιεύεσθαι, Α 695.
μαίνειν τινὰ, Θ 561.
μαίνεσθαι, Σ 744. εἰ μὴ μαίνομαι, Θ 470. Ν 660. μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι, Β 103. 751.
μαινὶς, Β 985.
Μαιῶτις λίμνη, Ν 273.
Μάκαρες, *Dii*, Ο 703. Μακάρων νῆσοι, Σ 639. εὐωχία, Β 85.
μακαρία. ἄπαγ' ἐς μακαρίαν, Ι 1151.
μακάριος, Β 1482. Ι 157. χιλῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος, Σ 1292.
μακαρίζειν, Σ 429. 588.
μακαρίτης βίος, Π 555.
μακαρίως πράττειν, Π 629.
μακέλλη Διὸς, Ο 1240.
μακκοᾶν, Ι 62. 396.
μακρὰν, Β 434. μακρὰν ἀπωθεῖν, Ο 1184. οὐκ ἐς μακρὰν, Σ 454.
μακρὸς, Ι 207. μακρὰ, subaud. γραμμὴ, Σ 106. μακρὰν, subaud. ῥῆσιν, ἔοικε λέξειν, Θ 382. μακρὰ κλάειν, Θ 211. Εκ. 425. κωκύειν, Β 34. οἰμώζειν, Π 111. Ο 1207. ὀτοτύζεσθαι, Λ 520.
μάκρος, τὸ, pro μῆκος, Ο 1131.
μακρῷ εὐνούστατος, Ει. 673.
μάκτρα, Β 1159. Π 545.
μαλακίων, Εκ. 1058.
μαλακὸν ἐνδιδόναι, Π 488. μαλακὸν βλέμμα, Π 1022.
μαλακῶς καθίζεσθαι, Ι 785.
μαλάττειν τινὰ, Ι 389. μαλάττεσθαι, Σ 973.
μαλάχη, Π 544.
μάλη. ὑπὸ μάλης ἔχειν δόρυ, Λ 985.
μαλθακιστία, Ν 727.
μαλθακός εἰμι, Σ 714. μαλθακόν τι βαλεῖν, Β 595. μαλθακὴ γῆρυς, Ο 233. μεταστρέφειν πρὸς τὸ μαλθακώτερον, Β 539.
μαλθακῶς κατακείμενος, Λ 70. μαλθακῶς φιλεῖν, Λ 1200.
μάλιστα, responsio affirmantis, Ν 253.
μᾶλον, Dor. pro μῆλον, Λ 155.
Μαμμάκυθος, Β 990.
μαμμᾶν, Ν 1383.
μαμμία, Λ 878.
μὰν, Dor. pro μὴν, Λ 170. 183. 206. Α 765. 771. 878.
μανδαλωτὸς, Θ 132.
Μανῆς, servile nomen, servum vel famulum quemlibet notans: Λ 908. 1212. Β 965. Ο 523. 1311. 1329. Ει. 1146. Μανία, *serva, ancilla*, Θ 728. Β 1345.
μανθάνειν, *discere*, Ν 89. 239. 636. μαθήσομαι, Ν 130. *intelligere, percipere*, Β 195. 765. 1169. 1444. Ο 1003.
μανία, Π 501. μανίαι, Ει. 65. μανίας μαίνεσθαι, Θ 793. μανίαις φλέγειν, Θ 680. εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, Ν 832.
μανικόν τι βλέπειν, Π 424. μανικὰ πράγματα, Σ 1496.
Μανόδωρος, nomen servi, Ο 657.
μαντεία, ἡ, Ο 719.

120. 133. 245. Ν 33. 1192. Σ 1400. Ι 671. Εἰ. 137.

μελιτῶν σοφίαν, Π 511.

μέλημα, Ἐκ. 905. χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα, Ἐκ. 972.

Μελησίας, nom. propr. Ν 686.

μελία φυλλόκομος, Ο 742.

μέλι, Π 1121. Ἀττικὸν μέλι, Εἰ. 252. Θ 1192.

μελίγλωσσα ἔπη, Ο 908.

μελισσόνομοι, Β 1273.

Μελιστίχη, nom. propr. Ἐκ. 46.

Μελίτη, pagus Att. Β. 501.

Μελιτίδης, Β 991.

μελιτοπῶλαι, Ι 853.

Μέλιτος, nom. propr. Β 1302. Γηρυτ. 9.

μελιτοῦττα, Λ 601. Ν 507. Ο 567.

μέλιττα, Ν 45. Σ 107. μέλιττα Μούσης, Ἐκ. 973.

μελίττιον, Σ 366.

μέλλειν, *cunctari*, Θ 661. Β 1509. Π 255.

μελλοδειπνικὸν μέλος, Ἐκ. 1153.

μελλονικιᾷν, Ο 639.

μελοποιεῖν, Θ 42. 67.

μελοποιὸς, Β 1250. 1328.

μέλος, Π 294. Β 874. 915. 1248. 1255. Ο 1374.

μέλπειν, Θ 961.

μελύδριον, Ἐκ. 883.

μελῳδεῖν, Θ 99. Ο 226. 1382.

μεμβρὰς, piscis, Σ 493.

Μέμνων, Β 963. Ν 622.

μέμφεσθαι μέμψιν, Π 10. μέμφεσθαι τινί τι, Θ 830. Ν 525.

μέμψιν ἐπιφέρειν τινι, Β 1253.

μὲν absolute, non sequente δὲ, Ο 1214. 1220. Β 378.

μὲν οὖν, Π 287. 347. 412. 437. Θ 206. 257. 424. 861. Aliquando *immo* significat, ut Ἐκ. 111. 765. Ι 911. Ο 341. 1464. aliquando *saltem*, vel *certe* verti potest, ut Ἐκ. 1102.

Μενέλαος, Λ 155. Θ 910. Ο 509. Μενέλεως, Θ 867. 901.

μενετοὶ θεοὶ, Ο 1620.

μενοινᾷν, Σ 1080.

μένος πυρὸς, Α 666.

μέντοι γε, Θ 709.

μέρειμναι, Ν 1404.

μεριμνοφροντιστὴς, Ν 101.

μέρος. ἐν τῷ μέρει, *vicissim*, Α 540. Β 32. 497. ἐν μέρει, Ο 1228. Σ 1319.

μέσατος, Σ 1502.

μεσημβρία, Ο 1499.

μεσημβρινὸς, Σ 774. Α 40.

μεσημερινὸς, Ο 1096.

μέσον ἔχειν τινά. Translatio ducta a luctatoribus, Ν 1047. ἔχομαι, ἔχει, ἔχεται μέσος, Α 571. Β 469. Ι 388. κατατιθέναι τι ἐς τὸ μέσον, Ἐκ. 602.

μεσοῦν. ἐπειδὴ τὸ δρᾶμα μεσοίη, Β 924.

Μεσσήνη, Λ 1141.

μεστὸς, Π 188. 193. 695. Ι 814.

μέτα, pro μετέστι, Ἐκ. 173.

μεταβάλλειν τοὺς τρόπους, Β 734. Π 36. μεταβάλλεσθαι τοὺς τρόπους, Σ 1461.

μεταβιβάζειν, Εἰ. 947.

μετάβουλος, Α 632.

μεταδοῦναι τινός τινι, Α 961.

μεταιτεῖν, Ι 775. μεταιτεῖν μέρος τινὸς, Σ 972.

μετακυλινδεῖν αὑτὸν, Β 536.

μεταλαβεῖν τινὸς, Π 370.

μέταλλα, Ο 593. Σ 659. Ι 362.

μεταλλάττειν φύσιν, Ο 117.

μεταμανθάνειν, Π 924.

μεταμέλει, Π 358. Ν 1114.

μεταμώνιος, Εἰ. 117.

μεταπείθειν, Α 626.

μεταπειρᾶσθαι, Ἐκ. 217.

μεταπέμψασθαι, Π 341. 609. Α 1087.

μεταπίπτειν ἐξ ἐχθίστου, Ο 626.

μετάρσιος, Ο 1383.

μετασκευάζειν ἑαυτὸν, Ἐκ. 499.

μεταστρέφειν ἑαυτὸν πρὸς τὸ μαλθακώτερον, Β 538.

μεταστρέφεσθαι, Α 537.

μετατρέχειν παρά τινα, Εἰ. 261.

μετάτροπος, Εἰ. 945.

μεταχειρίζεσθαι, Ι 345.

μετεγγράφεσθαι, Ι 1370.

μετέρχεσθαί τινα, Ἐκ. 363. πρᾶγμα, Α 268.

μέτεστί μοι τούτου, Ο 1666. 1668.

μετέχειν τῶν κακῶν, Π 5. μετέχειν τινὶ μέρος τινὸς, Π 226. μετέχειν τινὶ πληγὰς ἴσας, Π 1144.

μετέωρα, τὰ, Ο 690. μετέωρα χωρία, Ο 818. πράγματα, Ν 228. 1284.

μετεωρίζεσθαι, Ν 404. ὑπὸ λόγων μετεωρίζεσθαι, Ο 1447.

μετεωροκοπεῖν, Εἰ. 92.

μετεωροσοφιστὴς, Ν 360.

μετεωροφένακες, Ν 333.

μετιέναι τι, *ire ad aliquid petendum*, Ι 605. Εἰ. 274. *redire*, Ν 1408.

μέτοικος, Λ 580. Ι 347. Α 508. Εἰ. 297.

μετοικίσασθαι, *domum mutare*, Ἐκ. 754.

μετόρχιον, Εἰ. 568. Γεωργ. 17.

μετουσία, Θ 152. Β 442.

μέτρια καὶ δίκαια, Ν 1137. μέτριος ἀνὴρ, Π 245.

Μέτων, Ο 997. 1010.

μέτωπον, Π 942. ἀνασπᾷν τὰ μέτωπα, Ι 631. χαλᾷν τὸ μέτωπον, Σ 655.

μὴ, *ne*, cum indicativo, Ν 493.

μὴ vetat, in absoluta negatione non adhibetur, nisi adjuncto οὐ, Ἐκ. 1000.

μὴ vetans cum præsente construitur in imperativo, cum aoristo in subjuncti-

νο: Α 1036. Β 1880. Π 598. Excipitur μὴ ψεύσῃ, Θ 870.
μηδαμῆ, Θ 1162. μηδαμῶς, Β 581.
μηδὲ ἓν, Π 37.
Μήδεια, Dramatis titulus, Ει. 1012.
μηδέν. νομίζειν τινὰ τὸ μηδὲν, Ο 577.
μήδεσθαι ἄφθιτα, Ο 689.
Μηδικὸς, Β 938.
Μῆδοι, Θ 337. 365. Σ 1099. Ι 478. 781. Ει. 108.
Μῆδος, avis, Ο 277.
μηκύνειν, longum esse in oratione, Α 1132.
μήκων, Ο 160.
Μηλιεὺς, gentile nom. Α 1169.
Μήλιος, Ν 830. λιμὸς Μήλιος, Ο 186.
μηλολόνθη, Ν 763.
μῆλον, mammilla, Λ 155. Εκ. 903. malum, Ν 978. μήλῳ βληθεὶς, Ν 997.
μηλοσφαγεῖν, Λ 189. Ο 1232.
μὴν, particula expletiva. οὐδὲ μήν γε, Π 373. Σ 480. καὶ μὴν, Π 380. Θ 200. ἦ μὴν, Ν 865.
μήνη, idem quod μηνίσκος, Ο 1115.
μηνίσκος, Ο 1114.
μηνύειν, Α 206.
μὴ οὐ, Β 695. Α 320. cum articulo τὸ, Β 68. Ο 37.
μηρὰ καίειν, Ει. 1088. 1092.
μηρία, τὰ, Ει. 1021. μηρίων κνίσσα, Ο 193. 1517.
μήρινθος, Θ 928.
μηρὸν προβάλλεσθαι, Ν 973. τὼ μηρὼ ξυνέχειν, Ν 966.
μητρίδιαι ἀκαλῆφαι, Λ 549.
μητρόθεν, Α 478.
μηχανὴ, Σ 149. Α 738. Θ 927. μηχανὴ σωτηρίας, Θ 765. μηχανὴν ἐκπορίζειν, Σ 365. προσφέρειν τινὶ, Θ 1132. καινὰς μηχανὰς προσφέρειν πρός τινα, Ν 479. μηχαναὶ Σισύφου, Α 391. ταῖς μηχαναῖς ὑπερακοντίζειν τινὰ, Ο 363.
μηχανᾶσθαί τι φρενὶ, Α 445.
μηχάνημα, Εκ. 872. Ι 850. 901.
μηχανοδίφης, Ει. 792.
μηχανοποιὸς, Ει. 174.
μιαρὸς, Β 466. Ν 450. 1325. μιαρὰ κεφαλὴ, Α 285. φωνὴ, Ι 218. μιαρώτατος, Ει. 183. 187. Α 182. μιαρώτατος περὶ τὸν δῆμον, Ι 831.
μιαρῶς, Ι 800.
μίγνυσθαι τοῖς ἀδελφοῖς, Β 1081.
Μίδας, Π 287. nomen servi, Σ 433.
Μίκα, nom. pr. feminæ, Θ 760.
μικκός γα μᾶκος, Dor. pro μικρός γε μῆκος, brevis staturæ, Α 909.
μικροπολίτης, Ι 817. μικροπολιτικὸν, Fragm. 74.
μικρὸς, σμικρὸς, apud Aristophanem primam semper producunt, Α 98. Θ 745. Β 55. Π 147. Εκ. 287. 629. Ν 429. 630. 1014. 1018. Ο 1108. Σ 5. 702. 797. 1290. 1511. Ι 788. 789. 1222. Α 523. Ει. 213. 609. 660.
μικρὸς ὁρᾶν, Ει. 821.
Μίκων, pictor, Λ 679.
Μιλήσια στρώματα, Β 542. ἔρια, Λ 729.
Μιλήσιοι, Λ 108. Π 1002. 1075. Ι 361. 932.
Μιλτιάδης, Ι 1325.
μίλτος, ἡ, Εκ. 378.
μιλτοῦν. σχοινίον μεμιλτωμένον, Α 22.
Μίμαντος σκόπελος, Ν 273.
μίμαρκυς, Α 1112.
μιμεῖσθαι, Π 291. 312.
μίμησις, Θ 156. Β 109.
μινθοῦν, Π 313. Β 1075.
μινύρεσθαι, Εκ. 880.
μινυρίζειν, Ο 1414. Σ 219.
μισεῖν, Β 1427. Ι 400. 510. Α 299.
μισητία, Π 989. Ο 1620.
μισθάριον, Σ 300.
μισθαρχίδης, Α 597.
μισθὸς, Π 408. Ν 245. ἐντελὴς, Ι 1367. μισθὸν πορίζειν, Ι 1019. μισθοὶ τῶν ποιητῶν, Β 367. μισθὸν φέρειν, stipendium accipere, Α 66. 137.
μισθοῦν, Α 958.
μισθοῦσθαι μισθωτοὺς, Ο 1152.
μισθοφορὰ, Ι 807.
μισθοφορεῖν, Ο 584. 1367. Σ 683. Α 602. 608. διχόθεν μισθοφορεῖν, Ει. 477. μισθοφορεῖν τὰ δημόσια χρήματα, Εκ. 206.
μισθοφόροι τριήρεις, Ι 555.
μισόδημος, Σ 473.
μισολάκων, Σ 1165.
μισολάμαχος, Ει. 304.
μισόπολις, Σ 411.
μισοπορπακιστάτη, Ει. 662.
μίτρα, Θ 257. 941.
μιτροφορεῖν, Θ 163.
Μιτυλήνη, Ι 834.
μνᾶ, Ν 21. 1224.
μνημονικὸς, Ν 483.
μνημόσυνον, Σ 538. 559.
μνησικακεῖν, Λ 590. Π 1146. Ν 999.
μογερὸς, Α 1208.
μόγις, Λ 328. Θ 447.
μογιῶμες, Dor. pro μογίομεν, Λ 1002.
μόθων, ὁ, Π 279. Ι 635. 697.
μοι eleganter et cum emphasi abundat, ut ἦν οὖν μάθῃς μοι, Ν 116. ἄπελθε νῦν μοι, Α 458. τί μοι μεταστρέφεσθε, Α 125. τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων; Λ 707. Vide Λ 202. 1074. Θ 291. Β 946. Α 129.
μοῖρα σπλάγχνων, Ει. 1105.
Μοῖραι ὄλβιαι, Β 453.
μοιχεύειν, Ν 1076. Ο 558. 793.
μοιχὸς, Θ 343. 345. Π 168. Ν 1079.
μοιχὸν, genus tonsuræ, Α 849.

μοιχότροπος, Θ 392.
μολγὸς, Ι 963. Γεωργ. 3. Fragm. 79.
μολεῖν, venire, Λ 984. 1263. 1298.
Μολοττικοὶ κύνες, Θ 416.
μολπάζειν, Β 379.
μολπὴν ἀνεγείρειν, Β 370. μολπαῖς κελαδεῖν τινα, Β 383. 1527.
μόλυβδος, Ν 913. Ει. 1242. 1246.
μολυβδοχοεῖν, Εκ. 1110.
μολύνειν, Π 310. Ι 1286.
μολυνοπραγμονούμενος, Α 382.
Μόλων, nom. propr. 55.
μομφὴν ἔχειν, i. e. μέμφεσθαι, Ει. 664.
μοναρχία, Σ 474.
μόναρχος, Ι 1330.
μονοκοιτεῖν, Λ 592.
μόνος, unicus, Π 250. Α 814. μονώτατοι, Π 182. Ι 352. μόνον, adverb. quandoque supprimitur, Ο 523. Ι 1283.
μονοφαγίστατος, Σ 923.
μονῳδεῖν, Θ 1077. Ει. 1012.
μονῳδία, Β 944. 1330. Κρητικαὶ μονῳδίαι, Β 849.
μορίαι, *oleæ sacræ*, Ν 1005.
μορμολύκειον, Θ 417. Αμφ. 5. Γηρ. 13.
μορμολύττεσθαι, Ο 1245.
μορμορωπὸς, Β 925.
μορμὼ τοῦ θράσους, Ι 693.
μορμὼν, Α 582. Ει. 474.
Μόρσιμος, Tragicus poëta, Β 151. Ι 401. Ει. 803.
Μόρυχος, nom. propr. Σ 506. 1142. Α 887. Ει. 1008.
μοσχίδια συκίδων, Α 996.
μόσχος, *vitulus*. ᾄδειν ἐπὶ μόσχῳ, Α 13.
Μουνυχίων μὴν, Ο 1047.
Μοῦσα κομψοπρεπὴς, Ν 1031. Εὐριπίδου, Β 1306. μούσης παντοίας πειραθέντες, Ι 505. τὰς μούσας ἀφανίζειν, Ν 972. Μοῦσαι ἐννέα Διὸς παρθένοι, Β 875.
Μουσαῖος, Β 1033.
μουσεῖα χελιδόνων, Β 93.
μουσικὸς ἀνὴρ, Σ 1244. Ι 191. ἀγὼν, Π 1163. μουσικώτατα, adverb. Β. 873.
μουσικὴ, Β 729. 797. Π 190. οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι, Ι 188. ταχὺς τὴν μουσικὴν, Α 851.
μουσόμαντις, Ο 276.
μουσοποιεῖν, Ν 334.
μουσοῦσθαι. μεμούσωμαι, Λ 1127.
μοχθεῖν, Π 282. 518. 525. 556.
μοχθηρία, Π 109. 159.
μοχθηρὸς, Π 391. Ι 1304. μοχθηρὸς τοὺς τρόπους, Π 1003. μοχθηρὸς βοῦς, Ι 316. μοχθηρὸν ῥῶ, Θ 781. μοχθηρότατος, Β 1011.
μοχλευτὴς θαλάσσης, Ν 568. καινῶν ἐπῶν, Ν 1397.
μοχλὸς, Σ 113. 154. 200. μοχλοὺς ἐμβάλλειν, Θ 415. ξυνεμβάλλειν, Δ 246. ὑποβάλλειν ὑπὸ τὰς πύλας, Λ 428. χαλᾷν, Λ 310. μοχλοῖς παιειν, Λ 264. ἀποκλείειν, Λ 487.
μῦ, μῦ, Θ 231.
μυᾷν, Λ 126.
μύειν, *connivere*, Σ 988.
μυεῖσθαι, Β 456. Ει. 375. μεμυημένος ἐν Σαμοθρᾴκῃ, Ει. 278. μεμυημένοι, Β 158. 318. μυεῖσθαι τὰ μεγάλα, subaud. μυστήρια, Π 845.
μύζειν, Θ 231.
μῦθον ἀμφοῖν ἀκοῦσαι, Σ 725.
μυῖα. ἀπαμύνειν τὰς μυίας, Σ 597.
μυκᾶσθαι, Β 562. Σ 1488. μυκησαμένη βροντὴ, Ν 292.
μύκης, *fungus ellychnii*, Σ 262.
μυκτὴρ, Σ 1488. μυκτῆρες, Β 893. Ει. 158. μυκτὴρ λύχνου, Εκ. 5.
μύλη, Σ 648.
μύραινα, Β 475.
μυριάκις, Β 63. Ν 738.
μυριάμφορον ῥῆμα, Ει. 521.
μυρίζειν τινὰ, Λ 938. μυρίσαι μύροις, Π 529. μυρίζεσθαι, Εκ. 1117.
μυρίος, prima longa, Θ 927.
μυριοστὸν μέρος, Λ 355. μυριοστὴ μοῖρα, Θ 555.
Μύρμηξ, nom. propr. Β 1506.
μύρμηκος ἀτραποὶ, Θ 100.
μύρον, Π 811. Ν 51. Α 1091. μύρον Ῥόδιον, Λ 944. μύρον ἕψειν, Λ 946. μύρου ὄζειν, Εκ. 524. μύρον, pro μυροπωλεῖον, Ι 1375.
μυροπώλις, Εκ. 841.
μυῤῥίνη, *myrti ramus*, Θ 37. Ν 1364. Ο 43. Σ 861. Ει. 1154. Πελ. 8. αἱ μυῤῥίναι, forum, ubi myrti venduntur, Θ 448.
Μυῤῥίνη, nom. propr. Λ 70. Μυῤῥινίδιον, Λ 872. Μύῤῥιον, Λ 906.
μύῤῥινον, τὸ, Ι 964.
μυῤῥινὼν, ὦνες, Β 156.
μύρτα, τὰ, *myrti baccæ*, Θ 160. 1100.
Μυρτία, nom. propr. Σ 1396.
μύρτον, τὸ, *pudendum muliebre*, Λ 1004.
μύρτος, *myrtus*. ἐν μύρτου κλαδὶ, Λ 632.
μύρωμα, Εκ. 1117.
Μυρωνίδης, nom. propr. Λ 801. Εκ. 303.
μυσαρὸς, Λ 340.
μυσίδδω, Lacon. pro μυθίζω, Λ 94. 981. 1076.
Μύσιος, Α 439. Μυσὸς, Α 430.
μυσπολεῖν, Σ 140.
μυστηρικὸν χοιρίον, Α 747.
μυστήρια, τὰ, Ν 143. Β 887. Σ 1363. μεγάλα, Π 1013. ὄνος ἄγων μυστήρια, Β 159.
μύστης χορὸς, Β 370.
μυστικὴ χοῖρος, Α 764. μυστικώτατος, Β 314.

N.

νύχθ' ὅλην, Ν 36. ἀπὸ μέσων νυκτῶν, Σ 218. τῶν νυκτῶν, noctu, Εκ. 668.
Νυσήϊος Διόνυσος, Β 215. Νύσιος, Λ 1282.
νυστάζειν, Ο 638.
νυστακτὴς ὕπνος, Σ 12.
νύττειν, Π 784. γνώμην γνωμιδίῳ, Ν 321.
νύχιος, Ο 698.
νωδὸς, Π 266. Α 715.
νῶτον, Ι 289. νῶτα, Ει. 747. αἰθέρος ἀστεροειδέα νῶτα, Θ 1067.

Ξ.

ΞΑΙΝΕΙΝ, Α 536. 579. Εκ. 89. τὸν πέπλον, Ο 827.
Ξανθίας, nomen servi, Β 271. Ν 1485. Σ 1. Α 243.
ξανθίζειν, Α 1047.
Ξάνθιππος, nom. propr. Ν 64.
ξεινηλατεῖν, Ο 1013.
ξενίας φεύγειν, peregrinitatis postulari, Σ 718.
ξενίζειν τινὰ, Β 1480. Α 85. 127. ξενίζεσθαι, Λ 928. Α 73.
ξενικὸς, Α 634. τὸ ξενικὸν, Π 173.
Ξενοκλέης, Θ 169. Β 86. ὁ Καρκίνου, Θ 440.
ξένος, hospes, ξενοδόκος, Β 109.
Ξενοφάντης, nom. propr. Ν 349.
Ξένυλλα, nom. propr. Θ 633.
ξεστὸς πίναξ, Θ 778.
ξηροὶ τρόποι, Σ 1452. ξηρὸς ἄνεμος, Ν 404.
ξιφίδιον, Λ 53.
ξίφος, Σ 166. 714. Α 342. Β 564.
ξιφουργὸς, Ει. 547.
ξουθὸς, Β 932. Ο 214. 676. 744. 800. Ει. 1177.
ξυγγενὴς, Α 789. Ο 368. Ι 1280.
ξυγγέωργος, Π 223.
ξυγγίγνεσθαι τινὶ, Ι 467. ἐς λόγους τινὶ, Ν 252.
ξυγγιγνώσκω, cognosco, Ι 427. ignosco, Ν 138. Σ 1001.
ξύγγνωστος, Θ 418.
ξυγγογγυλίζειν, Λ 975. Θ 61.
ξυγγραφῆ, pro ξυγγραφία, Α 1151.
ξυγγράψασθαι, Θ 432.
ξυγκαλεῖν, Λ 22.
ξυγκατάγειν, Θ 339.
ξυγκαταδαρθεῖν, Εκ. 613. 622.
ξυγκατακλίνεσθαι, Α 981. Ν 49.
ξυγκεῖσθαι. ξυγκείμενα σημεῖα, Εκ. 6. καθάπερ ἦν ξυγκείμενον, Εκ. 61.
ξυγκεράννυσθαι, Π 853.
ξυγκολλᾷν, Σ 1041.
ξυγκολλητὴς ψευδῶν, Ν 446.
ξυγκροτεῖν, Ι 471.
ξυγκρούειν τὼ χεῖρε, Β 1029.
ξυγκυκᾷν, Α 531. Π 1108.
ξύγκωμος, Α 264.
ξυγχαίρειν τινὶ, Ι 1333.
ξυγχωρεῖν τινι, Α 1111.
ξυζώννυμι, Θ 255.
ξυζώσασθαι, succingere se, Λ 536. Θ 656.
ξυλλαμβάνειν τινα, Λ 206. Α 434. τῇ πόλει τὰ δυνατὰ, Εκ. 861. τινὶ τοῦ πράγματος, Σ 734. τῶν σχοινίων, Ει. 437. ξυλλαμβάνεσθαι, Λ 313. Σ 400. Ι 229.
ξυλλέγεσθαι, Π 503. Σ 1107.
ξύλον. ἐξ ἀξίου γοῦν του ξύλου, proverb. Β 736. ξύλον τετρημένον, lignum, cui noxiorum cervices vel pedes inseruntur, Λ 680. πεντεσύριγγον, Ι 1049. ξύλῳ δῆσαί τινα, vel ἐν ξύλῳ, Ι 367. 394. 705. ξύλῳ φιμοῦν τὸν αὐχένα, Ν 592. ἄνευ ξύλου βαδίζειν, Β 717. τὸ πρῶτον ξύλον, prima sedes, Σ 90. Α 25.
ξυμβαίνειν ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ νείκους, Σ 867. ξυμβαίνειν κοινῇ, Ν 67. ἐὰν ξυμβῶ τι σοι, Β 175. Ἀθηναίοις οὐ ξυνέβαινεν Αἰσχύλος, Β 807.
ξυμβάλλειν, conjicere, Σ 72.
ξυμβοηθεῖν, Λ 247.
ξυμβολὴ, Α 1210, 1211.
ξύμβολον, Π 278.
ξύμβουλος, Α 651.
ξυμβύεσθαι, Σ 1110.
ξυμμαχία, Π 178.
ξύμμαχος, Π 218. Ι 222.
ξυμμιγνύειν τινὶ, congredi, vel colloqui cum aliquo, Εκ. 516.
ξυμπαίζειν τὴν ἑορτὴν, Ει. 818.
ξυμπαραινεῖν, Β 687.
ξυμπλαττεῖν, Ει. 869.
ξυμπλέκεσθαί τινι, Α 704.
ξυμποδίζειν, Β 1512.
ξυμπονηρεύεσθαι, Λ 404.
ξυμπόσιον, Σ 1005. Λ 1225. Ει. 770.
ξυμπότης, Λ 1227. Β 297. Α 1135.
ξυμποτικὸς, Σ 1209. ξυμποτικὰ πράγματα, Α 1142.
ξύμπτυκτος, Β 800. in not.
ξυμφέρειν, Β 1459. Π 38. ξυμφέρειν τινὶ, Εκ. 869. ξυμφέρειν ἐπὶ τὸ βέλτιον, Εκ. 475. ξυνοίσει, Ν 590. ξυνοίσεται, Ν 594. ξυνοίσεις, Ι 1233. ξυνενεγκεῖν, Α 252. ἐὰν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέρῃ, Λ 166.
ξυμφοιτᾷν, Ι 988.
ξυμφορὰ, Α 1203. Β 1164. ἐπ' ἀγαθαῖς ξυμφοραῖς, Λ 1276. καινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος, Θ 179. ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα, Εκ. 488.
ξύμφορον, Θ 139. Σ 1126.
ξυμψῆσαι, Ν 975.

Ο.

τίς; Λ 595. *οἷος*; post *ποῖος*; Π 349. *ὁπηνίκα*; post *πηνίκα*; Ο 1499.

ὅτι, pro *διότι*, Π 19. 966.

ὅτι, *quia*, ultima nunquam eliditur, Λ 611. Β 868. 922. 1586.

ὀτιὴ, Λ 1228. Θ 706. Ν 1046. Ι 29. 428.

ὁτιητί; *quare?* Ν 784.

ὅτι τί δή; *quo tandem pacto?* Π 136.

ὀτοτύζειν, Λ 520. Θ 1082. Ει. 1011.

'Οτοτύξιοι, Ο 1043.

ὀτρηρὸς, Ο 910. 915.

ὀττεύεσθαι, Λ 597.

ὅτου χάριν, pro *τίνος χάριν*, Π 260. 281. *ὅτῳ*, pro *ᾧ τινι*, Π 41.

οὐ γὰρ interrogative, affirmat, Π 856. Ι 1392. Σ 1299. Ο 611. 1526. 1606. Εκ. 765. *οὐ γὰρ ἀλλὰ*, *etenim*, *enimvero*, Β 58. 192. Ν 232. Εκ. 386. Ι 1205. *οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλὰ*, *quin immo*, *immo vero*, Α 55.

οὐ δήπου, Β 526. Α 122.

οὐ δῆτα, Π 374. 391. Λ 524. Α 323.

οὐ μὰ Δί' οὐ, Β 1043. Vide in *μά*.

οὐ μὴ φλυαρήσεις, Β 202. *οὐ μὴ διατρίψεις*, Β 462. *οὐ μὴ καλεῖς*, Β 298. *οὐ μὴ λαλήσεις*, Ν 505. *οὐχὶ μὴ παύσεσθε*, Λ 704. ubi vide not. *οὐ μὴ λάβηται*, Λ 363. vide ad Β 524. Ν 296.

οὐ in fine versus non scribitur, si sequens versus a vocali incipiat, sed *οὐκ*, Α 873. Β 1308. Ο 438. 1220.

οὐδὲ ἓν, Π 138. Β 927.

οὐδὲν pro simplici *οὐ*, Ν 382. 538. Εκ. 644. Ο 124. Σ 1478.

οὐδεὶς, *nullus*, i. e. *qui nullo loco habetur*, Ι 158. *ἐξ οὐδενὸς μεγάλα πράττειν*, Ο 799. *οὐδὲν ὤν*, Α 681. *οὐδὲν εἶ*, *nullius es pretii*, Εκ. 144. *οὐδέν εἰμι*, *nullus sum*, *perii*, Σ 997. Ι 1243.

οὐδὲν λέγεις, *nugaris*, Θ 625. Vide in *λέγειν*.

οὐδὲν λέγει, *nugatur*, Σ 75. *οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνως τραφῆναι*, Ι 334. *οὐδὲν δράσεις*, vide in *δρᾶν*.

οὐκ ἔτος, Λ 138. Π 404. 1166. Εκ. 245. Θ 921. Α 411. 413. Ο 915. Αιολ. 13.

οὐκοῦν, *itaque*, *igitur*, Π 425. *οὔκουν* fere semper est in interrogatione, ut *οὔκουν ἐρεῖς*; Π 71. alias absolute negat, et significat *haud sane*, Π 342. 889. *οὔκουν δῆτα*, Θ 226. aliquando dirimitur; *οὐ δεινὸν οὖν δῆτα*, Ι 875.

οὐκοῦν δήπου, *atqui*, Π 549.

οὖλα ἔρια, Β 1067.

οὐμενοῦν, Β 556. 1188. Π 870.

οὐ μήν γε, Ει. 41. Σ 268.

οὖν, *saltem*, Θ 755.

οὕνεκα. Vide in *εἵνεκα*.

οὖπα, Dor. pro *οὔπω*, Λ 1175.

οὔποτε, *οὐδέποτε* cum verbo futuri temporis, *οὐπώποτε*, *οὐδεπώποτε* cum verbo temporis præteriti construuntur, Λ 301. Θ 32. Εκ. 384. Ο 956.

οὐράνιόν γ' ὅσον, Β 781. 1135. *οὐράνιον σκέλος ἐκλακτίζειν*, Σ 1492. *ῥίπτειν*, Σ 1530.

οὐρανομήκης, Ν 357. 459.

οὐρανὸς, Ν 95. Ο 694.

οὐρεῖν, Θ 611. 615. Σ 394. *διὰ κοσκίνου*, Ν 373.

οὐρητιᾶν, Σ 807.

οὔριον κῦμα, Ι 433. *οὐρία ῥιπὶς*, Α 669.

οὔρια θεῖν, Λ 550.

οὐσία, *facultates*, Εκ. 729. *οὐσία συχνὴ*, Π 754. *ἱκανὴ*, Π 829.

οὔ τι που, Β 522. ubi vide not. Εκ. 756.

οὔ τοι, Β 42. Ν 814.

οὗτος, *heus tu*, Π 439. 1100. Β 171. Ι 240. Θ 689. feminis itidem dicitur *αὕτη*, Θ 610.

οὗτος, pronomen, in quibusdam casibus adsciscit paragogen *γι*, a librariis sæpe obliteratam. *αὐτηγὶ*, Α 784. *τουτογὶ*, Λ 147. 779. 1102. Θ 880. Εκ. 719. Σ 781. Ο 894. *ταυταγὶ*, Α 92. Εκ. 189. Ο 171. 446. 954. Ι 492. Ει. 1057.

ὀφείλειν, Λ 581.

ὄφελος. *τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν*; Π 1152. *ὅ τι περ ἔστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει*, Εκ. 53.

ὀφθαλμὸς Βασιλέως, Α 92. 124. *κατ' ὀφθαλμοὺς λέγειν τινὶ*, Β 626.

ὀφθαλμία, Π 115. *ὀφθαλμιᾶν*, Β 192.

ὄφις παρείας, Π 690. *οἰκουρὸς*, Λ 759.

ὄφις, *penis languidus*, Εκ. 909.

ὄφλειν, Α 689. 691.

ὀφλισκάνειν δίκας, Ν 34. *δίκην*, Ο 1457. Εκ. 655. *γέλωτα*, Ν 1035.

ὀφρὺς, Ν 146. Β 925. Α 18. *ὀφρῦς ἀνασπᾶν*, Α 1069. *τοξοποιεῖν*, Λ 8. *ξυνάγειν*, Π 756. Ν 582.

ὀχεῖν τινα, Β 23. *ὀχεῖσθαι*, Β 25. *ἐφ' ἁμάξης*, Π 1013. *ἐπὶ λεπτῆς ἐλπίδος*, Ι 1244.

ὄχημα κανθάρου, Ει. 865.

ὄχθος, Ο 774. Θ 1105. *ὄχθος τύμβου*, Β 1172.

ὀχληρὸς, Α 460. 472.

ὄχλος λαῶν, Β 219. 676. *ἀνθρώπων*, Εκ. 383. *ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος*, Π 750. *δι' ὄχλου εἶναί τινι*, *molestum esse alicui*, Εκ. 888.

ὀψάριον, Αναγ. 3.

ὄψον, Ν 1073. Ει. 123. *ὄψον ὀπτὸν*, Ι 1106.

ὄψ πικροτάτη, Ει. 805.

ὀψοφαγεῖν, Ν 983.

ὀψοφάγος, Ει. 810.

ὀψωνεῖν, Σ 495. 1506. Ει. 1007.

ΠΑ.

Π.

ΠΑ encliticum, Dor. pro *πω*, Α 155.
πᾶ, Dor. pro *πῶς*, Λ 171. Α 785.
παγκλυκερὰ, Λ 970.
παγὶς, Ο 194. 527.
πάγκαλος, Π 1018.
παγκαταπύγων, Α 137.
παγκατάρατος, Λ 588.
παγκρατὴς, Θ 317. 368.
παγκράτιον, Σ 1191. 1195. Ει. 897.
πάγουρος, Ι 606.
πάγχρηστος, Α 936.
πάγχρυσος οἶκος, Ν 598.
πάγχυ, Β 1531.
παθήματα, Θ 199. 201.
Παιὰν, Α 1212.
παιγνία, Λ 700.
παίγνιον, Εκ. 922.
παιδάριον, Θ 1203. Π 536.
παίδδω, Lacon. pro *παίζω*. *παιδδωᾶν*, pro *παιζουσῶν*, Λ 1313.
παιδεραστὴς, Α 265.
παίδευσις, Ν 986. 1043.
παιδιὰ, Π 1056.
παιδοποιεῖν, Εκ. 615.
παιδοτρίβης. *ἐν παιδοτρίβου*, Ν 973. Ι 1238.
παιδοτριβικῶς, Ι 492.
παιδοτροφεῖν, Λ 956.
παίειν εἰς τὴν γαστέρα, Ν 549. *παιήσω*, Α 459. Ν 1125. *παίειν τοὺς λίθους τῇ βακτηρίᾳ*, Εκ. 546. *παίειν ἐς τάχος*, Α 686. *παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάδδαν*, i. e. ἐσθίειν, Λ 835. Ut ἐρείδειν, sic etiam *παίειν* verbum est rei Veneriæ, Ει. 874.
παίζειν, *ludere*, plerumque significat *saltare*, Θ 795. Β 319. 442. 452. *παίζειν τε καὶ χορεύειν*, Β 407. *παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι*, Β 388. *παίσαντα καὶ σκώψαντα*, Β 392. *παίζων καὶ χλευάζων*, Β 375. *παίσωμεν*, Θ 947. 983. Ο 660. *πέπαισται μετρίως ἡμῖν*, Θ 1227.
Παιονίδης, gentile nom. Att. pagi, Λ 852.
παιπάλη, Ν 260. 262.
παιπάλημα, Ο 430.
παῖς, *servus*, *famulus*, Π 624. Β 37. 40. 190. Ν 132. Σ 1297. Α 395.
Παιὼν, Æsculapii epithet. Π 636. *παιὼν γαμήλιος*, Θ 1035.
Παιώνιαι, Α 1213. *παιώνιαι χεῖρες*, Α 1223.
παιωνίζειν, Ει. 555. *ἐπὶ καιναῖς εὐτυχίαις*, Ι 1318.
πακτὰ δωμάτων, Α 479.
πακτοῦν, Λ 265. Σ 128.
πάλαι, Π 257. Σ 1060. Ι 1155.
παλαίειν, Ει. 896.
παλαιογενὴς, Ν 358.
παλαιὸρ, Lacon. pro *παλαιὸς*, *stultus*, Α 988.
παλαιὸς, *senex*, Α 220. *γέροντες παλαιοὶ*, Α 676. *παλαιὰ τρὺξ*, Π 1086.
πάλαισμα, Β 878. *Φρυνίχου παλαίσματα*, Β 689.
παλαιστὴς, Λ 1083. Ει. 34.
παλαίστρα, Β 729. 1070. Ν 179. 1054. Σ 1025. Ει. 762.
παλάμας παντοίας πλέκειν, Σ 645.
παλαμᾶσθαι, Α 659. *τόλμημα νέον*, Ει. 94. *τι πρὸς τἄλφιτα*, Ν 176.
Παλαμήδης, Θ 770. 848. Β 1451.
παλάσια, Ει. 574.
παλεύειν, Ο 1083. 1087.
πάλη, Ι 1238.
παλιγκάπηλος, Π 1156.
παλίγκοτος, Ει. 390.
πάλιν, Π 248. 1029. *πάλιν ἐξ ἀρχῆς*, Π 221. Ει. 1327. *πάλιν αὖ*, Π 622. *αὖ πάλιν*, Εκ. 163. Ο 434. *πάλιν αὖθις*, Β 1486. Π 859. *αὖ πάλιν αὖθις*, Ν 975. *πάλιν ἥκειν*, *ἴκειν*, Ι 497. Α 820. *πάλιν ἔρχεσθαι*, Ι 613. *πάλιν*, pro *ὀπίσω*, *retro*, Ο 2. 648.
παλίνορρον, Α 1179.
παλίντονος ἡνία, Ο 1739.
παλλάδιον, Α 547.
Παλλὰς περσέπολις, Ν 967. *πολιοῦχος*, Ι 581. *Πυλαιμάχος*, Ι 1172. *γοργολόφα*, Ι 1181. *χρυσολόφα*, Λ 344. *κληδοῦχος*, Θ 1142. ubi plura Palladis epitheta videas. *Τριτογένεια*, Λ 347. *φοβεσιστράτη*, Ι 1177. *ὀβριμοπάτρα*, Ι 1178. *Παλλάδος λιπαρὰ χθὼν*, Ν 300.
πάλλειν, Λ 1304. Β 1317. *γοργόνα*, Α 964. *κεραυνὸν*, Ο 1714. *γόνυ πάλλεται γερόντων*, Β 345.
παμβασίλεια, Ν 357. 1150.
παμβδελυρὸς, Εκ. 1043. Λ 969.
πάμμαχος, Λ 1322.
παμμίαρος, Β 466. Ει. 183.
παμμυσαρὸς, Λ 969.
παμπησία, Εκ. 868.
παμπόνηρος, Ν 1318.
παμφαὴς ἀστὴρ, Ο 1709.
Πάμφιλος, nom. propr. Π 174. pictor, Π 385.
πάμφυλοι θῆρες, Ο 1063.
Πὰν, *Pan*, Λ 2. 911. 998. *κεροβάτας*, Β 230. *ὦ Πᾶνες*, Εκ. 1069.
Παναθήναια, Β 1090. Ν 386. 988. *τὰ μεγάλα ἄγειν*, Ει. 418.
πανάθλιος, Θ 1107.
Παναίτιος, nom. propr. Ι 243.
Πανάκεια, Æsculapii filia, Π 702. 730.
πανδαισία, Ει. 565.
πανδελέτειος, Ν 921.
Πανδίων, Ει. 1183.

πανδοκεῖον, Β 550.
πανδοκεύτρια, Β 114. Π 426. Σ 35.
Πάνδροσος, Cecropis filia, Λ 439.
Πανδώρα, Ο 971.
Πανέλληνες, Ει. 302.
πανήγυρις, Ει. 342.
παννυχίδες, Β 371.
παννυχίζειν, Β 446. Ν 1069.
πανοπλία, Π 951. Ο 434. 830.
πανόπτης, Εκ. 80.
πανουργεῖν, Π 368. 876. 1145. Α 658.
πανουργιππαρχίδης, Α 603.
πανοῦργος, Β 546. 549. Π 37. Ι 249. πανουργότατα, Ι 56.
πανσέληνος, Α 84.
παντᾶ, Dor. pro πάντως, Λ 169. 180. 1013. 1081. 1096.
Παντακλῆς, Β 1036.
παντάρχης, Ο 1059.
πανταχῆ, Θ 660. 665. 957.
πανταχοῖ, Λ 1230. Ο 165. Σ 1004.
παντόπτης, Ο 1058.
πάντως, Π 273. πάντως δήπου, Θ 805. πάντως γε μὴν, Ι 232.
πάνυ σφόδρα, Π 25. 745. πάνυ μὲν οὖν, *omnino*, Π 97. Pro eo etiam simpliciter dicitur πάνυ, ut Π 393. πάνυ καλῶς, blande recusandi formula, Β 512.
πανύστατος, Α 1184.
πανώλεθρος, Α 1039. Ο 1239.
πὰξ, παπὰξ, παπαππὰξ, παπαπαππὰξ, Ν 390.
παπαὶ, Π 220. Α 1214.
παπαιὰξ, Α 924. Σ 235.
παππάζειν, Σ 609.
πάππαν καλεῖν, Εκ. 645. Ει. 120.
παππίας, Σ 297. Ει. 128.
παππίδιον, Σ 1215. Σ 655.
πάππος, Ν 65. Θ 374. Ι 447. πάππους φύειν, Ο 765.
παππῷος βίος, Ο 1452. ἔρανος, Λ 653.
παρὰ et περὶ confusa, Β 1068.
παρὰ, *præ*, cum accusativo, Θ 440.
παρά τινος λέγειν τινί τι, *alicujus nomine aliquid alicui dicere*, Α 1057. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, *fieri aliter non potest*, Ει. 110. Ν 698.
πάρα, pro πάρειμι, omnibus personis et numeris serviens, Σ 316. 899. Α 862. 1091.
Paragogæ a librariis sæpe omissæ, Λ 487. Ν 976.
παραβαίνειν ἐς τὸ θέατρον, Ι 508. Α 629. πρὸς τὸ θέατρον, Ει. 735. παραβαίνειν κύκλῳ, Σ 1528. παραβαίνειν θεσμοὺς, ὅρκους, Ο 331, 332. τὰς σπονδὰς, Ο 461.
παραβάλλειν τινὰ παρά τινα, *aliquem alicui objicere*, Ο 333. τοὺς ὀφθαλμοὺς, Ι 173. τοὺς γομφίους, Ει. 34.
παραβάλλεσθαι, *scapham appellere*, Β 180. παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ, Β 269. παραβάλλεσθαι ἄκατον, *navem impellere*, Ι 762. παραβάλλεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, Ν 362.
παραβλέπειν, Β 409. Σ 497. παραβλέπειν θατέρῳ, sub. ὀφθαλμῷ, Εκ. 498.
παραβοηθεῖν, Ι 257.
παράβολος, Σ 192.
παράγειν, *in medium producere*, Β 154.
παραγράφειν, Λ 513.
παράδειγμα εἶναι τοῖς ἄλλοις, Θ 670.
παραδιακονεῖν, Ο 838.
παραδοῦναι ἑτέρῳ τὴν βουλείαν, *Senatoris dignitatem alii cedere*, Θ 809.
παραδῦναι, Εκ. 55.
παραινεῖν, *consilium dare*, Θ 9. Β 1420. Α 617. Ει. 253.
παραιτεῖσθαι, *rogare, precibus lenire*, Σ 1257. pro simplici αἰτεῖσθαι, Ι 37.
παρακαθῆσθαί τινι, Β 1492.
παρακαττύεσθαι, Π 663.
παρακεῖσθαι, Λ 1048.
παρακελητίζειν, Ει. 900.
παρακινδυνεύειν, Σ 6. Ι 1054. Α 645. παρακεκινδυνευμένον, Β 99.
παρακλέπτειν τῶν ἡμερῶν, Ει. 414.
παρακλίνειν τῆς θύρας, *leviter operire januam*, Ει. 981.
παρακονᾶσθαι, Β 1116.
παράκοπος, Θ 681.
παρακόπτεσθαι, passive, *fraudari*, Ν 640. παρακεκομμένα ἀνδράρια, Α 517. παρακόψασθαι, *fraudare*, Ι 859. παρακόψασθαί τινα ἀγαθῶν, *bonis aliquem per fraudem privare*, Ι 807.
παρακούειν τινὸς, Β 750.
παρακύπτειν, Εκ. 202. 884. 924. Σ 178. Α 16. Ει. 982. 985. ἐκ θυρίδος, Θ 797.
παραλέγεσθαι, unde παραλέλεξαι, Εκ. 904.
παραληρεῖν, Β 594. Ι 531.
πάραλος, Α 1158. πάραλος ναῦς, Ο 1204. οἱ πάραλοι, Β 1071. Α 58.
παραμπυκίδδειν, Dor. pro παραμπυκίζειν, Λ 1316.
παραμυθεῖσθαι λόγοις, Σ 115.
παρανοεῖν, Ν 1480.
παράνοια, Ν 1476. παρανοίας αἱρεῖν τινα, *dementiæ reum aliquem agere*, Ν 845.
παράνομος, Θ 684. Π 415. 967.
παραξόνια, Β 819.
παραπαίειν, *delirare*, Π 508. Ει. 90.
παραπεπληγμένος, Α 831. Εκ. 139.
παραπετάσματα, Β 938.
παραπλὴξ ἄνθρωπος, Π 242.
παρὰ πολὺ, Π 445.
παραπρίσματα ἐπῶν, Β 888.

ΠΑ.

 ΠΑ.

παράρυθμοι, Θ 121.

παράσημος, Α 518.

παρασκευάζεσθαι, Β 784. Π 410. Ν 607. ἐκβαίνειν παρασκευάζεται, Β 848. μελῳδεῖν, Ο 226. Θ 99. παρεσκευασμένος, Π 77. Ι 1152. Α 37. αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος, Ει. 451. παρεσκευασμένοι φέρειν, Εκ. 771. παρεσκευασμένη τράπεζα, Εκ. 839. πάντα παρεσκευασμένα, Α 1089.

παρασκευὴ νεῶν, Α 190.

παραστατεῖν, Θ 370. Εκ. 9.

παραστορέννυμι, futur. παραστορῶ, Ι 481.

παρασύρειν τῆς στάσεως, Ι 527.

παρατείνεσθαι, Ν 212, 213.

παρατέμνειν, Λ 132. παρταμοῦσα, Λ 116.

παρατεταγμένος, Σ 1123.

παρατίλλεσθαι, Π 168. Λ 31. Β 316. τὴν βληχὼ παρατετιλμένη, Λ 89. δέλτα παρατετιλμέναι, Λ 151.

παρατιθέναι, Ι 52. 57. 1205. Α 583.

παρατρώγειν τινὸς, Β 988. Ει. 415.

παράττειν, Σ 988.

παραφαίνειν τι τοῦ σώματος, Εκ. 94. πάρφαινε, Λ 183.

παραφρονεῖν, Β 1499. Π 2. Ν 844.

παραχαλᾶν, Ι 434.

παραχορδίζειν, Εκ. 295.

παρδακὸν χωρίον, *ager imbribus udus*, Ει. 1148.

παρδαλῆ, Ο 1250.

πάρδαλις, Ν 347. πόρδαλις, Α 1015.

Παρδόκας, nom. servi, Β 608.

πάρεδρος, Ο 1753.

παρείας ὄφις, Π 690.

παρεῖναί τινι, *alicui esse convivam*, Ο 131.

παρελαύνειν τοὺς ἀντιπάλους, Σ 1050. ἐναντίω δυ᾽ ἅρματι, Ο 1127-1129.

παρελθεῖν τινα ἀναιδείᾳ, Ι 277.

παρεμπαλεύειν, Π 291.

παρεξαυλεῖσθαι, Α 681.

παρεξπτύζειν, Εκ. 398. 511.

παρέρχεσθαι, *in medium procedere*, Θ 443.

παρεσθίειν, Ι 1026.

παρεσιδεῖν, Α 156.

παρέχειν πράγματά τινι, Π 20. 102.

παρέχειν κακὰ κακῶς, Λ 162. Vide in κακῶς.

παρθενεῖα, Ο 919.

παρθένος, singulari sensu usurpatur, Ν 530. παρθένοι τριήρεις, Ι 1302. παρσένος Lacon. Λ 1263. 1272.

παρίημι, *permitto, sino*, Π 331. Ι 340, 341. *laxo, solvo*, Ι 436. 440. παρεῖναι συμφορὰν, *culpam remittere, condonare*, Β 699.

παρισοῦν, Σ 565.

Παρμένων, nom. servi, Εκ. 868.

Παρνασία πέτρα, Ν 603. Παρνάσιοι ἄνθρακες, Α 348. Παρνασὸς, Β 1212. Παρνασῶν μεγέθη, Β 1057.

Πάρνης, mons Atticæ, Ν 323.

πάρνοψ, Ο 185. 588. Σ 1311. Α 150. 152.

παροίγειν, Gall. *entrouvrir*, Ει. 30.

παροιμία, Θ 528.

παροινικώτατος, Σ 1300.

παροίνιος, Α 981.

παροράν τινί τι, pro ὁρᾷν τι παρά τινι, Ο 434.

Πάρος, insula, Σ 1189.

παρουσία κακῶν, Θ 1049.

πάροχος γάμων, Ο 1740.

παροψωνεῖν, Εκ. 226.

παῤῥησία, Θ 541.

πᾶς. ἄκουε πᾶς, subaud. λεώς. Vel est pro ἀκούετε πάντες, Θ 372. sic πᾶς χώρει, pro χωρεῖτε πάντες, Ει. 555. ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα, Ο 1677. πάντα πεποίηται καλῶς, Θ 231. πάντ᾽ ἔχεις, *recte rem tenes*, Ο 1460. πᾶς τις, *quilibet, nemonon*, Θ 786. Ν 1135. Ο 526.

πάσασθαι, *comedere*, Ει. 1281.

Πασίας, nom. propr. Ν 21. 30.

πασπάλη. οὐδὲ πασπάλην, Σ 91.

πάσσαξ, Α 763.

παστία ἁλσὶ, Ει. 1074.

πάσχειν κακῶς, Π 900. πάσχειν εὖ ὑπό τινος, Α 1146. ἀγαθόν τι παθεῖν, Εκ. 894. χαρίεντα πάθοιμ᾽ ἄν, Εκ. 794. πάσχειν πολλὰ γλυκέα, Ει. 592. τί πείσομαι; *quid mihi eveniet?* Ν 461. *quid agam?* Ν 791. τί χρῆμα πάσχεις; *quid tibi accidit?* Ν 816. δεινὰ πάσχομεν, Α 678. πείσομαι, Α 323. πεισόμεθα, Β 252. ἀνόσια ἐπάθομεν, Ο 328. ταυτὸν πεπονθέναι ἐς τοῦτο καὶ ἐς ἐκεῖνο, Β 718. οἷον πέπονθας, ἀγαθὸν ἐς τὰ πράγματα, Ι 181. πέπονθας ὅπερ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι, Ι 864. τοῦτο σκαιῶν θεατῶν ἐστι πάσχειν, Σ 1013. πάσχει τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα, *hoc etiam accidit nasturtio*, Ν 234. πάσχειν pro πράττειν. τί γὰρ πάθω; Λ 884. τί πάθω, Π 603. Ν 798. ὁρᾷς ἃ πάσχεις; Ν 662. οὗτος τί πάσχεις; *heus tu, quid agis?* Ο 1044. 1164. τί παθὼν, Ν 402. Ει. 700. τί παθοῦσαι, Ν 340. Sæpe apud Comicum descriptorum errore occurrit τί μαθὼν, pro quo reponendum τί παθὼν, ut Λ 599. Π 908. Ν 1506. Σ 251. Α 826.

παταγεῖν, Ν 378. 384. 389.

πάταγος, Ν 382. Α 539. πάταγος χύτρειος, Λ 329.

πατάξαι τὴν θύραν, Β 38. πατρὸς γνάθον, Β 149. πὺξ πατάξας, Β 548. πόθος ἐπάταξε τὴν καρδίαν, Β 54.

πατεῖν βουλὴν, Ι 166. πατεῖσθαι, Ι 69.
πατερίζειν, Σ 652.
πάτερα, Θ 136. Β 1427. Α 147.
πατραλοίας, Β 274. 773. Ν 911. 1327.
πατρίδιον, Σ 986.
πατρικὸς φίλος, Ο 142.
πάτριος. κατὰ τὰ πάτρια, Α 1000. οὐ πάτριον τοῦτ᾽ ἐστι, *hoc non est more a majoribus tradito receptum*, Εκ. 778.
πατρὸς, Π 1151. Ο 10.
Πατροκλείδης, nom. propr. Ο 790.
Πατροκλῆς, Π 84.
Πάτροκλος, Β 1041.
πατρῷος, Apollinis et Jovis epith. Ν 1468. Ο 1527. ubi vide not. πατρῷα χρήματα, Ο 1658. ἄλφιτα, Ν 106. κακὰ, Ν 1163. σώζειν τὰ πατρῷα, Θ 819.
πάτταλος, Σ 808. παττάλους ἐγκρούειν εἰς τὸν τοῖχον, Σ 129. ἐμβάλλειν τινὶ πάτταλον, Θ 222. Ι 375. ἔχειν μηδὲ πάτταλον, Εκ. 284.
πάτταλος, *mentula*, Εκ. 1020.
παύειν τινὰ τῆς ὕβρεως, Ο 1259. τοῦ θράσους, Ι 429. ἱππικῆς, Ν 1403. παῦσον τὸ τρυφερὸν ἦθος αὐτοῦ, Σ 377. παύσας ὑμᾶς ἐξαπατᾶσθαι, Α 634. παῦε, pro παῦσαι, Β 269. Εκ. 160. Ει. 326. παῦ᾽ ἐς κόρακας, Ο 889. Λ 864. παύεσθαι ἐξ ἀχέων, Β 1531. τῆς ἐδωδῆς, Ει. 29. παῦσαι φυσῶν, καλῶν, μελῳδῶν, Ο 859. 889. 1382. παῦσαι φλυαρῶν, Π 360. παύσασθε τῶν τερθρευμάτων, Λ 762.
παύειν, *compescere*. ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, Ι 877. τοὺς ξυνωμότας, Ι 862. παῦε ὑπερζέοντα, Ι 919.
παῦλα κακῶν, Λ 772.
παῦρα, *pauca*, Ει. 764.
Παύσων, nom. propr. Θ 949. Π 602. Α 854.
παυσίπονος, Β 1321.
Παφία Ἀφροδίτη, Λ 556.
Παφλαγὼν, Ν 581. Ι 2. 6. et passim.
παφλάζειν, Ει. 314.
πάφλασμα, Ο 1243.
παχύκνημος, Π 560.
παχὺς, Ν 539. βόρβορος παχὺς, Β 145. παχὺ πρᾶγμα, Λ 23. χάρις παχεῖα, Εκ. 1048. παχεῖα χοῖρος, Α 766. παχεῖαι πέδαι, Σ 435. παχὺς pro *dives*, Σ 288. Ι 1139. Ει. 639.
πεδάρσιος, Ο 1197.
πέδη, Π 276. Σ 435.
πέδιλον, Θ 1099. πέδιλα, Ο 973.
πεδίον ἀφιλὲς, Ι 527. πεδίον, pro *muliebri pudendo*, Λ 88.
πέδον γῆς, Ν 573. κλεινὸν πέδον, Π 772.
πεζομαχεῖν, Σ 685.
πεζὸς, Α 622. πεζὴ μάχη, Ι 567.
πεῖ, Bœotice pro πῆ, Α 895.
πειθαρχεῖν τοῖς νόμοις, Εκ. 762.
πείθειν, Π 43. 600. πείθειν τὴν βουλὴν, τοὺς κυρίους, Π 949. Β 1168. οὐδείς γέ μ᾽ ἂν πείσειεν, τὸ μὴ οὐκ—Β 68. πεπιθεῖν, Α 940. πείθομαι, Π 31. 251. οὐ πείθομαι, Π 336. εἴ τι τούτων πείθομαι, Α 151. πείσομαι, Ν 90. 1000. οὐ πείσομαι τῷ ἀνδρὶ, *marito morem non geram*, Λ 223. πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; *ista ne huic creditis?* Θ 592. τί πείθομαί σοι, Σ 761. τί πίθωμαι δῆτά σοι; Ν 87. τί σοι πιθώμεσθα, Ο 164. πιθοῦ, Ν 87. Σ 729. 661. πεποίθειν, Ν 1347. τὰ παρ᾽ ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα, Θ 1170.
Πειθὼ, Β 1391. 1395. Ν 1398. *Suada*, dea, Α 203.
πεινῆν, Ν 441. Σ 1270. Α 734.
πεῖρα, ἡ, Ο 583.
Πειραιεὺς, Ι 815. 885. Ει. 145. 165.
πειρᾷν, Π 150. 1067. Ι 517. Ει. 763. Σ 1025.
πειρᾶσθαι, *conari, tentare*. πειράσομαι, Θ 268. *experiri, periculum facere*. πεπειράσθω, Σ 1129. πειρασεῖσθε τὰ πρᾶτα τᾶς λιμοῦ, Α 743. πειραθέντες παντοίας μούσης, Ι 506.
Πείσανδρος, Λ 490. Ο 1556. Ει. 395.
πέκειν. κριὸς ὡς ἐπέχθη, Ν 1356.
πεκτεῖν πόκον προβάτων, Ο 714. πεκτούμενος, Λ 685.
πελαγίαν πλάκα, Β 1438.
πέλαγος πολιὸν, Ο 350.
πελάζειν σῶμά τινι, Ο 1399.
πελάθειν, Θ 58. οὐ πελάθεις ἐπ᾽ ἀρωγὰν, Β 1265. 1277.
πέλανος, Π 661.
πελαργιδεὺς, Ο 1356.
πελαργικὸς ἄναξ, Ο 868. πελαργικὸν τεῖχος, Ο 832.
πελαργὸς, Ο 1355.
πέλεθος, Α 1170.
πελειὰ, species columbæ, Ο 575.
πελεκᾷν, Ο 1157.
πελεκᾶς, Ο 882. 1155.
πελεκῖνος, avis, Ο 883.
Πελλήνη, urbs Achaiæ, Λ 996. Ο 1421.
Πελοποννήσιοι, Λ 33. Ι 279. Α 620. 623. 720.
Πέλοψ, Β 1232.
πέλτην σείειν, Λ 563.
πελώριον πρᾶγμα, Ο 321.
πεμπταῖος, Ο 474.
πενέστης, Σ 1272. 1274.
πένης, Π 29. 150. 553. Εκ. 566.
πενιχρὸς, Π 976.
πεντάκις, Ει. 242.
πεντακοσιοστὴ, Εκ. 1007.
πεντεσύριγγον ξύλον, Ι 1049.
πεντετάλαντος δίκη, Ν 558. 774.
πεντώβολον ἡλιάσασθαι, Ι 798.

ποδαπὸς, Θ 136. Α 818. ποδαπὸς τὸ γένος, Ει. 186. Ο 108.

ποθεῖν, Π 276. Β 1425. ποθεῖν τὸν οὐ παρόντα, Π 1127. ποθουμένη πᾶσιν Εἰρήνη, Ει. 588.

ποθεινὸς τοῖς φίλοις, Β 84. ποθεινὸς Ἔρως, Ο 696. ποθεινὴ ἡμέρα, Ει. 556.

πόθεν; negatio morata, οὐδαμῶς, Β 1455. Εκ. 389. 976. Σ 1145.

πόθος, Β 53. 66. Εκ. 957. Ει. 584.

ποῖ γῆς, Β 85. Π 605. ποῖ τις τρέψεται; Θ 603. ποῖ τις ἂν τράποιτο; Π 374. ποῖ τις φύγῃ; Π 438.

ποία Μηδικὴ, Gall. *Sainfoin*, Ι 606.

ποίᾳ ἄλλῃ, *quanam alia via?* Ο 1219.

ποιεῖν βλέψαι, Π 459. 746. ποιεῖν λανθάνειν τινὰ, Π 1140. ποιεῖν πολλὰ χρηστὰ περὶ τὴν πόλιν, Ι 811. οὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς, Σ 697. ποιεῖν, *carmen, poëma facere*, Θ 193. ποιεῖν Φαίδραν, Σατύρους, Πηνελόπην, Θ 153. 157. 547. Vide etiam Β 1043.

ποικιλόμορφος, Π 530.

ποικίλος ἀνὴρ, Ι 758. ποικίλος λόγος, Θ 438. ποικίλως, Ι 196.

πόκα, Dor. pro ποτὲ, Λ 105.

ποκάδες, Θ 567.

πόκος ὄνου, Β 186.

πόκος, Λ 574. προβάτων πόκος, Ο 714.

πολεῖσθαι, Ο 181.

πολέμαρχος, Σ 1042.

πολεμεῖν τῷ δήμῳ, Π 570. τοῖς φθειρσὶ, Ει. 740. πολεμητέον, Λ 496.

πολεμίζειν τῇ γλώσσῃ, Ν 419.

πολέμιος, Β 1463, 1464. πολέμια, de mercibus ex hostili regione importatis, et vetitis, Α 912.

πολεμιστήριος θώραξ, Α 1132. πολεμιστηρία θυεία, Ει. 235. βοὴ, Α 572. τὰ πολεμιστήρια, equestre certamen sic dictum, Ν 28.

πολεμολαμαχαϊκὸν, Α 1080.

πολεμὸς ἱερὸς, Ο 556. πόλεμος αἱρεῖται, Ο 1188. πόλεμον αἱρεῖσθαί τινι, Α 913.

Πολιὰς Ἀθηναία, Ο 828.

πολιορκεῖν, Λ 281. Σ 685.

πολιὸς, Θ 190. Π 1043. Α 600. 610. 693.

πολιὸν πέλαγος, Ο 350. πολιὰ κορώνη, Ο 967. κύκνου πολιώτεραι τρίχες, Σ 1064. αἱ πολιαὶ, sub. τρίχες, Ι 520. 908.

πολιοῦχος, Ο 827. Minervæ epith. Ν 602. Ι 581.

πόλις Ἄργους, Π 601. Ι 813.

πόλις, *arx Athenarum*, Λ 245. ubi vide not. Ι 1093. πόλις et ἀκρόπολις a librariis commutata, Λ 349.

πόλισμα, Ο 553. 1565.

πολιτεία, Ι 219.

πολιτεύεσθαι, Α 573.

πολίτης, Ι 227. 335.

πολλὰ κἀγαθὰ, Θ 351.

πολλὰ πολλάκις, Εκ. 1105.

πολλὴ τῆς γῆς, pro πολλὴ γῆ, Ει. 167. πολλὴ τῆς ἀθάρης, Π 694.

πολλοδεκάκις, Ει. 243.

πολλοὶ κἀγαθοὶ, Ει. 968.

πολλοστὸς, Ει. 559.

πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος, Α 633.

πολλῶν ἄξιος, Ει. 918.

πόλος ὀρνίθων, Ο 179. 182.

πολυάνωρ πόλις, Ο 1313.

Πόλυβος, Β 1192.

πολύδακρυς, Ο 212.

πολυδάκρυτος γόος, Θ 1041.

πολυήρατος, Ν 301.

πολυΐδρις, Ι 1068.

πολύκαρπος, Β 328.

πολυκοίρανος, Β 1270.

πολυκόλυμβος, Β 245.

πολυμαθὴς, Σ 1175.

πολύμετρος τάχυς, Β 1240.

πολύμητις Ὀδυσσεὺς, Σ 351.

Πολυμνήστεια μέλη, Ι 1287.

πολύπειρος, Λ 1109.

πολύπλοκος γυνὴ, Θ 434. πολύπλοκα νόημα, Θ 463.

πολύπονος, Θ 1023.

πολυπραγμονεῖν, Π 913.

πολυπραγμοσύνη, Α 833.

πολυπράγμων, Ο 471.

πολύῤῥοδος λειμὼν, Β 448.

πολυτίμητος, Α 759. ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις, Α 807. πολυτίμηται Νεφέλαι, Ν 269. 293. θεοὶ, Σ 1001. πολυτίμητε Ζεῦ, Ο 667. Δήμητερ, Θ 286. Αἰσχύλε, Β 851.

πολυτλήμων, Ει. 236.

πολύυμνος, Ι 1328.

πολυφόρος, Π 853.

Πολυχαρίδης, nom. pr. ni melius pro appellativo accipiatur, Α 1098. Vide not. ad 1086.

πολυώνυμος, Dianæ epithet. Θ 320.

πολυωφελὴς, Θ 304.

πομπὴν πέμπειν τινὶ, Α 248. Εκ. 757. Ο 849.

πομφολυγοπάφλασμα, Β 249.

πονεῖν, Π 254. πονεῖν πόνους, Ν 1049. Ει. 150. πονεῖν τὼ σκέλη, Ει. 820.

πονηρία, Θ 868.

πονηρὸς, Π 31. 220. 265. 442. Ι 186. πονηρὸς κἀκ πονηρῶν, Ι 336—338. Β 731. πονηρὸς πόῤῥω τέχνης, Σ 192.

πόνος. πόνον πολὺν ἔχει τοῦτο, Ει. 1216. πόνους ἔχειν διά τινα, Εκ. 975. πόνῳ πονηρὸς, Λ 350. Σ 466.

πόντιος σάλος, Θ 872. δαίμων, Β 1341. πόντιον βάθος, Ει. 140. οἴδμα, Ο 250.

πρυτανείῳ, Ει. 1084. σίτησιν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν, Β 764.
πρυτανεῖα, τὰ, Ν 1134. 1180. 1197. 1199. 1255. Σ 659.
πρυτανεύειν περὶ εἰρήνης, Α 60.
Πρύτανις, Θ 654. 764. 854. 923. 936. Β 1287. Εκ. 396. Ι 300. 665. 674. Α 23. 40. 54. 167. 173.
πρῷ, Atticis semper est monosyllabum, Α 612. 1065. Εκ. 290. Ο 129. 132. Σ 104.
πρωκτὸς, Π 152. Ν 164. 193. 714. Β 237. Εκ. 364. Ι 78. Α 83. πρωκτὸς κυνὸς, Α 863. πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος, Σ 604.
πρωκτοτηρεῖν, Ι 878.
πρῷμος. τὰ πρῷμα τῶν καρπίμων, Σ 264.
πρὼν, ῶνος, Β 665.
πρῷος, Ει. 1001. 1164.
πρώρα κυανέμβολος, Β 1318.
πρωρατεύειν, Ι 543.
Πρωτέας, nom. propr. virile, Θ 876. 883.
Πρωτεὺς, Θ 874. 881. 891. 897.
πρῶτος. τὴν πρώτην, subaud. ὥραν, primo quoque tempore, Θ 662.
πρωὐδᾶν, pro προαυδᾶν, Θ 556.
πταίρειν, sternutare, Β 647.
πταρμὸς, Ο 720.
πτελέα, Ν 1008.
πτεροδόνητος, Ο 1390. 1402.
πτερόεις κεραυνὸς, Ο 576.
πτερὸν, Α 584. 977. 1103. Ο 1303. 1310. τοῖς αὐτῶν πτεροῖς, proverb. Ο 808.
πτεροποίκιλος, Ο 248. 1411.
πτερορρυεῖν, Ο 106. 284.
πτεροῦν, Β 1437. Ο 1334. 1361. πτεροῦσθαι, Ο 804. ἔπος ἐπτερωμένον, Β 1388.
πτεροφόρον Διὸς βέλος, fulmen, Ο 1714. πτεροφόρα φῦλα, aves, Ο 1757.
πτέρυγες, Ο 574. et passim. Α 970.
πτερύγων ἀκμὴ, Β 1352.
πτερυγίζων, Π 575. Ο 1466. Ι 522.
πτερυγωτὸς, Ι 1086.
πτέρωσις, Ο 94. 97.
πτερωτὸς φθόγγος, Ο 1198.
πτηνὸν ὀρνίθων γένος, Ο 1707. πτηνῶν γένη, Θ 46.
πτήσσειν, Θ 36. Β 315. Ο 777. εἰς ἕνα χῶρον, Α 770.
πτίλον, Α 585. 588. 1182.
πτισάνη, Γηρυτ. 4. Ολκ. 18.
πτόρθος μαλάχης, Π 544.
πτύσσομαι, Ν 267.
πτωχεία, Π 549.
πτωχεύειν, Ν 921.
πτωχίστερος, Α 425.
πτωχοποιὸς, Β 842.
πτωχὸς, Α 413. 498. 558. 594.
πυγὴ, Β 1070. 1095. Α 82. Ν 1013. 1018. Ι 365. ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν, Εκ. 255.
πυγίδιον, Ι 1368. Α 638.
πυγμὴ, Σ 1384.
πύελος, Θ 562. Σ 141. Ι 1060. Ει. 843.
Πυθάγγελος, Tragicus poëta ignobilis, Β 87.
Πυθιὰς βοὴ, Ο 857.
Πυθικὸς χρησμὸς, Ι 1229. Πυθικὴ δάφνη, Π 213. τὸ Πυθικὸν, Ι 220.
Πύθιος Ἀπόλλων, Σ 869. Πύθιοι, Πύθιαι, subaud. θεοὶ, Θ 332, 333. κύκνος Πύθιος, Ο 869.
Πυθοῖ, Λ 1131.
Πυθῶδε, Ο 189.
Πυθὼν, Β 659. Ι 1273.
πυκνὸς, callidus, Ο 429. πυκνὸς, spissus, densus, Ει. 365. πυκνὴ φρὴν, Α 445. Εκ. 571.
πυκνότερον, crebrius, Θ 648.
πυκνότης, densitas, Ν 384. 406. calliditas, Ι 1132.
πυκνοῦν, Ν 702.
πυκνῶς, callide, Θ 438.
πυκτὶς, animal quoddam, Α 879.
Πύλαι, nomen loci, Α 1131.
πυλαιμάχος, Ι 1172.
πύλη, porta, Α 423. 428. Ι 1246.
Πύλος, nomen loci, Α 104. 1163. Ν 186. Ι 55. 76. 355. 702. 742. 846. 1058. 1167. 1201. Ει. 219. 665.
πυλοῦσθαι πύλαις, Ο 1158.
πυνθάνομαι, sciscitor, Π 25. 36. πυνθάνεσθαί τι, de aliqua re percontari, Θ 619. πυνθάνεσθαι τινός τι, Ο 1120. Α 204.
πυνθάνεσθαι, audire, percipere, Π 40. 55. 72. 113. 120. ἐπεπύσμην, Θ 596. Ο 470. Ει. 615.
πὺξ, Ει. 898. πὺξ πατάσσειν, Β 548.
πυὸς, Σ 710. Ει. 1150. Θεσμ. Π 2. Ωρ. 1.
πυραμοῦς, Θ 94. Ι 277.
πυρὰν νάειν, Α 269.
πῦρ ἀπότροπον, Εκ. 792. Λήμνιον, Α 299. τὸ πῦρ ἐγρήγορεν, Α 306. διὰ τοῦ πυρὸς βαδίζειν, Λ 133.
πυργίδιον, Ι 793.
πύργος σιδηροῦς, Ι 1040. ὁ Τιμοθέου πύργος, Π 180.
πυργοῦν, Ει. 749. πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, Β 1004.
πυρετὸς, Σ 1038.
πυρέττειν, Σ 813.
πυριάτης, Σ 710.
Πυριλάμπης, nom. propr. Σ 98.
παρρησιαγὴς, Α 933.
πυρὸς, triticum, Π 986. Εκ. 547. Ο 506.

ΣΚ.

σκίμποδος, Ν 254. 709.
σκιαδεία φῦλα, Ο 686.
σκίπων, Σ 727.
Σκίρα, τὰ, nomen festi, Θ 834. Εκ. 18. 59.
σκίῤῥον, Σ 925.
σκιρτᾷν, Π 761. Ν 1078. Σ 1305.
Σκίταλοι, Ι 634.
Σκιώνη, urbs Thraciæ, Σ 210.
σκληρὸς δαίμων, Ν 1264. σκληρὸς τοὺς τρόπους, Ει. 350. σκληρὰ σιτθία, Α 1199. τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν; *quid habes hic duri?* Λ 748.
σκληρῶς καθήμενος, Ι 783.
σκολιὸν, Α 532. σκολιὰ δέχεσθαι, Σ 1222. σκολιὸν λέγειν, Σ 1240. σκολιὰ Μελίτου, Β 1302.
σκόμβρος, Ι 1008.
σκοπεῖν, Β 1155. σκοπεῖσθαι, Εκ. 207.
σκόπελος, Ν 273.
σκοπιὰ τηλεφανὴς, Ν 281.
σκοπιωρεῖσθαι, Σ 361.
σκορδινᾶσθαι, Β 922. Σ 642. Α 30.
σκοροδάλμη, Ι 199. 1095. Εκ. 292.
σκορόδια, Π 818.
σκοροδίζειν, Ι 946. ἐσκοροδισμένος, Ι 494. Α 166.
σκόροδον, Π 718. Β 555. 987. Ι 600. Α 164. 761. 813. 831. Ει. 258. σκόροδα διαμασᾶσθαι, Θ 494. φαγεῖν, Λ 689. σκορόδοις ἀλείφειν, Ει. 502.
σκότιος, Ο 1389.
σκοτοβινιῶ, Α 1221.
σκοτοδινιῶ, Α 1219.
Σκύθαινα, ancilla, Λ 184.
Σκύθαι Νομάδες, Ο 941. Σκυθῶν ἐρημία, Α 704.
Σκύθης, *lictor*, Λ 451. 455. Θ 1017. 1026. 1182.
σκυθρωπάζειν, Λ 7. Π 756.
σκυθρωπὸς, Λ 707.
σκιλλιύειν, Λ 461.
σκυλοδεψεῖν, Π 514.
σκυλοδέψης, Εκ. 420. Ο 490.
σκύμνος, Ι 1039. σκύμνος λέοντος, Β 1431.
σκυτάλη Λακωνικὴ, Λ 991.
σκυτάλιον. σκυτάλια φορεῖν, Ο 1283.
σκύταλον, τὸ, Εκ. 76. 78.
σκυτεὺς, Ο 491.
σκύτινος, Ν 880. σκύτινον ῥάψασθαι, Ν 538. σκυτίνη ἐπικουρία, Λ 110.
σκῦτος, εος. σκύτη πωλεῖν, Ι 868. σκύτη βλέπειν, Σ 643. νοῦς ἐν τοῖς σκύτεσιν, Ει. 669.
σκυτοτομεῖν, Π 162. 514.
σκυτοτομικὸν πλῆθος, Εκ. 432.
σκυτοτόμος, Λ 414. 416. Εκ. 385. Ι 740.
σκώληξ, Σ 1111.
σκῶλος, ὁ, genus spinæ, Α 810.

ΣΠ.

σκῶμμα, Π 316. Ει. 750.
σκωμμάτιον, Σ 1289.
σκώπτειν, Π 557. 886. 973. Ν 922. Ι 525. Β 58.
σκωπτόλης, Σ 788.
σκωραμὶς κωμῳδικὴ, Εκ. 371.
σκῶρ ἀεὶ νῶν, Β 146. σκῶρ μεμαγμένον, Π 305.
σμερδαλέος, Ο 553.
σμῆνος, Ν 297.
Σμικύθης, nom. propr. Ι 969.
Σμικυθίων, nom. propr. Εκ. 46. Σ 401.
Σμίκυθος, nom. propr. Εκ. 293.
σμίλαξ, Ν 1007. Ο 215.
σμιλεύματα, Β 819.
σμίλη, Θ 779.
σμινύη, Ν 1486. 1500. Ο 602. Ει. 546.
Σμοιὸς, nom. propr. Εκ. 846.
σμύρνη κατάλειπτος, Ι 1332.
σμώχειν ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν, Ει. 1308.
σοβαρὸς, Π 872. Ν 406. σοβαρὸν μέλος, Α 673.
σοβαρῶς, Ει. 83.
σοβεῖν, Σ 211. σοβεῖν πόδα ἐν κύκλῳ, Σ 1523.
σοι, hand secus ac μοι, aliquando redundat, ut τί σοι μαθήσομαι; Ν 111. Vide etiam Ν 206. Εκ. 136. Ο 1392. Β 1119. Aliquando ponitur pro παρά σου, *a te:* ut πόσου πρίωμαί σοι τοῦτο, Α 812. ὠνήσομαί σοι, *emam a te*, Α 815.
Σόλων, Ν 1187. Ο 1160.
σοροπηγὸς, Ν 846.
σορὸς, ἡ, Λ 600. Α 691. Π 277. Σ 1365.
σοῦ, σοῦ, interjectio, Σ 209.
Σουνιάρατος, Neptuni epith. Ι 560.
Σουνιέρακος, Ο 868.
Σούνιον, Ν 401.
σοῦσθαι, Σ 458.
σοφίζεσθαι, Ι 721. ἀλλότρια, Ι 299.
σόφισμα, Β 17. 872. 1104. Π 160. Ν 205.
σοφιστὴς, Ν 331. 1111. 1309.
Σοφοκλῆς, Β 76. 79. 787. 1516. Ο 100. Ει. 695. Σοφοκλέους μέλη, Ει. 531.
σοφός. ἄνδρες σοφοὶ, Β 1411.
σοφῶς, Ι 196. Α 401. Β 1434.
σπαθᾷν, Ν 53. 55.
σπᾷν, Ει. 498. Θ 928. Σ 175.
σπανίζειν, Ν 1285. Σ 252.
σπαράττειν, Α 688.
σπάργανα, Λ 431.
Σπάρτη, urbs, Λ 984. 999. 1305. Θ 860. 919. Ο 814.
σπαρτίον, Ει. 1247.
σπατίλη, Ει. 48.
σπασμὸς, *tentigo*, Λ 845. 1089.
σπείρειν, Ο 710. ἐσπαρμένα, Ει. 1140. σπείρειν καινοτάταις διανοίαις, Σ 1044.

νο: Λ 1036. Β 1880. Π 598. Excipitur μὴ ψεῦσον, Θ 870.
μηδαμῆ, Θ 1162. μηδαμῶς, Β 581.
μηδὲ ἓν, Π 37.
Μήδεια, Dramatis titulus, Ει. 1012.
μηδέν. νομίζειν τινὰ τὸ μηδὲν, Ο 577.
μήδεσθαι ἄφθιτα, Ο 689.
Μηδικὸς, Β 938.
Μῆδοι, Θ 337. 365. Σ 1099. Ι 478. 781. Ει. 108.
Μῆδος, avis, Ο 277.
μηκύνειν, longum esse in oratione, Λ 1132.
μήκων, Ο 160.
Μηλιεὺς, gentile nom. Λ 1169.
Μήλιος, Ν 830. λιμὸς Μήλιος, Ο 186.
μηλολόνθη, Ν 763.
μῆλον, mammilla, Λ 155. Εκ. 903. malum, Ν 978. μήλῳ βληθεὶς, Ν 997.
μηλοσφαγεῖν, Λ 189. Ο 1232.
μὴν, particula expletiva. οὐδὲ μήν γε, Π 373. Σ 480. καὶ μὴν, Π 380. Θ 200. ἦ μὴν, Ν 865.
μήνη, idem quod μηνίσκος, Ο 1115.
μηνίσκος, Ο 1114.
μηνύειν, Α 206.
μὴ οὐ, Β 695. Α 320. cum articulo τὸ, Β 68. Ο 37.
μηρὰ καίειν, Ει. 1088. 1092.
μηρία, τὰ, Ει. 1021. μηρίων κνίσσα, Ο 193. 1517.
μήρινθος, Θ 928.
μηρὸν προβάλλεσθαι, Ν 973. τὼ μηρὼ ξυνέχειν, Ν 966.
μητρίδιαι ἀκαλῆφαι, Λ 549.
μητρόθεν, Λ 478.
μηχανὴ, Σ 149. Λ 738. Θ 927. μηχανὴ σωτηρίας, Θ 765. μηχανὴν ἐκπορίζειν, Σ 365. προσφέρειν τινὶ, Θ 1132. καινὰς μηχανὰς προσφέρειν πρός τινα, Ν 479. μηχαναὶ Σισύφου, Α 391. ταῖς μηχαναῖς ὑπερακοντίζειν τινὰ, Ο 363.
μηχανᾶσθαί τι φρενὶ, Α 445.
μηχάνημα, Εκ. 872. Ι 850. 901.
μηχανοδίφης, Ει. 792.
μηχανοποιὸς, Ει. 174.
μιαρὸς, Β 466. Ν 450. 1325. μιαρὰ κεφαλὴ, Α 285. φωνὴ, Ι 218. μιαρώτατος, Ει. 183. 187. Α 182. μιαρώτατος περὶ τὸν δῆμον, Ι 831.
μιαρῶς, Ι 800.
μίγνυσθαι τοῖς ἀδελφοῖς, Β 1081.
Μίδας, Π 287. nomen servi, Σ 433.
Μίκα, nom. pr. feminæ, Θ 760.
μικκός γα μᾶκος, Dor. pro μικρός γε μῆκος, brevis staturæ, Α 909.
μικροπολίτης, Ι 817. μικροπολιτικὸν, Fragm. 74.
μικρὸς, σμικρὸς, apud Aristophanem primam semper producunt, Α 98. Θ 745. Β 55. Π 147. Εκ. 287. 629. Ν 429. 630. 1014. 1018. Ο 1108. Σ 5. 702. 797. 1290. 1511. Ι 788. 789. 1222. Α 523. Ει. 213. 609. 660.
μικρὸς ὁρᾶν, Ει. 821.
Μίκων, pictor, Λ 679.
Μιλήσια στρώματα, Β 542. ἔρια, Λ 729.
Μιλήσιοι, Λ 108. Π 1002. 1075. Ι 361. 932.
Μιλτιάδης, Ι 1325.
μίλτος, ἡ, Εκ. 378.
μιλτοῦν. σχοινίον μεμιλτωμένον, Α 22.
Μίμαντος σκόπελος, Ν 273.
μίμαρκυς, Α 1112.
μιμεῖσθαι, Π 291. 312.
μίμησις, Θ 156. Β 109.
μινθοῦν, Π 313. Β 1075.
μινύρεσθαι, Εκ. 880.
μινυρίζειν, Ο 1414. Σ 219.
μισεῖν, Β 1427. Ι 400. 510. Α 299.
μισητία, Π 989. Ο 1620.
μισθάριον, Σ 300.
μισθαρχίδης, Α 597.
μισθὸς, Π 408. Ν 245. ἐντελὴς, Ι 1367. μισθὸν πορίζειν, Ι 1019. μισθοὶ τῶν ποιητῶν, Β 367. μισθὸν φέρειν, stipendium accipere, Α 66. 137.
μισθοῦν, Α 958.
μισθοῦσθαι μισθωτοὺς, Ο 1152.
μισθοφορὰ, Ι 807.
μισθοφορεῖν, Ο 584. 1367. Σ 683. Α 602. 608. διχόθεν μισθοφορεῖν, Ει. 477. μισθοφορεῖν τὰ δημόσια χρήματα, Εκ. 206.
μισθοφόροι τριήρεις, Ι 555.
μισόδημος, Σ 473.
μισολάκων, Σ 1165.
μισολάμαχος, Ει. 304.
μισόπολις, Σ 411.
μισοπορπακιστάτη, Ει. 662.
μίτρα, Θ 257. 941.
μιτροφορεῖν, Θ 163.
Μιτυλήνη, Ι 834.
μνᾶ, Ν 21. 1224.
μνημονικὸς, Ν 483.
μνημόσυνον, Σ 538. 559.
μνησικακεῖν, Λ 590. Π 1146. Ν 999.
μογερὸς, Α 1208.
μόγις, Λ 328. Θ 447.
μογιῶμες, Dor. pro μογίομεν, Α 1002.
μόθων, ὁ, Π 279. Ι 635. 697.
μοι eleganter et cum emphasi abundat, ut ἢν οὖν μάθῃς μοι, Ν 116. ἄπελθε νῦν μοι, Α 458. τί μοι μεταστρέφεσθε, Α 125. τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων; Λ 707. Vide Λ 202. 1074. Θ 291. Β 946. Α 129.
μοῖρα σπλάγχνων, Ει. 1105.
Μοῖραι ὄλβιαι, Β 453.
μοιχεύειν, Ν 1076. Ο 558. 793.
μοιχὸς, Θ 343. 345. Π 168. Ν 1079.
μοιχὸς, genus tonsuræ, Α 849.

N.

Τ.

τείνειν ὥς τινα, *cursu tendere ad aliquem*, Θ 1205.

τείρεσθαι τὴν ψυχὴν, Λ 960.

τειχομαχεῖν, Ν 481.

τειχομάχος, Α 570.

τεῖχος ξύλινον, Ι 1040. σιδηροῦν, Ι 1046. ἐκτειχίζειν, Ο 1165. ἐξοικοδομεῖν, Ο 1124. ἐκπονεῖν ὑψηλὰ τείχη, Ο 379. ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσιὼν, Θ 495.

τεκμαίρεσθαι, Σ 76.

τεκμήριον, Ι 33. 1232. Ο 482.

τέκνα τοῦ θαλασσίου, Σ 1519.

τέκος. τέκεα, Π 292.

τεκταίνεσθαι, Π 163. Α 660. Ι 462. τεκταίνεσθαι ναῦς, Λ 674.

τέκτων, Ο 1134. 1154. τέκτονες ὕμνων, Ι 530.

Τελαμῶνος ᾄδειν, subaud. σκολιὸν, Λ 1237.

Τελέας, nom. propr. Ο 168. 1025. Ει. 1008.

Τελεία Ἥρα, Θ 973.

τελεῖν μισθὸν, Β 173. τελεῖσθαι, *initiari*, Β 357. Ν 257.

τέλειος, Θ 353. τελέως, Θ 328.

τελετὴ, Σ 876. νύκτεροι, Β 343. τελεταὶ, Σ 121. Β 1032. Ει. 413. ἅγιαι, Ν 304.

τελευτὴ τῆς ὁδοῦ, Λ 294.

τέλματα, Ο 1593.

τέλος ἀγορᾶς, Α 896. τὰ τέλη, *vectigalia*, Σ 658.

τελώνης, Ι 248.

τέμαχος, Π 894. Ν 339. Εκ. 606. 842. Ι 283. 1177. Α 881. 1100.

τέμενος, Π 659. Β 219. ἱερὸν τέμενος, Α 483.

τέμνειν κέλευθον, Θ 1100. αἰθέρος αὔλακα, Ο 1400.

τενθεία, Ο 1691.

τένθης, Ει. 1009. 1120.

τέρας νεοχμὸν, Θ 701. Β 1371. τέρατα, Β 1342.

τερατεία, Ν 318.

τερατεύεσθαι, Β 834. Ι 627.

τεράτευμα, Λ 762.

τερατώδης, Ν 364.

τερηδὼν, Ι 1308.

τέρματα ὥρας, Θ 705.

τέρπομαι, Π 288. Ει. 291.

τέτανος, ὁ, Λ 553. 846.

τετράμετρον, Ν 642. 645.

τέτραξ, avis, Ο 884.

τετραπήχεις ἄνδρες, Β 1014. Σ 553.

τετράποδα, Ν 659.

τετραποδηδὸν, Ει. 896.

τετραπτερυλλίδες, Α 871.

τετράπτιλος, Α 1082.

τετράπτολις, Λ 285.

τετρὰς, Π 1126.

τετραστάτηρος σωτηρία, Εκ. 413.

τετρακισχίλιοι, Α 1143.

τετρεμαίνω, Ν 294. 374.

τετταρακοστὴ, Εκ. 825.

τεττιγοφόρος, Ι 1331.

τέττιξ. τεττίγων ἀνάμεστα, Ν 984. τέττιγας ἑστιᾶν, Ν 1360. τέττιγες ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσιν, Ο 39.

τευθὶς, Α 1156. τευθίδες, Ι 929. 934.

Τεῦκρος, Β 1041.

τευτλίον μικρὸν, Β 942.

τεῦτλον, *beta*, Ει. 1014.

τέφρα, Θ 537. λεπτὴν τέφραν καταπάττειν, Ν 177. τέφρᾳ τίλλεσθαι, Ν 1083.

τεχνάζειν, Θ 94. Α 385.

τεχνᾶσθαι, Σ 176.

τέχνασμα, Θ 198.

τέχνη, Π 905. Ι 1241. Β 762. τῆς τέχνης ἔμπειρος, Β 811. πάσῃ τέχνῃ, *quavis ratione, quovis modo, omnino*, Θ 65. Εκ. 366.

τέως, πρὸ τοῦ, πρότερον, *antea*, Θ 449. Β 989. Π 834. ἐν τοσούτῳ, *interea*, Ο 1689. Ει. 687. 729. 846. *in principio*, Ν 66.

τῇδε, adverbium loci, *hac*, Α 204.

τήθη, *avia*, Λ 549. Α 49.

τήκεσθαι, Σ 317.

τηλαυγὴς ἀκτὶς, Ο 1092. τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας, Ο 1711.

τηλέπορον βόαμα, Ν 967.

τηλέσκοπον ὄμμα, Ν 290.

τηλεφανεῖς σκοπιαὶ, Ν 281.

Τήλεφος, Β 855. 864. Α 555. Τήλεφος Μυσὸς, Α 430. Ν 922.

τηλία, Π 1037. Σ 147.

τηλικοῦτος, Θ 174. Ι 881.

τηλοῦ τῶν ἀγρῶν, Ν 138.

τήμερα, Ολκ. 5. Vide not. ad Ν 699.

τήμερον, Π 232. 433. 947. Ι 68. Ει. 1147. et passim.

τήνελλα, Ο 1764. Α 1227.

τήνελλος, Ι 276.

Τήνια σκόροδα, Π 718.

τηνικαῦτα, Ει. 338. 1142. 1176. τηνικαῦτα τοῦ θέρους, Ει. 1171.

τηνόθεν, Dor. pro ἐκεῖθεν, Α 754.

τήρει, τηροῦ, *cave*, Ει. 146. Σ 1386.

τηρεῖν, *observare*, Σ 210. Ι 1145.

Τηρεὺς, Ο 15. 46. 101. Λ 563.

τῆτες, Γήρᾳ 16.

τί, pro διὰ τί; Π 252. τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; Π 335. τί δῆτα; Π 39. 480. Ν 753. 1273. τὸ τί; pro τί; *quid?* Π 902. 1076. Ει. 696. τὰ τί; Ει. 693. τί δαί; Π 905. Β 1479. Α 802. Ν 491. 1266. Ει. 925. τί σοι τοῦτο; *quid hoc ad te?* Εκ. 520. τί τοῦτ' ἔσθ' ἡμῖν; Θ 498. τί δρῶ; Π 222. Ν 694.

τιή; Ι 126. 731. Εκ. 796. Ει. 927. τιὴ δή; Ν 1415. τιὴ τί δή; Θ 84. Ν 755. Σ 1155. Ει. 1018.

τιθασευτὴς, Σ 704.

τιθέω pro τίθημι. Vide ad Λ 895. διατιθεῖς pro διατίθης. ἐντίθεις pro ἐντίθης, Ν 59. προστίθει, Ν 63. imperat. τίθει pro τίθετι, Λ 243.

τίθημι. τιθέναι πόδα, iter facere, Θ 1100. imperat. θὲς, Λ 185. reddo, efficio, ut τιθέναι λεῖον, Ει. 1086.

Τιθράσιαι Γοργόνες, Β 477.

τιθύμαλλον, Εκ. 405.

Τιθωνὸς ἀνὴρ, Λ 688.

τίκτειν, Θ 845. τίκτειν καρπὸν, Ν 1119. ῥήματα, Β 1059. τίκτειν ἐν τοῖς ἱεροῖς, Β 1080. ἡ τικοῦσα, mater, Λ 636. futur. τέξομαι, Λ 744.

τίλλειν ἑαυτὸν, capillos sibi vellere, Ει. 546. ἑαυτοῦ πρωκτὸν, Β 424. τίλλεσθαι τέφρᾳ, Ν 1083. τίλλεσθαι ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν, Ο 285.

τιμάω, Ν 428. Ο 1275. τιμῶν βλέπω, Σ 847. τιμῶν τὴν μακρὰν, Σ 106.

τίμημα, multa, litis æstimatio, Σ 897. τίμημα ἐπιγράφειν τῇ δίκῃ, Π 480.

τιμητικὸν πινάκιον, Σ 167.

Τιμοθέου πύργος, Π 180.

Τιμόκλεια, Θ 373.

Τίμων, Λ 808. 813. Ο 1549.

τιμωρεῖσθαι, Α 304.

τινάσσειν, Β 328. 342.

Τισάμενος, nom. pr. Α 603.

Τισιάδης, nom. pr. Σ 401.

τὶς, aliquis: quandoque redundat, ut ἕτερός τις, Π 163. φιλόστικνός τις εἶ, Θ 752. οὑτοσί τις, Ο 1121. Ει. 1044. ποῖός τις, Ει. 674.

Τιτᾶνες, Ο 469.

τίτθη, nutrix, Λ 958. Θ 609. Ι 716.

τιτθίον, Λ 83. Θ 143. 691. Β 412. Π 1067. Α 1199. Ει. 863.

τιτθοὶ, Θ 640.

τιτυβίζειν, Ο 1681.

τίφη, insectum quoddam pennatum, Α 920. 925.

τλάω. οὔπω τέτληκας ἡμῖν φράσαι, Π 280.

τλήμων. ὦ τλήμων ἐγὼ, Π 777. θανάτου τλήμων, Θ 1072.

Τληπόλεμος, Ν 1266.

τοι, particula expletiva: ut οἶδά τοι, Π 29. εὖ τοι, Β 1480. οὔ τοι, Π 64. ἔγωγέ τοι, Π 147. γέ τοι, Π 1041. καίτοι, Π 1178. Ν 1074. Σ 980. 1459. Α 370. ἐγώ τοί σοι λέγω, Ο 356.

τοίνυν, ultima modo longa, modo brevi: Β 321. 1013. Π 567. 1161. Ν 356.

τοῖχος, Α 144. ὁ εὖ πράττων τοῖχος, Β 537. τοίχους διορύττειν, Π 565.

τοιχωρυχεῖν, Π 165.

τοιχωρύχος, Β 773. Π 204. 869. 909. 939. 1141. Ν 1327.

τόκος, partus, Λ 742. 754. Θ 845.

τόκος, usura, fœnus, Θ 843. 845. Ν 18. 20. 240. τόκοι τόκων, Ν 1156.

τόλμημα τολμᾶν, Π 419. Εκ. 106.

τόλμης ἔργα, Θ 702.

τολμῷν. ὦ πάντα σὺ τολμῶν, Ν 375.

τολυπεύειν, Λ 587.

τολύπη, Λ 586.

τόμιον, τὸ, Λ 192. τὰ τόμια, Λ 186.

τόμος γαστρὸς, Ι 1179. πλακοῦντος, Ι 1190.

τονθορύζειν, Α 683. ubi vide not.

τόνος, funis, quo intendebantur lecti, Ι 532. Composito nomine appellatur etiam ἐπίτονος, Α 923.

τόξευμα, Σ 1084.

τόξον, Β 1357.

τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, Λ 8.

τοξότης, Λ 433. Θ 923. 940. 1002. 1193. Εκ. 143. 258. Ι 665. Α 54. 707. 711.

τοξοφόρος, Dianæ epithet. Θ 970.

τοπάζειν, Σ 73.

τοπαράπαν, Π 17. 961.

τορεῖν, clara voce eloqui, unde τετορήσω, Ει. 381.

τορνεύειν, Θ 54. τορνεύειν ᾠδὴν, Θ 986.

τορύνη, Ο 78. Ι 984.

τορύνειν, Ι 1172.

τορῶς, Β 1102.

τότε, olim, prius, modo, Λ 1023. Θ 13. Π 1117. Εκ. 641. Ι 483.

τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲ, vel ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, Ι 540. Β 290.

τοὔμπαλιν, contra, Λ 1045.

τοὐναντίον δρῶν, ἢ προσήκει, Π 14. τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς, Π 1047.

τοὖργον αὐτὸ δείξει, Λ 375.

τουτάκις, interea, Ει. 1079.

τραγαλίζειν, Σ 674.

Τραγασαῖος, Α 808. 853.

τραγέλαφος, Β 937.

τραγήματα, Β 510. Π 190. 996. Εκ. 844. Α 1091.

τραγικώτερος, Ει. 136.

τραγομάσχαλος, Ει. 813.

τράγος, Π 295. 313. 820. Ν 661. Ο 1057.

τραγῳδεῖν τινα, Θ 85.

τραγῳδία, Β 95. 862. 913. 935. Α 400. 412. 464. Π 423. τηρεῖ μὴ τραγῳδία γένη, Ει. 148. προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίαν, Ι 401.

τραγῳδικὸν βλέπειν, Π 424. τραγῳδικὸς θρόνος, Β 769. τραγῳδικὴ τέχνη, Β 1459.

τραγῳδοδιδάσκαλος, Θ 88.

τραγῳδοποιὸς, Θ 30.

τραγῳδὸς, Θ 391. Γηρυτ. 9. Vide in χορός.

τράμις, ἡ, Θ 246.

τράπεζα, Εκ. 838. Ει. 1032. εἰσῄρετο ἡ τράπεζα, Β 518.
τρασιὰ, Ν 50.
τραυλίζειν, Ν 862. 1381. Σ 44. 46.
τραῦμα ἐπώδυνον, Α 1205.
τραχήλια, Σ 968.
τράχηλος, Ι 490.
τραχὺς ἐχῖνος, Ει. 1086.
τρεῖν. ἀνὴρ οὐ τρεῖ τὸ πρᾶγμα, Α 494.
τρέμειν τὰ πράγματα, Ι 262.
τρέπειν τὰ ἐξημαρτημένα ἐπὶ τὸ βέλτιον, Ν 589. ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου, Σ 986. ἐς γέλων τρέπειν τὸ πρᾶγμα, Σ 1261. κατὰ σεαυτὸν τρέπου, Ν 1263. Α 1019. ἐπειδὰν πρῶτον ἥλιος τραπῇ, Εκ. 416. ποῖ τρέπεται τὰ χρήματα, Σ 665. ποῖ τέτροφας τὰς ἐμβάδας, Ν 858. Vide in ποῖ. ὅποι τέτραπται γῆς, Α 207. ποίαν ὁδὸν νῷν τρεπτέον, Ι 72. εἶ πρῶτά με ἔδει τραπέσθαι, Β 37. ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοὶ, Α 833.
τρέφειν ὑπήνην, Σ 477. αἰγιαλὸν, Σ 110. τρέφεσθαι, esse, existere, πότερον ὡς ἀνὴρ τρέφει; Θ 141. πολέμιος ἐπ' ἐμοὶ ἐτράφη, Ο 335.
τρέψασθαι, in fugam vertere, Ι 275.
τρῆμα, Σ 141. Pro pudendo muliebri videtur accipi: Εκ. 906.
τρήρων, Ει. 1067. τρήρων πέλεια, Ο 575.
τρίαινα, Ν 566. Ι 839.
τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ τὸ γήδιον, Ει. 570.
τριακοντούτιδες. Vide in σπονδή.
Τριβαλλὸς, Ο 1627. 1677. Τριβαλλοὶ, Ο 1529. 1533.
τρίβειν, Ει. 8. 16. Θ 486. Π 717. Ι 789. τρίβειν βίοτον, Π 526. βίον γεωργικὸν, Ει. 590. σκῆπτρα, Ο 635. τὸ πέος, Σ 739. ἀτραπὸς τετριμμένη, Β 123.
τριβή. βίος οὐκ ἄχαρις εἰς τὴν τριβὴν, Ο 156. τριβὰς ποριζειν, Α 386.
τριβολεκτράπελος, Ν 1003.
τρίβολος, ὁ, Α 576.
τρίβων, peritus, Ν 869, 870.
τρίβων, pallium, Α 278. Σ 1131. Α 184. 343. Πυθαγ.
τριβωνικῶς, Σ 1132.
τριβώνιον, Π 714. 842. 882. 897. 935. Σ 33. 116. σμικρὸν πάνυ, Α 278.
τρίδραχμος, Ει. 1202.
τρίμβολον σύομαι, Ο 1256.
τριηραρχεῖν, Β 1065. Ι 912.
τριήραρχος, Θ 837. Α 546.
τριήρης, Ι 1074. τριήρεις, Π 172. Ο 108. Ι 279. 555. 1185. 1300. 1353.
τρικότυλος, Θ 743.
Τρικορυσία ἐμπὶς, Α 1032.
τριλοφία, Ο 94.
τρίμετρον, Ν 642.
τρίμμα, tritus, exercitatus, Ν 260. Ο 430.
τριόρχης, genus accipitris, Ο 1181. Σ 1534.
τριόρχος, Ο 1206.
τρίπαλαι, Ι 1153.
τριπλάσιος ὄρνις Κλεωνύμου, triplo major Cleonymo, Α 88. τριπλάσιον κεκράξομαί σου, Ι 285. τριπλάσιον ἐκείνου καττέτακας, Ι 718.
τρίπους, Εκ. 744. 787. τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου, Π 9. διὰ τριπόδων ἐρετίμων, Ι 1016.
τριπτὴρ δικῶν, Α 937.
Τριπτόλεμος, Α 48. 55.
τρισκακοδαίμων, Β 19. Θ 209. 875. Π 851. Α 1024. Ει. 1271.
τρισμακάριος, Ν 166. Σ 1293. Α 400.
τριτάλαντον βάρος, Α 338.
Τριτογένεια, Palladis epithet. Α 347. Ν 989.
Τριτογενὴς, Ν 1189.
τριχίδες, Εκ. 56. Ι 662. Α 551.
τριχόβρωτες, Α 1111.
τριχορρυεῖν, Ει. 1222.
τριψημερεῖν, Σ 849.
τριώβολον, Π 329. Εκ. 292. 308. 380. Ν 1235. Σ 1128. Ι 51. 800. φράτορες τριωβόλου, Ι 255. ἄξιος τριωβόλου, Π 125.
τρομερὸς, Ο 951.
τροπαῖον, Α 285. στῆσαι, Ι 521. στήσασθαι, Θ 697. Π 453. θέσθαι, Α 318. Vide in Μαραθών.
τροπαλλὶς σκορόδων, Α 813.
τροπὴν ποιεῖσθαί τινος, in fugam aliquem vertere, Ι 246.
τρόπις τοῦ πράγματος, Σ 30.
τρόπος ἐπιχώριος, Π 47. ἤθεσι τρόποι, Θ 671. ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου, qui bonis moribus præditi sunt, Π 630. τούτου τοῦ τρόπου εἰμὶ, his sum moribus, hoc sum ingenio, Π 246. οὗτος ὁ τούτου τρόπος πανταχοῦ, Β 563. τοῦτο οὐ τοῦ 'μοῦ τρόπου, Σ 1002. ὁ αὐτοδὰξ τρόπος, Ει. 607. σκληροὺς τοὺς τρόπους, Ει. 350. ἀμφὶ τοὺς τρόπους, Ει. 935. ξυγγενὴς τοῦ 'μοῦ τρόπου, Θ 574. τρόπους μεταβάλλειν, Π 36. μεταβάλλεσθαι, Σ 1461. ὑπηρετεῖν τοῖς τρόποις τινὸς, Β 1432. τοὺς τῶν ἀγροίκων τρόπους οἶδα χαίροντας, Α 371.
τροποῦσθαι, alligari, de remis dicitur, Α 553.
τροπωτὴρ, Α 549.
τροφαλὶς τυροῦ, Σ 838.
Τροφώνιος. ἐς Τροφωνίου, sub. ἄντρον, Ν 508.
τροχιλία, Α 722.
τροχήλατος λύχνος, Εκ. 1.
τρόχιλος, avis, Ο 79. Α 876. Ει. 1004.
τροχοποιεῖν, Π 513.
τροχὸς, Ν 31. τροχὸς ἡλίου, Θ 17. τροχῷ

ἐλαθεὶς λύχνος, Ex. 4. ἐπὶ τροχοῦ τρεβλοῦσθαι, Λ 846. Π 875. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ ἕλκεσθαι, Ei. 452.
τρυβλίον, B 985. O 77. I 650. τρυβλίον μισθοῦ, εἰρήνης ῥοφῆσαι, I 905. A 278. κεραμεύειν τὰ τρυβλία, Ex. 252. διακαθαίρειν τὰ τῶν γυναικῶν τρυβλία, Ex. 847.
τρυγᾷν, Ei. 912. τρυγᾷν τῇ γλώττῃ, O 1698. τρυγᾶν ἐρήμας, subaud. ἀμπέλους, proverb. Ex. 885. Σ 634.
τρυγικὸς χορὸς, A 628.
τρυγοδαίμονες, N 296.
τρύγοιπος, Π 1087. Ei. 535.
τρυγονᾷν τὴν θύραν, Ex. 34.
τρυγῳδία, comœdia, A 499, 500.
τρυγῳδικὸς χορὸς, A 886.
τρυγῳδὸς, Σ 650. 1537.
τρυγὼν, O 302. 979.
τρύμη, N 948.
τρὺξ, τρυγὸς, Π 1085. N 50. νεόπλουτος τρὺξ, Σ 1309. τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρὰ, Π 1086. τρὺξ γλυκεῖα, Ei. 576.
τρύπημα νεὼς, Ei. 1234. τρύπημα, pudendum muliebre, Ex. 624.
τρυσίβιος γαστὴρ, N 421.
τρυτάνη, Σ 39.
τρυφάλεια, B 1016.
τρυφᾷν, A 405. N 48.
τρυφερανθεὶς, Σ 688.
τρυφερὸς, Σ 551. 1169. τὸ τρυφερὸν, Ex. 901. τρυφερὸν καὶ μαλακὸν, Σ 1455.
τρυφὴ, *lascivia, petulantia*, B 21. Π 818. ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν, ἡ τρυφὴ, A 387.
Τρυφῆς πρόσωπον, Ex. 974.
τρύχεσθαι, A 68. Ei. 989.
τρύχη, τὰ, A 418.
τρωγάλια, τὰ, Π 798. Ei. 772.
τρώγειν, A 801. 803. Ei. 1324. fut. τρώξομαι, A 806.
τὺ, Dor. pro σὺ, I 1225. A 730. 779.
τυγχάνω, *nanciscor*, I 112. *sum*, et hoc sensu participio jungi solet: τυγχάνει ὢν, Π 35. τύχω εἰσελθὼν, Π 237. 242. τύχῃ λέξας, Π 3. τύχῃ πειρῶν, Π 150. τυγχάνει ἔνδον οὖσα, Ex. 336. τύχοι χέσας, Ex. 320. τυχεῖν ἐσπαρμένα, Ei. 1140.
τυκίζειν, O 1138.
τύλα, ἡ, A 860. 954.
τύλος, A 553.
τυμβεύειν, Θ 885.
τυμβήρης ἕδρα, Θ 889.
τύμβος, B 1139. 1172. ἀπὸ τύμβου πεσὼν, Σ 1370. ὦ τύμβε, *ô capule*, vel, ut Plautus ait, *capuli decus*, Λ 372.
τυμβωρύχος, B 1149.
τυμπανισμὸς, Λ 388.
τύμπανον, Λ 3. Π 476. Σ 119.

Τυνδάρεως, Θ 860. Τυνδάρειος παῖς, Helena, Θ 919. Τυνδαρίδαι, A 1301.
τυννοῦτος, B 139. N 878. I 1220. A 367.
τυντλάζειν, Ei. 1148.
τύπτειν, τύπτεσθαι, N 494. Π 1015. τύπτεσθαι πολλὰς, subaud. πληγὰς, N 972. futur. Atticum τυπτήσω, Π 21. N 1443. τυπτήσομαι, N 1379.
τυραννεῖν, O 483.
τυραννεύειν τινὸς, Λ 631.
τυραννὶς, Σ 417. 464. 488. τυραννίδα καθίστασθαι, Σ 502. φρονεῖν, Σ 507. τυραννὶς Διὸς, Π 124. ἀποστερεῖν τινα τῆς τυραννίδος, O 1605.
τύραννος, Θ 339. O 1673. 1708. θεῶν τύραννος Ζεὺς, N 564.
τυρβάζειν, Σ 257. τυρβάζεσθαι, Ei. 1007.
τυρόκνηστις, Λ 231. O 1579. Σ 938. 963. Αἰολοσ. 10.
τυρόνωτος πλακοῦς, A 1125.
τυροπωλεῖν ποιητῶν τέχνην, B 1369.
τυροπώλης, I 854.
τυρὸς, O 533. I 480. 771. Σ 910. 918. χλωρὸς, B 559.
τύφειν καπνῷ, Σ 457. 1079.
τυφλὸς, Π 13. 15. 48. τυφλὰ τίκτει, Ei. 1078.
τυφογέρων, Λ 335. N 908.
τυφὼς, Λ 974. B 848. N 336. I 511.
τύχη. τύχῃ ἀγαθῇ, O 435. 675. Θ 283. Ex. 131. ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ, Σ 869. μάκαρι σὺν τύχᾳ, O 1722. τύχαι, A 1197. θραυσάντυγες, N 1264. τύχαι μεγάλαι κατέχουσιν αὐτοὺς, *magna gaudent felicitate*, O 1726.
τυχηρῶς, Θ 305. A 250.
τωθάζειν τινὰ, Σ 1362. 1368.

Υ.

ΥΑΛΙΝΟΝ ἔκπωμα, A 74.
ὕαλος, N 768.
ὑβρίζειν, Π 564. Ex. 664. Λ 400. ὑβρίζειν εἴς τινα, Π 899. εἰς τοὺς θεοὺς, N 1506. futur. ὑβριοῦμαι, Ex. 666. ὑβρίζεσθαι τὰς γνάθους, Θ 903.
ὕβρις, A 399. ὕβρεως, Λ 425. ὕβρεως, Π 1044. Θ 465. ὕβριν ὑβρίζεσθαι, Π 1044. ταῦτ' οὐχ ὕβρις ἐστί; A 658. N 1299. B 21.
ὑβριστὴς, Π 1074. N 1068.
ὑβριστότατος, Σ 1303.
ὑγιαίνειν, *sana mente præditum esse*, Π 364. 507. 1060. 1066. N 1275. A 1223. O 1214. *bene valere*, O 605. ὑγίαινε, *vale*, B 165. Ex. 477.
ὑγίεια, O 603, 604.
ὑγιὲς οὐδὲν, Π 37. 50. 274. 355. 362. Ex. 325. Θ 394. A 956. οὐδὲν ὑγιὲς

Φ.

φαιδρὸς λάμποντι προσώπῳ, I 550. φαιδρὰ ὦτα, Ει. 156.
Φαιναρέτη, nom. propr. A 49.
φαίνειν, *deferre, indicare, accusare*, A 542. 819. 826. 912. 914. 938. φαίνω σε τοῖς Πρυτάνεσι, I 300.
φαίνεται ὀρθῶς ἐμοὶ, Εκ. 875.
Φαίνιππος, A 603.
φακῆ, Π 192. 1004. Σ 811. 814. 984. I 1007. Αμφ. 1. Γηρυτ. 4.
φάλαγξ, *araneus*, Σ 1509. φάλαγγες, B 1314.
φάλαινα, Σ 35. 39.
φαλακρὸς, N 540. Ει 767. 771.
φαληρικαὶ ἀφύαι, O 76. A 901.
φαληρὶς, avis, O 565. A 875.
φάλης, ητος, ὁ, Λ 771. Θ 291.
Φαλῆς, A 263. 276.
φαλλικὸν, τὸ, A 261.
φαλλὸς, A 243. 260.
Φαναὶ, nomen loci, Θ 1694.
φανερός. κατὰ τὸ φανερὸν, Θ 525.
φανὴ σισύρα, Εκ. 347. χλαῖνα, A 845.
φανὸς, ὁ, Λ 308.
Φάνος, nom. propr. Σ 1220. I 1256.
φαντάζομαι, pro συκοφαντοῦμαι, A 823.
φάος, B 1529. I 973.
φάραγξ, I 248.
φάρετρα, I 1272.
φαρμακὶς γυνὴ, N 749.
φαρμακοπώλης, N 766.
φάρμακον, Π 302. 309. I 906. φάρμακον καταπλαστὸν, Π 716. φαρμάκῳ μελαίνεσθαι, Εκ. 736. φαρμάκοις μαίνειν τινα, Θ 561.
φαρμακὸς, B 733. I 1405.
φαρμάσσεσθαι, Θ 534.
Φαρνάκης, nom. pr. O 1028. 1030.
φάρος, τὸ, Θ 890.
Φάρσαλος, urbs, Σ 1271.
φάρυγξ, ἡ, B 259. 571.
φάσηλος, Ει. 1144.
Φασιανικὸς, O 68.
φασιανὸς, N 109. φασιανὸς ἀνὴρ, A 726.
φάσκειν, Λ 519. 752. Θ 502. B 279.
φάσκωλος, Θεσμ. II. 5. 19.
φάτις Μουσάων, O 924.
φάτνη, N 13.
φατός. οὐ φατὸν, *verbis exprimi non potest*, O 1713.
φάττα, O 303. A 1104. 1106. Ει. 1004.
Φάϋλλος, Σ 1206. A 214.
φαῦλος, aliquando idem quod αἰσχρὸς, *deformis*, Εκ. 617. 626. 702. φαῦλον πρᾶγμα, *res levis*, Λ 14. φαυλότατον ἔργον, *opus facillimum*, vel *levissimum*, I 213. φαυλότατα καὶ ῥᾷστα, N 778.
φαύλως, *facile*, I 404. 509. Εκ. 666. Σ 1012. φαύλως πάνυ, Λ 566. φαύλως φέρειν τι, *contemnere*, O 961. φαύλως ἀποδιδράσκειν, ἐκφεύγειν, *facile effugere*, Θ 711. A 215. φαύλως ἐρείδειν, Ει. 25.
φέγγος, Π 640. B 447. 455. I 1319
φείδεσθαι, *parcum esse*, Π 247. 553. 588. φείδεσθαί τινος, A 312. O 369. τῶν λίθων, A 319.
Φειδίας, Ει. 605. 616.
Φειδιππίδης, N 67.
Φειδιππίδιον, N 80.
φειδωλία, Εκ. 750. N 835.
φειδωλὸς, Π 237. N 421.
Φειδωνίδης, nom. pr. N 65.
Φελλεὺς, nomen loci, N 71. A 273.
φενακίζειν, Π 271. 280. A 90. Ει. 1087. φενακίζεσθαι, B 921.
φενακισμὸς, I 633.
φέναξ, B 909. I 634. A 89.
φέρε, adverbium, Π 94. 131. Εκ. 33. 1080. A 541. φέρε δὴ, Ει. 361. 959. φέρε δὴ νῦν, Θ 788. φέρ' ἴδω, Θ 603. 630. N 787. 847. I 1365. A 4. φέρε δῶ, Ει. 969.
φέρειν βαρέως τι, Εκ. 174. Θ 385.
Φερεκράτης, Λ 158.
φεῦ, fere semper est extra versum, ut N 41. φεῦ δᾶ, Λ 198.
φεύγειν. τί σε πέφευγε; *quid te fugit, quid te latet?* Ει. 1027. futurum φευξοῦμαι, Π 447. 496. φεύγειν γραφὰς, *reum esse, accusari*, I 442. φεύγων, *reus*, N 167. Σ 893. 899. φεύγοντες, *rei*, N 1193. Σ 390. 880. φεύγων ξενίας, Σ 718. δειλίας φευξούμενος, A 1129.
φέψαλος, A 279. 668. Σ 227.
φεψάλυξ, Λ 107.
φῆληξ, Ει. 1165.
φήμη, O 720. φήμη ἀγαθὴ, Σ 864. I 1320.
φημί. οὐ φημὶ, *nego*, B 1167.
φήνη, avis, O 304.
φθάνω. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε, *non poteritis effugere, quin hoc patiamini*, Π 485. Vide not. ad Π 1133. οὐ φθάνειν, sequente καὶ in alio membro, idem quod ἅμα καὶ, ut N 1384. *simulac dixisses, statim ego*—aliquando redditur per adverbium *prius*, ut, μὴ φθάσειέ μ' ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθὼν, Π 685. ἀνέψξάς με φθάσας, Π 1102.
φθέγγεσθαι, de janua crepante, Π 1099.
φθέγμα, N 319. 364. Θ 267. O 204. 223. 683. φθέγμα θυσίας, Ει. 235.
φθεῖρες, Π 537. φθειρσὶ πολεμεῖν, Ει. 740.
φθείρεσθαι, *ire, venire, vagari*, cum suo aut alterius malo: vide not. ad Εκ. 248. φθείρου, *abi in malam rem*, Π 598. 610.
Φθίνυλλα, nomen fictum, Εκ. 935.
Φθιώτης Ἀχιλλεὺς, B 1261.

φορμὸς, Π 542. φορμὸς πυρῶν, Θ 813.

φόρος, *tributum*, Σ 1115. Α 505. φόρον ἀπάγειν, Α 643. Σ 707. φόρον φέρειν, Ο 191. Σ 1099. ὁ προσιὼν ἀπὸ τῶν πόλεων φόρος, Σ 657.

φορτικὸς, Ν 524. φορτικὴ κωμῳδία, Σ 66. φορτικὸν χωρίον, Α 1218.

φορτίον, Λ 312. Π 352. Α 213. φορτία, *merces*, maxime *edulia*, Β 573. Σ 1398. 1407. Α 899. 910.

φόρτος, Π 796. Ει. 748.

φορυτὸς, Α 72. 927.

φράζειν, *dicere, jubere*, de Oraculis, Π 46. Ι 1042. 1048. *indicare, ostendere*, Ο 15. 50.

φράζεσθαι, *percipere, considerare*. φράζευ, Ι 1015. 1030. φράζεο δὴ, Ει. 1099. φράσσαι, Ι 1067.

φράτορες, Ο 765. Ι 255. φράτορας φῦσαι, Β 418. εἰσάγειν τὸν υἱὸν εἰς τοὺς φράτορας, Ο 1669.

φρέαρ, Π 810. 1169. Εκ. 1004. Ει. 578.

φρένες δειναὶ θεῶν, Ο 1238. φρένας ἔχων καὶ νοῦν, Β 534.

φρενοτέκτων ἀνὴρ, Β 820.

φρεωρυχεῖν, Λ 1033.

φρικώδης ὄψις, Β 1335.

φρίττω. πέφρικα, Ν 1133.

φρονεῖν μέγα, Α 976. τυραννίδα, Σ 507. τὰ Βρασίδου, Ει. 640. ἀρχαϊκὰ, Ν 821. ἄριστά τινι, Π 577. ξυνῳδά τινι, Ο 634. εὖ φρονεῖν, *sanam habere mentem*, Β 705. Ν 817.

φρόνημα, Σ 1024.

φρόνιμος, Λ 42. 518.

φροντίζειν, Π 215. 704. Β 493. 650. Ν 75. 700. Εκ. 263. Σ 228. μηδὲν ὄρκου φροντίσῃς, Λ 915.

φροντὶς, Ν 137. 233. 236. 740. 762. φροντίδα φιλόσοφον ἐγείρειν, Εκ. 572. φροντίδα παρέχειν τινὶ, Ι 612.

φρόντισμα, Ν 155.

φροντιστήριον, Ν 94. 128. 142. 181. 1487.

φροντιστὴς, Ν 266. 414. 456. 1039.

φροῦδος, Ν 718. 722. Β 94. 305. 1344. Θ 691. φροῦδος οἴχεται, Α 209. φροῦδοι εἰσὶ, Ει. 197. ποῖ ποθ' ἡ γυνὴ φρούδη 'στί μοι; Εκ. 311. φρούδη 'στὶ, Εκ. 341. 950.

φρουρᾶς ᾄδειν, Ν 721.

φρούριον, Β 362.

φρυαγμοσέμνακοι τρόποι, Σ 135.

φρύγανον, Ο 642. Ει. 1026.

φρύγειν, Β 511. Εκ. 221. 844.

Φρύγια ἔρια, Θ 493. Φρύγιαι Χάριτες, Θ 121.

φρυγίλος, avis, Ο 763. 873.

φρυκτὸς, Σ 1331.

φρυκτωρία, Ο 1161.

Φρύνη, Εκ. 1101.

Φρῦνις, Ν 971.

Φρυνίχειος, Σ 1524.

Φρύνιχος, Θ 164. Β 13. 689. 910. 1299. Ο 749. Σ 220. 269. 1302. 1490.

Φρυνώνδας, Θ 861.

Φρὺξ, Ο 762. 1244. nomen servi, Σ 433.

φυγαὶ, αἱ, *fugæ* initio belli factæ, quando in urbem confluxit rusticorum multitudo, Εκ. 243.

φύειν φράτορας, Β 418. πτερὰ, Ο 106. 785. ὁ φύσας, *pater*, Σ 1472. ὅθεν ἀρχὰ τῶν κακῶν ἡμῖν ἔφυ, Α 821.

φυλακὴ, Σ 2. φύλακας καταστήσασθαι, Ο 841.

φύλαρχος, *equitum turmæ tribunus*. Decem erant, unus in unaquaque tribu, Ο 799. φυλαρχεῖν, *equitum tribunum esse*, Λ 561.

Φυλάσιος, gentile a Φυλὴ, Α 1028.

φυλάττειν, Σ 358. Θ 652. 763. φυλάττοι σε Ζεὺς, *Jupiter te custodiat, te servet*, Ι 499. φυλάττεσθαι, *cavere*, Εκ. 769. 831. Α 257.

φυλέτης, Α 568.

Φυλὴ, pagus Att. Π 1146. Α 1023.

φυλλάδες, Σ 3:8.

φυλλεῖον, Π 544. Α 469.

φυλλοβολεῖν, Ν 1007.

φυλλοκόμος, Ο 215. 742.

φυλλοῤῥοεῖν ἀσπίδας, Ο 1481.

φύλλων γενεὰ, Ο 685.

φῦλον πτηνῶν, Ο 1088. γυναικεῖον, Θ 786. φῦλα θηρῶν, Ο 777. ὀρνίθων, 231. 253.

φύλοπις, Ει. 1076.

φυράσασθαι μαλακὴν φωνὴν, Ν 979.

φύρειν, Β 945.

φυσαλλὶς, *tibia*, Λ 1245.

φυσᾷν, Ν 405. Α 863. 868. φυσᾷν τὴν γνάθον, Θ 221. ἐπεφύσητο, Π 699.

φυσατήριον, *tibia*, Λ 1242.

φυσιγγόω. ὀδύναις πεφυσιγγωμένος, Α 526.

φύσις, Π 273. 279. Ν 877. Β 1115. φύσεος ἀποστῆναι χαλεπὸν, Σ 1457. φύσις, *figura, species*, Θ 167. Σ 1071. Ο 371. Ν 352. 504. ubi vide not.

φύσκη, Ι 364.

φυστὴ μᾶζα, Σ 610.

φυτεύειν, Ει. 558. παῖδας, Σ 1133. 1276.

φῷδες ἐκ βαλανείου, Π 535.

φώκη, Σ 1035. Ει. 758.

φωνὴ μαλακὴ, Ν 979. μιαρὰ, Ι 218. ἀναιδὴς, Ι 638.

φωράω, *rem furto ablatam vestigo*, Β 1363. Ν. 499.

φῶς. ἀνάγειν ἐς φῶς, Ο 699.

φὼς, φωτὸς, *vir*, Ει. 528.

Φωσφόρος, Dianæ epith. Λ 443. 738.

Φωσφόρος Ἑκάτη, Θ 858. φωσφόρος ἀστὴρ, Β 343.

X.

Χ sæpe a librariis positum pro γ, Π 340. Ο 575. 1072.

χαίνειν ἄνω, Ν 172. Ο 51. χαίνειν πρός τι, Ν 996. πρός τινα, Ι 651. 804. κέχηνα, Α 30. τί κέχηνας; Α 426. ἐκεχήνη, Α 10. χανεῖν, Σ 342. κεχηνὼς, Σ 617. Ι 263. 380. κεχηνότες Μαμμάκουθοι, Β 990.

χάϊος, *bonus, nobilis*, Α 40. χαϊώτερος, Α 1157.

Χαιρίας, nom. pr. Σ 687.

χαίρειν κελεύω, Α 200. χαίρειν ἐᾷν, Π 1187. χαίρειν προσαγορεύειν, *salvere jubere*, Π 322. χαίρειν φράσαι, Ν 609. χαῖρε πολλὰ, Α 832. ἐχάρην, Β 1028. ἐχάρην ὕμνοις, Ο 1743. οὐ χαιρήσεις, Π 64. οὐ χαιρήσετον, Ι 235. Οὔτις οὔ τι χαιρήσων γ' ἴσει, Σ 186. οὐ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν, Α 563. κεχάρηκας, Σ 764. κεχάρησαι, Σ 389. χαίρω φειδόμενος, *gaudeo parsimonia*, Atticismus: Π 247. χαίρεις θωπευόμενος, Ι 1116. Mulieres βινούμεναι χαίρουσιν, Εκ. 228. χαίρομαι, barbare pro χαίρω, Datismus: Ει. 291.

Χαιρεφῶν, Ν 104. 144. 156. 503. 831. 1465. Ο 1296. 1564. Σ 1408. 1412.

χαιρηδὼν, Α 4.

Χαιρίδης βομβαύλιοι, Α 866.

Χαῖρις, nom. pr. Ο 858. Α 16. Ει. 951.

χαίτη λασιαύχην, Β 822.

χάλαζαι στρογγύλαι, Ν 1127. χάλαζαι ῥημάτων, Β 852.

χαλαζᾷν, Ι 381.

χαλᾷν τὸ μέτωπον, Σ 655. τὴν ὀργὴν, Σ 727. τῆς ὀργῆς, Ο 383. τοὺς μοχλοὺς, Λ 310.

χαλαρὸς, Σ 1495. χαλαρὰ ὑποδήματα, Θ 263.

χαλεπαίνειν, Β 1020.

χαλεπὸς καὶ δύσκολος, Σ 942. χαλεπὴ χεὶρ, Λ 1116. χαλεπὸν ἔργον, Λ 1112. χαλεπώτατον, Ι 516.

χαλεπῶς, Π 60.

χάλικες, Ο 839.

χαλκεύειν, Π 163. 513. χαλκεύεσθαι, Ι 469.

χαλκεὺς, Ο 490.

Χαλκηδὼν, Ι 174. 1303.

χαλκήλατος, Β 929.

Χαλκιδεὺς, Ι 238.

Χαλκιδικὸν ποτήριον, Ι 237.

Χαλκίοικος, Palladis epithet. Λ 1300. 1321.

χαλκίον, Α 1128. πονηρὰ χαλκία, Β 725.

χαλκόκροτοι ἵπποι, Ι 552.

χαλκοῦς, ὁ, Εκ. 815. 818. 822.

χαλκοφάλαρα δώματα, Α 1072.

χαλκώματα, Σ 1214.

χαμᾶζε, Α 341. 344. χαμᾶζε πίπτειν, Σ 1012.

χαμάθεν, Σ 249.

χαμαὶ, Λ 637. Ν 231. 697. Ι 155. Α 869. ubi tamen vetustissimæ membranæ habent χαμοῦς.

χαμεύνη, Ο 816.

χανδάνω, Β 260.

χᾶνες, Dor. pro χῆνες, Α 878.

χάος, Ν 424. 627. Ο 192. 691. 693.

Χάονες, nomen gentis, Ι 78. Α 604. 613.

χαράδρα, Σ 1034. Ει. 757.

χαραδριὸς, avis, Ο 266. 1141.

χαρακτὴρ τῶν ῥημάτων, Ει. 220.

χαρὰν λέγειν τινὶ, Π 637.

χάραξ, ἡ, Σ 1201. Α 986. 1178. Ει. 1263.

Χάρης, nom. pr. Α 604.

χαρίεις. χαρίεντα πάθοιμ' ἂν, Εκ. 794. χαρίεντα δῶρα, Π 849. χαρίεντα σοφίζεσθαι, Ο 1401. χαρίεντες Λακωνικοὶ, Λ 1226. χαρίεν, Π 145. Β 1491.

χαρίζεσθαι, Ι 54. 776. 1368. Ει. 392. χαρίζεσθαί τινί τι, Α 437. Θ 756. 939. κεχαρισμένος, Ει. 386.

χαρίζεσθαι, de muliere sui copiam viris faciente, Εκ. 629. Hinc sumta metaphora Comœdia dicitur ὀλίγοις χαρίσασθαι, Ι 517.

Χαρινάδης, nom. pr, Σ 232. Ει. 1155.

Χαριξένη, nom. pr. Εκ. 943.

Χάριππος, Ν 64.

χάρις μεγάλη καὶ ταχεῖα, Εκ. 1048. χάριν νέμειν τινὶ, *alicui gratificari*, Ο 384. χάριν προσείσομαι, Σ 1420. τοῦ χάριν, *quapropter*, Π 53. οὐδεμίαν τῷ βίῳ χάριν ἔχω, *ingrata mihi est vita*, Λ 865. οὐδεμίαν σιτίοις χάριν οἶδ' ἐσθίων, Λ 869.

Χάριτες, Ο 1100. Α 988. Ει. 41. 797. Ὀλυμπιάδες, Ο 782. Φρύγιαι, Θ 121. Χαρίτων θρέμμα, Εκ. 973. Χαρίτων μετέχειν πλεῖστον, Εκ. 582. ubi vide not.

Χαριτιμίδης, nom. pr. Εκ. 293.

Χαρμῖνος, nom. pr. Θ 804.

χαροπὸς, Ει. 1065.

Χάρυβδις ἁρπαγῆς, Ι 248.

Χάρων, Inferorum portitor, Λ 606. Β 183. Π 278.

χασκάζειν, Σ 695.

χάσκειν ἄλλοσέ που, Ι 1032.

χασμᾷν, Ι 824.

χάσμημα, Ο 61.

χαῦνος, Ο 819.

χαυνοπολίτης, Α 635.

χαυνόπρωκτος, Α 106.

χαύνωσις, Ν 875.

χιζητιῶν, Β 8. Εκ. 313. 368. Ν 1387. Ο 790.

χιζιακηνικὸν βάμμα, Ει. 1176.

χίζω, Ν 391. Εκ. 320. 372. Ι 70. Α 82. χίζομαι, Ι 1057. Σ 941. κεχεσμένος, Α 1170.

χεῖλος κοτυλισκίου, Α 459. χείλη διεῤῥωγότα, Ν 873.

χειμάζειν, Ο 1097. χειμαζομένη πόλις, Β 361.

χειμέρια πράγματα, Α 1141.

χειμὼν ὀρνιθίας, Α 876.

χεὶρ, *brachium*, περίβαλλε χέρας, Θ 914. *manus*, ἀνέλκειν τινὰ τῆς χειρὸς, Σ 569. διδόναι τὴν χεῖρα, Α 1119. χεῖρας αἴρειν, Εκ. 264. ὕδωρ κατὰ χειρὸς, vide in ὕδωρ.

χεῖρον. οὐ χεῖρον, *non abs re fuerit*, Ι 37.

χειροτέχνης, Π 533. 617.

χειρότεχνικώτατος, Σ 1276.

χειροτονεῖν, Εκ. 297. 797. Ο 1571. Α 598. 607. χειροτονητίον, Εκ. 266.

χειροῦν τινα πρὸς βίαν, Σ 443. χειροῦσθαι, Σ 439.

χειρουργία, Α 673.

χελιδὼν, Α 770. Θ 1. Ο 714. 1412. Ι 419. Θρηκία, Β 681. χελιδόνων μουσεῖα, Β 93. οὐκ ὀλίγων δεῖσθαι χελιδόνων, Ο 1417. τιτυβίζειν ὥσπερ αἱ χελιδόνες, Ο 1681. ὅταν χελιδὼν ἠρινὰ φωνῇ κελαδῇ, Ει. 801.

χελύνην ἐσθίειν ὑπ' ὀργῆς, Σ 1083.

χελώνη, Σ 429. 1292.

χερνίπτεσθαι, Ει. 961.

χέρνιψ, Ο 850. 897. 958. Ει. 956. μιᾶς ἐκ χέρνιβος βωμοὺς περιῤῥαίνοντες, Α 1129.

Χεῤῥόνησος, Ι 264.

χεσείω, Ν 295. Ι 888. 998.

χέω. χύσεν νόμους ὕμνων, Ο 210.

χὴν συγγεγραμμένος, Ο 806. τὸν χῆνα ὀμνύναι, Ο 521.

χηναλώπηξ, Ο 1295.

χθεσινὸς, Β 987. Σ 281.

χθὲς καὶ πρώην, Β 726.

Χθόνιος Ἑρμῆς, Β 1126. 1145. χθόνιον γέρας, Β 1148. χθονία βροντὴ, Ο 1745.

χθὼν ἱερὰ, Ν 282. χθὼν Παλλάδος, Ν 300.

χίδρα, τὰ, Ι 806. Ει. 596.

χίλιοι, Ι 225. 660. Α 1055.

χιλιόταλαι, Ι 1155.

χιμαρὸς, Ι 661.

χίμετλον, Σ 1167.

χιονόβλητοι κορυφαὶ Ὀλύμπου, Ν 270.

Χῖος, Β 970. Χῖος οἶνος, Εκ. 1139. Χῖοι, Ο 879. 880. Ει. 171.

χιτὼν, Ι 881. 886. οὔλων ἐρίων χιτὼν, Β 1067.

χιτώνιον, Α 48. 150. Π 984.

χιτωνίσκος, Ο 946. 955.

χιὼν, Α 138.

χλαῖνα, Α 586. 1156. Β 1459. Ο 493. Σ 738. 1132. Α 845.

χλαμὺς, ἡ, Α 987.

χλανίδιον, Α 1189.

χλανὶς, Εκ. 848. λευκὴ, Ο 1116. γαμικὴ, Ο 1693. χλανίδες, Σ 677.

χλανίσκιον, Α 519.

χλανισκίδιον μικρὸν, Ει. 1002.

χλιάζειν, Β 376.

χλιαίνω. χλιανεῖς σεαυτὸν, Α 386. χλιαίνεσθαι, Εκ. 64.

χλιαρὸς, Α 975.

χλιδᾶν, Α 640.

Χλόη, Cereris epithet. Α 835.

χλωρὸς τυρὸς, Β 559.

χνοῦς ἐπήνθει τοῖς αἰδοίοις, Ν 978.

χοανεύειν, Θ 57. 62.

χοάνη, Θ 18, 19.

Χόες, nomen festi, Α 961. 1076. 1211.

χοεὺς, *congius*, genitivus χοῶς, Θ 347. Ει. 537. accusativ. χοᾶ, Ι 95. 113. 355. Α 1086. 1133. accusat. plur. χοᾶς, Εκ. 44. Ν 1238. Α 1000. 1068.

χοῖνιξ, Π 276. Εκ. 424. Σ 440. 718. Ει. 1144. 1217. χοῖνιξ ἀλῶν, Α 814. ἄρτος ἀπὸ χοίνικος, Α 1207.

χοίρεια κρέα, Β 333.

χοιρίδιον, Σ 573. Α 521. Ει. 374. 387.

χοιρίνη, Σ 333. 349. χοιρινῶν ἔξων, Ι 1332.

χοιρίον, Α 740. 777. μυστηρικὸν, Α 747. obscena compellatio, Σ 1353.

χοιρόθλιψ, Σ 1364.

χοιροκομεῖον, Α 1073. Σ 844.

χοιροπώλης, Α 818.

χοῖρος, Π 308. Α 739. μυστηρικὴ, Α 764.

χοῖρος, pudendum muliebre, Θ 289. 538. 540. Εκ. 724. Α 771. et deinceps.

χολᾶν. πείθεσθαι χολῶσιν ἀνδράσι, Ν 833.

Χολαργεὺς, gentile pagi Att. Α 855.

χολὴ, Β 4. χολὴν κινεῖν, Σ 403. χολὴ ἐπιζεῖ, Θ 468. γυναιξὶν ἔνεστι χολὴ, Δ 465.

χόλιξ, Σ 1144. Ι 1179. Ει. 717. Βαβυλ. 20.

Χολλίδης, gentile pagi Att. Α 406.

Χολοζύγης, fictum cognomen Demostrati, Α 397.

χόλος, Β 814.

χόνδρος, Δαιταλ. 5. Ολκ. 18. χόνδρον λείχειν, Σ 737.

χόνδροι ἁλὸς, Α 521.

χορηγὸς, Α 1315.

χορδεύειν τὰ πράγματα, Ι 214.

χόρδευμα, Ι 315.

χορδὴ, B 339. N 455. A 1119.

χορεία, B 247. 336. εὔκυκλος, Θ 968. ῥυθμὸς χορείας, Θ 955.

χορεύειν, B 356. 388. 1213. Π 288. 761. N 1510. Ει. 325.

χορευταὶ, A 443.

χορηγεῖν Λήναια, A 1155.

χορηγὸς, Ει. 1022.

χορικοὶ, I 589.

χοροδιδάσκαλος, Εκ. 809.

χορομανὴς τρόπος, Θ 961.

χοροποιὸς, B 353.

χορὸς, Θ 391. B 729. O 733. I 521. χοροὺς ἄγειν, B 1419. ὀρθῶς κρίνειν, Εκ. 1160. χορὸν αἰτεῖν, I 513. λαμβάνειν, B 94. ἔχειν, Ει. 803. 808. εἰσάγειν, A 11. ἱστάναι, N 271. Θ 219. χοροῦ κατάστασις, Θ 958. τραγῳδῶν χορὸς, Ει. 807. O 787. χοροὶ τρυγικοὶ, A 628. τρυγῳδικοὶ, A 886. χοροὶ κύκλιοι, B 366. N 333. Γηρυτ. 9.

χοροὶ πρόσθιοι, *anteriores dentes*, B 548.

χορτάζειν, Ει. 139. 176.

χοραφιλέτης, Λ 1319.

χρᾷν, *responsum dare*, Σ 159. *commodare*, Θ 219. 250. B 1159.

χρεία, Π 534.

χρεμετισμὸς, I 553.

χρέμπτεσθαι, Θ 381.

χρέος, N 13. 30. 117. χρέος ἔχειν τινὸς, *opus habere aliqua re*, A 454.

χρεὼν, I 138.

χρὴ, χρῆν, impersonale, Λ 357. Θ 74. 726. I 535. 751. Ει. 1079. ὅτου χρὴ, O 1419. ἐχρῆν, O 58. 1201. Ει. 1041. optativ. χρείη, Λ 113. subjunct. χρῇ, Λ 133.

χρῄδδειν, Dor. pro χρῄζειν, A 734.

χρῄζειν. φράζε ὅ τι χρῄζεις, N 359. ἴθ' ὅποι χρῄζεις, N 891. ὅ τι χρῄζεις ποίει, Θ 751.

χρῆμα. τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον, N 2. τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλου, Εκ. 394. τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον, B 1278. ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων, A 150. πολὺ χρῆμα τιμάχων, Π 894. λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως, O 826. καλὸν τὸ χρῆμα τιτθίων, Λ 83. τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος, Λ 1085. κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρὸς, Σ 933.

χρήματα, Π 232. 269. χρήματα πορίζειν, Εκ. 236. ταμιεύειν, Λ 495.

χρηματίζειν περί τινος, Θ 377.

χρηματοποιὸς, Εκ. 442.

χρῆμι, *opus habeo*, verbum inusitatum, unde Doricum χρῆσθα. οὐ χρῆσθα σιγῆν, A 778.

χρῆσθαι. τί χρήσομαι τούτῳ; I 1183. A 935. τί χρήσεταί τις τούτῳ; Π 941. τί ἐστιν, ὅ τι τις χρήσεται τῷδε; Ει. 1257. ἐμοὶ, ὅ τι βούλει, χρῶ, Θ 212. χρήσθων ὅ τι βούλονται, N 439.

χρήσιμόν ἐστι, O 382. χρήσιμοι λόγοι, A 639.

χρησμολογεῖν, O 964. 991.

χρησμολόγος, O 960. Ει. 1047. 1094.

χρησμὸς, B 1033. Π 51. 55. I 61. 109. χρησμὸν προδοῦναι, Λ 780.

χρησμῳδεῖν, I 818.

χρήστης, *fænerator*, N 240. 434.

χρηστὸς, Π 93. 155. 977. Θ 454. χρηστόν τι πράττων, Π 341. ἢν χρηστὸν ᾖ τι, B 599.

χρηστῶς ἔχειν, Εκ. 219.

χρόα, Π 1020.

χροιὰ, N 718. λαμπρὰ, N 1012. ὠχρὰ, N 1016.

χρόνιος, Θ 912. χρόνια ἔτη, B 347

χρόνος. πολλοῦ χρόνου, *a longo tempore*, Π 98. διὰ πολλοῦ χρόνου, Π 1045. Σ 1476. διὰ χρόνου, *aliquantisper*, A 904. Π 1055. πόσου χρόνου; A 83. τοῦ λοιποῦ χρόνου, *in posterum*, B 586. τῷ χρόνῳ, N 65. 1242. Σ 460. χρόνου πέδα, B 100. 311.

χρυσαυγὴς δόμος, O 1710.

χρυσήλατος, Π 9.

χρυσίον, B 720. Π 808. I 472. ὦ χρυσίον, blanda amantium compellatio, A 930.

χρυσὶς, *aurea phiala*, A 74. Ει. 425.

χρυσοδαίδαλτος, Εκ. 972.

χρυσόθρονος, O 950.

χρυσοκόμας Φοῖβος, O 216.

χρυσόλογχος, Palladis epithet. Θ 318.

χρυσολόφα, Palladis epithet. Λ 344.

χρυσολύρας, Apollinis epithet. Θ 315.

χρυσομηλολόνθιον, Σ 1341.

χρυσὸν ἐπῶν ἀγγέλλειν, Π 268. χρυσῷ πάττειν τινὰ, N 912.

χρυσοτρίαινος, Neptuni epithet. I 559.

χρυσοῦσθαι, A 547.

χρυσοχάλινος πάταγος ψαλίων, Ει. 155.

χρυσοχοεῖν, Π 164.

χρυσοχόος, Λ 408.

χρυσῶπις, Θ 321.

χρῶμα, N 120. I 398.

χρώς. τί χρὼς τέτραπται; A 127.

χρωτίζεσθαι, N 516.

χυλὸς στωμυλμάτων, B 943. φιλίας, Ει. 997.

χυμίζειν ἁρμονίαν, Θ 162.

χυτλάζειν, Σ 1213.

χύτρα, B 983. Π 673. 686. 812. Εκ. 734. O 43. 357. 386. Λ 284. εἰσφρεῖν ἐν χύτρᾳ παιδίον, Θ 505. χύτραν προσκάειν, Σ 828. χύτραις ἱδρύειν, Π 1197. Ει. 923. Δαναι. 12.

χύτρειος πάταγος, Λ 329.

χυτρεοῦς θεὸς, N 1474.

Ψ.

Ω.

ὠμὸς, *crudus, immaturus*, I 260.
ὠμοσπάρακτος, I 345.
ὠνεῖσθαι, Π 140. 519. *ὠνήσομαι τούτῳ*, pro *παρὰ τούτου*, Ει. 1261. Vide supra in *σοι*. *ἐωνημένος*, active, Π 7.
ὤνιος, Α 758.
ᾠὸν, Α 856. *τίκτειν*, Ο 695. *ᾠὰ ἐκκυλίνδειν*, Ει. 134.
ὠὸπ, Β 180. 208. Ο 1395.
ω ου, *monosyllabum*, Δ 273. 1036. 1171. Θ 717. Β 33. 508. I 340.
ὥρα 'στιν, *tempus est* aliquid faciendi, Α 393. *ὥρα βαδίζειν*, Εκ. 30. *ὥρα ἦν πάλαι, jam pridem tempus est*, Εκ. 877. *ὥρα νέα, ver*, I 419. *ὥρα ἦρος*, Ν 1008. *ὧραι, tempestates anni*, Ο 709. *ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας*, Ν 562. *ἐς τὰς ὥρας*, Β 380. *ὧραι καρπῶν*, Β 1034. *ὧραι περιτελλόμεναι*, Ο 696. *ἐκ τῶν ὡρῶν εἰς τὰς ὥρας*, Θ 950. *ἱεραὶ ὧραι*, Θ 948. *ἐν ὥρᾳ, tempestive*, Εκ. 395. Σ 242. 689. Ει. 122. *primo vere*, Ν 1117. *ὥρασιν, ὥρας ἐκίσθαι*, Λ 391. *ὥρα, pulchritudo, venustas*, Ο 1723. *πρὸς τέρμασιν ὥρας*, Ο 705.
Ὧραι, *Horæ*, deæ, Ει. 456.
ὡραῖος θεὸς, Β 394. *παῖς*, Ο 138. *ὡραιοτάτη*, Β 291. 514. Α 1148.
ὡρακιᾷν, Β 481. Ει. 702.

Ὠρεὸς, urbs, Ει. 1047. 1125.
ὡρικός. *ὡρικὴ ὑληφόρος*, Α 272.
ὡρικῶς, Π 963.
ὡς, Attice pro *πρὸς* vel *εἰς*, sed cum rebus animatis tantum construitur, ut Ει. 104. *ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν*. Solœcum esset *ἐς τὸν Δί' ὡς τὸν οὐρανόν*. Vide Π 32. 89. 152. 404. Θ 894. 1020.
ὡς aliquando significat *nam, quoniam* : ut Π 649. Εκ. 43. Ο 461. Α 1055. Ει. 152. et passim.
ὡσπερεὶ, Α 115. Εκ. 537.
ὥστε cum indicativo, Δ 700. Π 141.
ὠστίζεσθαι, Α 330. Π 330. Λ 24. 42. 844.
ὦ 'τὰν, Λ 501. Π 66. Ν 1267. et passim.
ὦτα ὄνου, Π 287.
ὡὐτὸς, ὁ αὐτὸς, Θ 906.
ὠφέλεια. *τίς παρ' ἡμῶν ἐστιν ὠφέλειά σοι;* Θ 183.
ὠφελεῖν τινά τι, Π 1135. *ὠφελεῖν τοὺς φίλους*, I 94. *πάτραν*, Β 1427. *ὠφελεῖν τινι*, Ο 420.
ὠφελήσιμος, Ο 316.
ὠχριᾷν, Β 307. Ν 103. Ει. 642.
ὠχρὸς, Λ 1140. Π 422. *ὠχρὰ χροιὰ*, Ν 1016.

FINIS.

Excudebat N. Bliss, Oxon.

6